

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

kız kardeşler arasında

ROMAN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

KRISTIN
HANNAH

GECE YOLU VE ATEŞBÖCEĞİ YOLU'NUN YAZARI

*Sevgi adına yapılan hatalar...
Yeni bir başlangıç yapabilme umudu...
Ve sadece iki kız kardeşin arasında kalacak anılar...*

Meghann Dontess yıllar önce kimsenin cesaret edemeyeceği bir tercih yaparak tüm hayatını sil baştan kurmaya karar verir ve başarılı bir kariyere sahip olabilmek için ağır bedeller ödemek zorunda kalır: Kız kardeşini terk etmek. Başarılı ama yalnız bir kadın olan Meghann'ın yıllar sonra tekrar bir araya geldiği kız kardeşi Claire şimdi bir dönemecin eşliğindedir ve hayatında ilk kez âşık olup kısa süre içinde evlenmeye karar vermiştir.

Meghann kız kardeşini hata yapmaması için evlenmekten vazgeçirmeye çalışırken kader onları tahmin bile edemeyecekleri kötü bir sürprizle karşı karşıya bırakır. Ancak zorlukların üstesinden gelmek için gösterdikleri çaba onları yakınlaştıracak ve birbirlerini anlamaları için bir fırsat sunacaktır...

Kız Kardeşler Arasında acı veren pişmanlıkları, kalbin küçük bir köşesinde saklanan güzel hatıraları ve aslında hiçbir zaman ayrılmeyen tekrar sevebilme umudunu anlatıyor...

"Hannah bize her hafta bir ders veriyor:
Sevgi, birbirimizin hatalarını kabullenmekten geçer."
— People

"Kız Kardeşler Arasında"na aşkı, samimiyet ve şefkatle ele alıyor."
— Lianne Rice

www.pegasusturkeyintan.com

ISBN: 978-605-743-098-8

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KRISTIN HANNAH

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

İngilizceden Çeviren:

SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

<https://rantey.org>

"Bazı şeyleri olduğu gibi değil, olduğumuz gibi görürüz."

- Anaïs Nin

"Eğer sonunda aşk varsa tüm soruların üstesinden geliriz."

- Lily Tomlin

BİRİNCİ BÖLÜM

Dr. Bloom sabırla bir yanıt bekliyordu.

Meghann Dontess oturduğu sandalyede arkasına yaslanmış, tırnaklarını incelemekteydi. Manikür yaptırmanın vakti geldi de geçiyordu. "Çok fazla bir şey hissetmemeye çalışıyorum Harriet, biliyorsun. Hislerim hayattan zevk almamı engelliyor."

"Dört yıldır her hafta bana gelmenin sebebi bu mu? Hayattan çok fazla zevk aldığın için mi geliyorsun?"

"Yerinde olsam bu konuyu açmazdım. Bu cümleler psikiyatri becerini ortaya koymakta pek de başarılı değil. Belki de sana geldiğinde tamamen normaldim ve beni sen *delirttin*, olamaz mı?"

"Demek yine mizahı kalkan olarak kullanmaya karar verdin."

"Beni bu kadar övmene gerek yok. Söylediğim şey komik değildi."

Fakat Harriet gülmüyordu. "Genelde komik olduğunu düşünmüyorum zaten."

"Stand-up yapma hayallerim de suya düştü desene."

"Claire'le ayrıldığınız günü konuşalım."

Meghann rahatsız olmuş gibi oturduğu yerde kımıldandı. Ne zaman bilgiç bir yanıt vermek istese kafasının içi boşalıyordu. Harriet'in yapmaya çalıştığı şeyi biliyor, Harriet da Meghann'ın bunu bildiğini anlayabiliyordu. Meghann yanıt vermezse aynı soru

yeniden sorulacaktı. "Ayrıldık işte. Hoş ve açıklayıcı bir kelimeyle 'ayrıldık'. Birbirimizden koptuk. Bunu sormana sevindim, ama o konu çoktan kapandı."

"Kız kardeşinden uzaklaştığın halde annenle ilişkini devam ettirmen ilginç."

Meghann omuz silkti. "Annem oyuncu, ben de avukatım. Sahte davranışlar sergilemekte hiç sıkıntı çekmiyoruz."

"Bu ne demek oluyor?"

"Röportajlarından birini okudun mu hiç?"

"Hayır."

"Herkes zavallı, hazin ama aynı zamanda da sevgi dolu hayatlar yaşadığımızı söyler. Biz de gerçek buymuş gibi davranırız."

"Hazin ama sevgi dolu hayatlar yaşadığınıza dair rol yapmaktan vazgeçtiğinizde Bakersfield'da yaşıyordun, değil mi?"

Meghann yanıt vermedi. Harriet, labirentte gezinen bir fare gibi yine dönüp dolaşıp o acı dolu konuya gelmişti.

Harriet, "Sanıyorum Claire'in o zaman dokuz yaşında olduğunu söylemiştin. Ve yanlış hatırlamıyorsam birkaç dişi düşmüştü. Ayrıca matematik dersinde zorlanıyordu," diye devam etti.

Meghann, "Yeter," dedi ve sandalyesinin kaygan ahşap kollarını kavradı.

Harriet çatığı kapkara kaşlarıyla sertçe Meghann'a baktı. Küçük ve yuvarlak gözlük camları gözlerini kocaman gösteriyordu. "Hemen pes etme Meg. İlerleme kaydediyoruz."

"Biraz daha ilerleme kaydedersen ambulansa ihtiyacım olacak. Sanırım işimden bahsetsek daha iyi olur. Biliyorsun, buraya bunun için geldim. Bugünlerde aile mahkemelerinde fazlasıyla duygu yüklü anlar yaşanıyor. Dün binanın önüne Ferrari'siyle gelen bedavacı bir baba meteliksiz olduğunu söyledi, inanabiliyor musun? Aşağılık herif

kızının okul masraflarını karşılamak istemiyor. Mahkemeye hangi vasıtayla geldiğini kaydetmem onun için pek iyi olmayacak tabii.”

“Sorunlarının kaynağını konuşmak istemiyorsan bana neden para ödüyorsun?”

“Yalnızca bazı sıkıntıları var, sorunlarım değil. Ayrıca geçmişten bahsetmek de çok anlamsız. O olaylar yaşandığında on altı yaşındaydım. Şimdi ise kırk iki yaşında kocaman bir kadırum. Yola devam etmek lazım. Ben doğru olanı yaptım ve artık hiçbir şeyin bir önemi yok.”

“Peki, o kâbusu neden hâlâ görüyorsun?”

Meghann bileğindeki David Yurman marka bileziğiyle oynamaya başladı. “Oakley marka güneş gözlüğü takmış örümcek rüyaları da görüyorum, ama onları hiç sorgulamıyorsun. Hatta geçen hafta jambon döşemeli, camdan bir odaya hapsedilmiştim. İnsanların ağladığını duyuyor, ama anahtarı bir türlü bulamıyordum. Bu rüyayla ilgili konuşalım mı?”

“Yalnız olduğunu hissediyorsun. Davranışlarıyla insanları üzdüğünün ya da birilerinin seni özlediğinin farkındasın. Tamam, başlamışken bu rüyayla ilgili konuşalım o zaman. Ağlayan kimdi?”

“Lanet olsun!” Meghann bunun olacağını bilmeliydi. Karşısındaki psikoloji eğitimi aldığını bilmiyormuş gibi davranıyordu. Dahası Harriet’in çocukken dâhi olarak adlandırıldığını hesaba katmadan hareket ediyordu.

Platin ve altından yapılmış saatine baktı. “Ne yazık ki zamanım doldu Harriet. Beni bu baş belası nevrozdan önümüzdeki hafta kurtarırısın artık.” Meghann ayağa kalkıp lacivert Armani takımının paçalarını düzeltti. Oysa üzerinde tek bir kınışık bile yoktu.

Harriet yavaşça gözlüklerini çıkardı.

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Meghann kendini koruma içgüdüsiyle kollarını birleştirdi. "Gözlüklerini çıkardığın iyi oldu."

"Hayatından memnun musun Meghann?"

Meghann'ın beklediği soru bu değildi. "Neden memnun olmayayım? Eyaletteki en başarılı boşanma avukatıyım. Yaşadığım yer..."

"Yalnız yaşadığın yer..."

"Halk Pazarı'nın yukarısında muhteşem bir dairem ve gıcı gıcı bir Porsche arabam var."

"Peki ya arkadaşların?"

"Her perşembe Elizabeth'le konuşuyorum."

"Ailen?"

Belki de artık yeni bir terapist bulma vakti gelmişti. Harriet, Meghann'ın tüm zayıf yanlarını araştırıp buluyordu. "Geçen yıl annem bir hafta bende kaldı. Şansım varsa, MTV'de Mars'ta koloni kurulmasını izlemek için tam vaktinde tekrar ziyaretime gelir."

"Ya Claire?"

"Kız kardeşimle sorunlarımız olduğunu itiraf etmeliyim. Ama pek de önemli sayılmazlar. Sadece ikimiz de görüşemeyecek kadar yoğunuz." Harriet bir şey söylemeyince Meghann sessizliği doldurdu. "Evet, hayatını mahvetmesi beni çıldırıyor. İsteddiği her şeyi yapabilecek kadar zeki, ama tatil köyü dedikleri o sefil kamp alanına âdeta kendini zincirlemiş."

"Ve babasıyla birlikte kalıyor."

"Kız kardeşimden bahsetmek istemiyorum. Ve tabii ki babasından da."

Harriet kalemini masaya vurdu. "Tamam, şuna ne dersin? En son ne zaman aynı adamla ikinci defa yattın?"

"Bunun kötü bir şey olduğuna inanan bir tek sen varsın. Ben çeşitlilikten hoşlanırım."

"Kendinden genç adamlarla birlikte oluyorsun, değil mi? Hep yerleşik bir düzen kurmaya niyeti olmayan adamlarla görüşüyorsun. Ve onlar senden kurtulmaya çalışmadan önce sen onlardan kurtuluyorsun."

"Bir düzen kurmak istemediğim için genç ve seksi adamlarla takılmam da kötü değil bence. Şehir dışında, etrafı ahşap çitlerle çevrili bir evde yaşamak istemiyorum. Aile hayatından hoşlanmıyorum, ama seksi seviyorum."

"Peki, yalnızlığı seviyor musun?"

Meghann inatla, "Ben yalnız değilim," dedi. "Sadece bağımsız biriyim. Zaten erkekler güçlü kadınlardan hoşlanmaz."

"Güçlü erkekler güçlü kadınlardan hoşlanır."

"O halde barlar yerine spor merkezlerine takılmaya başlamalıyım."

"Ayrıca güçlü kadınlar korkularıyla da yüzleşirler. Üzücü sonuçlar doğuran seçimlerinden bahsetmekten kaçınmazlar."

Meghann tam anlamıyla köşeye sıkışmıştı. "Affedersin Harriet, acele etmeliyim. Önümüzdeki hafta görüşürüz."

Bunu söyledikten sonra Meghann odadan hızla çıktı.

Dışarıda ıslıl ıslıl bir haziran günü vardı. Ülkenin hemen her yerinde insanlar yüzüyor, barbekü yapıyor, havuz başı piknikleri düzenliyordu. Fakat burada, Seattle şehrinde yaşayanlarsa düzenli olarak takvimlerine bakıp, *lanet olsun, haziran gelmiş*, diye mırıldanıyorlardı.

Bu sabah ortalıkta yalnızca bir iki turist vardı. Başka şehirden geldikleri, kollarının altına sıkıştırdıkları şemsiyelerinden anlaşılabilirdi.

Meghann kalabalık yolun karşısına geçip denize bakan çimenlik parka adım attığında nihayet rahat bir nefes alabildi. Karşısında upuzun bir totem direği duruyordu. Totemin arkasındaysa düzinelerce martı, bir lokma yiyecek bulmak için suya dalıp çıkıyordu.

Bir adamın sararmış gazete kâğıtlarını üzerine çekip uzandığı bankın önünden geçti. Tam karşısında Sound Koyu'nun mavi suları solgun ufuk çizgisi boyunca uzanıyordu. Bu manzara karşısında rahatlamayı ümit etti, çünkü genellikle işe yarıyordu. Ama bugün zihni başka bir yer ve zamanda takılı kalmıştı.

Gözlerini kapatmaya cesareti yoktu ama bunu yapacak olursa her şeyi anımsardı. Çevrilen telefon numarası, tanımadığı bir adamla yaptığı resmi ve anlamsız konuşma, arabayla kuzeydeki o korkunç küçük kasabaya gidişi ve hepsinden kötüsü de kız kardeşinin kıpkırmızı yanaklarından gözyaşlarını silerken, *seni terk ediyorum Claire*, demesi...

Meghann'ın parmakları korkuluklara daha sıkı yapıştı. Dr. Bloom yanılıyordu. Meghann'ın yaptığı o üzücü tercihi ve ardından yaşadığı yapayalnız yılları konuşmanın bir faydası olamazdı.

Geçmiş sadece üzerine düşünmesi gereken anılardan oluşmuyordu. Bu geçmiş daha çok tekerleği bozuk, koca bir Samsonite valizi gibiydi. Meghann bunu uzun yıllar önce anlamıştı ve artık valizini peşinden sürüklemekten başka elinden bir şey de gelmiyordu.

Her kasım ayında, Skykomish Nehri o çamurlu yatağından bütün şiddetiyle taşardı ve her yıl sel tehlikesi yaşanırdı. Zamanın kendisi kadar eski bir heyecanla, nehir kıyısındaki küçük kasabalarda yaşayan insanlar kum torbalarını hazır tutar, nehri izleyip tetikte beklerlerdi. Sel deneyimlerinden akılda kalanlar belki de nesiller öncesine kadar uzanıyordu. Suların bilmem kimin evinin ikinci katına, çiftlik evinin en üst kapılarına, Spring ve Azalea Sokakları'nın köşelerine kadar

yükseldiği zamanlarla ilgili herkesin anlatacağı bir hikâye vardı. Düz ve daha güvenli yerlerde yaşayanlar da gece bültenini izlerken kafalarını iki yana sallayıp sel bölgesinde yaşayan çiftçilerin akılsızlığına dair yorumlar yaparlardı.

Nihayet nehir alçaldığında kasaba halkı da rahat bir nefes alırdı. Bu rahatlama genellikle Hayden'daki tek büyük ekran televizyondan hava durumunu ciddiyle izleyen eczacı Emmett Mulvaney'le baş gösterirdi. Seattle'ın başarılı meteoroloji uzmanlarının bile gözünden kaçan en ufak bilgileri o fark ederdi. Değerlendirmelerini Şerif Dick Parks'a anlatır, şerif de bu bilgileri sekreteri Martha'ya aktarırdı. Haber, kasabayı arabayla bir uçtan bir uca dolaşmaktan daha kısa bir sürede yayılmış olurdu. *Bu yıl iyi geçecek. Tehlikeyi atlattık.* Gerçekten de Emmett'in tahmininden yirmi dört saat sonra meteoroloji uzmanları onu onaylayacak açıklamayı yaptı.

Bu yıl da farklı olmamıştı, ama şimdi bu güzel yaz gününde yağmurun herkesi çılgına çevirdiği o tehlikeli ayları unutmak çok kolaydı.

Claire Cavanaugh, iş çizimleri neredeyse bileğine kadar kahverengi çamura batmış halde nehir kıyısında duruyordu. Yanında, yakıtı bitmiş Weed Eater marka bir budama aleti vardı.

Gülümseyerek terlemiş kaşlarını eldivenli eliyle sildi. Tatil köyünü yaza hazırlamak için inanılmaz bir emek harcamıştı.

Tatil köyü.

Altı buçuk dönümlük bu araziye babası böyle diyordu. Sam Cavanaugh bu araziye, Hayden'ın yalnızca Stevens Pass yolu üzerindeki bir benzin istasyonundan ibaret olduğu kırk yıl öncesinde fark etmişti. Parseli yok pahasına satın almış, üzerindeki harabe çiftliğe yerleşmişti. Buraya River's Edge Tatil Köyü adını vermiş, Everett'teki kâğıt fabrikasında gece vardiyalarına kalmadığı, baret ve kulak tıkacı takmadığı günlerin hayalini kurmaya başlamıştı.

Başlangıçta sadece mesai sonrasında ve hafta sonları çalışıyordu. İşe ilk olarak elektrikli bir testere, bir pikap ve kokteyl peçetesine çizilmiş bir planla başlamıştı. Kamp bölgesini belirlemiş, yüz yıllık çalıları temizlemiş, nehir kıyısındaki çam ağacından barakaların hepsini kendi elleriyle yapmıştı. River's Edge Tatil Köyü şimdilerde başarılı bir aile işletmesiydi ve her biri iki küçük sevimli odası, bir banyosu ve nehre bakan bir iskelesi olan sekiz barakadan oluşuyordu.

Son birkaç yıl içinde buraya bir havuz ile oyun salonu da eklemişlerdi. Küçük bir golf sahası ve çamaşırhane yapma çalışmaları da sürüyordu. Burası artık o değerli tatil günlerini geçirmek için her yıl aynı ailelerin geldiği bir yer olmuştu.

Claire burayı ilk gördüğü zamanı çok iyi hatırlıyordu. Upuzun ağaçlar ve hızla akan gümüş rengi nehir, kasabanın fakir bölgesinde, bir karavanda büyüyen Claire için cennetten bir parçaydı. River's Edge'e gelmeden öncesine dair çocukluk anıları pek de iç açıcı değildi. Gelip geçtikleri çirkin kasabalar, köhne binalardaki daha da çirkin daireler ve annesi... Sanki sürekli bir şeylerden kaçıyorlardı. Annesi birçok kez evlenip boşanmıştı ama Claire bir adamın evlerinde bir günden daha uzun bir süre barındığını anımsamıyordu. Fakat Meghann'ı çok iyi hatırlıyordu. Her şeyin bakımını üstlenen ve sonra günün birinde Claire'i arkasında bırakarak çekip giden ablası hâlâ aklındaydı.

O yılların ardından hayatları şimdi pamuk ipliğiyle birbirine bağlıydı. Bir ara o ve Meg birkaç ayda bir telefonda konuşurlardı. Özellikle de kötü günlerde sadece havalardan bahsedерlerdi. Ardından her zamanki gibi Meg'i "başka birileri" arar, telefonu kapatırlardı. Ablası ne kadar başarılı olduğunu anlatmaktan çok hoşlanırdı. Ayrıca Meghann, Claire'in hayatını nasıl mahvettiğiyle ilgili hiç durmadan dakikalarca vaaz verebilirdi. Örneğin, "O saçma sapan kamp yerinde yaşayıp insanların arkasını temizliyorsun," ağzından düşürmediği cümlelerden bir tanesiydi. Diğer yandan Meghann Noel'lerde ara-

yıp Claire'in üniversiteye girmesi için masraflarını karşılamayı da teklif ederdi.

Sanki *Beowulf*¹ okuyunca hayatı değişecekti.

Claire yıllarca abla kardeş olmanın yanı sıra Meghann'la arkadaş olmanın da hayallerini kurmuştu, ama Meghann buna yanaşmamış, hep kendi yoluna gitmişti. İlişkileri daima Meghann'ın istediği boyutta kalmış, aynı kanı ve kötü bir çocukluk dönemini paylaşan kibar yabancılar olmuşlardı.

Claire çim biçme makinesine uzandı. Aleti yumuşacık çimlerin üzerinde gezdirirken açılış gününden önce yapılması gereken bir sürü iş olduğunu fark etmişti. Güller kırılacak, çatılardaki yosunlar kazınacak, veranda tırabzanlarındaki pas temizlenecekti. Tabii bir de çimler biçilecekti. Uzun ve yağışlı geçen kış şaşırtıcı biçimde yerini ışıltılı bir bahara bırakmıştı ve çimler Claire'in dizlerine kadar uzanıyordu. Bu arada becerikli işçileri George'a öğleden sonra kanolar ile kayıkları temizlemesini anımsatmayı da zihninin bir köşesine yazdı.

Çim biçme makinesini pikabın arkasına fırlatınca, alet güm diye paslı yere çarptı.

"Selam tatlım. Şehre mi gidiyorsun?"

Claire dönüp baktığında resepsiyon bölümünün verandasında duran babasını gördü. Üzerinde, uzun zamandır ihmal ettikleri yağ değiştirme işlemi yüzünden lekelenmiş kahverengi bir önlükle bir gömlek vardı.

Claire'in babası kızına doğru yürürken arka cebinden çıkardığı büyük, kırmızı bir bandanayla alnını sildi. "Ben de şu soğutucuyu onarıyordum. Yenilerin fiyatını öğrenir misin?"

1 8. ve 11. yüzyıllar arasında yazıldığı düşünülen İngiliz Destanı. İngiliz ve Amerikan üniversitelerindeki edebiyat bölümlerinde öğrencilere okutulan temel metinlerden biridir. (yay. n.)

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Babasının onaramayacağı bir makine henüz yapılmamıştı, ama Claire yine de fiyatları öğrenecekti. "İstediğin başka bir şey var mı?"

"Smitty benim için bir parça ayırmıştı. Onu alabilir misin?"

"Elbette. Sen de George geldiğinde kanoları temizlemesini söylersin, değil mi?"

"Tamam, söylerim."

"Rita da altı numaralı odanın tavanını temizlesin. Bu kış oda küflendi." Claire pikabın arkasını kapattı.

"Akşam yemeği vaktinde dönmüş olur musun?"

"Dönemem. Riverfront Parkı'nda Ali'nin Tee Ball² oyunu var, unuttun mu? Saat beşte."

"Tabii ya, unutmuşum. Ben de orada olacağım."

Claire başını evet anlamında salladı. Sam şu ana kadar torununun hayatındaki en ufak bir etkinliği bile kaçırmamıştı. "Hoşça kal baba."

Kamyonetin kapı kolunu tutup sertçe çevirince kapı açıldı. Claire siyah direksiyonu kavrayıp yerine oturdu.

Babası kamyonetin kapısına vurdu. "Dikkatli kullan. Hız sınırını aşma."

Claire gülümsedi. Neredeyse yirmi yıldır babası ona hep aynı öğüdü veriyordu. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi git de torunumu bana getir. Acele edersen oyundan önce onunla *Sünger Bob Kare Pantolon*'u izleyebiliriz."

2 Özellikle beyzbol öğrenmeye başlamaları için çocuklara oynatılan, beyzboldan biraz daha kolay olan bir oyun. (yay. n.)

İKİNCİ BÖLÜM

Ofis binasının batı tarafı Puget Koyu'na bakıyordu. Yerden tavana kadar uzanan pencereler masmavi, muhteşem manzarayı çerçevelemişti. Uzaklarda da Bainbridge Adası'nın yemyeşil tepeleri uzanmaktaydı. Geceleri o siyah ve yeşil karanlığın içinde birkaç ışık görülebilirken gündüzleri ada ıssız bir görünüme bürünürdü ve tek yaşam işareti, saat başı iskeleyle yanaşan beyaz feribotun motor sesi olurdu.

Meghann toplantı masasında tek başına oturuyordu. Kiraz ve abanoz ağacından, ısıtılı ahşap yüzey zarafetin ve zenginliğin işaretiydi. Hatta belki sadece zenginliğin de denebilir. Böyle bir masa ancak özel tasarım olabilirdi. Ayrıca sandalyeler de süetti. O masaya oturup manzaraya bakan kişi neyle karşı karşıya olduğunu anlardı. Ofisin sahibi her kimse, belli ki içinde çok başarılıydı.

Bu gerçekten de doğrudu. Meghann kariyerindeki tüm hedeflerine ulaşmıştı. Ürkek ve yapayalnız bir ergen olarak üniversiteye başladığında çok daha iyi bir hayatın hayalini kuracak kadar yürekliydi ve kısa sürede o hayata sahip olmuştu. Artık şehrin en başarılı ve saygın avukatları arasındaydı. Seattle'ın merkezinde pahalı bir dairesi vardı (burası çocukluğundaki "evi" olan o derme çatma karavandan çok farklıydı) ve bakmak zorunda olduğu kimse yoktu.

Saatine baktı. 16.20'ydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Müvekkili gecikmişti.

Halbuki avukatlık hizmeti için saatte üç yüz dolar ödeniyorsa insanların dakik olmaya çalışacağı varsayılır.

"Bayan Dontess?" dahili hattan bir ses geldi.

"Evet, Rhona?"

"Kız kardeşin Claire birinci hatta."

"Bağla. May Monroe geldiğinde ikinci hattan ararsın."

"Olur."

Meghann kulaklığının düğmesine basarken sesine neşe katmaya çalıştı. "Claire, aradığına sevindim."

"İstediginde sen de arayabilirsin, biliyorsun. Para Şehri'nde işler nasıl gidiyor?"

"Her şey iyi, peki ya Hayden nasıl? Herkes oturmuş nehrin tekrar taşmasını bekliyor mu hâlâ?"

"Bu yıl için tehlikeyi atlattık."

"Öyle mi?" Meghann penceresinden dışarıya baktı. Aşağıda, sol tarafında kocaman turuncu vinçler rengârenk sandıkları bir tankere yüklüyordu. Meghann kız kardeşine ne söyleyeceğini bilememiştir. Ortak bir geçmişleri vardı, ama hepsi buydu. "Benim güzel yeğenim nasıl? Kaykayını beğendi mi?"

"Çok sevdi." Claire bir kahkaha attı. "Yine de bence bir daha kine bir satış elemanından yardım almalısın. Beş yaşındaki kızlar kaykay kullanamaz."

"Ama sen kullanırdın. Needles'da olduğumuz yıl sana iki tekerlekli bisiklet kullanmayı öğretmiştim." Meg o an keşke bunu hiç söylemeseydim diye düşündü. Birlikte geçirdikleri günleri anımsamak her zaman canını acıtıyordu. Claire yıllarca Meghann'ın kız kardeşi değil de kızı gibi olmuştu. Meg'in Claire'e annelerinden daha çok annelik yaptığına şüphe yoktu.

"Bir dahakine onu bir Disney filmine götürmen yeterli. Bu kadar para harcamana gerek yok. *Polly Pocket* oyuncakları da onu mutlu eder."

Polly Pocket da neydi acaba? Araya garip bir sessizlik girince Meghann saatine baktı ve ikisi aynı anda konuşmaya başladı.

"Bu aralar sen ne..."

"Alison okula başlayacağı için heyecanlı mı..."

Meghann dudaklarını birbirine bastırdı. Konuşmamak için büyük bir çaba harcaması gerekmişti, ama Claire'in sözünün kesilmesinden nefret ettiğini biliyordu. En nefret ettiği şey de karşısındakinin konuşmayı tekelinde tutmasıydı.

Claire, "Hem de nasıl," dedi. "Ali okula başlayacağı için yerinde duramıyor. Henüz anaokulu bile kapanmadı, ama yine de sonbaharın gelmesini iple çekiyor. Sürekli okul hakkında konuşuyor. Bazen bir kuyruklu yıldızla tutunmuşum gibi hissediyorum. Uykusunda bile durmadan kıpırdanıyor."

Meghann tam, *sen de öyleydin*, diyecekti ki kendini tuttu. Bunu hatırlamak üzücüydü; keşke anılan bir kenara itilebilseydi.

"İşler nasıl?"

"İyi. Peki ya kamp?"

"Orası bir tatil köyü. Açılışa iki haftadan az bir zaman kaldı. Jefferson'lar burada yirmi kişilik bir aile toplantısı yapacak."

"Telefon hattı ve televizyon yayını olmadan bir hafta geçirmek mi? Acaba neden aklıma hemen *Kurtuluş*³ filminin müziği geldi?"

Claire yine o, *canımı yaktın*, der gibi çıkan ses tonuyla, "Bazı aileler bir arada olmayı seviyor," dedi.

Meghann, "Affedersin, haklısın. Orayı sevdiğini biliyorum. Bak ne diyeceğim," dedi aklına yeni bir fikir gelmiş gibi. "Benden biraz

3 Özgün adı *Deliverance* olan 1972 yapımı Amerikan aksiyon-gerilim filmi. (ç. n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

borç alıp arazinin üzerine hoş, küçük bir spa merkezi kurmaya ne dersin? Hatta küçük bir otel de olabilir. İnsanlar sırf çamur banyosu için bile oraya akın eder. Yeterince çamurunuz da vardır eminim."

Claire derin bir nefes çekti. "Sen bu kadar başarıyla benimiş, yerimde saydığını her defasında anımsatman gerekiyor, değil mi? Lanet olsun Meg."

"Öyle demek istemedim. Yalnızca sermaye olmadan iş kurulamayacağını bildiğimi söylemek istemiştin."

"Senin paranı istemiyorum Meg. Paranı istemiyoruz."

İşte yine aynı şey olmuştu. Bu Meg'in ben, Claire'in ise biz olduğunu anımsatan bir sözdü. "Yanlış bir şey söylediysem özür dilerim. Yardım etmek istedim yalnızca."

"Ablasının korumasına muhtaç olan o küçük kız değilim artık, Meg."

"Sam seni hep çok iyi korudu." Meg sesindeki belli belirsiz hiddeti fark etmişti.

"Öyle." Claire duraksayıp iç çekti. Meghann kardeşinin ne yaptığını biliyordu. Kendini toparlayıp daha yumuşak ve kendinden emin bir tavır takınacaktı. Sonunda, "Chelan Gölü'ne gidiyorum," dedi.

Meghann konunun değiştiğine sevinerek, "Kız arkadaşlarla her yıl yaptığın tatil mi?" diye sordu. "Kendinize ne isim takmıştınız? Kederliler mi?"

"Evet."

"Hepiniz aynı yere mi gideceksiniz yine?"

"Liseden beri her yıl aynı yere gidiyoruz."

Meghann, Claire'le arkadaşları kadar yakın olmanın nasıl bir his olacağını düşündü. Başka türlü bir kadın olsa şu anda onlara imrenirdi. Ama bir grup kadınla dolaşmaya vakti yoktu. Üstelik

lise arkadaşlarıyla bugün hâlâ görüştüğünü hayal dahi edemiyordu. "Tamam, iyi eğlenceler."

"Ah eğleneceğimizden eminim. Bu yıl Charlotte..."

Dahili hat çaldı. "Meghann? Bayan Monroe geldi."

Tanrı'ya şükür. İşte kapatmak için bir bahane. Yoksa Claire arkadaşları hakkında sonsuza dek konuşabilirdi. "Lanet olsun. Affedersin Claire, kapatmalıyım."

"Tabii ya. Aslında üniversiteyi yarım bırakmış arkadaşlarım hakkında konuşmamı çok seversin."

"Sorun o değil. Bir müvekkilim geldi."

"Evet, tabii. Hoşça kal."

"Hoşça kal." Meghann telefonu kapattığında sekreteri de May Monroe'yu toplantı odasına aldı.

Çıkarıp masaya fırlattığı kulaklıklar gürültüyle düştü eve Meghann hızla müvekkiline dönüp, "Selam May," dedi. "Bu arada teşekkürler Rhona. Odaya telefon alma lütfen."

Kafasını sallayan sekreter odadan çıkıp kapıyı kapattı.

May Monroe, Alexandra Nechita'nın *Gerçek Aşk* adlı rengârenk yağlıboya tablosunun önünde durmuştu. Bu ironi Meghann'ın çok hoşuna gidiyordu. Burada, bu odada, haftanın her günü gerçek aşk ölüyordu.

May, siyah jarse bir elbiseyle en az beş yıl öncesinden kalma siyah bir ayakkabı giymişti. Kullanışlı bir kesime sahip şampanya sarısı saçları omuzlarına düşüyordu. Alyansı ise sade, altın bir yüzüktü.

Ona baktığınızda kocasının siyah bir Mercedes kullandığını ve her salı Broadmoor Golf Kulübü'nde golf oynadığını tahmin etmek mümkün değildi. May muhtemelen yıllardır kendisi için hiç para harcamamıştı. Belki de kocası dişçilik fakültesinden mezun olabilsin diye civardaki bir restoranda deli gibi çalışmaya başladığından beri

bu böyleydi. Meghann'dan yalnızca birkaç yaş büyük olmasına rağmen keder May'in yüzünde izler bırakmış, gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuştu.

"Lütfen otur May."

May başkası tarafından kontrol edilen bir kuklaymış gibi öne adım atıp konforlu, süet kumaştan siyah sandalyeye oturdu.

Meghann da masanın başında duran her zamanki sandalyeye yerleşti. Önünde kenarlarına pembe renkli not kâğıtları yapıştırılmış birkaç dosya vardı. Meghann sayısız yöntemlerinden hangisinin en iyi sonucu vereceğini düşünürken parmaklarını da dosyaların üzerinde tıkırdatıyordu. Yıllar içinde, insanların kötü haberlere farklı tepkiler verdiğini ya da düşüncesizce davranıldığını görmüştü. İçgüdüleri de Meghann'a, evliliğini bitirme sürecindeki May'in hassas birine dönüştüğü ve açıkça görünen şeyi tam anlamıyla kabullenemediğini söylüyordu. Boşanma evrakları daha aylar öncesinden dosyalanmış olsa da May kocasının bunu gerçekten yapacağına inanmıyordu.

Fakat bu toplantıdan sonra inanacaktı.

Meghann ona baktı. "Son görüşmemizde söylediğim gibi kocanın finansal durumunu incelemesi için özel bir dedektif tuttum."

"Bu bir zaman kaybı oldu, değil mi?"

Bu sahne ofiste ne sıklıkta oynanursa oynansın, asla kolay bir hal almıyordu. "Pek sayılmaz."

Uzunca bir süre ona bakan May ayağa kalkıp kiraz ağacından büfeye yerleştirilmiş gümüş rengi kahve makinesine doğru gitti. May, Meghann'a sırtını çevirerek, "Anlıyorum," dedi. "Ne buldun?"

"Cayman Adaları'nda kendi adına açtığı hesabında altı yüz bin dolardan fazla parası var. Yedi ay önce de senin evinin tapusunu üzerine geçirmiş. Sen herhalde borç senetleri imzaladığını sandın."

May ona döndü. Kahve fincanıyla tabağı elindeydi. Toplantı masasına doğru ilerlerken porselen fincan titreyen ellerinin arasında takırdıyordu. "O sırada faizler düşüyordu."

"Hayır May, düşen tek şey nakit paraydı. O da tam olarak kocanın avuçlarına düştü."

May, "Olamaz," diye mırıldandı.

Meghann, May'ın bir anda dünyasının karardığını görebiliyordu. Kadının yemyeşil gözlerinden öfke fışkırırken sanki içinden alevler çıkacak gibiydi.

Böyle dönemlerde birçok kadının yüzleştiği anlardan biri de buydu. Kocalarının bir yabancı, yaşadıklarınınca bir hayalden ibaret olduğunu fark ediyorlardı.

Meghann kelimelerini dikkatle seçerek, "Daha kötüsü de," diye devam etti, ama söyleyecekleriyle ne kadar derin bir yara bıraktığını da biliyordu. "Muayenehaneyi, ortağı Theodore Blevin'e yok pahasına satmış.

"İyi ama neden böyle bir şey yapsın ki? Orası çok değerli..."

"Hakkın olan miktarı almaman için bunu yapmış."

Bu sözden sonra May'ın bacakları onu taşıyamaz hale gelmişti. Sandalyesine yığıldı ve kahve fincanıyla tabağı da gürültüyle yere düştü. Porselen fincandan dökülen kahve ahşap döşemenin üzerinde bir birikinti oluşturunca May hemen mendiliyle yeri silmeye başladı. "Çok üzgünüm."

Meghann müvekkilinin omzuna dokundu. "Üzülme." Sonra ayağa kalkıp kahve dökülen yeri birkaç peçeteyle kuruladı. "Asıl ben üzgünüm, May. Bu tür davranışlarla sık sık karşılaşsam da her defasında ne yapacağımı şaşıyorum." May'ın omzuna dokundu ve kadına düşünmesi için biraz süre tanıdı

"Peki elindeki belgeler neden bana böyle bir şey yaptığını da açıklıyor mu?"

Meghann keşke bu sorunun yanıtını bilmeseydi. Bu hiç sorulmaması gereken sorulardan. Meghann dosyasına uzanıp içinden siyah beyaz bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafi sanki plastik patlayıcıymuş gibi nazikçe uzatmıştı. "Adı Ashleigh."

"Ashleigh Stoker. Neden Sarah'yı piyano dersinden ısrarla kendisinin almak istediğini anlıyorum sanırım."

Meghann başını salladı. Kadınların, kocalarının metreslerini tanıyor olması her zaman daha kötü bir etki yaratıyordu. "Washington Eyaleti'nde boşanmak için kusur göstermeye gerek olmadığı için bir ilişki yaşamasının önemi yok."

May başını kaldırdı. Yüzünde bir kaza kurbanının o belli belirsiz, donuk bakışı belirmişti. "Önemi yok mu?" Gözlerini kapattı. "Ben aptalın tekiyim." Kelimeler ağzından ses değil de bir nefes gibi çıkmıştı.

"Hayır. Sen rahat bir yaşam sürsün diye ahnağın tekine okuması için yardım eden dürüst ve güvenilir bir kadınsın."

"O rahat yaşam ikinizin olmalıydı."

"Elbette öyle olmalıydı."

Meg uzanıp May'ın eline dokundu. "Seni sevdiğini söyleyen bir adama güvendir. Şimdi de ailesini her şeyin üstünde tutarak Dr. Dale Monroe'nun yaşamını kolaylaştıran eski ve uyumlu May'i karşısında bulacağını sanıyor."

May bu söz karşısında afallamış, hatta biraz da korkmuştu. Meghann bu tepkiyi anlıyordu; May gibi kadınlar sorun çıkarmayı uzun zaman önce unutmuşlardı.

Evet, bu sorun değildi. Ne de olsa avukatın görevi buydu.

"Ne yapacağız? Çocukların yıpranmasını istemiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://frantey.org>

"Çocukları yıpratın o May. Onların parasını çaldı, tabii senin de."

"Ama o iyi bir baba."

"O halde çocuklarının ihtiyaçlarını karşılamalı. Biraz olsun vicdanı varsa kavga gürültü çıkmadan varlığının yarısını verir. Bunu yaparsa sorun çıkmaz."

May, Meg'in bundan kuşku duyduğunu çoktan anlamıştı. Onun gibi adamlar kolay kolay kimseye bir şey vermezlerdi. "Peki, ya vermezse?"

"O zaman vermesini sağlarız."

"Çok öfkelenecek."

Meghann öne eğildi. "Öfkelenmesi gereken sensin May. Bu adam sana yalan söyledi, seni aldattı ve parayı çaldı."

May insarı çileden çıkaran bir sogukkanlılıkla Meg'i, "Ama çocuklarıma da babalık etti," diye yanıtladı. "Olayların çirkin bir boyuta taşınmasını istemiyorum. Eve dönebileceğini bilmesini istiyorum."

Ah May!

Meghann kelimelerini dikkatle seçti. "Adil olmalıyız May. Ben kimsenin canını yakmak istemiyorum, ama bu adam sana ihanet edip seni sefil bir halde bırakmamalıydı. Bu yaşanması gereken bir süreç. Kocan çok ama çok zengin bir ortodontist. Senin de şu anda Armani marka kıyafetler giyip bir Porsche kullanman gerekirdi."

"Ben hiçbir zaman Armani kıyafetler giymek istemedim."

"Belki bundan sonra da istemeyeceksin, ama seçeneklerini sunmak benim görevim. Şu anda söylediklerimin sana çok sert ve zalimce geldiğinin farkındayım May, ama Dr. Güllücük yeni Porsche'unda, yirmi altı yaşındaki piyano öğretmeni sevgiliyle gezip gününü gün ederken ve sen tek başına iki çocuğunu büyültmeye çalışırken her tür masrafın altından kalkabildiğini görmek inan bana kendini çok iyi hissettirecek. Bana bu konuda güven."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

May ona bakıp içler acısı bir ifadeyle dudaklarını büzüştürdü.
"Tamam."

"Sana daha fazla acı çektirmesine izin vermeyeceğim."

"Sence birkaç evrak ya da bir miktar para acı çekmemi önleyecek mi?" May iç geçirdi. "Yine de siz işinizi yapın Bayan Dontess, çocuklarımın geleceğini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapın. Ama bunu acısız yapabildirmişsin gibi davranmaktan vazgeçelim, olur mu? Zaten nefes almamı engelleyecek kadar acı çekiyorum. Üstelik her şey daha yeni başladı."

Gür çimenlerin üzerindeki bir dizi yel değirmeni bulutsuz ufukta nokta gibi görünüyor, kalın metal bıçaklar yavaş ve düzenli bir ritimde dönüyordu. Bazen, hava iyiyken bu döngü esnasında çıkan gıcırta bile duyulabiliyordu.

Ve bugün de hava kendi kalp atışlarınız dışında bir şey duymayacağınız kadar sıcaktı.

Joe Wyatt öğle yemeğinden kalan ısınmış kutu kolası elinde, deponun ön tarafındaki beton verandada duruyordu.

Uzaktaki tarlalara bakan Joe, zengin toprak ve meyve kokusunu içine çekerek ağaçların arasındaki çimlerde yürüyebilmeyi diledi.

Orada belki de hafif bir rüzgâr esiyordu; hatta belki bir insan nefesi bile bu boğucu ısıyı bir nebze olsun hafifletebilirdi. Fakat burada sıcak güneş ışınları doğrudan metal deponun üzerine düşüyordu. Alın terlemiş, tişörtünün altındaki tenini ıslatmıştı.

Henüz haziranın ikinci haftası olmasına rağmen sıcaklık onu ele geçirmişti. Yaz boyunca Yakıma Vadisi'nde kalması mümkün değildi. Yine yola çıkma vakti gelmişti.

Bunu fark etmek bile yorgun düşürüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kim bilir kaçınıcı defadır, bu şekilde daha ne kadar devam edip şehir şehir gezebileceğini düşünüyordu. Yalnızlık onu yıpratıyor, ip gibi bir gölgeye dönüştürene kadar yontuyordu. Ne yazık ki diğer seçeneği çok daha kötüydü.

Bir zamanlar, ki bu çok uzun bir zaman önceymiş gibi geliyordu, gittiği yerlerden birine uyum sağlayabileceğini düşünmüştü. Kasa-balardan birinde, *işte burası*, deyip köhne bir motel odası yerine bir daire kiralayabilirdi.

Fakat artık böyle hayaller kurmuyordu. Her şeyi anlamıştı. Ayrı odada bir hafta geçirdikten sonra bir şeyler hissetmeye, anımsamaya başlıyordu. Kâbusun geri geleceğini biliyordu. Ve onlardan korunmanın tek yolu yabancılıktı. Ancak yattığı yatak hiçbir zaman “ona” ait olmazsa, kaldığı oda aşına olmadığı bir mekân olursa deliksiz, iki saatlik bir uyku çekmesi mümkün olabiliyordu. Ama yerleşip rahat ettiğinde ve daha uzun saatler uyuduğunda Diana’yı sürekli rüyasında görüyordu.

Aslında bunda bir sıkıntı yoktu. Tabii ki onu görmek sıkıntı veriyordu, çünkü rüyada bile olsa onun yüzünü görmek iliklerine kadar işleyen acıya sebep oluyordu, ama bu aynı zamanda hoşuna gidiyor, bir zamanlar hayatın ve hussedebileceği o aşkın ne güzel olduğunu anımsıyordu. Keşke bu rüyalar ona Quad’ın yemyeşil çimlerinde oturan Diana’nın üniversite günlerini ya da Bainbridge Adası’ndaki evlerinin büyük yatağında birbirlerine sarıldıkları anları da gösterseydi.

Ne yazık ki hiçbir zaman bu kadar şanslı olamamıştı. Her defasında tatlı rüyalar bir anda değişip çirkinleşiyordu. Ve Joe sık sık, “Çok üzgünüm,” diye fısıldayarak uyanıyordu.

Bunlardan kurtulmanın tek yolu sürekli hareket halinde olup kimseyle göz temasında bulunmamaktır.

Göçebe bir hayat sürdüğü yıllar boyunca görünmez olmayı da öğrenmişti. Bir adam saçlarını kesip güzel giyinir, bir iş sahibi olursa insanlar onu mutlaka fark ederdi. Otobüs kuyruklarında yanında durur, hatta küçük bir kasabadaysa onunla sohbet etmeye çalışırlardı.

Ama insan kendini bırakıp saçlarını kesmeyi unuttur, rengi atmış bir Harley-Davidson tişörtle eski püskü bir Levi's kot giyip yırtık pırtık bir sırt çantası taşırsa kimse onu fark etmezdi. Daha da önemlisi onu tanıyan olmazdı.

Arka tarafta bir zil çalınca iç geçirip depoya girdi. Buz gibi soğuk hava dalgası anında yüzüne çarpmıştı. Kola kutusunu çöpe atıp tekrar dışarı çıktı.

Bir saniyeliğine, hatta belki daha da kısa bir an için sıcak hava iyi hissetmesini sağlamış, fakat yüklemeye iskelesine vardığında yine terlemeye başlamıştı.

Ustabaşı, "Wyatt," diye seslendi. "Nereye geldiğini sanıyorsun, piknik yapmaya mı?"

Joe yeni koparılmış kirazlarla tepeleme dolu, dizi dizi sıralanmış sunta kaplı kamyonlara baktı. Ardından kasaları kamyonlardan indiren adamları izledi. Birçoğu Meksikalı olan bu adamlar toz toprak içindeki kuru arazi üzerinde bulunan rezervuarsız ya da susuz bozuk karavanlarda yaşıyordu.

Joe, işçilerine bağarmaktan açıkça büyük keyif alan kıpkırmızı yüzü ustabaşına, "Hayır, efendim," dedi. "Piknik yapmaya gelmedim."

"İyi, o halde işinin başına dön. Yarın saatlik ücretini keseceğim."

Eskiden olsa Joe ustabaşının terli ve pis yakasına yapışır, ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterirdi.

Ama o günler geride kalmıştı.

En yakındaki kamyona doğru ağır ağır yürümeye başlayan Joe bir taraftan da arka cebindeki kanvas eldivenlerini çıkardı.

Harekete geçme vakti gelmişti.

Claire mutfaktaki lavabonun önünde durmuş, Meg'le dünkü telefon konuşmasını düşünüyordu.

"Bir tane daha Eggo⁴ yemek istiyorum anne."

Claire dalgın dalgın, "Nasıl sormamız gerekiyordu?" dedi.

"Anneciğim, bir Eggo daha yiyebilir miyim lütfen?"

Claire pencereye sırtını dönüp ellerini fırının kapağında asılı duran bulaşık kurulama bezine sildi ve, "Tabii ki," deyip donmuş *waffle*'lerden birini tost makinesine attı. Bir yandan da kirli bulaşık kalmış mı diye mutfığa göz gezdiriyordu.

Ve bir an bulunduğu yeri ablasının gözünden gördü.

Burası kötü bir ev değildi; özellikle de Hayden standartlarına göre. Evet, küçük olduğu doğrudu. İkinci katta üç küçük yatak odası, her katta bir banyo, oturma odası ve hem tezgâh hem de yemek yeme yeri olarak kullanılan bir alana sahip mutfak. Claire burada yaşadığı altı yılda, eskiden yosun yeşili olan duvarları sütlü kahveye boyamış, turuncu renkteki tüylü halıların yerine de parke yaptırmıştı. Birçoğu ikinci el de olsa mobilyalarının boyasını kendi elleriyle soyup ahşap çerçevelerini yeniden boyamıştı. En sevdiği eşya ise Hawaii'ye özgü *koa* ağasından yapılmış çift kişilik koltuğuydu. Solmuş kırmızı minderleriyle oturma odasında pek dikkat çekmiyordu, ama günün birinde Kauai'ya yerleşirse herkesi kendine hayran bırakacağı kesindi.

Meg'in her şeye farklı gözle bakması anlaşılır bir durumdu. Liseden erken mezun olup yedi yıl üniversite okuyan, deste deste parası olduğunu her fırsatta dile getirip yeğenine Noel ağacının

4 ABD, Kanada ve Meksika'da satılan dondurulmuş *waffle* markası. (ç. n.)

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

altındaki diğer hediyeleri değersiz kılan büyük oyuncular yollayan Meg, kendini bilmez bir insandı.

“Waffle’ım ısındı.”

“Evet.” Waffle’ı tost makinesinden alan Claire, üzerine yağ sürüp dilimledikten sonra tabağı kızının önüne koydu. “Al bakalım.”

Alison çatalını batırıp bir parçayı ağzına attı ve lokmasını en sevdiği çizgi film karakteri gibi çiğnemeye başladı.

Claire gülümsemeden edemedi. Doğduğundan beri kızının böyle bir etkisi vardı. Başını eğip âdeta kendisinin kopyası olan Alison’a baktı. Aynı sarı saçlar, açık renk ten ve kalp şeklinde bir surat. Claire’in beş yaşındaki halinden kalma bir fotoğrafı olmasa da Alison’la birbirlerine tıpa tıp benzediklerini tahmin edebiliyordu. Alison’ın babası kızı üzerinde genetik olarak hiçbir iz bırakmamıştı.

Bu zaten tam da ona uygun bir davranıştı. Claire hamile olduğunu anlar anlamaz adam koşu ayakkabılarını giyip kaçmıştı.

“Pijamanı daha çıkarmamışsın anne. Acele etmezsen geç kalacağız.”

“Haklısın.” Claire bugün yapması gereken her şeyi düşünmüştü. Arka bahçedeki otlar biçilecek, duş ve banyo pencereleri ziftlenecek, ağaç evin duvarındaki küfler silinecek, beş numaralı odanın tıkanmış tuvaleti açılacak ve kano kulübesi tamir edilecekti. Saat henüz erkendi ve sekiz bile olmamıştı. Ayrıca okulun son günüydü. Biraz kafa dinleyip eğlenmek için yarın bir haftalığına Chelan Gölü’ne gidiyorlardı. Claire her şeyi vaktinde yapabilmeyi dilerken etrafına bakınıp, “Yapılacaklar listesini gördün mü Alison?” diye sordu.

“Sehpanın üzerinde.”

Claire kafasını iki yana sallayarak listesini sehpadan aldı. Listeyi oraya bıraktığını unutmuştu. Bazen Alison olmasa ne yaparım diye düşünüyordu.

“Anne ben baleye gitmek istiyorum. Olur mu?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Claire gülümsedi. Bir zamanlar kendisinin de balerin olmak istediğini hatırlamıştı. Bale dersleri almak için paraları olmasa da Meghann her zaman onu bu hayali kurmaya teşvik etmişti.

Aslında paraları yok da değildi. *Annesinin* dans kursu için paraları her zaman vardı, ama Claire için hiçbir zaman yoktu.

Buna rağmen Claire altı ya da yedi yaşlarındayken, Meghann son sınıf arkadaşlarıyla birlikte, cumartesi sabahları için bale dersi organize etmişti ve Claire o muhteşem sabahları hiçbir zaman unutmamıştı.

Sonra aniden tebessümü kayboldu.

Alison ısırdığı lokmayla bir yanağı şişmiş halde kaşlarını çatarak bakıyordu. "Anne? Bale diyorum."

"Ben de bir zamanlar balerin olmak istemiştim. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Ne yazık ki kürek gibi ayaklarım var."

Ali kıkırdadı. "Evet, kürek büyük bir şeydir anne. Senin ayakların da gerçekten kocaman."

"Teşekkürler." Bu cümleler Claire'i güldürmüştü.

"Balerin olmak istediysen neden işçi anı oldun?"

"Büyükbaban bana işçi anı diyor, ama aslında ben müdür yardımcısıyım."

Claire bu şekilde yaşamayı uzun yıllar önce tercih etmişti. Her zamanki gibi bu konuya da fazla kafa yormamış, her şeyi olurluna bırakmıştı. Öncelikle Washington Devlet Üniversitesi'ni yanında bırakmıştı. Tabii o zamanlar Meghann'ın haklı olduğunu bilmiyordu. Üniversite, kızlara hayatları için birtakım seçenekler sunardı. Fakat bir diploması ve hayalleri olmayan Claire, Hayden'a dönmek zorunda kalmıştı. Aslında orada bir ay kalıp Kauai'ye taşınacak, sörf yapmayı öğrenecekti, ama habası bronşit olup bir ay kadar işlerle

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

ilgilenemeyince Claire de ona yardım etmeye karar vermişti. Sonra babası ayaklanıp işinin başına döndüğünde Claire burayı ne kadar çok sevdiğini fark etmişti. Bu ve başka birçok konuda tıpkı babasına benziyordu.

Babası gibi o da bu işi çok seviyor, yağmur çamur demeden bütün gün dışarıda ne yapılması gerekiyorsa yapıyordu. Günlük işleri tamamladığında da harcadığı emeğin karşılığı gözlerinin önüne serilmekteydi. Onu mutlu eden nehir kıyısındaki altı buçuk dönümlük bu güzel arazide ruhuna hitap eden bir şey vardı.

Meghan'ın onu anlamamasına şaşırıyordu. Eğitimle parayı her şeyden üstün tutan ablası burayı zaman kaybı olarak görmekteydi.

Claire ablasını kınamamaya çalışıyordu. İşinin çok da karmaşık olmadığını farkındaydı. Yalnızca birkaç kamp yeri ve birkaç kulübeyi yönetiyordu, ama asla başarısız olduğunu, hayatının hayal kırıklıklarından ibaret olduğunu düşünmezdi.

Tabii ablasıyla konuştuğu zamanlar hariç.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün Claire tatile çıkmaya hazırdı. Almayı ya da yapmayı unuttuğu bir şey var mı diye küçük evini son defa kontrol etmişti, ama her şey olması gerektiği gibiydi. Pencerele kapatılmış, bulaşık makinesi boşaltılmış, çabuk bozulan yiyecekler dolaptan çıkartılmıştı. Oturma odasından gelen ayak seslerini duyduğunda duş perdesini düzeltiyordu.

“Ne diye hâlâ buradasın sen?”

Claire gülümseyip küçük banyodan çıktı.

Babası oturma odasındaıydı. İri cüssesi küçük odayı her zamanki gibi gölgede bırakmıştı. Geniş ve yapılı omuzlarıyla girdiği her oda olduğundan daha küçük görünürdü. Ama onu asıl büyük gösteren kişiliğiydi.

Claire babasını ilk kez dokuz yaşındayken tanımıştı. Yaşına göre ufak tefek, utangaç bir kızdı ve o günlerde yalnızca Meghann’la konuşuyordu. Onları görmek için karavanlarına geldiğinde babası, dünyadan bile büyük görünmüştü gözüne. *Evet, demişti Claire’e bakarak, sen benim kızım Claire olmalısın. Gerçekten de gördüğüm en sevimli kızsın. Haydi, eve gidelim.*

Ev.

Bu Claire’in beklediği, hep hayalini kurduğu kelimeydi. Fakat babasının, Meghann’a da aynı şekilde davranmadığını ancak yıllar

sonra ve birkaç gözyaşı damlasından çok daha fazlasını akıtınca fark edebilmişti. Tabii Claire bu yanlış gördüğünde her şeyi düzeltmek için çok geç kalmıştı.

"Selam baba. Buraya taşınman için her şeyin hazır olup olmadığını kontrol ediyordum."

Babasının tebessümü inci gibi beyaz dişlerini ortaya çıkarmıştı. "Buraya taşınmayacağımı çok iyi biliyorsun. Ben karavanımı seviyorum. Bir adamın bu kadar odaya ihtiyacı olmaz. Buzdolabım ve uydu antenli televizyonum bana yetiyor."

Claire, babası ona bu evi verdiği günden beri aynı tartışmayı açıyordu ve adam da her defasında ağaçların arasına gizlenmiş karavanın elli altı yaşında bekâr bir erkek için yeterince büyük olduğunda ısrar ediyordu.

"Ama baba..."

"Sakin kıçım ile ilgili bir şey söyleme. Büyüdüğünün farkındayım. Şimdi hemen buraya gel ve yaşlı babana sarıl."

Claire babasının yanına gitti.

Babasının kocaman güçlü kolları onu sardığında sevildiğinin bilinciyle kendini güvende hissetti. Bugün biraz dezenfektan kokuyor olmalıydı. İşte tam o anda tamir edilmesi gereken banyoyu anımsamıştı.

Claire, "Bir saat sonra çıkmam gerekiyor," dedi. "Ama kulübe-lerden birinin tuvaleti..."

Babası onu omuzlarından tutup nazikçe kapıya yönlendirdi. "Haydi, git artık. Burası sen olmadan da ayakta kalabilir. Lanet olası tuvaleti ben tamir ederim. Ayrıca sipariş ettiğin PVC boruları almayı ve odunları muntazam biçimde dizmeyi de unutmam. Bir daha anımsatmaya kalkışırsan kalbini kıranım. Kusura bakma, ama bu da böyle."

Claire gülümsemeden edemedi. Boruyu en az altı defa hatırlamıştı. "Tamam."

Babası koluna dokununca Claire durdu. "İstedğin kadar kal. Gerçekten. İstersen üç hafta kal. Ben burayı tek başıma idare edebilirim. Uzun bir tatili hak ediyorsun."

"Sen hiç tatil yapmıyorsun ama."

"Ben artık hayatımın iniş kısmına geçtim ve buradan dışarı çıkmayı pek istemiyorum. Sen daha otuz beş yaşındasın. Alison'la birlikte keyfinize bakın. Üzerinde çok yük var."

"Otuz beş yaşında hiç evlenmemiş bekâr bir anneyim. Dolayısıyla üzerimde çok büyük bir yük yok ve Chelan'da keyfime bakacağım. Ama bir hafta sonra evime dönüyorum. Jefferson'ları odalarına yerleştirmek gerektiğinde burada olacağım."

Sam kızının omzunu sıvazladı. "Her zaman ne istediysen onu yaptın, ama bence sana yaklaşılmaya çalışan adamlara bir şans vermelisin. İyi eğlenceler."

"Sana da iyi eğlenceler baba. Ben yokken Thelma'yı yemeğe çıkar. Ortalarda öyle boş boş dolaşma."

Babası bir anda şaşkına döndü. "Ne?"

Claire güldü. "Haydi ama baba. Flört ettiğinizi bütün kasaba biliyor."

"Flört etmiyoruz biz."

"Tamam. O halde birlikte oluyorsunuz diyelim." Claire bu sözlerini takip eden sessizlikte evden çıkıp kendini çelik grisi günün kollarına bıraktı. Çiseleyen yağmur boncuktan bir perde gibi ağaçların önüne düşüyordu. Kargalar çitlere ve telefon tellerine tünemiş ötmektedir.

"Haydi anne!" Alison'ın minik suratı arabanın açık camından görünüyordu

Babası Claire'in önüne geçip torununun yanağına bir öpücük kondurdu.

Bagajı tekrar kontrol eden Claire de arabaya binip motoru çalıştırdı. "Hazır mıyız Ali Kat? Her şeyini aldın mı?"

Alison üzerinde Mary Kate ve Ashley'nin⁵ resimleri olan beslenme çantasını sımsıkı tutarken oturduğu yerde sıçradı. "Hazırım!" Oyuncak balinası da onunla birlikte emniyet kemerinin altındaydı.

Claire, "O halde Büyücü'yü görmeye gidiyoruz," dedi ve direksiyonu kırarken babasıyla da son kez vedalaştı.

Alison hemen Barney ve Arkadaşları'nın şarkısını söylemeye başlamıştı. *Seni seviyorum, sen de beni!* Sesi çok yüksek ve gür bir şekilde çıkıyordu. Öyle ki vadideki tüm köpekler muhtemelen oradan oraya koşturarak acınacak halde inlemeye başlamıştı. "Haydi anne, sen de söyle."

Stevens Pass Dağı'nın zirvesine vardıklarında Barney çizgi filmi- nin müziğini peş peşe kırk iki kez, *Froggy Went A Courting*⁶ şarkısını da on yedi kez söylemişlerdi. Alison beslenme çantasını açtığında Claire kasetçalara bir Disney kaseti koydu ve *Küçük Deniz Kızı*'nın müziği çalmaya başladı.

Alison, "Keşke ben de Ariel gibi olsaydım. Ben de yüzgeç istiyorum," dedi.

"Ama o zaman balerin olamazsın."

Alison bıkkın bir tavırla annesine baktı. "Karaya çıktığında ayaklan oluyorum anne!" Ardından koltuğuna yaslanıp gözlerini kapattı ve prenses deniz kızı hikâyesini dinlemeye başladı.

Kilometreler hızla akıp gidiyordu. Çok geçmeden eyaletin doğu yakasındaki düz ve çorak bölgeye varmışlardı.

5 Mary Kate Olsen ve Ashley Olsen. En çok *Bizim Ev* dizisiyle tanınan ABD'li oyuncular. (ç. n.)

6 Geleneksel İngiliz halk türküsü (ç. n.)

Yerinde duramayan ve meyan kökü şekerini emen Alison, "Yaklaştık mı anne?" diye sordu. Dudaklarının çevresi de siyaha boyanmıştı. "Keşke hemen gelsek."

Claire de aynı şeyi istiyordu. Blue Skies Kamp Alanı'nı seviyordu. Liseden mezun olduktan birkaç yıl sonra kız arkadaşlarıyla birlikte ilk tatilini orada geçirmişti. O zamanlar beş kişilerdi; sonra zaman ve yaşadıkları trajedi, sayılarını dörde indirmişti. Arada bir içlerinden biri katılamasa da çoğunlukla her yıl aynı yerde buluşuyorlardı. Genç ve çılgın oldukları ilk yıllarında yerli çocuklarla takılırken peşik ve araç koltuklarıyla geldikleri sonraki yıllarda tatilleri daha sakin geçmeye başlamıştı. Çocuklar artık tek başına yüzüp parkta oynayabilecek yaşa geldiği için kızlar, yani anneler, eski özgürlüklerine kısmen de olsa kavuşmuşlardı.

"Anne, dalıp gittin yine."

"Ah, affedersin tatlım."

"Dedim ki bu yıl balayı odasında kalacağız, değil mi?" Alison oturduğu yerde daha büyük bir gayretle sızdırdı. "Yuppi! Kocaman bir küvetimiz olacak. Hem bu defa iskeleden atlayacağım, unutma. Söz verdim. Bonnie beş yaşındayken atlamıştı." Alison heyecanlı bir ifadeyle iç geçirip kollarını kavuşturdu. "İskeleden atlayabilir miyim, atlayamaz mıyım?"

Claire aşırı korumacı doğasına karşı koymaya çalışıyordu, ama annelerinin her şeyi yapmanıza izin verdiği bir evde büyüdüyse ne kadar kolay olduğunu anladınız ve bu da sizi korkuturdu. "Önce iskeleyi görelim, olur mu? Ve tabii nasıl yüzdüğünü de anlamalıyım. Ondan sonra bakarız."

"Bakarız, her zaman hayır demektir, ama bana söz vermiştin."

"Söz vermediğimi çok iyi anımsıyorum Alison Katherine. Suyun içindeydik ve sen de sırtıma yaslanıp bacaklarını bana dolamıştın. Willie ile Bonnie'nin suya atlamasını izliyorduk. 'Önümüzdeki yıl

beş yaşında olacağım,' dedin. Ben de sana, 'Evet, beş yaşında olacaksın,' dedim. Sonra Bonnie'nin beş yaşında olduğunu söyledin, ben de sana Bonnie'nin yakında altı yaşına basacağını hatırlattım."

"Ben de yakında altı yaşına basacağım." Alison kollarını birleştirdi. "Atlayacağım."

"Bakacağız."

"Buna sen karar veremezsin."

Claire bu söze hep gülerdi. Son zamanlarda kızının en sevdiği tepki buydu. "Tabii ki verebilirim."

Alison yüzünü pencereye döndü. Uzun bir süre, yani iki dakika kadar sessiz kaldı. Sonunda, "Marybeth geçen hafta Amy'nin kilden el izini tuvalete attı," dedi.

"Gerçekten mi? Hiç hoş bir davranış değil."

"Biliyorum. Bayan Schmidt ona uzun süreli bir ceza verdi. Kaykayımı getirdin mi?"

"Hayır, henüz kaykaya binecek kadar büyümedin."

"Stevie Wain hep kullanıyor ama."

"Düşüp burnunu kıran ve iki ön dişini kaybeden çocuk değil miydi o?"

"Onlar süt dişleriydi anne. Nasıl olsa düşeceklerdi. Neden Meg Teyzem bizi hiç ziyarete gelmiyor?"

"Bunu sana daha önce de açıklamıştım, unuttun mu? Meg Teyzen o kadar çok çalışıyor ki nefes almaya bile vakti yok."

"Eliot Zane nefes alamayınca mosmor oldu. Ambulans gelip almıştı."

"Öyle demek istemedim. Meg insanlara yardım etmek için çok çalışıyor."

"Anladım."

Claire kendini kızının bir sonraki sorusuna hazırladı. Alison'ın her zaman bir sonraki sorusu olurdu ve ne soracağını asla tahmin edemezsiniz.

"Burası bir çöl mü?"

Claire başını evet anlamında salladı. Kızı Washington'ın doğusuna çöl diyordu. Bunun sebebini anlamak çok kolaydı. Hayden'in yemyeşil topraklarından sonra sarı-kahve tonlarındaki bu arazi ıssız ve kavurucu bir görüntüye sahipti. Siyah bir kurdeleyi andıran asfalt geniş düzlüklerin içinde sanki sonsuza dek uzanıyordu.

Alison, "Orada su kaydırağı da var!" dedi ve öne doğru eğilip yüksek sesle saymaya başladı. Kırk yediye geldiğinde, "İşte göl!" diye haykırdı.

Altın sarısı tepelerin arasındaki kristal mavisi büyük göl sol taraflarını kaplamıştı. Kasabaya giden köprüye doğru ilerlediler.

Yirmi yıl önce bu kasaba dışardan kimsenin uğramadığı, üç bloktan da küçük bir alanı kapsıyordu. Tabak kadar fundalar ve araba kadar büyük eğrelti otlarıyla bezenmiş bu kıyı kasabaları zamanla adlarını duyurmaya başlamıştı. Seattle sakinleri de yavaş yavaş dikkatlerini doğuya çevirmeye başlamışlardı. Dağlardan geçip düz ve kavurucu bozkırlara doğru yolculuk yapmak artık bir yaz geleneğine dönüşmüştü. Ve tabii turistler gelmeye başlayınca gelişme de başladı. Kıyı şeridi kat mülkiyetli yapılarla dolmuştu. Sonra biri dolunca hemen yanına yenisi yapıldı ve bu böyle devam edip gitti. 2000'li yılların başında havuz, su kaydırağı ve kiralık jet skilerle birlikte burası çocukların da eğlenebileceği bir tatil yerine dönüşmüştü.

Yol, göl kıyısı boyunca kıvrılıyordu. Çok sayıda binanın önünden geçtiler ve ardından kıyı yine ıssız bir görünüme büründü. İlerlemeye devam ediyorlardı. Bir kilometre kadar gittikten sonra tabelayı gördüler: *Blue Skies Kamp Alanı: Bir Sonraki Solda.*

"Bak anne, bak!"

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Tabelada, biçimli bir çift ağacın desteklediği ve önünde bir kano duran çadır resmi vardı.

“İşte geldik Ali Kat.”

Claire soldan sapıp çakıl taşlı yola döndü. Tekerlekler derin çukurlara girince araba sağdan sola doğru kayıyordu.

Bir buçuk kilometre sonra yol U şeklinde kıvrılarak onları baraka ve karavanlarla dolu yemyeşil bir alana çıkardı. Açık alanda ilerleyip kıyı boyunca bir araya toplanmış birkaç kulübenin bulunduğu ağaçların arasına doğru yol aldılar ve çakıl taşlı otoparkta arabalarını park ettiler.

Claire, Alison'ın arabadan inmesine yardım edip kapıyı kapatarak göle doğru döndü.

Bir an için Claire, üzerinde o güzel pembe bikinisıyla Winobee Gölü kıyısında duran sekiz yaşındaki kıza dönüşmüştü. Buz gibi sulara atlayıp derinlere gittikçe sevinçten çığlık atıyordu.

O gün iskelede oturan Meghann, *Su dizlerini geçmesin Claire, diye seslenmişti.*

Tanrı aşkına Meg, bazen tam bir kocakarı gibi dırdır ediyorsun. İşte bunları söyleyen de annesiydi. İstedğin kadar derine gidebilirsin hayatım, diye haykırmış, kahkahalarla gülüp Virginia Slims marka mentollü sigarasını Claire'e doğru sallamıştı. Ürkek bir kedi olursan hiçbir şey yapamazsın.

Sonra Meghann, Claire'in yanına gidip elini tutmuş, ona korkmanın kötü bir şey olmadığını söylemişti. *Bu sağduyulu olduğunun göstergesidir, Claire.*

Claire arkasına dönüp elinde plastik bir bardak dolusu votka ve üzerinde asırlık bikinisıyla orada duran annesine baktığını anımsıyordu.

Haydi, git tatlım. Buz gibi suya atla ve yüz. Korkmanın hiçbir faydası yoktur. Şansın varken ne yaparsan yanına kâr kalır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Claire Meghann'a, *Kâr kalır da ne demek*, diye sormuştu.

Sözde aktrislerin birkaç votkanın ardından bulmaya çalıştığı şeydir. Sen bunlara kafanı yorma.

Zavallı Meg. Hayatları sıradanmış gibi görünsün diye ne kadar da uğraşırdı.

Ama böyle bir hayat nasıl sıradan görünebilirdi ki? Bazen Tanrı çocuklara normal şeyler olmasını imkânsız hale getiren bir anne verirdi. Bunun iyi tarafı asla unutamayacağınız, gürültülü, çılgın ve eğlenceli partilerdi. Kötü tarafı ise kimsenin sorumlu olmadığı şeylerin yaşanmasıydı.

"Anne!" Alison'ın sesi Claire'i kendine getirdi. "Acele et."

Claire kamp alanının ana binası olarak kullanılan eski moda çiftliğe doğru ilerledi. Veranda, ceviz ağacı rengindeki kiremitlerle uyum sağlayan orman yeşiline boyanmıştı. Alt kat büyük, tizli pencerelerden oluşuyordu ve üst katta, sahiplerin yaşadığı daha küçük ve sıradan pencereler olduğu gibi bırakılmıştı.

Ev ve göl arasındaki çimler bir futbol sahası kadar genişti. Lincoln Log⁷ tarzı salıncaklar ve oyun alanı, kroket⁸ sahası, tenis kortu, yüzme havuzu ve tekne kiralama bölümü vardı. Sol tarafta önü açık bir verandası ve boylu boyunca uzanan pencereleriyle dört baraka bulunuyordu.

Alison oradan oraya koşmaya başlamıştı. Koşarken minik adımlarının çıkardığı ses belli belirsiz duyuluyordu. Kulpunu büküp açtığı tel kapı arkasından sertçe kapanmıştı.

Claire gülümseyip adımlarını hızlandırdı. Tel kapıyı açtığında Happy Parks'ın, "Yoksa sen küçük Ali Kat Cavanaugh musun? Ne kadar da büyümüşsün," diyen sesini duydu.

7 Minyatür binalar yapmak için kullanılan ve minyatür kerestelerden oluşan oyuncak. (ç. n.)

8 Krikete benzeyen, özel sopa ve toparla açık havada oynanan bir oyun (yay. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Alison kırkırdadı. "Bu sene birinci sınıfa başlıyorum. Bine kadar sayabilirim. Saymamı ister misin?" Ve hemen saymaya başladı. "Bir, iki, üç..."

Yaklaşık otuz yıldır burayı işleten beyaz saçlı, güzel bir kadın olan Happy, Alison'un başının üzerinden bakıp Claire'e gülümsedi.

"Yüz bir, yüz iki..."

Happy alkışladı. "Aferin sana Ali. Geldiğinize çok sevindim Claire. Tatil köyünde işler nasıl?"

"Yeni bir baraka yaptırdık. Böylece sayıları sekize çıktı. Ekonominin durumu bizi etkilemez umarım. Benzin fiyatlarının tırmanacağı söyleniyor."

"İki yüz. İki yüz bir..."

Happy, "Düşmeyeceği kesin," dedi. "Ama biz de sizin gibiyiz, eski konuklar sayesinde ayakta. Her yıl aynı insanlar geliyor. Hatırlamışken söyleyeyim Gina çoktan geldi. Charlotte da burada. Bir tek Karen kaldı. Balayı odasında kalma sırası da sende."

"Evet. Büyük odada son kez kaldığımızda Alison henüz beşikteydi."

Alison zıplayarak, "Televizyonumuz da var," dedi. Sayma işi şimdilik unutulmuştu. "Bir sürü film getirdim."

Claire önlerindeki bir hafta boyunca bunun günde on defa tekrarlayacağı bir söz olduğunu bildiği için kızına, "Günde yalnız bir saat," diye anımsattı. Çünkü Alison *Küçük Deniz Kızı*'nı abartısız yedi gün yirmi dört saat izleyebilirdi.

Arka taraflarındaki tel kapı açıldı ve bir grup çocuk peşlerinden gelen altı yetişkinle birlikte kahkahalar atarak içeri girdi.

Happy masaya bir anahtar koydu. "Belgeleri sonra doldurursun. Anladığım kadarıyla gelenler manzaralı bir yer istiyor. Karar vermeden önce tüm barakaların manzarasını görmek isteyecekler."

Claire onu anlamıştı. River's Edge Tatil Köyü'nde yalnızca on dokuz çadır kurma aları olmasına rağmen o da iyi olanları büyük bir özenle dağıtırdı. Ayrıca kalacak insanlar hoşuna gitmişse onları tuvalete ve nehre yakın bir yere yerleştirirdi. Eğer sevmemişse de yağmurlu gecelerde tuvalete gitmek için uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalıyorlardı. Claire eskimiş çam ağacından yapılmış tezgâhın üzerindeki anahtarı aldı. "Bir gece bir şeyler içmeye gel."

"Sizin gibi çılgın kızlarla mı?" Happy sınıttı. "Hiç kaçırmam."

Claire anahtarı Alison'a uzattı. "Al bakalım Ali Kat. Sen önderlik et."

Ali çığlığı basarak gözden kayboldu. Şimdi biraz kalabalık görünen lobide zikzak çizerek dışarıya doğru koşuyordu. Bu defa ayak sesleri kolaylıkla duyulmaktaydı.

Claire de arkasından koşturdu. Valizlerini arabadan alır almaz çimlerin üzerinden yürüyüp tekne kiralama bölümünü geçtiler ve ağaçların arasına daldılar. Burada zemin sertti ve yüz yıllık çam ağaçlarının iğneleriyle örtülüydü.

Sonunda kalacakları yere geldiler. Gümüş rengi ahşap iskele dalgalı mavi suyun üzerinde yüzüyor, bir o yana bir bu yana nazikçe sallanıyordu. Gölün karşı kıyısında bulunan bir grup beyaz kulübe alının rengi yüksek tepelerin eteğine dizilmişti.

"Clara Bella!"

Claire bir elini gözlerine siper edip etrafına bakındı.

Gina kıyıdan ona el sallıyordu.

Claire buradan bile arkadaşının elindeki içkinin büyüklüğünü görebiliyordu.

Bu hafta Gina için bir geçiş dönemi olacaktı. Aslında genellikle içlerinde en tutucu olan ve herkesi hayata bağlayan bir can simidi görevi gören kişi Gina olurdu, fakat birkaç ay önce evliliğini bitir-

miş, kendini akıntıya bırakmıştı. Çiftler dünyasında o artık bekâr bir kadındı. Eski kocası geçen hafta genç bir kadınla aynı evde yaşamaya başlamıştı.

"Haydi Ali!" Bu ses Gina'nın altı yaşındaki kızı Bonnie'ye aitti. Alison, Winnie-the-Pooh sırt çantasını bırakıp soyunmaya başladı.

"Alison..."

Alison san mayosunu gururla sergiledi. "Ben hazırım anne."

Gina güneş kremi çıkarıp, "Buraya gel tatlım," dedi. Birkaç dakika içinde de Alison'ı baştan başa kremleyip serbest bıraktı.

Claire, "Su göbeğini geçmesin," dedi ve valizlerini hemen oracıkta, kumların üzerinde bıraktı.

Alison yüzünü ekşitip, "Of anne," diye sızlandı ve koşup Bonnie'ye katılmak üzere suya atladı.

Claire altın rengi kumların üzerine, Gina'nın yanına oturdu. "Kaçta geldiniz?"

Gina güldü. "Tam vaktinde geldik tabii ki. Bu yıl öğrendiğim şeylerden biri de bu. Hayatın paramparça olabilir, hatta büyük bir patlama bile yaşayabilirsin, ama sen yine de olduğun gibi kalırsın. Hatta belki kendini geliştirirsin. Ben her zaman bir yerlere zamanında yetişen bir kadın oldum."

"Bu kötü bir şey değil ki."

"Ama Rex aynı fikirde değildi. Hep plansız programsız hareket ettiğinden şikâyet ediyordu. Ben de bunu öğleden sonraları sevmek istediğine yorardım. Meğer o hava dalışı yapmak istiyormuş." Gina kafasını iki yana sallayıp Claire'e baktı. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı. "Şimdi olsa onu memnuniyetle uçaktan atardım."

"Ben de ekipmanlarının ayarını memnuniyetle bozabilirdim."

Komik olmasa da kahkahalarla güldüler. "Peki Bonnie nasıl?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"İşin en üzücü tarafı da o. Farkında değilmiş gibi görünüyor. Rex'in zaten eve geldiği yoktu ki. Bonnie'ye babasının başka bir kadınla birlikte yaşadığını söylemedim. İnsan çocuğuna böyle bir şeyi nasıl söyler?" Gina, Claire'e yaslanınca, Claire de kolunu arkadaşına doladı. "Tanrım, bu tatile ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsin."

Uzunca bir süre sessiz kaldılar. Sessizliği bozan tek şey iskeleye çarpan dalgalar ve kızların tiz kahkahasıydı.

Gina, Claire'e döndü. "Yıllardır bunu nasıl başarıyorsun? Nasıl yalnız olabiliyorsun?"

Claire, Alison doğduğundan beri pek de yalnız olduğunu düşünme fırsatı bulamamıştı. Hiç evlenmediği ya da bir adamla birlikte yaşamadığı hesaba katılırsa evet, yalnızdı ama kendini nadiren yalnız hissedirdi. Tabii ki hayatını paylaşabileceği birinin özlemini duyduğu zamanlar oluyordu, ama o seçimini uzun yıllar önce yapmıştı; annesine benzemeyecekti. "Bu işin iyi tarafı, televizyon kumandası her zaman sendedir, kimse seni arabayı yıkamaya zorlamaz ya da en güzel park yerini elinden kapmaz."

"Ben ciddiym Claire, tavsiyeye ihtiyacım var."

Claire göbeğine kadar gelen suyun içinde hoplayıp zıplayarak *Alfabe* şarkısını söyleyen Alison'a bakarken göğsüne bir acı saplandı. Daha düne kadar kucagında taşıdığı kızı birkaç yıl sonra muhtemelen kaşına *piercing* yaptırmak isteyecekti. Claire onu çok seviyor ve birine böylesine bağlanmanın tehlikeli olduğunu biliyordu, ama sevginin başka bir türünü hiç tatmamıştı ki. Evlenmemesinin sebebi de buydu. İşini koşulsuzca seven erkek sayısı çok azdı ve böylelerine kırk yılda bir rastlanırdı. Aslında Claire gerçek aşkın varlığından her zaman şüphe etmişti. Bu şüphe annesinden ona miras kalan bulaşıcı bir hastalıktı. Annesi için boşanmak her zaman için bir çözüm olmuştu.

Claire içinse çözüm asla "Ben" dememektir.

Yumuşak bir tonla, "Bir süre sonra yalnızlığını unutuyorsun ve çocukların için yaşamaya başlıyorsun," dedi ve sesindeki pişmanlık kendisini bile şaşırttı. Elde etmek için çabalamaya cesaret edemediği ne çok şey vardı.

"Hayatını tamamen Ali'ye adayamazsın Claire."

"Âşık olmaya çalışmadığımı söyleyemem. Hayden'daki bekâr adamların hepsiyle çıktım."

"Ama hiçbirisiyle ikinci defa görüşmedin." Gina sırttı. "Üstelik Bert Shubert sana hâlâ âşık. Bayan Hauser onu reddettiğin için çıldırdığını düşünüyor."

"Sırf elektronik eşya dükkânı var diye şişe dibi gözlüklü, keçisakallı, kırk üç yaşında bir adamın uygun eş olarak düşünülmesi çok üzücü."

Gina kahkahayı bastı. "Haklısın. Günün birinde sana Bert'le çıktığımı söylersem lütfen beni kendime getirmek için bir tokat at." Kahkahalar yavaş yavaş yerini gözyaşlarına bıraktı. Gina kendini Claire'in kollarına bırakarak, "Kahrolası," dedi.

Claire arkadaşının sırtını sıvazlayarak, "Daha iyi olacaksın Gina," diye fısıldadı. "İnan ki iyileşeceksin."

Gina usulca, "Bilemiyorum," dedi. Bunu söyleme tarzı ve belki de çoğu zaman çelik gibi sert çıkan sesin bu defa yumuşak olması Claire'in kendini boşlukta ve yapayalnız hissetmesine yol açmıştı.

Claire o sırada garip bir şekilde hayatının değiştiği o günü düşündü. Sevginin de bir raf ömrü, hemencecik geçen ve her şeyin bozulmasına sebep olan bir son kullanma tarihi olduğunu öğrendiği bir gün vardı.

Seni terk ediyorum, demişti ablası. O zamana dek Meg, Claire'in en yakın arkadaşı, bütün dünyası olmuştu. Ona annesinden daha çok annelik etmişti.

Şimdi Claire de ağlıyordu.

Gina burnunu çekti. "Neden artık kimsenin benimle oturmak istemediğini anlıyorum. Ben hüznüler prensesiyim. Yanımda on saniye geçirince dünyanın en mutlu insanı bile ağlamaya başlayabilir."

Claire gözlerini sildi. Geçmiş için ağlamak anlamsızdı. Aslında geriye akıtacak gözyaşı kaldığını görmek onu şaşırtmıştı. Meg'in onu terk edip gitmesini uzun zaman önce zihninde çözdüğünü sanıyordu. "Önünü göremeyecek kadar ağladığı için Char'ın iskeleden düştüğü yılı anımsadın mı?"

"Bob'un orta yaş krizi yüzünden olmuştu. Hizmetçileriyle ilişkisi olduğunu sanıyordu."

"Bob'un gerçekten de gizli gizli saç ektirdiği ortaya çıkmıştı."

Gina, Claire'e daha sıkı sarıldı. "Kederliler grubunda olduğum için çok şanslıyım. Hamilelik döneminden beri size bu kadar ihtiyacım olmamıştı."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dahili hat çaldı. "Jill Summerville görüşme için geldi."
"İçeri yolla."

Meghann üst dolaptan boş bir sarı dosya kâğıdıyla kalem aldı. Jill toplantı odasına yönlendirildiğinde Meg yerine dönmüş, nazikçe gülümsüyordu. Ayağa kalkıp, "Selam Jill. Ben Meghann Dontess," dedi.

Kapının yanında duran Jill'in huzursuz bir hali vardı. Muhtemelen ellilerinde, güzel ve ince bir kadındı. Pahalı gri takımının içine kısa kollu ipek bir bluz giymişti.

Meghann sol tarafındaki boş koltuğu göstererek, "Otur lütfen," dedi.

"Boşanmak istediğimden emin değilim."

Bu Meghann'ın sıkça duyduğu bir sözdü. "İstersen biraz konuşabiliriz. Evliliğinde neler olup bittiğini anlatabilirsin."

Jill gergin bir şekilde boş sandalyeye oturdu. Masanın havalandırılmasından korkuyormuş gibi parmaklarını masaya koydu. Sonra yumuşak bir sesle, "İyi olduğu söylenemez," dedi. "Yirmi altı yıllık evliyiz. Ama artık yapamıyorum. Hiç konuşmuyoruz. Yemeğe çıkıp sessizce oturan çiftlerden biri olup çıktık. Annemle babam da böyleydi. Onlar gibi olmayacağıma yemin etmiştim. Önümüzdeki yıl elli yaşına giriyorum. Kendi hayatımı yaşamamın vakti geldi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu, kendine ikinci bir şans tanımak için düşünülen boşanmalar-
dan biriydi. En rezaçtaki, "Beni aldatıyor," boşanmalarından sonra
ikinci sebep. Meg kendini tuhaf bir biçimde uzak hissederek, "Herkes
mutlu olmayı hak eder," dedi. Güven uyandırmanın yanı sıra sağlam
bilgiler de toplamak için bazı alışıldık ifadeler kullanarak bir dizi
soru sordu. Meg her yönden iyi bir iş çıkardığına inanıyordu. Jill
rahatlamaya başlamıştı. Arada bir gülümsediği de oluyordu.

"Peki ya mal varlığınız? Değerini tahmin edebiliyor musunuz?"

"Beatrice DeMille bunu soracağını söylemişti." Jill, Fendi marka
evrak çantasından birbirine iliştilmiş belgeleri çıkardı ve masanın
diğer tarafına koydu. "Kocamla birlikte Emblazon adlı internet
şirketini kurmuştuk. Daha sonra iyi bir fiyatla siteyi AOL'a sattık.
Daha küçük çaplı şirketler ve evlerle birlikte mal varlığımız yetmiş
iki milyon dolar civarında."

Yetmiş iki milyon dolar.

Hayret içinde ağzının açık kalacağından korkan Meghann,
güçlkle her zamanki tebessümünü takındı. Bugüne dek ilgilendiği
en büyük dava buydu ve hayatı boyunca böyle bir dava beklemişti.
Ücretini ödeyemeyeceklerini düşündüğü müvekkilleri yüzünden
uykusuz geçirdiği gecelerin karşılığıydı işte bu olmalıydı. Üniver-
sitedeki en sevdiği hukuk profesörü, hukukta paranın sıfırlarına
önem verilmediğini söylerdi. Fakat Meg farklı düşünüyordu. Hukuk
sistemi Jill gibi kadınları ayrı tutardı.

Belki de Meghann bir medya danışmanı tutmalıydı. Böyle bir
davayla reklam yapabilirdi.

Bu olasılık Meg'i heyecanlandırıp canlandırmalıydı, ama o şaşır-
tıcı derecede ilgisiz hissediyordu. Hatta biraz da üzülüyordu. Milyon
dolarları olmasına rağmen Jill yine de kalbi kırık kadınlardan biriydi.

Meg telefonuna uzanıp dahili hat düğmesine bastı. "Rhona bana avukatlar listesini getirir misin? Seattle, Los Angeles, San Francisco, New York ve Chicago."

Jill kaşlarını çatı. "Ama..." Sekreter elinde bir listeye odaya girdiğinde duraksamıştı.

"Teşekkürler." Meghann listeyi Jill'e uzattı. "Bu yirmi avukat ülkenin en iyilerindendir."

"Anlayamadım."

"Sen onlarla görüşürsen hiçbirini temsil edemez. Bir nevi çıkar çatışması diyelim."

Jill listeye göz gezdirip başını kaldırdı. "Anlıyorum. Boşanma stratejisi yani."

"İlerisi için her ihtimale karşı plan yapmalıyız."

"Bu etik bir yol mu?"

"Elbette. Tüketici olarak farklı tavsiyeler alma hakkın var. Yirmi beş bin dolar civarında bir avansa ihtiyacım var ve bunun on bin dolarını Seattle'daki en iyi adli muhasebe uzmanlarını tutmak için harcayacağım."

Jill tek kelime etmeden uzun bir süre ona baktı. Sonra kafasını sallayıp ayağa kalktı. "Listedeki herkesle görüşeceğim. Ama seni seçersem beni temsil edersin sanırım."

"Elbette." Meg son anda, "Umarım bana ihtiyacın olmaz," diye eklemeyi de unutmadı.

Jill, "Evet," dedi. "İyimser tiplerden olduğun belli."

Meghann iç geçirdi. "Ben bu ülkede mutlu evlilikler yaşayan insanlar olduğunu biliyorum. Doğal olarak onlar benimle görüşmeye gelmiyor, ama şunu da içtenlikle söylemeliyim ki umarım seninle de tekrar karşılaşmayız."

Jill ona anlayışlı ve kederli bir bakış attığında Meghann anlamıştı. Bu, hassas ve pişmanlıklarla dolu bir karardı ama ne olursa olsun uygulanacaktı.

Jill yumuşak bir sesle, "O halde iynser düşünmeye devam et," dedi Jill. "İkimiz için de."

"İyi görünmüyorsun."

Siyah deri koltuğa yayılan Meghann yerinden kımıldamadı. "Sana saatine iki yüz dolar ödememin sebebi sanırım bana hakaret etmen. Kötü koktuğumu da söyleyecek misin? O zaman paramın karşılığını aldığma inanacağım."

"Neden bana ödeme yapıyorsun?"

"Hayırseverlik ettiğimi sanıyordum."

Dr. Bloom gülümsemedi. Bir hukalemun gibi her zamanki hareketsizliğiyle oturmuş izliyordu. Koyu kahverengi gözlerindeki şefkat olmasa bir heykel sanılabılırdı. Meghann'ı etkileyen de acımarın sınırına gelmiş bu şefkatti. Son yirmi yılda Meg sayısız psikiyatra gitmişti. Danuşman ya da psikologlara değil, yalnızca psikiyatlara gidiyordu. Her şeyden önce aldıkları eğitime önem veriyordu. Daha da önemlisi, her zaman ilaç yazabilecek biriyle konuşmayı tercih ederdi.

Meg otuzlarındayken her iki yılda bir psikiyatrını değıştirtirdi. Onlara asla önemli bir şey anlatmadığı için bir yardım da göremiyordu.

Fakat sonra Harriet Bloom'la, yani bir saat boyunca kımıldamadan oturabilen, çekini alıp Meghann'a ister akıllıca kullansın ister savursun, bunun onun parası olduğunu söyleyen bir taş kadar katı o kraliçeyle tanıştı.

Harriet geçmişe dair önemli bazı gerçekleri ortaya çıkarmış, bazıları da tahmin etmişti. Geçen yıllarda Meghann defalarca onunla

ilişkisini koparmaya karar vermiş, kararını uygulamaya koyduğunda ise panikleyip fikrini değiştirmişti.

Bugün de aralarındaki sessizlik ağırlaşıyordu.

"Tamam, bok gibi görüldüğümü kabul ediyorum. Çünkü uyuyamıyorum. Bu arada biraz daha ilaca ihtiyacım var."

"O ilaçları iki hafta daha aynı şekilde alacaksın."

Meghann göz temasında bulunamıyordu. "Bu hafta birkaç kez iki tane içme ihtiyacı duydum. Uykusuzluk... Beni mahvediyor. Bazen dayanamıyorum."

"Neden uyuyamıyorsun sence?"

"Sence neden uyuyamıyorum? Bu soruyu benim sormam daha anlamlı, değil mi?"

Dr. Bloom onu inceliyordu. Öyle hareketsizdi ki nefes alıp verdiği bile şüpheliydi. "Öyle mi?"

"Bazen uyuyamıyorum, o kadar. Abartmaya gerek yok."

"Ve geceleri uyuyabilmek için ilaçlardan ve yabancı adamlardan medet umuyorsun."

"Eskisi kadar eve yabancıları almıyorum, ama bazen..." Meg kafasını kaldırdığında Harriet'in anlayış dolu, hüznü bakışlarını görünce küpelerine bindi. "Bana öyle bakma."

Harriet eğilip dirseğini masaya yasladı. Çan gibi tuttuğu parmaklarını çenesinin altına yerleştirmişti. "Yalnızlığından kurtulmak için seksi kullanıyorsun. Ama tanımadığın adamlarla yaptığın seksten daha yalnız hissettiren bir şey var mı?"

"En azından adamlar yatağımdan çıkıp gittiğinde üzülüyorum."

"Yine mi Eric?"

"Evet, yine Eric "

Harriet arkasına yaslandı. "Onunla bir yıldan da kısa bir süre evli kaldın."

"Bunu küçümseme Harriet. O adam kalbimi kırdı."

"Biliyorum. Ve kadınlar gelip sana keder ve benzer duygularla dolu hikâyelerini anlattığında sen de o tatlı anları tekrar tekrar yaşıyorsun. Ama bir süre sonra tadı kaçıyor. Artık birinin kalbini kırmasından endişe etmemeye başlıyorsun ve kınlacak bir kalbin olmadığı için endişeleniyorsun. Yani korkuyorsun, ama korku kişinin kontrol etme ihtiyacına uygun bir duygu değildir."

Haklıydı. Meg yalnız olmaktan bıkmıştı ve hayatının öylece uzayıp giden bomboş bir yol olmasından korkuyordu. Bir yandan kafasını sallayıp evet demek ve onu korkularından kurtaracak bir yol göstermesi için yalvarmak istiyordu. Ama bu bangır bangır bağırarak kendini koruma çılgınlığının arasındaki incecik bir sestense başka bir şey değildi. Yaşadıklarından aldığı en önemli ders, aşkın sonsuza dek sürüp gitmediğiydi. Kalbi kırık ve zayıf olmaktansa yalnız ve güçlü olmak daha iyiydi.

Meghann'ın güç bela çıkarabildiği sesi şimdi hırslı ve gergindi. "İş yerinde zor bir hafta geçirdim. Müvekkillerime karşı sabırlı olamıyorum. Onlar için eskisi gibi üzülemiyorum."

Harriet hayal kırıklığını iç geçirme veya kaş çatma gibi belirgin bir ifadeyle belli etmeyecek kadar profesyoneldi. Tek tepkisi kule şeklindeki parmaklarını indirmek olmuştu ve o sinir bozucu şefkatli bakışları geri dönmüştü. Bu bakışlar, zavallı Meghann yakın ilişki kurmaktan korkuyor, der gibiydi. "Duyguların erişilemez ve uzak mı görünüyor? Sence neden böyle?"

"Bir avukat olarak olaylara soğukkanlı bakmamız öğretildi."

"Yine de en iyi avukatların bile olaylara duygusal yaklaşabildiğini biliyoruz. Ve sen de kesinlikle çok iyi bir avukatsın Meghann."

Çoğu zaman Harriet'la yaptığı konuşma Meg'in istediği yönden çıksa da şu anda her şey onun istediği gibi gidiyordu. "Sana söylemeye çalıştığım da bu. Eskisi kadar iyi değilim. Eskiden insanlara yardım ederdim. Hatta onları önemserdim."

"Ya şimdi?"

"Şimdi gününü hesap yaparak geçiren bir bilanço makinesi gibiyim. Sanırım hayatları alt üst olan kadınlara banttın yayın yapıyormuş gibi ayrı sözleri tekrarlayan birine dönüştüm. Eskiden bu kadınların kocalarına kızardım. Fakat şimdi yalnızca kızmaya çalışıyorum. Bu bir oyun değil. İşimi ciddiye alıyorum, ama bir yandan da... gerçek bir hayat yaşıyorum. Yani bana böyle geliyor."

"Belki de tatile çıkmalısın."

"Ne?" Meghann gülümsedi. Bir tatilin onu kolay kolay rahatlatmayacağını biliyordu.

"Tatil dedim. Sıradan insanlar Hawaîi ya da Aspen'de tatil yapar."

"Tatminsizlik kolay kolay kaçabileceğin bir durum değildir. Bu temel bir psikoloji bilgisi, değil mi?"

"Ben sana kaç demiyorum. Biraz ara ver diyorum. Biraz bronzlaş. Örneğin birkaç günlüğüne kız kardeşinin pansiyonuna git."

"Tatilimi Claire'le geçirebileceğimi sanmıyorum."

"Onunla konuşmaktan korkuyorsun."

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum. Claire, Podunk'taki o kamp yerini işletiyor. Ortak bir yanımız yok."

"Geçmişiniz var."

"Güzel bir geçmiş değil ki. İnan bana Claire'in hayatını anlamak için geçmişe doğru bir gezi düzenlense, sıra çocukluğumuza geldiğinde otobüs şoförü gaza basıp çeker giderdi."

"Ama Claire'ı seviyorsun. Bunun bir anlamı olmalı."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

“Tabii. Onu seviyorum. Tam da bu yüzden ona yaklaşmıyorum.”

Meghann saatine baktı. “Lanet olsun. Zaman dolmuş. Haftaya görüşürüz.”

Kristin Hannah - Kız Kardeşler Arasında

BEŞİNCİ BÖLÜM

Joe ilk yolla anayolun kesiştiği köşede durmuş, adını anımsayamadığı bir kasabadaki caddeye bakıyordu. Sırt çantasını indirip diğer omzuna taktı. Askının altındaki gömüğü terden sırlıslam olmuştu ve cildi yapış yapıştı. Rüzgârsız, kavurucu sıcaklarda kendi kokusunu alabiliyordu. Doğrusu hiç de hoş koktuğu söylenemezdi. Bu sabah en az on kilometre yürümüş, kimse onu aracına almak istememişti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Saçları uzadıkça ve beyazlaştıkça şansı da azalıyordu. Artık yalnızca uzun yol şoförlerinden medet umabilirdi, ama böylesine sıcak bir pazar sabahında onlara da sık rastlanmıyordu.

İleride elle Wake Up Café yazılmış bir tabela gördü.

Elini cebine sokup önceki hayatından kalma yumuşak ve pürüzsüz, suni deri cüzdanını çıkardı. Cüzdanı açtığında şeffaf bölmedeki o fotoğraf şöyle bir gözüne çarpmıştı.

Yalnızca on iki dolar, yetmiş iki senti kalmıştı. Bugün bir iş bulmalıydı. Yakima'da kazandığı para neredeyse suyunu çekmişti.

Joe kafeye gitti. İçeriye girdiğinde kapının üstündeki zil şıngırdadı.

Tüm gözler ona dönmüştü.

Konuşmaların uğultusu arında dindi. Bir tek mutfaktan gelen tıkırtılar duyuluyordu.

Onlara nasıl görüldüğünün farkındaydı. Omuzlarına düşen kır saçları ve yıkanması gereken kıyafetleriyle yersiz yurtsuz bir serseriydi. Levi's pantolonu aşırı soluk bir maviye dönmüş, tişörtü ter lekeleriyle kaplanmıştı. Önümüzdeki hafta kırk üçüne girecek olsa da altmış yaşında gösteriyordu. Tabii bir de o iğrenç koku vardı.

Kasanın yanındaki bölmeden menüyü alıp solda, en arkadaki masaya doğru ilerledi. Uğradığı kasabalarda "iyi insanların" yanına oturmamayı öğrenmişti. Bazen etrafta zor zamanlar geçiren bir adamın varlığı insanların tepkisine sebep olabiliyordu. Bu tür yerlerde insanın kendini bir anda hapisanede bulması son derece kolaydı. Ve Joe zaten bu zamana kadar hapisanede yeterince vakit geçirmişti.

Lekeli ve pembe renkli, polyester kumaştan bir önlük takmış garson kız ızgaranın yanında durmuş, lokantadaki herkes gibi Joe'ya bakıyordu.

Joe da gergin bir halde sessizce oturdu.

Ardından sanki bir düğmeye basılmış gibi uğultu tekrar başladı.

Garson kulağının üzerindeki kalemi aldı ve Joe'ya yaklaştı. İyice yaklaştığında Joe onun sandığından da genç olduğunu fark etti. Belki de hâlâ liseye gidiyordu. Uzun, kahverengi saçları çizgili pembe bir tokayla özensizce atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve incecik aldığı kaşlarında küçük altın bir halka duruyordu. Yüzünde şarkıcı Boy George'dan daha fazla makyaj vardı.

"Sana ne getireyim?" Kız soruyu sorduktan sonra yüzünü buruşturup geriledi.

"Bir duş alsam hiç fena olmaz, değil mi?"

"Duş alabileceğin bir yer var." Kız gülümseyip bir adım daha yaklaştı. "KOA kamp alanı sanırım senin için uygun olur. Güzel banyolar var. Tabii yalnızca konuklar kullanabiliyor, ama pek dikkat eden yok." Sakızını patlatıp, "Kapı şifresi iki yüz on. Buralardaki herkes bilir," dedi.

"Teşekkürler." Joe kızın yaka kartına baktı. "Brandy."

Kız kalemini not defterinin üzerinde hazır bekletiyordu. "Evet, ne istersin?"

Joe menüye bakmakla zaman kaybetmedi. "Kepekli muffin, taze meyve -ne varsa- ve bir kâse de yulaf lapası. Ha, bir de portakal suyu."

"Jambon veya yumurta istemez misin?"

"Hayır."

Kız tam da omuz silkip dönerken Joe onu durdurdu. "Brandy?"

"Efendim?"

"Benim gibi bir adam nerede iş bulabilir sence?"

Kız ona baktı. "Serin gibi bir adam mı?" Ses tonu her şeyi anlatıyordu. Joe'nun çalışmadığını, kendini akıntıya bırakıp sürüklendiğini çoktan anlamıştı. "Tip Top Apple Çiftliği'nde şansını deneyebilirsiniz. Her zaman birine ihtiyaçları vardır. Bir de Yardbirds var. Tatilcilerin geldiği dönemlerde çimleri biçtirirler."

"Teşekkürler."

Joe çıkmadan önce şaşırtıcı derecede rahat olan taburede uzun bir süre oturdu. Kahvaltısını mümkün olduğunca ağır ağır yiyip her lokmasını iyice çiğnedi, ama sonunda tabağı boşalmıştı.

Artık yola çıkma vaktinin geldiğini biliyordu, ama nedense ayağa kalkamıyordu. Dün gece bir çiftçinin otlağında, yerde duran kerestenin üzerinde uyumuştı. Rüzgârın uğultusu ve ansızın basıran yağmur yüzünden pek de rahat bir gece geçirememişti. Bütün vücudu ağnyordu. Şimdi ise sıcaktan bunalmayacağı kadar ılık bir yerde karnını doyurmuş, rahatça oturuyordu. Sanki cennetteydi.

Brandy, Joe'nun yarından geçerken, "Gitmelisin," diye fısıldadı. "Patronum biraz daha oyalanırsan polis çağıracağını söylüyor."

Joe tartışabilir, kahvaltının parasını ödediğini ve burada oturmaya hakkı olduğunu söyleyebilirdi. Sıradan bir insanın böyle bir hakkı olurdu.

Fakat bunun yerine, "Tamam," dedi ve pembe formika masaya altı dolar bıraktı.

Ağır ağır ayağa kalkarken bir an sanki bacakları tutmamıştı. O histen kurtulduğunda sırt çantasını alıp omzuna taktı.

Dışarı çıktığında vücudunu saran sıcaklık hareket etmesini engelliyordu. Yürüyebilmek için büyük bir çaba sarf etmesi gerekmişti.

Başparmağını kaldırdı, ama kimse onu arabasına almadı. Otuz sekiz derecelik sıcaklık bütün enerjisini yavaş yavaş tüketirken Brandy'nin tarif ettiği yöne doğru ilerledi. KOA Kamp Alanı'na vardığında başı zonklıyor, boğazı ağrıyordu.

Çakıl taşlı yoldan geçip uzun bir duş almak için banyoya gitmekten ve rahat bir uyku çekmek için bir oda tutmaktan başka bir şey istemiyordu.

Sonra cüzdanındaki altı doları düşünüp yüksek sesle, "İmkânsız," dedi. Kendi kendine konuşmak son zamanlarda edindiği bir alışkanlıktı. Aksi halde günlerce hiç insan sesi duymuyordu.

Banyoya gizlice girmesi gerekiyordu, ama her taraf insan kaynarken bu mümkün değildi.

Kulübenin arkasındaki gür çam ağaçlarının arkasına gitti. Burası gölgeydi. İyice gözden kayboluncaya kadar ağaçların arasında ilerledi ve sonra oturup sırtını bir çam ağacına yasladı. Bu hareketle başı iyice zonklamaya başlamıştı. Sonunda gözlerini kapattı.

Saatler sonra kahkaha sesleriyle uyandığında birkaç çocuk kamp bölgesinde çığlık çığlığa koşturuyordu. Kamp ateşinin duman kokusu her yanı sarmıştı.

Akşam yemeği vaktiydi.

Bu kadar uyuduğuna şaşırıp gözlerini kırpıştırarak açtı. Güneşin batmasını ve kamp yerinin sessizliğe gömülmesini bekledikten sonra ayağa kalktı. Sırt çantasına sımsıkı tutunarak kamp yerinin tuvaleti ve çamaşırhanesi olarak kullanılan kütükten kulübeye doğru dikkatle yürüdü.

Tam şifreyi giriyordu ki yanı başında bir kadın belirdi. Öylece, durup dururken ortaya çıkmıştı.

Joe donakalmış bir ifadeyle yavaşça döndü.

Kadın üzerinde parlak mavi bikini üstü ve şortu, elinde de pembe havlularıyla orada duruyordu. Kumlu sarı saçları kurumaya yüz tutmuş bukleler halinde omuzlarına düşmüştü. Duşlara doğru gelirken kahkaha atıyordu, ama Joe'yu görünce susmuştu.

Lanet olsun. Haftalardır ilk defa sıcak bir duş almaya ne kadar da yaklaşmıştı! Şimdi bu güzel kadın her an çığılığı basıp müdürü çağırabilirdi.

Fakat kadın nazikçe, "Şifre iki yüz on. Al," dedi ve ona bir havlu uzatıp kadınlar bölümüne geçerek kapıyı kapattı.

Ancak bir dakika sonra yerinden kımıldayabilen Joe kadının nezaketinden fazlasıyla etkilenmişti. Nihayet havluyu sıkıca tutup şifreyi girdi ve aceleyle erkekler bölümüne geçti. Hiç kimse yoktu.

Uzun ve sıcak bir duşun ardından en temiz kıyafetlerini giyip kirli olanları lavaboda yıkadı. Dişlerini fırçalarken aynadaki görüntüsüne baktı. Saçları çok uzamıştı ve cansız görünüyordu. Üstelik neredeyse tamamen beyazlaşmıştı. Bu sabah traş olamadığı için de kirli sakalı çok küçük yanaklarını örtmüştü. Davul gibi şişmiş göz altı torbaları içten dışa doğru çürümeye başlayan bir meyveyi andırıyordu.

Yüzüne düşen saçını parmaklarıyla geriye tarayıp aynadan uzaklaştı. En iyisi kendine hiç bakmamaktı. Ne de olsa bu, görünümüne çok önem verdiği gençliğini ve aklının bir kanş havada olduğu

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

günleri anımsatmaktan başka işe yaramıyordu. Sonra da o zamanlar çok önem verdiği ve aslında hiç önemi olmayan şeyleri düşündü.

Kapıyı aralayıp içeri baktı. Ortalıkta kimseleri göremeyince karanlığa doğru süzüldü.

Hava artık tamamen karamıştı. Göle vuran dolunay dalgalarına ısıltı katıyor, kıyı boyunca uzanan barakaları aydınlatıyordu. Uç tanesinin ışıkları yanıyordu. Birindeyse içeride gezinen insanları görebiliyordu; sanki dans ediyorlardı. Ansızın o barakada olmak, birbirini önemseyen o grubun bir üyesi olmak istedi.

"Keçileri kaçırıyorsun Joe," dedi. Bu sözüne bir zamanlar yapabildiği gibi kahkahalarla gülmek isterdi. Ama gırtlığında gülümsemesini imkânsızlaştıran bir yumru vardı.

Ağaçların arasına gizlenip ilerlemeye devam etti. Barakalardan birinin önünden geçerken müzik sesini duydu. Bee Gees'den *Stayin' Alive* çalıyordu. Sonra çocuk kahkahalarını duydu. Küçük kız, "Benimle dans etsene babacığım," dedi.

Joe kendini yürümeye zorladı. Her adımda kahkaha sesi azalıyordu ve ormana vardığında sesler artık iyice duyulmaz olmuştu. Çam yapraklarından yumuşak bir yatak buldu ve üzerine oturdu. Ay ışığı etrafını aydınlatıyor, her yeri mavi-beyaz ve siyah bir renge boyuyordu.

Sırt çantasının fermuarını açıp ıslak ve tomar halindeki kıyafetlerinin arasından iki şeyi bulmaya çalıştı.

Üç yıl önce ilk kez kaçtığında pahalı bir çantası vardı. Yatak odasında durmuş, nereye ve ne süreliğine olduğu belirsiz bir yolculuğa hazırlanırken sürgündeki bir adamın neye ihtiyaç duyabileceğini düşünmüştü. Haki pantolonuyla merinos yünü kazaklarını, hatta siyah Joseph Abboud takımını bile almıştı.

Tek başına geçirdiği ilk kışın ardından bu kıyafetlerin unutulmuş bir yaşamın arkeolojik kazıda ortaya çıkan kalıntıları olduğunu

anlamıştı. Yani artık işe yaramıyorlardı. Yeni hayatında ihtiyacı olan tek şey bir kot pantolon, birkaç tişört, bir eşofman üstü ve yağmurluktu. Diğer her şeyini hayır kurumuna bağışlamıştı.

Elinde tuttuğu tek pahalı şey, küçük sedef düğmeleri olan pembe kaşmir kazağıydı. Yumuşak yüne sinen parfüm kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Sırt çantasından küçük, deri kaplı bir fotoğraf albümü çıkardı. Titreyen parmaklarıyla albümün kapağını açtı.

İlk fotoğrafı en sevdiklerindendi.

Beyaz şort ve Yale tişörtü giymiş Diana çimlere oturmuştu. Yanında sayfaları açık bir yığın kitap ve sayfaların üzerini örten pembe kiraz çiçekleri duruyordu. Öyle içten gülümsüyordu ki Joe gözyaşlarına güçlüğüle hâkim olabildi. "Bu gece sıcak bir duş alabildim."

Gözlerini kapattı ve karanlıkta onu gördü. Son zamanlarda Diana'nın onu terk edip gitmediği, hâlâ yanında olduğu duygusuna sıklıkla kapılıyordu. Bunun zihninde bir eksiklik, zihinsel bir bozukluk olduğunu biliyordu. Ama umurunda değildi.

Joe parfümünün kokusunu içine çekerek fotoğrafa baktı ve, "Yorulдум," dedi. Giorgio Red. Bu parfüm üreilmeye devam ediyor muydu acaba?

İyi bir şey yapmıyorsun.

"Başka ne yapabilirim, bilmiyorum."

Eve dön.

"Dönemem."

Kalbimi kırdın Joey.

Ve öylece gitmişti.

Joe iç geçirip koca kütüğe yaslandı.

Eve dön, demişti. Sürekli bunu söylüyordu.

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Tam da kendi kendine söylediği şeyi.

Bunu mümkün kılacak cesarete kavuşmuş gibi, belki yarın, diye düşündü. Tanrı biliyordu ki yollarda geçen üç yılın ardından yapayalnız olmaktan yorulmuştu.

Yarın batıya doğru yürümek için kendine izin verebilirdi.

Bu Diana'nın hoşuna gidecekti.

Kristin Hannah - Kız Kardeşler Arasında

ALTINCI BÖLÜM

Güneş ışığı gibi gece de Seattle'da en güzel şeyleri ortaya çıkartırdı. Gündüz vakti trafiğin kâbusa döndüğü ana yol, gece olunca Union Gölü'nün kapkara kıyısı boyunca kıvrılan parlak kızıl-sarı renkli Çin ejderhasına dönüşür, sisli bir haziran gününde çok sıradan görünen şehrin göbeğindeki yüksek binalar, gece çöktüğünde renklerin işlendiği bir çiçek dürbünü gibi olurdu.

Meghann ofisinin penceresinde durmuştu. Bu manzara karşısında büyülenmemesi mümkün değildi. Su, Bainbridge Adası'nda silik, siyah bir lekeyi andırıyordu. Aşağıdaki sokakları göremese de kalabalık olduklarını biliyordu. Trafik, Seattle'ın yeni milenyuma taşıdığı bir lanetti. Kaliteli yaşamı ve açık hava aktivitelerini özleyen milyonlarca insan bir zamanlar uykuda olan bu şehre yerleşmişti. Fakat ne yazık ki şehir dışında çıkmaz yollu evler yapıp şehirde çalışmaya başlamışlardı. Ücra bir sahil kasabasına göre yapılan bu yollar daha fazla ayakta duramayacaktı.

İşte gelişim buydu.

Meghann saatine baktı. 20.30'du. Eve dönme vakti gelmişti. Wanamaker dosyasını yanına alacak, yarın erkenden işe koyulacaktı.

O an kapı açıldı. Temizlikçi kadın Ana, temizlik malzemelerini odaya taşıırken elektrikli süpürgeyi de peşinden sürüklüyordu. "Merhaba Bayan Dontess."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Meghann ona gülümsedi. Ona Meghann diye seslenmesi için Ana'yı defalarca uyarmış olmasına rağmen kadın laftan anlamıyordu. "İyi akşamlar Ana. Raul nasıl?"

"Yarın McCord'da kalıp kalamayacağını öğreneceğiz. Dua ediyoruz?"

Meghann dosyalarını toplarken, "Oğlunun yakınında olması harika olur," dedi.

Ana bir şeyler mınıldandı. Sanki, "Senin de yakınında birileri olmalı. Bu kadar iş..." gibi bir şeyler söylüyordu.

"Beni yine eleştiriyor musun?"

"Ben eleştirmekten anlamam. Ama çok çalışıyorsun. Her gece buradasın. Sürekli çalışırsan Bay Doğru'yla ne zaman karşılaşacaksın?"

Meghann on yıl önce Ana'nın ısıtma cihazı masraflarını ve sağlık giderlerini üstlendiğinden beri bu konuyu tartışıyorlardı. Gerçekten de Ana'ya yeşil kartını verip onu işe aldığı anda huzuru da bitmişti. Kadıncağız o günden beri kendince Meghann'a yaptıklarının "karşılığını" vermeye çalışıyordu. Bu geri ödeme de sürekli pişirdiği güveçler ve çok çalışmanın zararlarına dair nutuk atmalar şeklinde oluyordu.

"Haklısın Ana. Sarurım bir içki içip gevşemek iyi gelecek."

Ana, elektrikli süpürgeyi çalıştırmak için eğildiğinde, "Ben içkiden bahsetmiyorum," diye mınıldandı.

"Hoşça kal Ana."

Meghann asansörün önüne gelmişti ki cep telefonu çaldı. Siyah Kate Spade marka çantasından cep telefonunu çıkardı. "Meghann Dontess, buyurun," dedi.

"Meghann?" Tiz ve panik dolu bir sestir bu. "Ben May Monroe."

Meghann arunda paniğe kapıldı. Boşanma işleri her an inanılmaz bir hızla kötüye gidebilirdi. "Neler oluyor?"

"Akşam Dale geldi."

Meghan'ın yarın ilk iş olarak geçici men emri çıkartmayı zihninin bir köşesine not etti. "Anladım. Ne oldu?"

"Bugün eline geçen belgelerle ilgili bir şeyler söyledi. Çılgına dönmüştü. Ona ne yolladın?"

"Geçen hafta telefonda bu konuyu konuşmuştuk May, unuttun mu? Dale'in avukatıyla mahkemeye, işyerinin transferinin düzmece olduğuna dair itirazda bulunacağımızı ve Cayman Adası'ndaki hesabının incelenmesini istedim. Ayrıca avukatına çocuğunuzun piyano öğretmeniyle ilişkisi olduğunu ve böyle bir davranışın ebeveynliğe yakışmadığını belirttim."

"Böyle bir şeyi seninle kararlaştırmadık. Çocukları elinden alacağımıza dair onu tehdit mi ettin?"

"İnan bana May, yaşadığı öfke nöbetinin sebebi para. Bu hep böyle olur. Senin kocan gibi adamlar da zor durumda kalınca hemen çocukları kullanır. Çocukların velayetini almak istiyormuş gibi davran ve daha fazla para kazan. Bu bilinen bir taktiktir."

"Kocamı benden iyi tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

Meghan bu cümleyi sayısız kez duymuştu. Ve her duyduğunda da şaşırırdı. Kocalarının ilişkisini, yalanlarını ve finansal planlarını göremeyen kadınlar sürekli kocalarını "tanıdıklarını" iddia ederdi. Evlenmemesinin sebeplerinden biri de buydu. Mastürbasyon değil, aşk insanın gözünü kör ederdi. Meghan, "Onu tanımam gerekmiyor," diye yanıtladı. Uzun zaman önce bulduğu bir yanıtı tekrarlıyordu. "Seni korumak benim işim. Bu süreçte kocanı ötkelendiriyorsam –bu bir yalan– "bu da onun talihsizliği. Sakinleşecektir. Hep böyle olur."

May tekrar, "Sen Dale'i tanımıyorsun," dedi.

Meghann bu durumda diğerlerine göre küçük bir fark yakalamıştı. Bir terslik olduğu belliydi. "Ondan korkuyor musun May?" İşte, yeni bir şey bulmuştu.

"Korkmak mı?" May bu soruya şaşırmış gibi görünmek istese de Meghann anlamıştı. *Lanet olsun.* Eşler arasındaki bu istismar onu hep şaşırtırdı; ailelerde böyle şeyler olmasını anlayamıyordu.

"Sana vuruyor mu May?"

"İçtiği zamanlar, bazen ona söylememem gereken şeyler söylüyorum."

Tabii ya. Hepsi Mıy'ın hatası. Kadınların buna inanması korkunçtu. "Şimdi iyi misin?"

"Bana vurmadı. Çocuklara asla vurmaz zaten."

Meghann aklına gelen şeyi söylemek yerine, "Bu iyi," dedi. May şimdi karşısında olsa gözlerine bakar, ne kadar kırıldığını anlardı. Hatta mümkün olsa bir istatistik çıkarırdı. *Acı gerçeği açığa çıkaran korku hikâyeleri.* Genellikle karsını döven bir adam, çocuklarını dövmeye de meyilli oluyordu. Zorbalık her yerde zorbalıktı ve bu işin en belirleyici özelliği de güçsüzler üzerinde güç kullanmaktı. Bir çocuktan daha güçsüzü olabilir miydi?

Ama Meghann bunların hiçbirini telefonda değerlendiremezdi. Bazen müvekkiller ayrılık döneminde daha güçlü ve kontrollü görünürdü. Meghann müvekkillerinin birçoğunu psikiyatri merkezlerinde ve hastanelerde ziyaret etmişti. Böylece yıllar içinde dikkatli olmayı öğrenmişti.

May, "Çocukları ondan almayacağımı anlamasını sağlamalıyız. Yoksa çıldırır," dedi. Sesi titriyordu.

"İzin verirsen sana sormak istediğim bir şey var May. Bundan üç ay sonrasını düşünelim. Boşandınız ve Dale sahip olduğu her şeyi kaybetti. Dans pistlerinin kraliçesiyle birlikte yaşıyor ve bir gece eve

sarhoş dönüyorlar. Yalnızca üç margarita içtiği için arabayı kraliçe kullanıyor. Eve vardıklarında bakıcının, çocukların evi alt üst etmesine ses çıkarmadığını ve küçük Billy'nin kazayla Dale'in çalışma odasının kapısının camını kırdığını görüyorlar. Böyle bir durumda sence çocukların güvende olabilir mi?"

"Her zaman için birçok aksilik yaşanabilir."

"Böyle aksilikler büyük sorunlar yaratabilir May. Bana sorarsan sen her zaman kocanla çocukların arasında tampon görevi görmüşsün. Etten kemikten bir susturucu gibisin. Onu nasıl yatıştıracağını, dikkatini çocukların üzerinden nasıl çekeceğini öğrenmişsindir. Peki, sence kraliçemiz onları koruyabilir mi?"

"Sıradan bir kadın gibi mi davranıyorum?"

"Hayır, ne yazık ki bu durumun kendisi sıradan. Ancak işin güzel tarafı kendine ve çocuklarına yepyeni bir başlangıç sunacak olman. Sakın kendini bırakma May. Sana zulmetmesine izin verme."

"Peki, ne yapacağım?"

"Kapıları kilitleyip telefonun fişini çek. Onunla konuşma. Kendini güvende hissetmiyorsan akrabalarının ya da arkadaşlarının evinde kal. Ya da bir geceliğine otelde kalabilirsin. Yarın buluşur yeni bir plan yaparız. Ben de men emri çıkarttıracağım."

"Güvende olmamızı sağlayabilir misin?"

"Sıkıntı yaşamayacaksınız May, güven bana. Zulmedenler korkaktır. Senin ne kadar güçlü olabileceğini görürse geri çekilecektir."

"Tamam. Ne zaman buluşabiliriz?"

Meghann çantasından PalmPilot'ını⁹ çıkarıp programına baktı. 'Saat iki gibi öğle yemeği yemeye ne dersin? Mahkemenin yanındaki Judicial Annex Café'de buluşuruz. Daha sonra Dale'in avukatıyla bir görüşme ayarlayacağım.'

⁹ ABD'de üretilen bir çeşit cep bilgisayarı. (ç. n.)

"Olur."

"May, bunun hassas bir konu olduğunu biliyorum, ama olur ya... Sana vurduktan sonra çekilmiş bir fotoğrafın var mı?"

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu ve May, "Fotoğraf albümüme bakarım," dedi.

Meg, "Basit bir kanıt," dedi.

"Sana göre basit olabilir."

"Üzgünüm May. Bu şekilde sormak istemezdim."

"Hayır, üzgün olan benim."

Bu söz Meg'i şaşırttı. "Ne için?"

"Hiçbir erkek sana diğer yönünü göstermediği için. Babam bu olanlar yüzünden Dale'i öldürebilirdi."

Meghann kendine engel olamadan içinde şiddetli bir özlem duydu. Aşıl'ın hassas noktası topuğuydu onunki de işte buydu. Aşka kesinlikle inanmasa da bunun hayalini kurmaktan kendini alamıyordu. Belki de May haklıydı. Belki de Meg'in onu seven bir babası olsaydı her şey daha farklı olabilirdi. Ne de olsa aşk incecik tellerin oluşturduğu ipten bir köprüydü. Bir süre ağırlığını taşıyabilse de er veya geç kırılırdı.

Tabii mutlu evlilikler de yok değildi. En yakın arkadaşı Elizabeth'in evliliği bunun en büyük kanıtıydı.

Kırk sekiz milyon dolarlık piyangoyu kazananlar, beş yapraklı yoncalar, Siyam ikizleri ve tam güneş tutulması da muhteşem şeylerin yaşanabildiğini gösteriyordu.

"O halde yarın saat ikide Annex'te buluşuyor muyuz?"

"Evet."

"Güzel." Meghann telefonu kapatıp çantasına koydu ve asansörün düğmesine bastı. Kapı açıldığında içeri girdi. Her zamanki

gibi ayna kaplı duvarlar kendi kendine çarpacakmış hissi uyandırıyor. Kendini tutamayıp öne doğru eğildi ve aynaya iyice yaklaşıp yüzüne baktı. Son birkaç yıldır takıntılı biçimde yaşlanma izlerini araştırıyordu. Çizgi, kırışık, sarkma...

Kırk iki yaşındaydı ve daha dün otuzundaymış gibi hissettiğine göre göz açıp kapayıncaya kadar ellisine geleceğini düşünüyordu.

Bu düşünce onu depresyona sürüklemekteydi. Sonra altmış yaşındaki halini hayal etti. Yapayalnız bir halde sabahtan akşama kadar çalışacak, komşunun kedisiyle konuşup bekârlar partisine katılacaktı.

Meghann asansörden inip lobiye doğru ilerledi ve geçerken gece bekçisini selamladı.

Dışarıda çok güzel bir akşam havası vardı. Ametist rengi gökyüzü her şeye pembe ve inciye benzer bir ışıltı katmıştı. Gökdelenlerde yanan ışıklar da şehirdeki tek ışikliğin Meghann'ın olmadığını kanıtlıyordu.

Aceleyle yürürken yanından geçtiği insanlarla göz temasında bulunmamaya özen gösteren Meghann, evinin önüne geldiğinde duraksayıp yukarı baktı.

Saksıda çiçekler ve süslemelerle kaplı olmayan tek balkon onunkiydi. Arkasındaki pencere kapkaranlık olsa da binanın geri kalanı ışık huzmesini andırıyordu. Arkadaşlar ve aileler bu aydınlık yerlerde yemek yiyor, televizyon izliyor, sohbet ediyor, sevişiyordu. Yani iletişim kuruyorlardı.

May, Üzgünüm, demişti. Hiçbir erkek sana diğer yönünü göstermediği için üzgünüm.

Üzgünüm.

Meghann apartmanın önünden geçip gitti. Dairesine çıkıp üzerinde UW¹⁰ yazan tişörtünü giymek, akşam yemeğinde mısır gevreği yemek ve Üçüncü Göz dizisinin tekrar bölümünü izlemek istemiyordu.

10 Wisconsin Üniversitesi'nin baş harfleri. (ç. n.)

Bu yüzden Halk Pazarı'na gitmeye karar verdi. Akşamın bu saatinde genellikle her yer kapanmış olurdu. Balıkçılar evlerine gitmiş, güzel ve taze sebzeler yanına çıkarılmak üzere tekrar sandıklara konmuştu. Kuru çiçek, el işleri ve ev yapımı yemeklerle dolu tezgâhlar da bomboştu.

Meghann *Sevginin Bağladıkları* filmiyle adını duyuran eski tarz bir bar olan Athenian'a doğru ilerledi. Filmde Rob Reiner'ın, Tom Hanks'e 90'lı yıllarda flört etmenin nasıl bir şey olduğunu anlattığı canlı ahşap bar işte burasıydı.

İçeride öyle yoğun bir duman vardı ki parmaklarınızla havada şekiller çizip *tic tac toe*¹¹ oynayabilirdiniz. Fakat burada en güzel şey kimse için bir ayrımcılık olmamasıydı. En revaçta olan içkiyi ısmarlayabilseniz de barın spesiyali her zaman buz gibi bir bira olurdu.

Meghann belli etmeden bir barı nasıl gözlemleyeceğini öğrenmişti. İşte şimdi de bunu yapıyordu.

Barda beş altı tane yaşlıca adam vardı. Av sezonu için Alaska'ya gitme hazırlığı yapan balıkçılar olmalı, diye tahmin yürüttü. Wall Street çalışanı gibi görünen daha genç iki adamsa *martini* içiyordu ve iş hakkında konuştukları belliydi. Bu tiplerden mahkemede yeterince vardı.

Barman Freddie, "Selam Meghann," diye seslendi. "Her zamankinden mi?"

"Kesinlikle." Meghann gülümsemeye devam ederek barın önünden geçti ve solda, iki duvar boyunca sıralanmış vernikli ahşap masalara doğru yürüdü. Masaların çoğunda çiftler ya da dört kişilik gruplar oturmuştu. Yalnızca birkaçı boştu.

Meghann arkalarda bir yer bulup parlak ahşap sandalyeye oturdu. Sol tarafındaki büyük pencere Elliott Koyu'na ve nhuma bakıyordu.

11 Dokuz kare üzerinde oynanan SOS benzeri zekâ oyunu. (ç. n.)

Freddie martini bardağını Meghann'ın önüne koyarak, "Al bakalım," dedi ve *shaker*'ı sallayıp Meghann'ın *cosmopolitan* kokteylini doldurdu. "İstiridye ve kızarmış patates ister misin?"

"Zihnimi okur gibisin."

Freddie sırttı. "O kadar da zor değil avukat hanım." Adam ona doğru eğildi. "Bu gece The Eagles geliyor. Her an burada olurlar."

"The Eagles mı?"

"Everett'teki ikinci lig takımı." Freddie ona göz kırptı. "İyi şanslar."

Meghann homurdandı. Barmenlerin ona takımdan birilerini tavsiye etmeye başlaması iyiye işaret değildi.

Üzgünüm.

Meghann içmeye başladı. İlk *cosmo*'sunu bitirdikten sonra ikincisini de ısmarladı. Bardağın dibini tekrar gördüğünde günün nasıl geçtiğini unutmuştu.

"Sana eşlik edebilir miyim?"

Meghann şaşkınlıkla kafasını kaldırdığında bir çift siyah göze baktığını fark etti.

Bir ayağını Meghann'ın karşısındaki sandalyeye dayayan adam tam önünde durmuştu. Genç, sarışın ve inanılmaz seksi görüntüsüne bakılırsa istediğini elde etmeye alışkın biri olduğu anlaşılıyordu. Ve bu gece de istediği Meghann olmuştu.

Bunun düşüncesi bile Meghann'ı canlandırmaya yetmişti.

"Elbette." Meghann gülümsemeye veya göz kırpmaya tenez-zül etmedi. Numara yapmak ona uygun bir davranış değildi. Bu tür oyunlardan anlamazdı. "Ben Meghann Dontess. Arkadaşlarım bana Meg der."

Adam sandalyeye oturdu ve bacakları Meg'in bacaklarına değince gülümsedi. "Ben de Donny MacMillan. Beyzbol sever misin?"

"Sevdiğim birçok şey vardır." Meghann, Freddie'ye bir işaret yaptı. Bir dakika sonra önüne bir *cosmopolitan* daha gelmişti.

Donny arkasına yaslanıp kollarını sandalyenin arkasına kadar gererek, "Ben Coors Light¹² alacağım," dedi.

Sessizce bakiştılar. Bardaki uğıltu gittikçe yükseldi ve sonunda tamamen kayboldu. Öyle ki Meghann artık adamın nefes alıp verişini ve kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Freddie birayı getirip tekrar kayboldu.

"Sanırım beyzbol oyuncusun."

Adam sırttı. *Lanet olsun*, öyle seksiydi ki. İçinde ilk arzu kısırtısı uyanmıştı. Onunla sevişmek harika olurdu, bunu biliyordu. Ve ona kötü geçen koskoca bir günü...

Üzgünüm.

...unuttururdu.

"Evet. Ve bir gün başarılı olacağım, bunu göreceksin. Günün birinde adımı duyuracağım."

Meghann'ın genç erkeklerin cazibesine kapılmasının sebebi buydu. Kendilerine ve dünyaya hâlâ inançları vardı. Dünyanın gerçekte nasıl olduğunu, hayallerin yavaş yavaş söndüğünü ve doğruyla yanlışın herkesin görebileceği kale direkleri yerine soyut birer kavrama dönüştüğünü henüz öğrenmemiş oluyorlardı. Bu gerçekler genellikle hayatın istediğiniz yönde gelişmediğini fark ettiğiniz otuz beş civarı yaşlarda kendini gösterirdi.

Ve de tabii asla Meghann'ın istediğinden fazlasını vermesi için ısrar etmezlerdi. Yaşıtı olan erkekler seksin bir anlam ifade ettiğini düşünmeye meyilliydi. Genç erkekler ise bu işi daha iyi biliyordu.

Sonraki bir saat boyunca Donny kendinden bahsederken Meg yalnızca kafasını sallayıp gülümsemekle yetindi. Dördüncü içkisini

12 Hafif bir bira markası. (ç. n.)

bitirdiğinde Donny'nin WSU'dan¹³ mezun olduğunu, üç erkek kardeşin en küçüğü olduğunu ve ebeveynlerinin hâlâ büyükbabasının kurduğu Iowa'daki çiftlikte yaşadıklarını öğrenmişti. Meghann'ın duyduğu her söz bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Gerçekten odaklandığı tek şey genç adamın dizlerini Meghann'ın dizlerine değdirmesi ve hiç durmadan, erotik bir tavırla başparmağını ıslak bira bardağında gezdirmesiydi.

Donny tam da üniversite arkadaşlarıyla düzenledikleri partiden bahsediyordu ki Meghann, "Bana gelmek ister misin?" diye sordu.

"Kahve içmeye mi?"

Meghann gülümsedi. "O da olur tabii."

"Önüne gelenle düşüp kalkmıyorsun, değil mi?"

"Asluna bakarsan öyle yapıyorum. Bu konuda açık olmaktan yanayım. Ben... Otuz dört yaşındayım. Oyun oynama günlerini geride bıraktım."

Donny ona bakıp hafifçe gülümsedi ve genç adamın gözlerinde gördüğü şehvet Meghann'ı daha da heyecanlandırdı. *Güzel olacak.* "Evin yakında mı?"

"Uzak sayılmaz."

Donny ayağa kalkıp ona yardım etmek üzere elini uzattı.

Meghann içinden, adamın kendinden yaşlı birine yardım etmeye çalışmadığını, centilmence davrandığını söyledi. Elini ona uzattığında aralarındaki temas Meghann'ın içini titretmişti.

İyice karanlığa gömülen bomboş çarşıdan geçerken hiç konuşmadılar. Söyleyecek bir şey yoktu. Karşılıklı olarak incelikler yapılmış, ön sevişme başlamıştı. Şu noktadan sonra artık önemli olan yeni sorular bulmak değil, kıyafetlerini çıkardıktan sonra yapacaklarıydı.

13 Washington State University'nin kısaltması. (ç. n.)

Meghann'ın yaşadığı apartmanın görevlisi konuşmadan işini yaptı. Son bir ay içinde bunun, Meghann'ın eve getirdiği ikinci genç adam olduğunu fark etmişse de bir şey belli etmemişti.

Başını eğerek, "İyi akşamlar Bayan Dontess," dedi.

Meghann da, "Sana da Hans," deyip yürüdü. *Tanrım, yanımdaki adamın adı neydi?*

Donny. Komedyen The Osmonds grubundaki gibi.

Keşke bu bağlantıyı hiç kurmasaydı.

Asansöre bindiler. Kapılar kapanır kapanmaz adam dönüp ona doğru eğildiğinde Meghann'ın nefesi kesildi.

Tam tahmin ettiği gibi dudakları yumuşak ve çok hoştu.

Asansör kapısı teras katında açılırken genç adam geri çekilmeye yeltendiyse de Meghann ona izin vermedi. Adamın dudaklarına doğru, "Bu katta yalnızca benim dairem var," diye fısıldadı. Onu öpmeye devam ederken çantasına uzanıp anahtarlarını çıkardı.

Birbirlerine kenetlenmiş halde ayakları dolaşarak kapıya geldiler.

"Bu taraftan." Genç adamı yatak odasına yönlendiren Meghann'ın sesi sert ve boğuk çıkmıştı. Odaya girdiklerinde Meghann bluzunun düğmelerini açmaya başladı ve genç adam ona dokunmak istediye de Meghann onu geri itti.

Sonunda çıplak kaldığında ona baktı. Oda tam sevdiği gibi karanlık ve loştu.

Adamın yüzü belli belirsiz görünüyordu. Meghann komodinin çekmecesinden bir kondom aldı.

Genç adam onu yakalayarak, "Buraya gel," dedi.

"Ah, geliyordum zaten. İşte." Karnını olabildiğince gererek ona doğru yürüdü.

Genç adam, Meghann'ın sol göğsüne dokunur dokunmaz meme ucu tepki verdi. Bacaklarının arasındaki sızı gittikçe artıp derinleşiyordu.

Meghann da eğilip onu kavradı ve okşamaya başladı.

Sonrasında her şey büyük bir hızla yaşandı. Vahşice birbirlerini tırmalayıp inlediler. Arkalarındaki yatak başı duvara çarpıyordu. Meghann sonunda şiddetli, can yakıcı ve kısa süreli bir orgazma ulaştı.

Yaşadığı anlaşılmaz bir tatminsizlikti ve sıkça başına gelmeye başlamıştı. Yastığına dayandı. Genç adam yanı başındaydı. Hatta öyle yakınundaydı ki Meghann çıplak etinin sıcaklığını kalçasında hissediyordu.

Bu yakınlığa rağmen Meghann kendini yalnız hissediyordu. Burada, yatakta, seks kokusunun hâkim olduğu bu odada birlikte-lerdi ve Meghann ona söyleyebilecek tek bir şey bile bulanıyordu.

Dönüp ona biraz daha yaklaştı. Ne yaptığının çok da farkında olmadan adama iyice sokuldu. Yıllardır ilk defa böylesine bir yakınlık kurmaya çalışmıştı.

Çıplak bacağına adamın vücuduna sürterek, "Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle," dedi.

Adam küçük bir kahkaha attı. "Sen her şeyin tersten yapıldığı Bizarro Dünyası'ndan mı geldin yoksa? Önce aklımı başımdan al-dın, sonra da beni tanımak istiyorsun. Barda sana ailemi anlatırken esniyordun."

Meghann geri çekildi. "Sıradan olmayı sevmem." Sesinin bu kadar iyi çıkmasına şaşırmıştı.

"İnan bana hiç sıradan değilsin."

Genç adam Meghann'ın bacağına itip omzuna bir öpücük kon-durdu. Bu bir baştan savma girişimiydi. Doğrusu Meghann onu öpmemesini yeğlerdi.

"Gitmeliyim."

“O zaman git.”

Adam kaşlarını çattı. “Kızacak bir şey yok. Bir gecede birbirimize aşık mı olacaktık?”

Meghann yerden Seahawk baskılı geceliğine uzanıp giyindi. Giyinikken daha az savunmasız hissediyordu. “Kızıp kızmadığımı bilecek kadar tanımıyorsun ki beni. Ayrıca senin gibi ‘top hâkimiyeti’ lafını dilinden düşürmeyen birine âşık olduğumu hayal bile edemem.”

“Tanırım.” Adam yataktan kalkıp giyinmeye başladı. Meghann yatakta dimdik durmuş, oturduğu yerden onu izliyordu. Keşke komodininde bir kitap olsaydı. Bir şeyler okumak iyi gelirdi.

“Sol taraftan gidersen ön kapıyı bulursun.”

Genç adam kaşlarını daha şiddetli çattı. “İlaç falan kullanıyor musun?”

Meghann bu söze kahkahayla güldü.

“Bence gerçekten kullanmalısın.” Genç adamın bir an önce oradan gitmek istediği Meghann’ın gözünden kaçmamıştı. Yine de kapiya geldiğinde durup döndü. “Senden hoşlandım, biliyorsun.”

Sonra gitti.

Meg ön kapının açılıp kapandığını duyduğunda nihayet derin bir nefes alabildi.

Eskiden erkeklerin tedavi görüp görmediğini sorması haftalar, hatta aylar bulurdu. Şimdi ise Danny’yi –Hayır, Donny– tek gecede tamamen uzaklaştırması gerekmişti.

Artık bunun üstesinden gelemiyordu. Hayat etrafında çözü-lüyordu. En son ne zaman bir adamı öptüğünde tutkudan öte bir şey hissetmişti?

Dr. Bloom, “Peki yalnızlığına ne demeli?” diye sormuştu. Bu da hoşuna gidiyor mu?

Meghann yana doğru eğilip başucu lambasını açtı. Işık, kız kardeşiyle yıllar önce çekildikleri fotoğrafı aydınlattı.

Meghann kız kardeşinin şu anda ne yaptığını düşündü. Gecenin bu saatinde o da uyuyamamış, Meghann gibi kendini yapayalnız ve savunmasız mı hissediyordu? Yanıt ortadaydı.

Claire'in, Alison'ı ve Sam'i vardı.

Sam.

Meghann keşke kız kardeşinin babasına dair arımsadığı birkaç anıyı zihninden atabilseydi. Ama o bunu unutmayı asla başaramamıştı. Üstüne üstlük her şeyi, tüm detaylarıyla arımsıyordu; çoğunlukla da Sam'in ona da babalık etmesini ne kadar istediğini. Genç ve umut dolu olduğu zamanlar, belki üçümüz bir aile olabiliriz, diye düşünürdü.

Bunlar bir çocuğun boş ümitleriydi. Ama yıllar sonra bile hâlâ canı yanıyordu.

Sam, Claire'in babasıydı. Bir anda ortaya çıkıp her şeyi değiştirmişti. Artık Meg ve Claire'in ortak bir yanları kalmamıştı.

Claire kahkaha ve sevginin eksik olmadığı bir evde yaşıyordu. Büyük ihtimalle de toplumda belli bir yer edinmiş adamlarla çıkıyordu. Onun için isimsiz, tatmin etmeyen seks diye bir şey yoktu.

Meghann seçtiği hayatın bu olduğunu kendine anımsatıp gözlerini kapattı. Evlenmeyi denemişti. Ama korktuğu başına gelmiş, kocasının ihanetiyle kalbi paramparça olmuştu. Bir daha da aynı deneyimi yaşamak istemiyordu. Bazen gecenin bir yarısı içini saran özlemle yanıp tutuşarak geçirdiği saatler de özgürlüğünün bedeliydi.

Telefona uzandı. Beş tane hızlı arama tuşu vardı; ofis, üç adet paket servis ve en yakın arkadaşı Elizabeth Shore.

Meghann üç numarayı tuşladı.

Uyku sersemi erkek sesi, "Ne oldu?" diye sordu. "Jamie?"

Meghann başucundaki saate baktı. *Lanet olsun.* Saat neredeyse gece yarısına gelmişti; yani New York'ta saat sabahın üçüydü. "Affedersin Jack. Saatin farkında degildim."

"Zeki bir kadın olarak bu hataya çok sık düşüyorsun. Bir saniye."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Meghann keşke telefonu kapatabilseydi. Böyle bir hatayı nasıl yapardı? Bu, ne kadar küçük bir dünyası olduğunun kanıtıydı.

Elizabeth endişeli bir sesle, "İyi misin?" dedi.

"İyiyim. Sizi rahatsız ettim. Jack'ten özür diliyorum. Yarın konuşuruz. İşe gitmeden ararım."

"Bekle."

Meghann, Elizabeth'in kocasına bir şeyler fısıldadığını duydu. Bir dakika sonra, "Dur tahmin edeyim. Athenian'dan yeni döndün," dedi.

Bu kendini daha da kötü hissetmesine yol açmıştı. "Hayır, hayır. Bu gece orada değildim."

"İyi misin Meg?"

"Gerçekten iyiyim. Ben yalnızca saatin farkında değildim. Karmaşık bir ifade üzerinde çalışıyordum. Yarın konuşuruz."

"Jack'le Paris'e gidiyoruz, unuttun mu?"

"Tabii ya. İyi eğlenceler."

"Erteleyebilirim..."

"Ritz'deki o büyük partiyi kaçıramazsın. Olmaz. Git ve eğlenmene bak."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu ve sonra Elizabeth yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum Meg," dedi.

Meghann gözyaşlarının aktığını hissetti. Çok uzaktan da gelse bunlar ihtiyacı olan kelimelerdi; yalnızlığını ve savunmasızlığını hafifletiyordu. "Ben de seni seviyorum Minik Kuş. İyi geceler."

"İyi geceler Meg. İyi uykular."

Meghann telefonu yavaşça kapattı. Oda şimdi sessiz ve çok karanlıktı. Örtüleri üzerine alıp gözlerini kapattı. Ancak saatler sonra uykuya dalabileceğini biliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Chelan Gölü'nde ilk kez toplandıkları o gün bir kutlama yapmışlardı. Yıl 1989'du. Madonna'nın insanları kendilerini ifade etmeye teşvik ettiği, Jack Nicholson'ın Joker rolünü oynadığı ve Berlin Duvarı'nın ilk parçalarının düşmeye başladığı yıl. Daha da önemlisi o sene hepsi yirmi bir yaşına basmıştı. O zamanlar beş kişilerdi ve ilkokuldan beri yakın arkadaşlardı.

O ilk toplanma tesadüfen gerçekleşmişti. Kızlar, Claire'in doğum gününü balayı odasında geçirmesi için kendi aralarında para toplamışlardı. Carl Eldridge'le yaşadığı aşkın Claire'in ayaklarını yerden kestiği zamanlarda bir mart ayıydı (ayaklarının yerden kesildiği ve bir süre sonra yere sert bir iniş yaptığı ilişkilerin ilki). Fakat temmuz ortasında Claire aşkını kaybetmişti; yapayalnız ve depresyondaydı. Parasını savuracak bir tip olmadığı için de verandada oturup kitap okuma niyetiyle bu yolculuğa tek başına çıkmıştı.

İlk gün, akşam yemeğinden hemen önce neredeyse hurdaya çıkacak, sarı bir Ford Pinto avluya yanaşmış, en yakın arkadaşları, ellerinde iki büyük margarita şişesiyle teker teker arabadan dökülmüş, çimlerin üzerinden güle oynaya yanına gelmişlerdi. Ziyaretin adını "aşktan kurtuluş" koymuşlardı ve bu işe de yaramıştı. Pazartesi gününe gelindiğinde artık Claire kim olduğunu hatırlamış, hayattan ne beklediğini anlamıştı. Ve Carl Eldridge'in bu hayatta bir yeri olamazdı.

O zamandan beri her yıl bir yolunu bulup bir haftalığına buraya geliyorlardı. Tabii şimdi her şey farklıydı. Gina ile Claire'in birer kızı, Karen'in yaşları on birle on dört arası değişen dört çocuğu olmuştu. Charlotte ise hamile kalmak için uğraşıp duruyordu.

Son birkaç yıldır toplantıları daha sakin geçiyordu ve git gide valizlerden daha az tekila ve sigara çıkıyordu. Süslenip Cowboy Bob's Western Roundup'ta tekila içmeye ve dans etmeye gitmek yerine çocukları erken yatırıp beyaz şarap içiyor, verandadaki yuvarlak ahşap masada kâğıt oynuyorlardı. Ardından haftanın kazananını belirleyip bir sonraki yıl için balayı odasının anahtarını ona teslim ediyorlardı.

Tatiller artık ağır ağır ilerleyen bir atlıkarınca'nın ritmiyle akıp gidiyordu. Günlerini kırmızı-beyaz çizgili plaj havlularına yayıldıkları ya da yıpranmış şezlonglarda oturdukları göl kenarında, piknik masasına yerleştirdikleri radyolarını dinleyerek geçiriyorlardı. Sürekli eski 45'likler frekansını dinler, 80'lerden kalma bir şarkı çaldığında ayağa fırlar, dans edip şarkıya eşlik ederlerdi. Bugünkü gibi sıcak günlerde de çoğunlukla gölde kalır, başlarını geniş kenarlı şapka ve gözlüklerle koruyup boyunlarına kadar serin sulara girerlerdi. Ve tabii konuşuyorlardı; hem de sürekli.

Hava şimdi mükemmeldi. Gökyüzü kusursuz parlak bir maviye bürünmüş, göl ise cam gibi olmuştu. Büyük çocuklar evde kâğıt oynayıp Willie'nin kulakları sağır eden müziğini dinliyorlardı ve muhtemelen diğer annelerin çocuklarının izlemesine izin verdiği ve on yedi yaşından küçüklerin ebeveyn gözetimi olmadan izleyemeyecekleri, gösterime yeni giren filmde bahsediyorlardı. Alison ve Bonnie gölün bir şeritle kuşatılmış bölümünde su bisikletine binmiş pedal çeviriyorlardı. Kıkırdamaları herkesin sesini bastırıyordu.

Karen kamburunu çıkarıp oturmuş, su kayağı parkından aldığı broşürü yelpaze niyetine sallıyordu. Geniş kenarlı şapkası ve yarım kollu, şeffaf plaj kıyafetiyle kendini güneşten koruyan Charlotte

da Kelly Ripa kitap kulübünün son seçimini okurken limonatasını yudumluyordu.

Gina yan tarafına uzanıp soğutucunun kapağını açmış, gürültüyle karıştırarak diyet kola arıyordu. Bulunca da soğutucunun kapağını bile kapatmadan hemen açıp büyük bir yudum içti. "Evliliğim biterken limonata ve diyet kola içiyoruz. Karen'in ilk kocası olacak o aşâğılık herif gittiğinde de Cowboy Bob'da tekila içip dans etmiştik."

Karen, "Onu ikinci kocam Stan gittiğinde yapmıştık," dedi. "Aaron gittiğinde ıslak kek yiyip gölde çınlıçplak yüzmüştük."

Gina, "Fark etmez," dedi. "Benim krizim *Susam Sokağı* terapisine maruz kalıyor. Seninkiye *Animal House*¹⁴ tarzındaydı."

Charlotte gülümseyerek, "Cowboy Bob's," dedi. "Yıllardır oraya gitmedik."

Karen da, "Şu küçük insanları peşimizden sürüklemeye başladığımızdan beri gidemedik," dedi. "Peşinden ayrılmayan bir çocukla rock'n'roll yapmak pek kolay olmuyor."

Charlotte küçük kızların pedal çevirdiği göle baktı. Yüzündeki tebessüm kaybolmuştu. Yine o tanıdık hüznünlü ifadeyle bakıyordu. Çok istediği bebeği düşündüğü belliydi.

Claire arkadaşlarına baktı. Toplandıkları zamanlar alışkanlık haline getirdiği üzere, otuz beş yaşındaki hallerini izlemek onu şaşırtıyordu. Bu yıl her zamankinden de sakinlerdi, hatta yaşlı bile denilebilirdi. Akıllarından türlü düşünceler geçen, ısıltılı nehrin kenarındaki kadınlar.

Fakat böyle olmamalıydı. Chelan Gölü'ne genç ve özgür hallerini anımsamaya geliyorlardı. Sıkıntılan geride bırakmalılardı.

Claire dirseklerinden güç alıp ayağa kalktı. Plaj havlusunun kaşındıran kumaşı sanki güneşten yanan koluna yapışmıştı.

14 1978 yapımı Amerikan komedi filmi. (ç. n.)

"Bu yıl Willie on dördüne giriyor, değil mi?"

Karen başını salladı. "Eylülde liseye başlıyor. İnanabiliyor musun? Ama hâlâ oyuncak ayısıyla uyuyor ve dişlerini fırçalamayı unutuyor. Dokuzuncu sınıfa giden kızlar onun yanında Solid Gold¹⁵ dansçıları gibi kalıyor."

"Bir iki saatliğine çocuklara göz kulak olamaz mı?"

Gina doğruldu. "Aklınla bin yaşa Claire. Neden daha önce düşünmedik bunu? Artık on dört yaşında."

Karen kaşlarını çatı. "Ama hâlâ bir solucan kadar olgun."

Charlotte, "Onun yaşındayken hepimiz bakıcılık yaptık," dedi. "Liseden önceki yaz ben tam anlamıyla dadılık yapmıştım."

Claire nazıkçe, "Willie sorumluluk sahibi bir çocuk Karen. Bence idare eder," dedi.

"Bilemiyorum. Geçen ay balığı öldü. Yemini vermediği için."

"İki saatte kimse aklıktan ölmez."

Karen barakaya baktı.

Claire arkadaşının ne düşündüğünü anlamıştı. Willie eğer bakıcılık yapacak kadar büyüdüyse artık çocuk sayılmazdı.

Karen sonunda, "Evet," dedi. "Tamam, neden olmasın? Ona cep telefonlarından birini bırakınız..."

"Ve bir telefon listesi..."

"Barakadan çıkmamalarını tembihleriz."

Gina gün boyunca ilk defa gülümsedi. "Evet bayanlar, Kederliler biraz sonra yerlerinden ayrılıyor."

Duş alıp giyinmeleri ve çocukların yemeğini hazırlamaları iki saat sürdü. Peynirli makarna ve sosis yapmışlardı. Bu planın işe yarayacağına çocukları ikna etmeleri de bir saatlerini aldı.

15 Dans ve popüler müzik eşliğinde yayınlanan Amerikan televizyon dizisi. (ç. n.)

Sonunda Claire, Karen'ı sımsıkı tutup dışarı çıkardı. Uzun ve rüzgârlı araç yoluna çıktıklarında Karen birkaç adımda bir duraksayıp arkasına bakıyor, her defasında, "Emin misin?" diye soruyordu.

"Eminiz. Sorumluluk almak onun için de iyi olacak."

Karen kaşlarını çatı. "Pis suyun içinde ölen zavallı Japon balığını düşünüyorum."

"Haydi, yürü." Gina, Claire'e yanaşıp, "Karda giden arabaya benziyor. Durursa onu bir daha götüremeyiz," dedi.

Ne yaptıkları kafalarına dank ettiğinde Cowboy Bob's'ın tam karşısında duruyorlardı.

İlk konuşan Claire oldu. "Henüz hava bile karmadı."

Charlotte, "Parti canavarları yeteneğimizi kaybetmişiz," dedi.

"Lanet olsun." Ve bu da Gina'ydı.

Claire morallerinin bozulmasına izin vermedi. Akşamın bu erken saatinde çoğunluğunu profesyonel içicilerin oluşturduğu böyle bir yere üniversiteli kızlar kılığında gelmelerinin ne sakıncası vardı? Buraya eğlenmeye gelmişlerdi ve Cowboy Bob's tek seçenekleriydi.

Claire fırtına gibi ilerleyerek, "Haydi hanımlar, gelin," dedi.

Arkadaşları da peşinden ilerliyordu. Mekânın sahipleriymiş gibi başları dik bir halde Cowboy Bob's'a girdiler. Tavanı saran kalın ve gri duman tabakası tepedeki ışıkların arasında ince çizgiler gibi görünüyordu. Barda birkaç müdavim oturmuş, kambur vücutları siyah bar taburesinin üzerinde ıslak mantar gibi dikilmişti. Rengârenk neon ışıklı bira markaları karanlığın içinde titreşiyordu.

Claire boş dans pistinin yanındaki yuvarlak ve eski masaya doğru ilerledi. Buradan şu anda yoklukları açıkça belli olan grubu net bir şekilde görebilirlerdi. Otomatik pikapta hoş bir Western müziği çalıyordu.

Tam oturmuşlardı ki yanakları kayış gibi görünen, uzun boylu ve zayıf barmen kız yanlarına geldi. Gri bir bezle masayı silerken, "Size ne getireyim?" diye sordu.

Gina'nun her biri için sipariş ettiği margarita ve soğan halkaları hemen geldi.

Karen içkisine uzanırken, "Tanrım, dışarı çıkmak ne güzelmiş," dedi. "En son ne zaman hava saldırısı başlatmaya yetecek bir ön hazırlık yapmadan dışarı çıktığımı anımsamıyorum."

Gina, "Al benden de o kadar," diye ona katıldı. "Rex bir bakıcı ayarlamayı bile beceremezdi. Akşam yemeği sürprizi yaptığında bile her şeyi ben yapardım. Zaten sürpriz şöyle olurdu: *Akşam yemeğe çıkıyoruz. Sen planlayabilir misin?* Telefonu eline almak çok zormuş gibi..." Bunu söylerken tebessümü de silindi. "Bu huyu beni çileden çıkarırdı. Oysa ne önemsiz bir sıkıntıymış, değil mi? Bunu neden daha önce fark etmedim ki?"

Claire, Gina'nun yeni, bekâr hayatında yaşayacağı değişimleri düşündüğünü biliyordu. Artık yatağının bir yarısı her gece boş kalacaktı. Bir şeyler söylemek, onu biraz yatıştırmak istediye de Claire evliliğe dair hiçbir şey bilmiyordu. Son yirmi yılda birçok adamla çıkmış, birkaç defa da sahte aşklar yaşamıştı. Ama hiçbir gerçek bir ilişki değildi.

Bazı şeyleri kaçırdığını biliyordu ama şimdi, Gina'nun gözlerindeki hayal kırıklığını gördükçe belki de şanslı olduğunu düşünüyordu.

Claire bardağını kaldırdı ve güçlü bir sesle, "Bize," dedi. "Kederliler'e. Bay Kruetzer'le ortaokulu, Bayan Geniş Kalça Bass'la da liseyi okuyup işlerimizi, ameliyatlarımızı, düğünlerimizi ve boşanmalarımızı birlikte yaşadık. İçimizden iki kişinin evliliği bitti, birimiz hamile kalamadı, birimiz aşkı hiç tatmadı ve birimiz de birkaç yıl önce aramızdan ayrıldı. Her şeye rağmen hâlâ buradayız. Her zaman birbirimizin yanında olacağız. Bizi şanslı kadınlar yapan da bu."

Kadehlerini tokuşturdular.

Karen, Gina'ya döndü. "Kendini parçalara ayrılmış gibi hissettiğini biliyorum. Ama zamanla iyileşeceksin. Hayat devam ediyor. Tek söyleyebileceğim bu."

Charlotte, Gina'nın elini sıktysa da bir şey söylemedi. Bazen söylenecek söz olmadığını en iyi bilen oydu.

Gina gülümsemeye çalıştı. "Yeter. Evimde de ağlayabilirim. Başka şeylerden konuşalım artık."

Claire konuyu değiştirdi. Başlangıçta bunu yapmak ona garip gelmişti, ama yavaş yavaş yollarını buldular. Eski günleri anımsayıp her şeye güldüler. Bir ara da *nachos* ısmarladılar. İkinci yemek siparişi geldiğinde grup sahneye çıktı. İlk şarkı *Friends in Low Places*, insanın içini ürpertecek kadar yüksek bir sesle çalınmıştı.

Claire gülerek, "Garth Brooks sanki dikenli tellere takılmış da şarkıyı öyle söylüyor," dedi.

Grup, Alan Jackson'ın *Here in the Real World* şarkısına başladı-
ğında mekân hınca hınç dolmuştu. Hemen herkes batı tarzı yapay
deri giymişti. Bir grup kalçalarını birbirine vurarak dans ediyordu.

Claire, "Duyuyor musunuz?" diye eğilip ellerini masaya koydu.
"Guitars and Cadillacs çalıyor. Dans etmeliyiz."

Gina, "Dans mı?" diye güldü. "İkinizle son dans edişimde yaşlı
bir adama çarpmıştım ve adamcağız bir yana uçmuştu. Ben bir iki
kadeh daha içmeliyim."

Karen kafasını iki yana salladı. "Affedersin Claire. Ben kırk altı
beden olana kadar dans ettim. Sanırım artık kıcımu olabildiğince sabit
tutmam en iyisi olur."

Claire ayağa kalktı. "Haydi Charlotte. Sen şu ikisi kadar yaşlı
değilsin. Dans etmek ister misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki isterim." Charlotte çantasını masaya bırakıp Claire'in peşinden dans pistine gitti. Etrafları büyük bir uyumla dans eden kot pantolonlu çiftlerle çevriliydi. Parmak uçlarında dönerek yanlarından geçen bir kadın 1-2-3 diye sayıyordu. Anlaşılan partnerinin hareketlerine ayak uydurmak için tamamen odaklanması gerekiyordu.

Claire sıcak bir günde serinlemesini sağlayan soğuk sular gibi müziğin onu baştan aşağı sarmasına izin verdi. Sanki ferahlayıp yenilenmişti. Müzikle birlikte kalçasını sallayıp ayaklarını yere vurarak alkış tutarken bunu yapmayı ne kadar çok sevdiğini düşündü. Onca yılın sessizce gelip geçtiğine inanamıyordu.

Müzik onu alıp anne olmadan önceki yıllarına götürdü. O ve Charlotte ergenlik yıllarına geri gitmiş, kahkahalar arasında kalçalarını birbirine çarpıştırıyor, yüksek sesle şarkıya eşlik ediyorlardı. Bir sonraki şarkı *Sweet Home Alabama*, sonraki de *Margaritaville* olduğu için dansa devam etmişlerdi.

Grup ara verdiğinde Claire terden sınılsıklam bir haldeydi ve nefes nefese kalmıştı. Sol gözünün arkasında hafif bir ağrı hissediyordu; elini cebine soktuğunda bir ağrı kesici buldu.

Charlotte yüzüne düşen saçlarını geriye itti. "Harikaydı. Johnny'yle şeyden beri dans..." Kaşlarını çatı. "Tanrım. Belki de evlendiğimizden beri dans etmedik. Hamile kalmak için uğraşırken her şeyi unutuyorsun. Romantizm diye bir şey kalmıyor."

Claire kahkakayı patlattı. "İnan bana tatlım hamile kalınca da romantizm aniden yön değiştiriyor. Yıllardır istikrarlı bir ilişki yaşamadım. Öyle acıkmışım ki bir parça et görünce gözüm dönüyor."

Char kafasını salladı. "Önce tuvalete gitmeliyim. Bana bir margarita daha söyle. Karen'a da de ki bu siparişleri ben ödüyorum."

"Tabii." Claire masaya doğru ilerlerken avucundaki ilacı anımsayınca bara yönelip bir bardak su istedi.

Su geldiğinde ilacı yuttu ve barın önünden ayrıldı. Tekrar masaya yöneldiğinde bir adamın sahneye yürüdüğünü gördü. Elinde fişsiz ve amfisiz sıradan, eski tarz bir gitar vardı. Grubun diğer üyeleri sahneden inmişti, ama enstrümanları orada duruyordu.

Adam çürük bar taburesine oturdu. Siyah kovboy çizmeli ayaklarından biri yerde, diğeryse taburenin alt basamağında duruyordu. Üzerinde rengi solmuş yırtık bir kot ve siyah bir tişört vardı. Neredeye omuzlarına düşen sarı saçları tepedeki floresan lambasının altında ışıldıyordu. Gitanna bakıyordu ve kovboy şapkası yüzünün büyük bölümünü gölgelese de Claire adamın yanaklarını ortaya çıkaran güçlü ve belirgin elmacık kemiklerini görebiliyordu.

"Vay canına." En son ne zaman çok yakışıklı bir adam gördüğünü unutmıştu.

Hayden'da görmediği kesindi.

Onun gibi adamlara sakın kasabalarda pek rastlanmazdı. Bu, uzun zaman önce öğrendiği bir gerçektir. Bu dünyadaki Tom'lar, Brad'ler, George'lar Hollywood ya da Manhattan'da yaşırdı ve yolculuk yaptıklarında da üzerlerine oturmayan takım elbiseli, boş bakışlı korumaların arkasında dururlardı. "Gerçek insanlarla" tanışmaktan bahsederlerdi, ama bunu asla yapmazlardı. Bunu biliyordu çünkü bir defasında Snohomish'te bir aksiyon filmi çekilmişti. Claire de onu film çekimlerini izlemeye götürsün diye babasına yalvarmıştı. Fakat yıldızların biri bile halktan insanlarla konuşmamıştı.

Adam mikrofona eğildi. "Grup dinlenirken boşluğu ben dolduracağım. Umarım sizin için bir sakıncası yoktur."

Adamın sözlerini hafif bir alkış sesi takip etti.

Claire kalabalığın arasında ite kaka ilerlerken banyo küveti büyüklüğünde kovboy şapkası takmış daracık, Wrangler marka kot giyen genç bir adama dirsek attı.

Sonunda dans pistinin kenarına gelmişti.

Adam gitarının tellerine dokunup şarkı söylemeye başladı. İçkili kafaların yarattığı uğultunun içinde sesi pek duyulmuyordu.

"Sessiz olun!" Claire bu sözlerin ağzından döküldüğüne şaşır-mıştı; oysa içinden *düşündüğünü* sanmıştı.

Adamın yalnızca birkaç metre ötesinde dururken garip bir şekilde dikkat çekiyordu, ama ne kımıldayabiliyor ne de bakışlarını çevirebiliyordu.

Adam kafasını kaldırdı.

Puslu karanlıkta, yanında biriken düzinelerce insan arasında olsa da Claire adamın kendisine baktığını düşündü.

Ve adam ona hafifçe gülümsedi.

Yıllar önce bir gün Claire, Crescent Gölü'nün iskelesinde ab-lasının peşinden koşuyordu. Kahkahalarla gülüp dimdik ayakta dururken bir anda kendini buz gibi suyun içinde nefesini tutmuş, yüzeye çıkmak için çırpınırken bulmuştu.

İşte şimdi de aynen öyle hissediyordu.

Adam yumuşak bir sesle, "Ben Bobby Austin," dedi. Hâlâ Claire'e bakıyordu. "Bu şarkı 'O Kişi' için. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Hayatım boyunca aradığım o kişi."

Uzun ve bronz parmakları gitar tellerini tıngırdatıyordu. Sonra şarkı söylemeye başladı. Sesi pes tonda ve buğulu, korkunç derecede baştan çıkarıcıydı. Şarkının hüznü, akıldan çıkmaz melodisi de Claire'e hayatı boyunca gerçekleştiremediği şeyleri anımsatmıştı. Kendini müziğin ritmine kaptırmış, tek başına dans ediyordu.

Şarkı bittiğinde adam gitarını bırakıp ayağa kalktı. Pist kenarına toplanan insanlar onu nazikçe alkışladıktan sonra biralarnı içmeye ve tavuk kanatlarını yemeye devam etmişlerdi.

Adam, Claire'e doğru yürürken Claire yerinden kımıldayamadı ve tam karşısında durunca Claire onun başka birine bakıp bakma-dığını anlamak üzere arkasına bakmamak için kendini zor tuttu.

Hiçbir şey söylemeyince Claire, "Ben Claire Cavanaugh," dedi.

Adamın ağzının kenarında beliren tebessüm garip bir şekilde hüzünlüydü. "Düşüncelerimi tam bir gerizekâlı gibi görünmeden nasıl ifade edebilirim, biliyorum."

Claire'in kalbi öyle hızlı atıyordu ki başı dönmeye başladı. "Ne demek istiyorsun?"

Adam aralarındaki zaten kısa olan mesafeyi daha da kapattı. O kadar yakındı ki Claire adamın yeşil gözlerindeki altın rengi benekleri ve üst dudağının kenarındaki yarım ay biçimindeki küçük yara izini görebiliyordu. Eğri büğrü ve düzensiz uçlarından saçlarını kendisinin kestiği de belliydi.

Bobby nazıkçe, "Ben O Kişi'yim," dedi.

"Kim?" Claire gülümsemeye çalıştı. "Yol mu? Işık mı? Cennet'e ancak serin yolundan mı gidilir?"

"Şaka yapmıyorum. Aradığın kişi benim."

Claire bu söze gülmeli, kaşlarına jiletle şekil vermeye çalıştığı yıldan beri böyle bayat bir tavlama sözü duymadığını belirtmeliydi.

Otuz beş yaşındaydı. İlk bakışta aşka inandığı yılların üzerinden çok zaman geçmişti. Vermek istediği, zihninde belirlediği yanıt buydu, ama ağzını açtığında söyledikleri bambaşkaydı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü benim aradığım kişi de sensin."

Claire hafifçe geri çekildi; yine de sadece kendi alanındaki havayı teheffüs edebilecek kadar çekilebilmişti.

Bu adamın söylediklerine gülmek istedi. Gerçekten bunu istiyordu.

Sonra Bobby nazıkçe, "Haydi Claire Cavanaugh," dedi. "Dans et benimle."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bazı evlilikler çirkin sözler ve hakaretlerle, bazıları bol gözyaşı ve özür dolu sözlerle biterdi. Yani hepsinin değişik bir tarzı vardı. Değişmeyen tek şeyse üzüntüydü. İster kazansın, ister kaybetsin, isterse de geri çekilsin yargıç tokmağını alıp masaya vurduğunda Meghann'ın içi ürperirdi. Bir kadının hayallerinin yıkılması buz gibi bir şeydi ve boşanan bir kadının dünyaya ya da aşka bir daha asla aynı gözle bakamayacağı aile mahkemeleri sayesinde çok iyi bilinen bir gerçektir.

Meghann, May'e, "İyi misin?" diye sordu.

Müvekkili ellerini kucagında kenetlemiş, kaskatı bir halde oturuyordu. Dışarıdan bakan birine az önce bu mahkeme salonunda oynanan içler acısı tiyatrodan hiç etkilenmemiş gibi sakin görünebilirdi.

Meghann ise her şeyin farkındaydı. May kınılma noktasına gelmişti ve haykırmamak için kendini zor tutuyordu.

May güçlükle nefes alıp verirken, "İyiyim," dedi. Aslında bu sık rastlanan bir durumdu. Böyle zamanlarda kadınlar nefeslerine odaklanmayı bir çözüm olarak kullanırdı.

Meghann, May'in koluna dokundu. "Haydi, yan tarafa gidip bir şeyler yiyelim, olur mu?"

May onu ne onaylayan ne de reddeden bir şekilde, "Yemek, tabii," dedi.

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Mahkeme salonundaki yargıç ayağa kalktıktan sonra önce Meghann'a, ardından da karşı tarafın avukatı George Gutterson'a gülümseyip salondan çıktı.

Meghann, May'in ayağa kalkmasına yardım etti. Düşmesin diye kapıya doğru yürürken de kolunu bırakmadı.

"Seni fahişe!"

Meghann, May'in derin bir nefes aldığı, bedeninin gerildiğini hissetti. Ardından da tökezleyince durmuştu.

Dale Monroe ileri atıldı. Yüzü sinirden kızarıp morarmıştı. Alnının ortasında bir damar zonkluyordu.

George müvekkiline engel olmaya çalışarak, "Dale," dedi. "Aptal olma..."

Dale avukatının kolunu itti ve onlara doğru yürümeye devam etti.

Meghann hemen yana kayıp Dale ve May'in arasına girdi. "Dur bakalım Bay Monroe."

"Dr. Monroe diyeceksin seni paragöz kaltak."

"Ne hoş bir kelime seçimi. Sosyal bilimler okumuş olmalısın. Şimdi lütfen geri çekil." Meghann, arkasında duran May'in titrediğini, hızlı hızlı nefes alıp verdiğini hissediyordu. "Müvekkilini al başımdan George."

George ellerini yukarı kaldırdı. "Beni dinlemiyor ki."

Dale doğruca Meg'e bakarak, "Çocukları mı benden aldın," dedi.

"Paramı sahtekârca, karımın dokunamayacağı bir yere nakleden ben miyim yani? Yoksa ailemin parasını ve özsermayesini çalan da mı benim?" Meghann adama doğru bir adım yaklaştı. "Dur bir dakika, yoksa her salı günü öğleden sonra kızımın piyano öğretmeniyile sevişen de mi benim?"

Adamın yüzü bembeyaz kesildi. Şimdi alnındaki damar daha da belirgin bir hal almıştı. Yana çekilip karısıyla göz teması kurmaya çalıştı.

Eski karısıyla.

"Yapma May," dedi. "Sen beni tanırsın. Bu kadarını yapmayacağını biliyorsun. Ne istersen veririm ama çocuklar... Onları yalnızca hafta sonları ve yazın da iki hafta görmem yetmez."

Aslında içten konuşuyordu. Meghanın kötülüğü ayırt etmekte bu kadar tecrübeli olmasa adamın gerçekten de çocukları için üzül-
düğüne inanabilirdi.

Meg, May'e fırsat bırakmamak için hemen yanıt verdi. "Mal varlığınızın paylaşımı fazlasıyla adil ve insaflı yapılmıştır Dr. Monroe. Vesayet konusu da adilce halledildi ve emirum sakinleştiğinde bize hak vereceksin. Yaşam biçimini yansıtan ifadeyi hepimiz okuduk. Sabah çocuklar henüz uyanmadan saat altıda evden çıkıp gece saat ondan, yani onlar henüz yatmadan önce nadiren eve geliyordun. Hafta sonlarında da arkadaşlarıyla golf ve poker oynuyordun. Eh, bu durumda çocuklarıyla aynı evde yaşarken görüştüğünden daha çok görüşeceksin demektir." Meghanın kendinden memnun bir ifadeyle gülümsedi. Zekice ve iyi düşünülmüş bir söz etmişti. Adam buna karşı çıkamazdı. Müvekkilinin yanında sessizce duran George'a baktı. Avukat birazdan kusacakmış gibi görünüyordu.

Dale ona doğru bir adım atıp sertçe, "Kim olduğunu sanıyorsun sen?" diye söylendi. Yumruklarını sıkmıştı.

"Bana vuracak mısın Dale? Hiç durma. Sahip olduğun o küçük veraset hakkını da kaybedersin."

Dale duraksadı.

Meghann ona doğru bir adım attı. "Ve May'e bir daha vuracak olursan ya da sertçe dokunursan kendini yine bu mahkeme salonunda bulursun. O zaman tehlikede olan paran değil, özgürlüğün olacak."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ben mi?" Meghann adamın gözlerine baktı. "Evet, ediyorum. Anladığına sevindim. Müvekkilimden uzak dur yoksa hayatının *Oz Büyücüsü*'nün düş sahnelerinden birine dönmesi için elimden geleni ardıma koymam. Her cuma evin önüne park edip çocukların dışarı çıkmasını bekleyeceksin. Onları kararlaştırılan saatte geri getireceksin ve May'le tek iletişimin bu konu üzerine olacak. Bu konuda hepimiz hemfikiriz, değil mi?"

May, Meghann'ın koluna dokunup yaklaştı ve, "Haydi gidelim," diye fısıldadı.

Meghann, May'in sesindeki yorgunluğu fark etmiş, kendi boşanmasını anımsamıştı. Ne kadar güçlü olmaya çalışırsa çalışsın mahkeme salonundan dışarıya adımını atar atmaz eski, aqlır kapanır bir köprü gibi yıkılıp un ufak olmuştu. Bu yüzden belki de bir daha asla dik duramayacaktı.

Meşe ağacından masanın üzerindeki evrak çantasını alıp diğer eliyle de May'in sırtına dokundu. İki kadın birbirine kenetlenmiş halde mahkeme salonundan çıktı.

Dale arkalarından, "Bunun hesabını ödeyeceksin seni kaltak," diye haykırdı. Sonra bir şey yere çarptı.

Meghann bunun fırlatılan meşe masa olduğunu tahmin etti.

Arkasına bakmadı. Onun yerine elini May'in belinden çekmeden onu asansörlere yönlendirdi. Küçük kabine girince yan yana durdular.

Kapılar kapanır kapanmaz May göz yaşlarına boğuldu.

Meghann, May'in elini tutup nazikçe sıktı. "Şimdi imkânsızmış gibi görünse de hayatın daha güzel olacak. İnan bana. Belki hemen ve hızlı bir şekilde olmayacak, ama daha iyi olacak."

May'i mahkeme binasının merdivenlerinden aşağıya, oradan da dışarıya yönlendirdi. Gökyüzü gri ve yağmur yüklü bulutlarla kap-

ıydı. Yağmur damlaları kasvetli biçimde araba dolu yola yağıyordu. Görünürde güneş yoktu; güneye uçan kazların peşinden Florida ve California gibi yerlere gitmiş olmalıydı. Dört Temmuz'dan önce de belli ki Batı Washington'a kalıcı olarak uğramayacaktı.

Üçüncü Caddeden, aile mahkemesi çalışanlarının öğle yemeği yiyebileceği harika bir yer olan Judicial Annex'e doğru yürüdüler.

Ön kapıya geldiklerinde Meghann'ın kıyafeti nemlenmiş, beyaz ipek bluzunun yakası gri çizgilerle lekelenmişti. Bu şehirde yaşayanların kullanmadığı bir aksesuar varsa o da şemsiyeydi.

Restoranın arka tarafındaki boş masaya doğru ilerlerken birkaç iş arkadaşı, "Selam Meg," dedi. Meg de May için bir sandalye çekip karşısına oturdu.

Birkaç dakika içinde sınırlı bir ifadeyle sahip garson yanlarına geldi. At kuyruğuna sıkıştırdığı kurşun kalemini alıp Meghann'a, "Şampanya günü mü yoksa martini mi?" diye sordu.

"Kesinlikle şampanya. Teşekkürler."

May masanın karşısından ona baktı. "Gerçekten şampanya içmiyoruz, değil mi?"

"May. Sen artık bir milyonersin. Çocukların isterlerse Harvard'da yüksek lisans bile yapabilirler. Medina'da, sahilde çok güzel bir evin var ve kredi ödemek zorunda da değilsin. Dale ise Kirkland'da yüz yirmi metre karelik bir evde yaşıyor. Ayrıca çocukların velayeti de sende. Tabii ki kutlayacağız."

"Sana ne oldu böyle?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayatım bir füzeyle paramparça edilmiş gibi. Sevdığım adam gitti. Şimdi sanki yalnızca zihnimde var olmuş gibi hissediyorum. Yapayalnız kalmam bir yana, bir de ne kadar aptal olduğum gerçeğine de alışmam gerekiyor. Çocuklarım hayatları boyunca ailelerin

dağılabildiğini, aşkın kalıcı olmadığını ve en kötüsü de sözlerin tutulmayabileceğini öğrenerek büyüyecekler. Elbette buna rağmen yaşamaya devam edecekler. Hayatımıza devam edeceğiz, ama bir daha tam anlamıyla bir bütün olamayacağız. Param olacaktı, aman ne kadar da önemli! Sanırım senin de paran var. Geceleri paranla mı yatıyorsun? Bir kâbustan uyandığında o mu sana sarılıyor?”

“Dale sarılıyor muydu?”

“Uzun zaman önce evet. Ne yazık ki benim hâlâ unutmadığım adam o.” May eline, parmağındaki alyansa baktı. “İçimde bir şeyler kanıyormuş gibi hissediyorum. Sense oturmuş şampanya içiyorsun.” Tekrar kafasını kaldırdı. “Senin neyin var gerçekten de?”

Meghann içtenlikle, “Bu aslında ağır bir iş,” diye yanıtladı. “Bazen baş edebilmemin tek yolu...”

O anda restoranda bir gürültü koptu. Camlar çatırdadı. Bir masa yere devrildi ve bir kadın çığlık attı.

May nefesini tutarak, “Olamaz,” dedi. Benzi atıyordu.

Meghann kaşlarını çatı. “Ne oldu...” Arkasına dönüp baktı.

Dale sol elinde bir silahla açık kapının önünde duruyordu. Meghann ona baktığında gülümseyip düşmüş bir sandalyenin üzerinden geçti. Ama o gülümsemede herhangi bir neşe barınmıyordu; aksine neredeyse ağlayacaktı.

Belki de yağmur yüzünden öyle görünüyordu.

“Silahı bırak Dale.” Meghann sesinin sakinliği karşısında şaşırmıştı.

“Artık senin sözün geçmiyor avukat.”

Çizgili bir elbise giymiş bir kadın yere yatıp kapıya kadar sürüklendi. Sonra ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Dale onu ya görmemiş ya da umursamamıştı. Gözlerini yalnızca Meg’e dikmişti. “Sen benim hayatımı mahvettin.”

"Silahu yere bırak Dale. Aptalca bir şey yapmak istemezsin, eminim."

"Aptalca bir şey yaptım zaten." Sesi kesildi ve Meghann adamın ağladığını gördü. "Bir ilişki yaşadım, açgözlülük ettim ve karımı ne kadar sevdiğimi unuttum."

May ayağa kalkmaya yeltendiğinde Meghann onu tutup yere yatırdı ve kendisi kalktı.

Meg ellerini havaya kaldırdı. Kalbi göğüs kafesini yarmaya çalışan bir matkap gibiydi. "Haydi Dale. Bırak o silahı. Sana yardım edeceğiz."

"Ne kadar üzgün olduğumu karıma anlatmak istediğimde neden bana yardım etmedin?"

"Hata ettim, affedersin. Bu defa hep birlikte oturup konuşacağız."

"Her şeyi nasıl berbat ettiğimin farkında olmadığımı mı sanıyorsun? İnan bana *farkındayım*." Sesi yine kesilmişti. Gözyaşları yanaklarına aktı. "Tanrım, May, ben nasıl bu noktaya geldim?"

Meghann adamın adını sakın ve düz bir sesle söyleyerek, "Dale," dedi. "Ne kadar..."

"Kes sesini. Hepsi senin suçun, seni kaltak. Her şeye sen sebep oldun." Dale silahı kaldırıp nişan aldı ve tetiğe bastı.

Joe uyandığında ateşi vardı ve boğazı ağnyordu. Gözlerini daha açmadan kuru kuru öksürmeye başladı. Öksürük kesildiğinde bulanık gözlerle orada oturdu. Susamıştı.

Uyku tulumunun üstü, bulunduğu yükseklik sebebiyle donla kaplanmıştı. Eyaletin bu kısmında günler inanılmaz derecede sıcak da olsa geceleri soğuktu.

Joe tekrar öksürdü ve uyku tulumundan çıktı. Tulumu katlayıp sırt çantasına koyarken parmakları titriyordu. Hâlâ karanlık olan

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

ormanda ayağı tökezleyerek ilerleyip köstebek gibi gün ışığına çıktı ve gözlerini kırıştırdı. Güneş, bulutsuz gökyüzüne tırmanırken kızışmaya başlamıştı.

Joe çantasından diş macununu, sabununu ve diş fırçasını çıkarıp Icicle Koyu'nun kızgın sularının kenarına diz çökerek güne hazırlandı.

İşi bittiğinde diş fırçalamak için harcadığı efor Boston Maratonu'nu koşmaya denkmiş gibi güçlkle nefes alıyordu.

Nehirdeki yansımaya baktı. Akıntı yansımaları dalgalandırsa da temiz su, görüntüsünü şaşırtıcı derecede detaylı bir şekilde yalamıştı. Uzayan saçları son iki gecedir yatağı olan çalılıklar kadar karmakarışık görünüyordu. Gür sakalı yüzünün alt kısmını kaplamıştı; gri ve siyah bir örtüyü andırıyordu. Göz kapakları yorgunluğa yenik düşmüşçesine kapanmıştı.

Üstelik bugün doğum günüydü. Kırk üçüncü doğum günü.

Başka bir zaman olsa, yani önceki yaşamında olsa bugün ailesi için bir kutlama günü olacaktı. Diana partilere bayıldığı için hemen hazırlıklara başlardı. Joe'nun otuz sekizinci doğum gününde Diana, Space Needle'dan yer ayırtmış, gençlik zamanlarındaki şarkıları söylemesi için Bruce Springsteen'i canlandıran birini tutmuştu. Restoran arkadaşlarıyla dolup taşmış, hepsi Joe'nun doğum gününü onunla birlikte kutlamak istemişti.

Fakat artık bunların hepsi geçmişte kalmıştı.

Joe iç geçirip ayağa kalktı. Cüzdanına ve ceplerine hızla bir göz attı ve bir kez daha neredeyse beş kuruşsuz kaldığını gördü. Geçen hafta ot biçerek kazandığı para suyunu çekmişti.

Sırt çantasını omzuna attı ve kıvrılarak akan nehri takip ederek ormandan çıktı. Ana yola çıktığında o kadar terleşmişti ki gözlerini

sılıp duruyordu. Alını yanıyordu. Ateşi olduğunu biliyordu. En az otuz sekiz derece olmalıydı.

Küçük Leavenworth kasabasına kadar uzanan simsiyah, asfalt vola baktı. Uzun ve ince çam ağaçları yolun iki yanında sıralanmıştı.

Kasaba yalnızca bir buçuk kilometre kadar ötedeydi. Bu mesafeden Bavyera tarzı binaları, trafik lambalarını ve reklam tabelalarını görebiliyordu. Burası yıl boyunca el yapımı Noel süslerinin satıldığı, her köşesi yatak ve kahvaltı hizmeti veren pansiyonlarla dolu kasabalardandı. Turistler ve ziyaretçiler için her zaman gözde bir yer olmuştu.

Tabii eğer Joe gibi görünmüyor ve kokmuyorsanız.

Yine de yokuş tırmanamayacak kadar yorgun hissettiği için kasabaya yöneldi. Ayakları ağrıyordu ve midesi alt üst olmuştu. Günlerdir midesine adamakıllı bir yemek girmemişti. Dün, henüz olgunlaşmamış bir elmayla son kalan kuru etini yemişti.

Kasabaya vardığında baş ağrısı dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. İki saattir geçici bir iş hulumak için kapı kapı dolaşıyordu.

Ama bir sonuç alamadı.

Sonunda Chevron benzin istasyonunda son iki dolarını da aspirine harcadı ve umumi tuvaletin paslı lavabosunda yıkandı. Ardından şekerleme raflarının önünde durup ürünlere boş boş baktı.

Şimdi soslu mısır yemek ne güzel olurdu...

Ya da barbekü soslu patates cipsi.

Ya da...

Kasada duran genç adam, "Buradan çıkmalısınız bayım," dedi. Üzerinde, Geyik avı sezonu başladığından evliliğimize ara veriyoruz, yazan yırtık pırtık, kahverengi bir tişört vardı. "Tabii eğer başka bir şey almayacaksanız."

Joe saatine baktığında bir saatten daha uzun bir süredir orada olduğunu görüp şaşırdı. Sonra kafasını sallayıp lavaboya gitti ve matarasını doldurduktan sonra oradaki imkânlardan faydalanıp dışarı çıktı. Kasada durdu. Göz teması kurmamaya dikkat ederek yarım günlük iş bulabileceği bir yer olup olmadığını sordu.

"Darrington Çiftliği zaman zaman ekin ekme dönemlerinde geçici işçi çalıştırır. Şu anda ihtiyaçları var mı bilmiyorum. Somon akını döneminde de Whiskey Koyu Oteli'nde bakım onarım çalışmaları için bir adama ihtiyaç olur."

Meyve toplamak ya da balık temizlemek. Son üç yılda iki işi de sıklıkla yapmıştı. "Teşekkürler."

"Baksana! Hasta görünüyorsun." Genç adam kaşlarını çatmıştı. "Seni tanıyor muyum?"

"Ben iyiyim. Teşekkürler." Uzun süre ayakta durursa tökezleyip düşeceğinden korkan Joe yürümeye devam etti. Düşerse uyandığı yer ya bir hastane odası ya da bir hapisane hücresi olurdu. Hangisinin daha kötü bir son olduğundan emin değildi. İkisi de aklına çok kötü anılar getiriyordu.

Marketin önünde, ayakta duramaz bir halde aspirinin etkisini göstermesini dilerken ilk yağmur damlası da düştü. Kocaman, yusuvarlak damla doğruca gözüne isabet etmişti. Kafasını kaldırdığında tepesindeki gökyüzünün ansızın karardığını gördü.

"Lanet olsun."

Daha sözü bitmeden fırtına başlamış, sağanak yağmur onu olduğu yere çivilemişti.

Gözlerini kapatıp başını eğdi.

Şimdi grip, zatürreye çevirebilirdi. Bir geceyi daha dışarıda ıslak kıyafetlerle geçirmesi bunun için yeterli olacaktı.

Artık bu şekilde yaşamaya devam edemezdi. Sürekli hastalanıp durmaktan bıkmıştı.

Ev.

Bu fikir huzur veren bir esinti gibi aklına düşmüş, onu sağanak yağmurun altındaki bu çirkin noktadan çok uzaklara götürmüştü. Gözlerini kapattı ve büyüdüğü, yerel takımda pasör olarak oynadığı, üniversiteye gidene kadar okul çıkışlarında ve yazları da garajda çalıştığı küçük kasabayı hayal etti. Yaptıklarına rağmen onu kabul edebilecek bir kasaba varsa bu ancak o kasaba olabilirdi.

Belki.

İç içe geçmiş beklenti ve korku karışımı bir duyguyla ağır ağır ilerleyip telefon kulübesine doğru gitti ve sessizliğe adım attı. Yağmur artık gürültüden başka bir şey değildi. Kalp atışı gibi, hızlı ve soluk soluğa bir sestti.

Derin bir nefes alıp dışarıya verdi ve ahizeyi kaldırıp sıfırı tuşladıktan sonra numarayı çevirdi.

Telefonu açan kişiye, "Selam kardeşim," diyen Joe, "Nasılsın?" diye sordu.

"Aman Tanrım. Tam zamarında. Senin için çok endişelendim Joey. Ne zamandır aramadın? Yedi ay mı oldu? O zaman sesin de berbat geliyordu."

Joe o konuşmayı anımsıyordu. Sedona'daydı. Bütün kasaba karla kaplıydı ve sanki dış dünyayla bağlantı kurmayı bekliyor gibiydi. Diana'nın onu orada bulmasını beklemiş, ama bulmamıştı. Geçerken uğradığı kasabalardan birindeydi. Doğum gününü kutlamak için kız kardeşini aramıştı. Joe o zamanlar her an eve dönebileceğini düşünüyordu.

"Biliyorum, arayamadım. Affedersin."

Kadın tekrar iç geçirdi. Joe onu kafasında tam olarak canlandırabiliyordu. Mutfak tezgâhının yanında durmuş, muhtemelen alışveriş, okul çıkışına yetişme, yüzme dersi gibi maddelerin olduğu yapılacaklar listesini hazırlıyordu. Son üç yılda kardeşinin pek değiştiğini sanmıyordu, ama Joe yine de bundan emin olmak istemişti. Aramamasının sebebi de aslında duyduğu özlemdi. Çok canı yanıyordu. "Güzel yeğenim nasıl?"

"Çok iyi."

Joe kardeşinin sesinde bir şey olduğunu anladı. "Sorun nedir?"

Kadın daha yumuşak bir sesle, "Bir şey yok," dedi. "Dönmeni bekliyorum yalnızca. Yeterince zaman geçmedi mi?"

İşte her şeyin kaynağında yatan o soru gelmişti. "Bilmiyorum. Yalnızca yorulduğumu biliyorum. İnsanlar unuttu mu artık?"

"Artık kimse pek bir şey sormuyor."

Demek bazıları unutmuştu, ama hâlâ anımsayanlar da olmalıydı. Dönerse olay yeniden hatırlanacaktı. Joe geçmişiyile yüzleşecek kadar güçlü olduğundan emin değildi. Zaten o olayı yaşarken de böyle bir gücü yoktu.

"Eve dön Joey. Vakti geldi. Sonsuza dek gizlenemezsin. Ve... sana ihtiyacım var."

Joe kardeşinin ağladığını duydu. Bu, yumuşak, kesik kesik bir ağlamaydı ve Joe'nun içinden bir şeyleri çekip çıkarmıştı. "Ağlama lütfen."

"Ağlamıyorum. Akşam yemeği için soğan doğruyorum." Kadının burnunu çekti. "Yeğenin spagettiye kafasını takmış durumda. Başka hiçbir şey yemiyor." Gülmeye çalıştı.

Joe zoraki de olsa kardeşinin her şey yolundaymış gibi konuşmaya çalışmasını takdir etmişti.

"Annemin spagettilerinden yap ona. O zaman bir daha istemez."

Kardeşi kahkahayla güldü. "Tanrım, unutmuşum. Ne kötü spagetti yapıyordu!"

"Yine de köftelerinden iyiydi."

Bu sözün ardından iki tarafta da sessizlik oldu. Sonra kadın yumuşak bir sesle, "Kendini affetmelisin artık Joey," dedi.

"Bazı şeyler unutulmaz."

"O zaman hiç değilse eve dön. Burada seninle ilgilenecek insanlar var."

"Dönmek istiyorum. Bu şekilde devam etmem mümkün değil artık."

"Umarım aramanın sebebi de budur."

"Ben de öyle umuyorum."

Seattle'ın merkezinde nadiren görülen bir gün yaşanıyordu. Hava çok sıcak ve nemliydi. Bir sis bulutu şehrin üzerini kaplamıştı. Ve sis, şimdilerde sayısız arabanın geçtiği çok sayıda anayola sahip bu bölgenin eskiden ıssız bir yer olduğunu hatırlatıyordu. Yaprak bile kımlıdamıyordu ve Puget Koyu, yaz mevsiminde çarşaf gibi olan bir göl kadar düzdü. Dağlar bile bu beklenmedik sıcak havanın etkisiyle küçülmüş gibi görünüyordu.

Dışarı için sıcak sözcüğü kullanılacaksa mahkeme binasının da bir cehennem olduğu söylenebilirdi. Açık pencerenin üzerinde duran eski havalandırma ünitesi yumuşak ve boğuk sesler çıkarıyordu. Ön tarafındaki beyaz kurdele parçası mağlubiyetini kabul etmiş gibi arada bir titreşiyordu.

Meghann önündeki sarı dosya kâğıdına baktı. Bir yığın siyah kalem yan yana dizilmişti. Yıllar boyunca çalıştığı müvekkillerin ve avukatların izini taşıyan masası birbirine eşit olmayan ayaklar üzerinde sallanıyordu.

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Megharın tek kelime yazmamıştı.

Bu onu şaşırttı. Çünkü kalemi genellikle beyni kadar hızlı çalışırdı.

"Bayan Dontess... Bayan *Dontess*."

Yargıç onunla konuşuyordu.

Megharın yavaşça gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz." Ayğa kalktı ve yüzüne düşen saçını istemsizce eliyle düzeltti. Ama bugün saçlarını topuz şeklinde toplamamış mıydı?

V şeklindeki siyah cüppesinden yakası görünmeyen, zayıf ve güçlü görünümlü kadın yargıç kaşlarını çatmıştı. "Sizin bu konudaki fikriniz nedir?"

Megharın endişelenip paniğe kapılmaya başlamıştı. Sonra tekrar dosya kâğıdına baktı. Sağ eli titremeye başlamıştı. Pahalı kalem parmaklarının arasından kayıp masaya düştü.

Yargıç, "Kürsüye gelin," dedi.

Megharın sol tarafına bakmadı. Karşı tarafın avukatıyla göz teması kurmak istemiyordu. Şu anda kendini çok zayıf hissediyordu. Titriyordu ve herkes bunun farkındaydı.

Kendinden emin görünmeye çalıştı. Belki de bu biraz işe yaramıştı. Ahşap zeminde yürürken her adımıyla birlikte topuklarının çıkardığı sesi duyabiliyordu. Bu ses, aldığı her nefesin ardındaki ünlem işareti gibiydi.

Yüksek meşe kürsünün önünde durup kafasını kaldırdı. Ellerini açık ve iki yanında tutabilmesi için kendini zorlaması gerekmişti. "Evet, Sayın Yargıç." Neyse ki sesi normal ve güçlü çıkmıştı.

Yargıç eğilip yumuşak bir sesle, "Geçtiğimiz hafta ne olduğunu hepimiz biliyoruz Megharın. O mermiden birkaç santimle kurtuldun. Mahkeme salonuna dönmeye hazır olduğundan emin misin?" dedi.

"Evet." Megharın'ın sesi şimdi daha yumuşaktı. Sağ eli titriyordu.

Yargıç kaşlarını çatıp hafifçe öksürerek kafasını salladı. "Yerinize dönebilirsiniz."

Meghann yerine dönerken John Heinreid onu durdurdu. Sayısız davada karşı karşıya gelmiş, mahkemede geçen uzun bir günün ardından bir kadeh şarapla istiridye tabağını paylaşmışlardı.

"İyi olduğundan emin misin? Ben olsam birkaç gün ertelemeyi tercih ederdim."

Meghann ona bakmadı. "Teşekkürler John, ama ben iyiyim." Masasına gidip yerine oturdu.

Ayda on dokuz bin dolarlık gelirle yaşayamayacağını söyleyen ev kadını müvekkili ona baktı ve Chanel çantasının altın rengi zincirini evirip çevirerek, "Neler oluyor?" diye sordu.

Meghann kafasını iki yana salladı. "Endişelenme."

John, "Yeniden belirtiyorum Sayın Yargıç," dedi. "Müvekkilim, Bayan Miller'la birlikte bir danışmandan yardım almak için davayı bir süreliğine ertelemek istiyor. Sonuçta işin içinde çocuklar da var. Evliliğin başarılı olması için elinden geleni yapacaktır."

Meghann müvekkilinin, "Olamaz," diye fısıldadığını duyduğunda masadan destek alıp yavaşça ayağa kalktı.

Zihni bomboştu. Hiçbir şey düşünemiyordu. Odaklanmak için gözlerini kapattığında farklı, hırçın ve çaresiz bir ses duydu. *Hepsi senin suçun seni kaltak.* Ardından kendisine doğrultulan silahı gördüğünde patlamanın yankısı da kulaklarını doldurmuştu. Gözlerini açtığında herkes ona bakıyordu. İrkilmiş ya da çılgık mı atmıştı? *lanet olsun.* Bilmiyordu. "Müvekkilim evliliğinin onarılmaz biçimde parçalandığına inanıyor Sayın Yargıç. Danışmanla görüşmenin bir faydası olacağına inanmıyor."

John, "Fayda görmeyecek mi?" diye karşı çıktı. "On beş yıl birlikte yaşadıktan sonra terapistle birkaç saat geçirmenin sorun

yaratmayacağına inanıyorum. Müvekkilim bu noktada çocukların mutluluğunun her şeyden önde tutulması gerektiğini düşünüyor. Ailesini kurtarmak için yalnızca bir fırsat daha istiyor.”

Meghann müvekkiline döndü. “Mantıklı bir istek Celene,” diye fısıldadı. “Bu savaşı yargıcın karşısında vermemiz senin açından hoş olmayacaktır.”

“Ah. Sanırım...” Celene kaşlarını çatı.

Meghann dikkatini tekrar kürsüye verdi. “Zaman sınırı ve bir sonraki duruşma tarihinin belirlenmesini istiyoruz.”

John, “Bizim için de böylesi uygundur, Sayın Yargıç,” dedi.

Detaylar belirlendiğinde Meghann yere yığılacak gibi duruyordu. Sağ eli hâlâ titriyordu ve sol gözkapağı seğirmeye başlamıştı. Otomatik olarak çantasını hazırlamaya koyuldu.

Celene, “Bekle. Ne oldu?” diye mınıldandı.

“Danışman konusunda fikir birliğine vardık. Birkaç ay kadar sürer. Daha fazla uzamaz. Belki...”

“Danışman mı? Biz zaten bir danışmanla görüştük, unuttun mu? Hipnoz ve romantik tatiller yapmayı bile denedik. Hatta bir haftalık kendi kendini tedavi etme seminerine bile katıldık. Hiçbiri de işe yaramadı. Sebebini biliyor musun?”

Meghann hepsini unutmuştu. Gözünün önünde olması gereken bilgi yok olmuştu. Verebildiği tek yanıt, “Hayır,” olmuştu.

“İşe yaramadı, çünkü beni sevmiyor.” Celene’in sesi titriyordu. “Bay Bilgisayar Yazılımcısı maalesef erkek fahişelerden hoşlanıyor, şimdi hatırladın mı? Köprü altlarında ve X-ray’li tiyatro salonlarında oral seks yapmak istiyor.”

“Çok üzgünüm Celene.”

“Üzgün mü? Üzgün. Çocuklarımla artık her şeye baştan başlamalıyız. Her şeyi yeniden yaşamak istemiyorum.”

"Haklısın. Bunu düzeltereğim, söz veriyorum." Gerçekten de yapabiliirdi. John Heinreid'ı arayıp Bay Miller'ın cinsel tercihlerini ortaya çıkarabileceğine yönelik meslektaşına vereceği gözdağı sayesinde olay hemen çözülebiliirdi. Hem de sessizce.

Celene iç geçirdi. "Bak, geçen hafta neler yaşadığını biliyorum. Tüm kanallar haberi yayınladı. O kadın ve senin için üzüldüm. O adamın seni öldürmeye kalkıştığını biliyorum. Ama bir defa da olsa kendimi düşünmeliyim. Bunu anlıyor musun?"

Meghann dehşete düşmüş bir halde kontrolü kaybedeceğini düşündü. Tanrı aşkına, nasıl olur da Celene Miller'a baktığı anda hayatı mahvolmuş bir kadın daha görüyordu? "Önce kendini düşünmelisin. Şu noktada sana zararım dokundu. Her şeyi mahvettim. Ama düzeltereğim ve boşanmak için tek bir sent bile ödemeyeceksin. Tamam mı? Bana bir daha güvenebilecek mısın?"

Celene'in asık suratı yumuşadı. "İnsanlara güvenmek benim için her zaman kolay olmuştur. Burada olmamın sebebi de bu."

"John'a yetişmeliyim. Bulduğum çözümü yarın konuşuruz."

Celene cesurca gülümsemeye çalıştı. "Tamam."

Meghann orada durmuş, müvekkilinin salondan çıkışını izlerken ayakta durabilmek için masadan destek almıştı. Celene gittiğinde Meghann derin bir nefes aldı. Nefesini tuttuğunun farkında değildi.

Dosya kâğıtlarına uzandığında parmaklarının titrediğini gördü ve neyim var benim, diye düşündü.

O sırada omzuna bir elin dokunmasıyla Meg yerinden sıçradı.

"Meg?"

Bu, meslektaşı Julie Gorset'ti.

"Selam Jules. Bugün duruşman olmadığını söyle lütfen."

Julie üzülerek ona baktı. "Duruşmadaydım. Ve konuşmamız gerekiyor."

Pike Place Halk Pazarı, güneşli bir yaz gününde hınca hınç dolu olurdu. Fakat şimdi, gecenin bu saatinde boştu. İncecik giysilerinin içinde bile terleyen satıcılar ev yapımı ürünlerini toplayıp dışandaki Arnavut kaldırımli yolda duran arabalara taşıyorlardı. Geceleyin hava, geri viteste ilerleyen nakliye araçlarının çıkardığı *dit-dit-dit* sesleriyle cınlıyordu.

Meghann, Athenian'ın açık kapısının önünde bekliyordu. Ağır bir sigara dumanı barın içini doldurmuştu. Puget Koyu'nun manzarası, bar müdavimleri arasındaki boş alanlardan içeri sızıyordu. Barda en az iki düzine insan vardı ve hepsi de muhtemelen çiğ istiridyeleri küçük bir içki ölçeğiyle mideye indiriyorlardı. Burada böyle yapmak bir gelenektir.

Meghann masalara göz attı. Sayısız olasılık vardı. Pahalı takım elbiseli bekâr adamlar ve çizgili iç çamaşırlarıyla dümdüz karınlarını gösteren şortlu üniversite öğrencileri.

Yanlarına gidip yüzüne *öp beni* tebessümü takınarak kendisiyle vakit geçirmek isteyecek birini bulabilirdi. Ne kadar saçma ve yanlış olsa da birkaç güzel saat boyunca bir çiftmiş gibi davranabilirdi. En azından böyle olduğunda düşünmek veya bir şey hissetmek zorunda kalmayacaktı.

Meghann ileriye doğru bir adım attı. Başparmağı kapının eşikğine takılınca tökezledi ve kapının kenarına yapıştı.

O an aklından geçen tek şey, böyle bir şey olursa ne olacağıydı. 11. İsmi önemli olmayan bir adamla tanışacak, adamın vücuduna dokunmasına ve içine girmesine izin verecek, sonra da eskisinden daha da yalnız hissedecekti.

Sol gözü yine seğirmeye başlamıştı.

Çantasına uzanıp cep telefonunu çıkardı. Elizabet'in Paris'te olduğunu anımsadığında zaten arkadaşının cep telefonuna çaresiz bir sesle, *beni ara*, mesajını bırakmıştı.

Arayabileceği başka kimsesi yoktu. Bir tek...

Yapma.

Fakat aklına başka bir çare gelmiyordu.

Numarayı çevirdi ve telefon çalmaya başladığında dudaklarını ısırdı. Tam kapatıyordu ki bir ses duydu.

"Alo? Alo?" Ses sonra, "Meghann. Numaranı tanıdım," dedi.

"Arayanın numarasını göstermeyi icat eden adama dava açacağım. Birinin yüzüne telefonu kapatma geleneğini ortadan kaldırdığı için bunu yapacağım."

Harriet, "Saat akşamın sekiz buçuğu. Neden beni aradın?" diye sordu.

"Sol göz kapağım Dört Temmuz kutlamalarında dalgalanan bayrak gibi. Bana bir kas gevşetici vermelisin."

"Gecikmiş reaksiyon durumunu yaşadığını söylemiştim, anımsıyor musun?"

"Evet. Travma sonrası stres. Sanırım depresyonda olduğumu söylemek istemiştin, göz kapağımın yüzümden uçup gideceğini değil. Ve... ellerim de titriyor. Örneğin bir şey dikmeye çalışsam bunu yapamam."

"Neredesin?"

Meghann yalan söylemeyi düşündü, ama Harriet'in kulakları tazi gibiydi; muhtemelen bardan gelen sesleri duyuyordu. "Athenian'ın önünde."

"Tabii ya. Yanım saat içinde ofisimde olurum."

"Bunu yapmana gerek yok. Bir reçete yazman da yeterli..."

"Yarım saat sonra ofisimde buluşalım. Gelmezsen seni aramaya başlanm. Üstelik kimse sarhoş üniversite öğrencilerini Harriet adındaki öfkeli bir psikiyatridan daha fazla korkutamaz. Anladın mı?"

Açıkçası Meghann rahatlamıştı. Harriet tam bir baş belası olabilirdi, ama en azından konuşabileceği biriydi. "Orada olacağım."

Meghann telefonu kapatıp çantasına koydu. Harriet'in ofisine varmak on beş dakikasını bile almamıştı. Kapı görevlisi onu içeri aldı ve her zamanki kısa sorgulamanın ardından asansöre yönlendirdi. Meghann dördüncü kata çıkıp cam kapılı ofisin önünde durdu.

Saat tam dokuzda Harriet geldi. Evden apar topar çıktığı ve koşturduğu belliydi. Normalde düzgün bir şekilde topladığı saçları ince bir tokayla ensesinde tutturulmuştu ve makyajsız yüzü pembe pembe ışıldıyordu. "Saç tokamla ilgili yorum yaparsan iki katı para alırım."

"Ben mi seni yargılayacağım? Şaka yapıyorsun herhalde."

Harriet bu söz karşısında gülümsedi. Meghann'ın kusurlarından biri olan, yargılama merakı üzerine sık sık konuşurlardı. "Zamanında gelmek ve hoş görünmek arasında bir seçim yapmalıydım."

"Tam zamanında geldin."

"İçeri gel." Harriet anahtarını çıkarıp kapıyı açtı.

Bu saatte bile ofis taze çiçek ve eski deri kokuyordu. Bu aşinalık duygusu Meghann'ın hemen çözülmesini sağladı. Resepsiyon bölümünden Harriet'in geniş ofisine geçip pencerenin önünde durdu. Aşağısı hareket halindeki arabalar ve trafik lambalarıyla doluydu.

Harriet her zamanki yerine oturdu. "Demek ilacın fayda edeceğine düşünüyorsun."

Meghann yavaşça döndü. Gözkapağı metronom gibi seğiriyordu. "Ya ilaç ya da körler için bir köpek işe yarar. Çünkü diğeri de seğirmeye başlarsa kör olacağım."

"Otur Meghann."

"Oturmak zorunda mıyım?"

"Aslında hayır. Ben de evime döner, *Friends* dizisini izlemeye devam ederim."

"Sen *Friends*'i izliyor musun? PBS'ten¹⁷ başka bir kanalı izlemezsın sanıyordum. Belki bazen de Discovery Channel."

"Otur."

Meghann söyleneni yaptı ve kendini konforlu koltuğa bıraktı. "Bu koltuktan nefret ettiğim zamanları hatırlıyorum. Ama şimdi tam olarak benim için yapıldığını düşünüyorum."

Harriet parmaklarını birleştirdi ve ojeli, kısa tırnaklarının arkasından Meghann'a baktı. "Müvekkilinin kocasının seni vurmaya çalışması tam bir hafta önceydi, değil mi?"

Meghann sol ayağını tıkrıdatmaya başladı. Tüylü, gri halı sesleri yutuyordu. "Evet. İşin komiği bu sayede müvekkillerimin sayısı arttı. Anladığım kadarıyla kadınlar kocalarını çılgına çeviren avukatlar istiyor." Meghann gülümsemeye çalıştı.

"Bununla mücadele etmen gerekeceğini sana söylemiştim."

"Evet, söylemişsin. Unutturma da isminin yanına altın yıldız çizip kapıya asayım."

"Uyuyabiliyor musun?"

"Hayır. Ne zaman gözlerimi kapatsam her şey gözümün önünde canlanıyor. Kulağımın yanından tiz bir sesle geçen silah sesi. Dale'in silahı elinden bırakıp dizlerinin üzerine çökmesi, May'in onun yanına koşup her şeyin düzeleceğini, hep onun yanında olacağını söylemesi ve polisin onu kelepçelerle alıp götürmesi. Bugün de mahkeme salonunda her şeyi yeniden yaşadım." Meghann kafasını kaldırdı. "Çok hoş oldu tabii."

¹⁷ ABD'nin bağımsız, ancak devletten de destek alan televizyon kanalı. (ç. n.)

"Senin hatan değil. Hepsi o adamın hatası."

"Biliyorum, ama onların boşanmasını yanlış bir şekilde ele aldığımı da fark ediyorum. Artık insanların *hislerini* anlamakta zorlanıyorum." İç geçirdi. "Bu işi yapmaya devam edebilir miyim... Bilemiyorum. Bugün bir müvekkilimi zora soktum. Ortağım bir tatile çıkmamı önerdi, hatta çıkmamı emretti de diyebilirim."

"Hiç kötü bir fikir değil. Güzel birkaç günün keyfini sürmenin bir zararı yok."

"Londra'da ya da Roma'da... Tek başıma kendimi daha mı iyi hissederim?"

"Neden Claire'i aramıyorsun? Bir süreliğine onun işlettiği tatil köyünde kalabilirsin. Kafam toplamaya çalışırken onu da tanırırsın."

"Akrabaları ziyaret etmek komik geliyor. Ayrıca davet beklemek gerekiyor."

"Claire'in onu ziyarete gitmeden hoşlanmayacağını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki böyle söylüyorum. Tartışmadan beş dakika bile konuşmıyoruz."

"O halde annene git."

"Batı Nil virüsü kapmayı tercih ederim."

"Teki ya Elizabeth?"

"O ve Jack Avrupa'da yıldönümlerini kutluyorlar. Bir ziyaretçinin onları memnun edeceğini sanmıyorum."

"Yani ne gideceğin bir yer ne de ziyaret edebileceğin biri var, öyle mi?"

"Yalnızca nereye gidebilirim diye düşünüyorum." Buraya gelmek Meg'e göre bir hataydı, çünkü Harriet kendini daha kötü hissetmesine sebep oluyordu. "Bak, Harriet..." Sesi her zamankinden yumuşaktı

ve titriyordu. "Yıkılmış bir haldeyim. Sanki kendimi kaybediyorum. Senden tek isteğim beni biraz rahatlatacak bir ilaç. Beni tanıyorsun, bir iki gün içinde toparlanırım."

"İnkârcı kraliçe."

"Bana iyi gelen bir şey bulduğumda ona tutunuyorum."

"Ama inkâr etmek artık işe yaramıyor, değil mi? Gözkapaklarının seğirmesinin, ellerinin titremesinin ve uyuyamamanın sebebi de bu. Paramparça oluyorsun."

"Paramparça olmayacağım. İnan bana."

"Meghann, sen tanıdığım en zeki kadınlardan birisin. Belki sandığımdan da zekisin. Hayatın boyunca defalarca travmalar yaşadın ve hepsinin üstesinden geldin. Ama geçmişinden kaçamazsın. Günün birinde Claire'le sorunlarını konuşman gerekecek."

"Müvekkillerimden birinin kocası beynimi uçurmak isterken sen kalkmış paramparça olmamı aileme bağlıyorsun. Doktor olduğundan emin misin?"

"Claire'den ve aranızda ördüğün yüksek duvarlardan bahsetmem küplere binmen için yetiyor. Bunun sebebi ne?"

"Çünkü bu konunun Claire'le ilgisi yok, lanet olsun, yok."

"Meg, tüm olaylar er geç aileye bağlanır. Geçmiş garip bir şekilde şimdiye dönüşür."

"Bir defasında falımda da aynı şey çıkmıştı."

"Yine konuyu saptırıyorsun."

"Hayır, sadece söylediklerini reddediyorum." Meghann ayağa kalktı. "Yani sen şimdi bana bir kas gevşetici yazmayacak mısın?"

"Gözünün seğirmesine faydası olmayacaktır."

"Tamam. Ben de göz bandı takarım."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Harriet yavaşça ayağa kalktı. Karşı karşıya gelip bakiştılar.
"Neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?"

Meghann güçlükle yutkundu. Aynı soruyu kendine de yüz defa sormuştu.

Harriet sonunda, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Yanıtı biliyorsan neden soruyorsun?"

"Artık kendini yalnız hissetmek istemiyorsun."

Meghann ürperdi ve içi titremeye başladı. "Ben her zaman yalnızdım. Buna alışkınım."

"Hayır. Her zaman yalnız değildin."

Meghann'ın düşünceleri bundan çok uzun yıllar önce Claire'le birbirlerinden ayrılmadıkları, arkadaşlıkların en iyisini yaşadıkları o günlere kaydı. O zamanlar Meg sevginin anlamını çok iyi biliyordu.

Yeter. Bu düşünce Meg'i bir yere götürmezdi.

Harriet yanıyordu, bunun geçmişle ilgisi yoktu. Meg kız kardeşini terk edip gittiği için kendini suçlu hissetmiş, Claire onu reddedip Sam'le kalmayı tercih edince de kırılmıştı. Bunda ne vardı ki? O köprünün altından yirmi altı yıldır çok sular geçmişti. Şimdi orada boğulması mümkün değildi. "Evet, şimdi yalnızım, değil mi? Sınırlarımı nasıl kontrol altına alacağımı öğrendiğim de ortada. Bu konudaki yardımların için teşekkürler..." Meghann yerden çantasını alıp kapıya yöneldi. "Bu gecenin hesabını sekreterime yolla. İstedğin miktarı ödeyeceğim. Hoşça kal, Harriet." İyi geceler yerine hoşça kal demişti, çünkü bir daha gelmeye niyeti yoktu.

Harriet'in sesi onu durdurduğunda kapıya gelmişti.

“Dikkatli ol, Meghann. Özellikle de şimdi. Yalnızlığın seni tüketmesine izin verme.”

Meghann kapıya doğru yürümeye devam edip asansöre bindi ve oradan da lobiye çıktı.

Dışarda saatine baktı.

21.40.

Athenian’a gitmesi için hâlâ yeterince vakti vardı.

Kristin Hannah - Kız Kardeşler Arasında

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir kamyonun yolcu koltuğundaki Joe pencereye yaslanıp oturmuştu. Kamyonun kliması yaklaşık altmış beş kilometre önce bozulduğu için içerisi cehennem kadar sıcaktı.

Erv adındaki uzun yol şoförü arabayı yavaşlatıp vites değiştirdi ve araç iniltili bir sesle yavaşlamaya başladı. "Hayden çıkışı şu tarafta."

Joe o tanıdık tabelayı gördüğünde ne hissedeceğini bilemiyordu. Uzun zamandır buralardan uzak kalmıştı.

Evden.

Hayır. Burası büyüdüğü yerd; ev başka bir yer, daha doğrusu başka biriydi ve Joe'nun dönüşünü beklemiyordu.

Virajlı yollardan geçip ağaçlarla kaplı düz yola çıktılar. Sol tarafta küçük tabelalı bir benzin istasyonu ve küçük bir market vardı.

Erv pompaların önüne yanaşıp gürültülü bir biçimde durdu. Trenler tiz bir ses çıkarmıştı. "Acıkthysan şuradaki dükkânda olanüstü güzellikte yumurta salatası yapıyorlar." Erv kapısını açıp dışarı çıktı.

Joe kapı kolunu aşağıya büktü ve kapıyı sertçe itti. Kapı gıcırdarak açıldığında üç yıldır ayak basmadığı Batı Washington tarzı üstaltın üzerinde duruyordu. Soğuk terler dökmekteydi. Sebebi ya hava ya da eve dönmesiydi, tam olarak bilmiyordu.

Benzin doldurmakla meşgul olan Erv'e baktı. "Beni getirdiğin için teşekkürler."

Erv kafasını salladı. "Çok konuşmasan da iyi bir refakatçiydin. İnsan yolda kendini çok yalnız hissediyor."

Joe, "Haklısın," dedi. "Öyledir."

"Seattle'a gitmek istemediğinden emin misin? Yaklaşık bir buçuk saat sürüyor. Buralarda pek bir şey yoktur."

Joe ağaçlarla kaplı uzun yola baktı. Orada bir kasaba olduğuna dair en ufak bir ipucu olmasa da anıları o boşluğu dolduruyordu. Yumuşak bir sesle, "Neler olduğunu bilsen şaşardım," dedi.

O yolun sonunda yaşayan kız kardeşi her şeye rağmen onu bekliyor, kapının çalmasını ümit ediyordu. Joe bunu yaparsa, eğer o cesareti kendinde bulursa kardeşi onu kucaklayıp sınımsız sarar, Joe'ya sevilmenin nasıl bir duygu olduğunu anımsatırdı.

Ve Joe bu düşünceyle harekete geçti.

"Hoşça kal, Erv." Sırt çantasını omzuna takıp yürümeye başladı ve çok geçmeden üzerinde, *Hayden, nüfus 872. 1974 Hecelme Yarışması Şampiyonu Lori Adams'ın doğum yeri*, yazan küçük, yeşil tabelayı gördü.

Doğup büyüdüğü ve sonra da terk ettiği kasaba hiç değişmemişti. Bu sıcak haziran güneşinin altında huzurlu bir uykuya dalan küçük Batı tarzı binalar tam da anımsadığı gibi yerinde duruyordu.

Tüm binaların ön cephesi görünüyordu ve tahta yol boyunca tek tük atların bağlandığı direklere rastlamak mümkündü. Dükkânlar da hemen hemen ayrıydı; Whitewater Lokantası, Basket Case Çiçekçisi, Mo'nun Ocakbaşı Tavernası ve Stock'Em Up marketi. Tüm tabelalar Joe için geçmişte yaşanan o anıyı canlandırmış, tüm kapılar onu içeri buyur etmişti. Örneğin bir yaz günü yaşlı Bill Turman'ın bakkaldan aldıklarını taşımış, ilk birasını da Mo'nun yerinde içmişti.

Bir zamanlar bütün kasaba onu hoş karşılardı.

Şimdi ise... Kim bilir?

Şu anda ne hissettiğini anlamak için uzun uzun iç geçirdi. Üç yıldır bu dönüşün özlemini çekiyor, endişesini yaşıyordu, ama şimdi gerçekten eve dönmüşken garip bir hissizliğe kapılmıştı. Belki de hunun sebebi soğuk algınlığıydı. Tabii açlık da olabilir. Şüphesiz, eve dönüşün onu daha derinden etkilemesi gerekirdi. Bütün yaptıklarının, uzun bir yokluğun ardından sonunda başarabildiği dönüşün onu heyecanlandırması gerekiyordu.

Joe *hissedebilmek* için müthiş bir çaba harcadı.

Ama içinde hiçbir duygu uyanmayınca tekrar yürümeye başlayıp kasabaya geldiğini bildiren *Dur* tabelasını, Loose Screw Nalburiyesi'ni ve bir ailenin işlettiği fırını geçti.

İnsanların kendisine baktığını hissediyordu. Onu tanıdıktan sonra kaşların çatıldığını da ancak bir süre sonra fark etti. Arkasından fısıldadıklarını duyunca Joe adımlarını hızlandırdı.

Tanrım, bu Joe Wyatt mı?

Gördün mü Myrtle? Bu Joe Wyatt.

Buraya gelmeye...

Ne kadar oldu?

Duyduğu her sözle boynunu biraz daha bükmişti. Çenesini göğsüne indirip ellerini ceplerine sokmuş, yürümeye devam ediyordu.

Azalea Sokağı'ndan sola sapıp Cascade Yolu'ndan sağa döndü.

Nihayet tekrar nefes alabiliyordu. Ana yoldan birkaç blok ötesi yine sessizliğe gömülmüştü. Eski ahşap çerçeveli evler birkaç bina boyunca, kusursuzca kırılmış çimlerin üzerinde yükselmekteydi ve ardından yaşam izleri seyreilmeye başlıyordu.

Rhododendron Sokağı'na vardığında her yer neredeyse boştu. Sonbahardaki hasat döneminden önce, yılın bu zamanları sessiz

olan Craven Çiftliği'nin önünden geçip araba yoluna girdi. Posta kutusunda *Trainor* ismi yazıyordu. Fakat geçmişte, yıllar boyunca orada *Wyatt* yazmıştı.

Ev, mükemmel manzaralı bir alanın ortasında duran ve A şeklinde genişleyen kütük bir yapıydı. Yosunlu tahta çitler evin etrafını çevrelemişti. Her yer ıslık ıslık, canlı çiçeklerle doluydu ve parlak yeşil şimşir ağaçları çitlerle paralel biçimde sıralanmıştı. Babası bu evi kendi elleriyle yapmış, keresteleri tek tek dizmişti. Kalp hastalığı yüzünden yattığı hastanede ölüm döşeginde olan babasının onlara söylediği son söz şu olmuştu: *Eve iyi bakın. Anneniz onu çok sevdi...*

Joe boğazının aniden düğümlendiğini, içinin dayanılmayacak kadar yoğun bir hüznle dolduğunu hissetti. Kız kardeşi, babasının isteğini yerine getirmiş, evin her zamanki görüntüsünü korumuştur. Annesiyle babası bunu görse çok sevinirdi.

Joe'nun gözüne bir şey ilişti. Kafasını kaldırdığında verandadan ona bakıp kıkırdarak içeri kaçan, dökümlü ve beyaz bir elbise giymiş genç bir kadın silüeti görmüştü. Bu belli belirsiz, müphem, içler acısı bir görüntüydü bu.

Diana.

Fakat hepsi sadece bir anıydı.

1997 yılının Cadılar Bayramı'ydı. Kapı kapı dolaşan çocuklara ilk kez katılacak olan yeğeni için kapıya gelmişlerdi. Galadriel¹⁸ kostümüyle Diana yirmi beş yaşında gösteriyordu.

O gece Diana, Joe'nun elini sımsıkı tutarak, *çok yakında bizim çocuğumuz da kapı kapı gezecek*, diye fısıldamıştı. Fakat bundan yalnızca birkaç ay sonra çocukları olamayacağını öğrenmişlerdi...

Joe sendeledi ve verandanın basamaklarının dibinde durup yola bakarken, *belki de vazgeçmeliyim*, diye düşündü.

18 J.R.R. Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi* adlı eserindeki Elf karakteri. (ç. n.)

Burada yaşadığı anılar, bulabildiği azıcık huzuru da alıp götürcekti...

Hayır.

Uzarlarda da hiç huzur bulamamıştı ki.

Basamakları çıkarken ayağının altındaki tahtaların o tanıdık gıcirtısını duydu. Küt küt atan kalbinin sesini dinlediğini fark ettiğı uzun bir duraksamanın ardından kapıyı çaldı.

Bir süre içeriden ses gelmedi. Ardından ayakkabı tıkırtılarını ve, "Geliyorum!" diye haykıran sesi duydu.

Kapı ardına kadar açıldı. Bol, siyah bir eşofman üstü ve yeşil lastik terlikleriyle Gina nefes nefese kalmış bir halde karşısında duruyordu. Yanakları kızarmıştı ve kestane rengi saçları darmadağın bir kuş yuvasını andırıyordu. Joe'ya bakıp *Aht*, diye inledi ve gözyaşlarına boğuldu. "Joeey..."

Gina ona sarıldı. Bir an için Joe ona yanıt veremeyecek kadar sersemlemiş, kafası karışmıştı. Uzun zamandır kimseye dokunmadığı için bu dokunuş kendini çok garip hissettirmişti.

Gina yeniden, "Joeey," dedi ve yüzünü kardeşinin boynuna gömdü. Joe, kardeşinin sıcak gözyaşlarını teninde hissettiğı anda içinde bir şeyler kopmuştu. Ona sıkıca sarılıp öylece kaldı. O anda çocukluğu gözünün önüne gelmiş, bütün evi saran, fırından yeni çıkmış ekmeğin ve kız kardeşinin portakallı şampuanının kokusu burnuna dolmuştu. Daha sonra kendi elleriyle genişlettiğı balık havuzunun yanında kardeşi için dallardan yaptığı kaleyi, cumartesi sabahları ona göz kulak olduğunu ve onu okuldan eve getirdiğı günleri anımsadı. Aralarında yedi yaş olmasına rağmen birbirlerinden hiç ayrılmazlardı.

Gina burnunu çekerek geri çekildi ve kızarmış gözlerini sildi. "Gerçekten döneceğini sanmıyordum." Saçını düzelterip suratını bu-

ruşturdu. "Lanet olsun, berbat görünüyorum. Arka bahçede çiçek ekiyordum da."

Joe içtenlikle, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Kıçımın Büyükanne Hester'ın kıcına benzediğini inkâr edemezsin." Gina kardeşine yaklaşıp elini tuttu ve onu güneş ışığının aydınlattığı oturma odasına götürdü.

"Oturmadan önce duş almalıyım..."

"Boş ver." Gina açık sarı renkli güzel kanepeye oturup onu da yanına çekti.

"Hasta görünüyorsun."

"Öyleyim zaten. Başım çok ağrıyor."

Gina aceleyle kalkıp odadan çıktı. O süre içinde diğer odadan seslenip onunla konuşmayı sürdürüyordu. Kardeşinin tekrar kaçmasından korkuyor olmalıydı.

"...Biraz su," diye seslendi. "Ve aspirin."

Joe tam bir şey söylüyordu ki -ne olduğu hakkında en ufak fikri yoktu- şöminenin üzerindeki fotoğrafı gördü.

Yavaşça ayağa kalktı ve şömineye yaklaştı.

Fotoğrafta neredeyse üst üste duran beş kadın vardı ve dördü birbirinin aynısı pembe elbiseler giymişti. Hepsinin yüzünde koca bir tebessüm vardı ve Joe'nun fark ettiği üzere çoğu boş olan şarap kadehlerini kaldırmışlardı. Hepsinden farklı olarak beyaz bir elbise giymiş Gina da önde ve ortadaydı. Diana da yanında durmuş gülüyordu.

Joe, "Selam Di," diye fısıldadı. "Eve döndüm."

Gina, Joe'nun arkasına gelerek, "En sevdiğim fotoğraflardan biri," dedi.

Joe yumuşak bir sesle, "Son gün..." dedi. "Sizden bahsetmişti. Yani Kederliler'den. Muhtemelen yüzlerce Chelan Gölü hikâyesi anlatmıştır."

Gina kardeşinin omzunu sıktı. "Hepimiz onu özlüyoruz."

"Biliyorum."

"Gittiğin yerde... aradığın şeyi buldun mu?"

Joe biraz düşündü ve sonunda, "Hayır," dedi. "Ama şimdi döndüm ve tekrar gitmek istiyorum. Çünkü nereye baksam onu göreceğim."

"Gittiğin yerlerde onu görmediğini söylemeyeceksin herhalde."

Joe iç geçirdi. Kız kardeşi haklıydı. Nerede olduğunun bir önemi yoktu. Diana tüm düşüncelerinde, rüyalarındaydı. Sonunda dönüp kız kardeşine baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Eve döndün. Bu da bir şeydir."

"Ben kendimi kaybettim Gigi. Buzdağının içinde sıkışıp kalmış gibiyim. Kımıldayamıyorum. Her şeye yeniden nasıl başlarım bilmiyorum."

Gina onun yanağına dokundu. "Görmüyor musun? Çoktan başladın bile. İşte yine buradasın."

Joe kız kardeşinin eline dokundu ve ona bakıp söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmeyince de gülümsedi. "Güzel yeğenim nerede bakalım? Ya eniştem?"

"Bonnie, River's Edge Tatil Köyü'nde, Ali'yle oynuyor."

Joe kaşlarını çatıp geri adım attı. "Peki, ya Rex? O pazar günleri çalışmazdı."

"Rex beni terk etti Joey. Boşandık."

Gina, *sen yokken*, diye eklememi ama istese ekleyebilirdi. Joey küçük kardeşinin ona ihtiyacı olduğu bir anda yanında olamamıştı. Onu kollarının arasına aldı.

Gina gözyaşlarına boğulurken Joe kardeşinin saçlarını okşayıp döndüğünü ve hiçbir yere gitmeyeceğini fısıldadı.

Üç yıldır ilk defa doğru bir şey söylemişti.

Meghann'ın masası on yılı aşkın süredir ilk defa düzenliydi. Yakındaki davaları diğer avukatlara bölüştürülmüş, en az üç hafta tatil yapacağına dair Julie'ye söz vermişti, ama şimdiden tereddüt etmeye başlamıştı. Sıradan bir günü oluşturan o lanet saatler boyunca ne yapabiliirdi ki?

Dün gece ve ondan önceki gece birkaç avukat arkadaşıyla birlikte akşam yemeğine ve bir şeyler içmeye çıkmıştı. Ne yazık ki hepsinin onun için endişelendiğini fark edebiliyordu. Kimse silahlı saldırıdan bahsetmediği gibi, Meg ölümün eşğine geldiği anla ilgili bir espri yaptığında da söyledikleri havada kalmıştı. Yani iki akşam da kendini daha yalnız hissetmesine sebep olmaktan başka işe yaramamıştı.

Harriet'ı aramayı düşündüyse de hemen vazgeçti. Son birkaç gündür terapistinden özellikle uzak duruyordu. Hatta her zamanki randevularını iptal edecek kadar ileri gitmişti. Geç saatlerde yaptıkları seans sıkıcı ve rahatsız ediciydi; doğrusu Meghann zaten kendi kendini sıkmakta yeterince başarılıydı. Ona yardım etmesi için profesyonel birine para ödemesine gerek yoktu.

Masanın en alt çekmecesinden evrak çantasıyla el çantasını alıp kapıya yöneldi. Ona küçük dairesinden daha fazla ev hissi veren odasına son bir defa bakıp kapıyı usulca kapattı.

Geniş mermer koridorda yürürken iş arkadaşlarının onu görmezden geldiğini fark etti. Başarı herkesin yakalamaya çalıştığı bir virüstü. Fakat başarısızlık öyle değildi. Son haftalarda içler acısı

söylentiler kol geziyordu. Dontess mişte... Çatırdıyor... Asosyallığın sonuçları.

Dedikodular elbette kısık sesle yapılıyor ve bir çırpıda yayılıyor. Ne de olsa Meghann hiyerarşinin her şey demek olduğu bir kuruluşun en önemli ikinci ismiydi. Yine de kariyerinde ilk kez sorguluyor, Beltownlu bu fahişenin sona gelip gelmediği konuşuyordu. Meghann aynı meraklı bakışları avukat arkadaşlarında da görmekteydi.

Meghann, Julie'nin kapalı ofis kapısının önünde durup nazikçe kapıyı çaldı.

"Gel."

Meghann kapıyı açıp aydınlık, güneşli odaya girdi. "Selam Jules."

Julie evrakların üzerinden kafasını kaldırdı. "Selam Meg. Bir şeyler içmeye gidelim mi? Belki on yıl sonraki ilk tatilini kutlarız."

"Hiçbir yere gitmeme karanımı kutlamaya ne dersin?"

"Kusura bakma, ama bunun üstesinden gelmelisin. Ben son on yıldır, her yıl bir ay izin yapıyorum. Sense ancak hastalandığında izin kullanıyorsun." Julie ayağa kalktı. "Çok yoruldu Meg, ama bunu itiraf edemeyecek kadar inatçısın. Geçen hafta yaşadıklarından kim olsa etkilenirdi. Hislerini bastırma. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var. En az bir ay tatil yapmanı tavsiye ederim."

"Sen benim dinlendiğimi gördün mü hiç?"

"Hayır. Bu da beni haklı çıkarır avukat hanım, seni değil. Nereye gideceksin?"

"Belki Bangladeş'e giderim. Oradaki otellerin sudan ucuz olduğunu duydum."

"Çok komik. Neden Hawaii'deki evime gitmiyorsun? Doktorlar havuz başında bir hafta tatil öneriyor."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

"Hayır, teşekkürler. Şemsiyeyle ikram edilen hiçbir şeyi içmem. Sarırım yalnızca Court TV¹⁹ ve CNN izleyip *Larry King Live*'a bakacağım."

"Kendini ne kadar acındırırsan acındır fikrimi değiştirmeyeceğim. Şimdi git. Gitmezsen tatilin başlamaz."

"O'Connor davası..."

"Ertelendi."

"Jill Summerville..."

"Cuma günü anlaşmaya varmak için toplantı yapılacak. O konuyla şahsen ben ilgileniyorum ve Lange'in ifadesini de önümüzdeki çarşamba günü ben yürüteceğim. Her şey yolunda Meg. Git."

Meg kısık sesle, "Nereye?" diye sorarken sesindeki çaresizlikten nefret etmişti.

Julie ona yaklaşip omzuna dokundu. "Kırk iki yaşındasın Meg. Gidecek yerin ve ziyaret edecek bir tanıdığın yoksa bir değerlendirme yapmanın vakti gelmiş demektir. Bu bir iş. Kesinlikle iyi bir iş ama yalnızca iş, o kadar. Fakat sen işini hayatna dönüştürdün. Buna ben de izin verdim, kabul ediyorum ama değişiklik yapmanın vakti geldi. Git ve *bir şeyler* bul."

Meghann, Julie'yi kucaklayıp ona içtenlikle sarıldı. Ardından kişiliğine uymayan bu duygusal tavırdan rahatsız olarak geri çekilip arkasını döndü ve ofisten çıktı.

Dışarıda kararmaya yüz tutan hava, şaşırtıcı bir biçimde sıcak geçen günün ısınısını içine çekmişti. Halk Pazarı'na yaklaştıkça kalabalık da artıyor, turistler çiçekçi dükkânlarının ve fırınların önünde duruyordu. Meghann ise postanenin olduğu sokaktan evine doğru yürüyordu. Bu her zaman tercih ettiği güzergâh değildi, ama Athenian'ın önünden geçmek istemiyordu. Bu kadar savunmasız

19 Amerika'da duruşmaları yayınlayan televizyon kanalı. (ç. n.)

hissederken oradan geçemezdi. İnsanın onurunu kolayca hiçe sayabileceği gecelerden birini yaşıyordu ve doğrusu artık bunu yaşamak istemiyordu. Sonrasında toparlanmak çok güçlü.

Apartman girişinde kapı görevlisini selamlayıp dairesine çıktı.

Çıkarken radyoyu açık bırakmayı unuttuğu için ev rahatsız edici derecede sessizdi.

Girişteki masaya fırlattığı anahtarlar çiçek desenli, Lalique²⁰ tarzı tabağa çarptı.

Ortalıkta tek bir dağınıklığın bile görünmediği evi güzel ve düzenliydi. Temizlikçi kadın bugün gelmiş, Meghann'ın her zamanki dağınıklığını da toplamıştı. Kitaplar, dosyalar ve evraklar ortalıkta uçmadığında burası pahalı bir otel odasını andırıyordu. Sanki insanların yaşadığı değil, uğradığı bir yer. Karşılıklı duran mavi-siyah işlemeli iki kanepenin ortasında şık, siyah bir sehpa vardı. Sol cephedeki duvarlar ise tamamen camdı. Masmavi gökyüzünü ve Sound Koyu'nu gözler önüne seriyordu.

Meghann televizyon odasındaki siyah-altın sarısı lake dolaptan kumandayı aldı. Ses duyulduğunda Meghann da en sevdiği süet koltuğuna gömülüp ayaklarını pufa uzattı.

Melodiyi tanuması beş saniyeden kısa zamanını almıştı.

"Ah, lanet olsun."

Annesinin eski televizyon programı *Starbase IV* tekrar yayınlanıyordu. O bölümü anımsadı. Bölümün adı "Tepetaklak" idi. Yüzen bir kürenin içindeki mürettebat yanlışlıkla böceğe dönüşüyor, sivrisinek adamlar laboratuvarların kontrolünü ele geçiriyordu.

²⁰⁾ Rene Lalique (1860-1945). Parfüm şişesi, vazo, mücevher, şamdan, saat ve otomobil aksesuarı kreasyonlarıyla tanınmış Fransız sanat tasarımcısı. (ç. n.)

Annesi o tuhaf limon yeşili daracık kıyafetiyle ve dizlerinin üzerine kadar uzanan siyah çizmeleriyle ekranda belirdi. Canlı, enerjik ve güzeldi. Meg bile gözlerini ondan alamıyordu.

Annesi, "Kaptan Wad," diyordu. Fazlaca inceltilmiş kaşlarını kırıksıklık yaratmadan duygu yükleyecek kadar çatmıştı. "Dehidrasyon bölümündeki çocuklardan acil bir mesaj aldık. Sivrisineklerle ilgili bir şey söylediler."

Dehidrasyon.

Sanki Mars uzay istasyonundaki mikro botanikçinin ille de Alabama aksanıyla konuşması gerekiyordu. Meg bu aldatıcı aksandan nefret ederdi. Annesi ise sürekli aksanlı konuşup hayranlarının böyle istediğini iddia ediyordu. Ve ne yazık ki gerçekten de bunu istiyorlardı.

Meghann yüksek sesle, "Aldırma," dedi.

Ama aldırması mümkün değildi. Geçmişe sırt çevirmek, Meg'in güçlüyken yapabildiği bir şeydi. Zayıfken anılar onu ele geçiriyordu. Gözlerini kapatıp hatırlamaya çalıştı. Uzun zaman öncesine gitti. Bakersfield'da yaşadıkları günlere...

"Selam kızlar, anneniz eve geldi."

Meghann, Claire'e yanaşıp küçük kardeşine sımsıkı sarıldı. Eteğinden gümüş rengi saçaklar sarkan kırmızı pullu elbisesi ve plastik ayakkabılarıyla annesi karavanın darmadağınık oturma odasına girdi.

İçkili ve canlı ses tonundan bu sabah kötü uyandığı belli oluyordu. "Bay Mason'ı eve getirdim. Kendisiyle barda karşılaştık. Ona iyi davranın."

Meghann hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Karavanda bir adam varken annesinin başka bir şey düşünmeye vakti olmazdı ve kira gününü de çoktan geçirmişlerdi. Meghann kütüphaneden aldığı buruşuk Variety dergisine uzandı. "Anne?"

Annesi mentollü bir sigara yakıp uzun bir nefes çekti. "Ne var?"

Meghann dergiyi ona uzattı. İlanın altını kırmızı kalemle çizmişti. Bilim kurgu dizisinde küçük bir rol için yetişkin bir oyuncu aranmaktadır. İsteyen herkes başvurabilir, diyordu ve altında da Los Angeles adresi yazılıydı.

Annesi ilanı yüksek sesle okudu. Yetişkin oyuncu kelimelerini okurken yüzündeki tebessüm derinleşmişti. Uzun ve gergin bir arın ardından kahkahayı bastı ve Bay Mason'ı yatak odasına doğru itti. Adam odaya girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra annesi diz çöküp kollarını açtı. "Annenize sarılın bakalım."

Meghann ve Claire kendilerini onun kollarına attılar. Bazen böyle bir kucaklaşma için günler, hatta haftalarca bekledikleri olurdu. Annesi soğuk ve dikkatsiz olabilirdi, ama sevgisini gösterdiğinde kemiklerinize kadar ısınırdınız.

"Teşekkürler, Bayan Meggy. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. O rol için şansımı kesinlikle deneyeceğim. Şimdi dışarı çıkın, ama tehlikeden uzak durun. Ben biraz eğleneceğim."

Annesi o rol için başvurmuştu. Seçmelerden sonra herkesle birlikte kendisi de hayretler içinde kalmıştı. Küçük rolü almak yerine başrolü, uzay istasyonunun mikro botanikçisi olan Tara Zyn'i canlandıracaktı.

Ve bu da sonun başlangıcı olmuştu.

Meghann iç geçirdi. Annesinin kızlarını o pis karavanda bırakıp Los Angeles'a gittiği haftayı ya da ardından yaşanan değişiklikleri anımsamak istemiyordu. Meghann ile Claire o günden itibaren artık kardeş değildi.

Hemen yanında telefon çaldı. Çıkan ses, sessizlikle tam bir tezat oluşturacak kadar yüksekti. Meghann her kim olursa olsun konuşmaya çok hevesli bir ruh haliyle telefona sarıldı. "Alo?"

"Selam Meg, benim. Annen. Nasılsın tatlım?"

Meg aksanı duyunca gözlerini devirdi. Keşke telesekreteri beklesedydi. "İyiyim anne. Ya sen?"

"Daha iyi olamazdım. Bu hafta sonu hayranlarımla buluştum. Elimde yalnızca birkaç fotoğraf kaldı. Belki sen de imzalı bir fotoğraf istersin diye düşündüm."

"Hayır, teşekkürler anne."

"Hizmetçimle sana yollayabilirim. Tanrım, o kadar çok imza attım ki parmaklarım ağrıyor."

Meghann bir keresinde *Starbase IV* hayranlarıyla buluşma konferanslarına gitmişti ve bu toplantılardan birine bile gitmek yeter de artardı. Ucuz polyester kıyafetleriyle hayran kılığındaki yüzlerce ucube, bir grup oyuncu bozuntusuyla fotoğraf çekilmek için toplanıyordu. Program kaldırıldıktan sonra kariyerine devam eden tek oyuncu annesiydi ve onun oyunculuğu da gerçekten beş para etmezdi. Seksenlerdeki birkaç kötü televizyon filminde ve doksanların sonlarında moda olan korku filmlerinde de rol almıştı. Fakat onu asıl zengin eden dizinin tekrar yayınlanması olmuştu. Yeni jenerasyon o eski diziye takılıp kalmıştı. "Eh tabii, hayranların sana bayılıyor."

"Küçük mucizeler yarattığı için Tann'ya şükürler olsun. Seninle konuşabilmek ne güzel Meggy. Bunu daha sık yapmalısınız. Ziyaretime gelmelisin."

Annesi hep böyle derdi. Bu da senaryonun bir parçasıydı. Hiç olamadıkları bir şey gibi; yani aileymiş gibi davranma rolü.

Annesinin bunları içtenlikle söylemediği ortadaydı.

Hâlâ...

Meghann derin bir nefes çekti. *Yapma. Bu kadar da çaresiz değilsin.*

Ama üç hafta boyunca evinde tek başına kalamazdı. Sonra hızlıca, "Tatile çıkıyorum," dedi. "Belki gelip bir süre yanında kalırım."

"Öyle mi? Harika... olurdu." Annesi nefesini şiddetle dışarı verdi; Meghann ahizeden sigara dumanının kokusunu aldığına yemin edebilirdi. "Belki Noel'de..."

"Yarın geliyorum "

"Yarın mı?" Annesi güldü. "Tatlım, saat üçte *People* dergisinden bir fotoğrafçı gelecek ve bu yaşta yataktan kalktığımda tüyleri kırılmış bir köpekten farksız oluyorum. Beru güzelleştirmek için her gün on kadın uğraşıyor."

Aksanı daha da belirginleşmişti. Güçlü duygular hissettiğinde hep böyle olurdu. Meghann'un unut gitsin deyip telefonu kapatmak istediye de bomboş, fotoğrafsız daireesine göz gezdirirken kusacak gibi olup, "Pazartesi ne dersin peki? Yalnızca birkaç günlüğüne. Belki birlikte *spa* masajına gideriz."

"Sen hiç E! kanalını izlemiyor musun? Pazartesi günü Cleveland'a gideceğim. Pamela Anderson ve Charlie Sheen'le birlikte Shakespeare'in bir oyununda rol alacağım. Hamlet'te."

"Sen mi? Sen Shakespeare'in bir oyununda mı oynayacaksın?"

Derin bir sessizlik daha oldu. "Bu ses tonunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum."

"Şu aksanı bırak artık anne. Karşımda ben varım ve Detroit'te doğduğumu biliyorum. Doğum belgende de adın Joan Jojovitch olarak kayıtlı."

"İşte şimdi haddini aştın. Hep huysuz bir çocuktun zaten."

Meghann ne söyleyeceğini bilemedi. Bu dünyada en son gitmek isteyeceği yer annesinin eviydi, ama davet edilmemek nedense içini acıtmıştı. "Tamam, iyi şanslar."

"Bu benim için büyük bir adım."

Benim için. Annesinin en sevdiği sözdü bu. "En iyisi fotoğraf çekimlerinden önce sıkı bir uyku çek."

"Kesinlikle öyle yapmalıyım." Annesi tekrar nefesini dışarı verdi.
"Belki de yıl sonuna doğru gelirsin. Bu kadar meşgul olmadığım bir dönemde. Hem Claire de gelir."

"Tabii ki. Hoşça kal anne."

Meghann telefonu kapattı ve fazlasıyla sessiz evinde oturdu. Elizabeth'i arayıp telesekretere kısa bir mesaj bıraktıktan sonra telefonu kapattı.

Şimdi ne yapacaktı? En ufak bir fikri yoktu.

Sonraki bir saat boyunca dairesinde gezinip mantıklı bir plan yapmaya çalıştı.

Ardından telefon çaldı. Arayanın Elizabeth olmasını dileyerek ahizeyi kapdı. "Alo?"

"Selam Meg."

"Claire? Ne hoş bir sürpriz." İlk kez de olsa öyleydi. Meghann oturdu. "Bugün annemle de konuştum. Buna inanamayacaksınız, ama Shakes..."

"Ben evleniyorum."

"Evli Shakespeare²¹ mi?"

"Hiç bu kadar mutlu olmadım Meg. Çılgınlık gibi görüldüğünün farkındayım, ama bu aşk sanırım."

"Kiminle evleniyorsun?"

"Bobby Jack Austin'le."

"Bu ismi hiç duymadım." En azından *Hee Haw*²² yayından kalktığından beri.

"On gün önce Chelan'da tanıştık. Ne söyleyeceğini biliyorum ama..."

21 *Aşık Shakespeare* filmine gönderme yapılmış. (ç. n.)

22 *Country* müzik ve espriler eşliğinde yayınlanan bir Amerikan televizyon programı. (ç. n.)

"On gün önce. Yeni tanıştığın adamlarla yatağa girebilirsin Claire. Çılgın bir hafta sonu geçirmek için bir yerlere de kaçabilirsin. Ama evlenmezsin."

"Âşık oldum Meg. Lütfen mahvetmeye kalkma."

Meg tavsiyelerini kendine saklamak zorunda kaldığı için yumruğunu sıkı. "Ne iş yapıyor?"

"Şarkıcı ve söz yazarı. Onu dinlemelisin Meg. Bir melek gibi. Cowboy Bob's barında tanıştık. Bir an kalbim durdu sandım. Sen hiç böyle hissettin mi?"

Meghann yanıt vermeye fırsat bulamadan Claire devam etti. "Kışları Aspen'de kayak eğitimi veriyor ve yazları da kasaba kasaba gezip müzik yapıyor. Benden iki yaş büyük ve o kadar yakışıklı ki inanamazsın. Brad Pitt'ten bile yakışıklı çok ciddiym. Bence yıldızı parlayacak."

Meghann duyduklarını anlamaya çalıştı. Kız kardeşi, *Country* şarkıcısı olmayı hayal eden otuz yedi yaşında kayakçı serserinin tekiyle evleniyordu. Üstelik adamın tek yapabildiği Cowboy Bob's barında sahne almaktır.

Sessizlik uzayıp girdince Claire sakince, "Lütfen anlamaya çalış Meg," dedi.

"Kamp alanının değerini biliyor mu? Evlilik sözleşmesi yapmayı kabul ediyor mu?"

"Lanet olsun Meg. Benim adıma mutlu olamaz mısın?"

Meghann, "İsterim," dedi ve bu bir gerçektir. "Ama sen en iyisini hak ediyorsun Claire."

"Bobby en iyisi. Düğünü sormuyorsun bile."

"Ne zaman?"

"Cumartesi günü, yirmi üçünde."

"Bu ay mı?"

"Beklemeye gerek yok diye düşündük. Artık genç sayılmam. Kiliseden gün aldık."

"Kiliseden." Bu çılgınlıktı. Çok acele ediyorlardı. "Onunla tanışmalıyım."

"Elbette. Düğün yemeği..."

"Olmaz. Onunla *hemen* tanışmalıyım. Yarın gece sende olurum. Sizi yemeğe çıkaracağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Meg, gerçekten."

Meg, Claire'in isteksizliğini duymazdan geldi. "Yapmak istiyorum. Kardeşimin kalbini çalan adamla tanışmalıyım, değil mi?"

"Tamam. Yarın görüşürüz." Claire duraksayıp, "Seni göreceğim için mutluyum," dedi.

"Evet. Hoşça kal." Meg telefonu kapattıktan sonra ofisini aradı ve sekreterine mesaj bıraktı. "Evlilik sözleşmesiyle ilgili tüm evrakları istiyorum. Davalar, formlar, hatta Ortega sözleşmesini bile. Yarın sabah saat ona kadar hepsi evime teslim edilsin." Bir de sonradan aklına gelmiş gibi, "Teşekkürler," diye de ekledi.

Sonra Bobby Jack Austin adını araştırmak üzere bilgisayarının başına gitti.

Sonunda saçma sapan tatilinde yapacak bir şey bulmuştu. Claire'i hayatının hatasını yapmaktan kurtaracaktı.

ONUNCU BÖLÜM

Claire ofis telefonunu kapattı. Onu izleyen sessizlikte içine bir şüphe düşmüştü.

O ve Bobby gerçekten de çok hızlı hareket *ediyordu...*

“Lanet olsun Meg.”

Ama Claire ablasına lanet ederken bile o şüphe tohumunun zaten orada olduğunu, yalnızca filizlenip büyümeyi beklediğini biliyordu. Artık tutkunun peşinden sürüklenmeyecek kadar büyümüştü.

Ne de olsa düşünmesi gereken bir kızı vardı. Alison biyolojik babasını hiç tanımamıştı. Hayatın sivri köşeleri ona zarar vermesin diye Ali’nin dünyasını yumuşak bir ambalajla sarmak bugüne kadar kolay olmuştu. Fakat evlilik her şeyi değiştirecekti.

Claire’in en son isteyeceği şey de yerinde duramayan bir adamla evlenmekti.

Öyle adamları tanıyordu; yüzünüze gülüp vaatlerde bulunan ve bir gece siz dışınızı fırçalarken ansızın ortadan kaybolan tiplerdi.

Dokuz yaşındayken Claire’in o zamana kadar dört üvey babası olmuştu. Elbette “amca” demeye zorlandığı, annesinin hayatında bir tekila içimlik yer kaplayan adamlar ise bu sayıya dâhil değildi. Hepsi de bir var, bir yoktu. Geride yalnızca acı bir tat bırakarak çekip gidiyorlardı.

Her yeni üvey babayla birlikte Claire'in beklentileri de büyüyordu. Her defasında, *işte bu*, diye düşünüyordu. *Bu beni paten kaymaya götürüp bisiklet sürmeyi öğretir.* Tabii ki hepsini ona öğreten kişi Meg olmuştu. Annesinin kocalarından hiçbirine baba diye seslenmeyip onlardan bir şey beklemeyen Meg...

Meghann'ın neden bu kadar şüpheli olduğu belliydi. Geçmişleri onu böyle olmaya zorluyordu.

Claire kayıt bürosunun lobisinden geçti. Pencereye doğru ilerlerken konuklardan birinin düşürdüğü ilanı yerden alıp soğuk sömineye attı.

Dışarıda güneş batıyordu. Gül rengiyle altın sarısına bürünen kamp alanındaki tüm yaprakların kenarları daha belirgin, tüm yeşiller daha yeşil görünüyordu. Güneş ışığı şimdi kamp ateşi yakıp barbekü yapmakla meşgul olan konukların boş bıraktığı havuzun mavi suyuna düşmekteydi.

Claire savunmasız ve kafası karışmış bir halde orada dururken çimlerin üzerine düşen gölgeyi fark etti.

O an babasını ve Bobby'yi gördü. Babası mavi bir önlük ile siyah bir tişörtten oluşan yazlık kıyafetini giymişti. River's Edge armalı eski püskü bir beyzbol şapkası da gözlerini koruyordu. Şapkanın altındaki kahverengi, kıvrıkcık saçları darmadağın bir haldeydi.

Ve Bobby.

Rengi atmış bir kot pantolon ile üzerinde *Coors İçen Kovboy* yazılı bir tişört giymişti. Bu solgun ışıktaki uzun saçları on sekiz karat altın gibi sıcak ve canlı görünüyordu. Bir elinde çim biçme makinesini diğerindeyse bir benzin kutusunu tutuyordu. Bobby burada geçirdiği günler boyunca onlarla birlikte çalışmıştı. Claire onun sonsuza dek burada yaşamaktan mutlu olmayacağını bilse de işini iyi yaptığını görüyordu. Hatta bu yaz birkaç haftalığına yollara düşmekten bahsetmeye başlamıştı bile. Üçü birlikte. Adına da "Austin'lerin

volculuğu" demişti. Claire de kasaba kasaba gezip yeni kocasının şarkılarını dinlemenin harika bir fikir olduğunu düşünmüştü. Bu konuyu babasına henüz açmamıştı, ama karşı çıkmayacağını biliyordu. Önümüzdeki sezon kamp için ne yapılacaksa, zamanı geldiğinde birlikte karar vereceklerdi.

Babası ve Bobby beş numaralı kulübenin önünde durdular. Babası saçakları işaret etti ve Bobby de başını salladı. Bir dakika sonra ikisi de kahkahalar atıyordu. Babası elini Bobby'nin omzuna attı. Birlikte çamaşırhaneye doğru ilerlediler.

"Anneciğim. Nereye bakıyorsun?"

Claire arkasına döndü. Ali, kucığında Susam Sokağı'ndaki Elmo karakteriyle merdivenlerin dibinde duruyordu. "Selam Ali Kat. Buraya gelir misin biraz?" Claire şöminenin yanındaki mavi-beyaz çizgili koltuğa oturup ayaklarını koltukla uyumlu pufa uzattı.

Alison koşup kucagina yerleşti. Her zamanki gibi kalp kalbe oturuyorlardı.

"Büyükbabanın Bobby'yle konuşmasını izliyordum."

"Bobby bana balık tutmasını öğretecek. Skykomish'teki alabalık çiftliğine gidebilecek kadar büyümüşüm." Alison annesine biraz daha sokulup fısıldamaya başladı. "Büyük olanları avlamanın püf noktasını bana öğretecek. Ağustosta da nehrin iç kısımlarına gidebilirmişiz. Yani ben de gelebilirmişim. Sen hiç oltaya solucan taktın mı? Iyy. Ama ben takacağım. Göreceksin. Çok yapışkan ve kıpır kıpır olursa Bobby bana yardım edermiş."

Claire yumuşak bir sesle ve gülümsememeye özen göstererek, "Ondan hoşlandığına sevindim," dedi.

"O harika biri." Alison dönüp annesiyle yüz yüze geldi. "Ne oldu anneciğim? Ağlayacak mısın yoksa? Solucanlar bir şey hissetmezmiş. Gerçekten."

Claire, Alison'ın pürüzsüz yanağını okşadı. "Sen benim hayatımsın Ali Kat. Bunu biliyorsun, değil mi? Kimse kalbimdeki yerini alamaz."

Alison ve Elmo, Claire'e bir öpücük verdiler. "Biliyorum." Alison kıkırdayarak Claire'in kucağından indi. "Gitmeliyim. Büyükbabam beni Smitty'nin Garajı'na götürecektir. Kamyonu tamir ettireceğiz."

Claire kızının ön kapıdan koşuşunu izleyip, "Büyükbaba! Bobby! Ben buradayım!" diye seslenişini duyarken içinde sorumluluk duygusunun ağırlığını yine hissetmişti. Bir kadın bencillik ettiğini ve bunun kötü bir şey olduğunu nasıl bilebilirdi? Erkekler her zaman bencildi ve milyar dolarlık anlaşmalar yapıp aya giden roketler yapıyorlardı.

Peki, ya evlilikleri yürümezse?

İşte. Her şeyin temelindeki sorun.

Bu konuyu biriyle konuşmalıydı. Elbette ablasıyla konuşamazdı; arkadaşlarından birini aramalıydı. Gina'nın numarasını çevirdi.

Gina ilk çalışta açtı. "Alo?"

Claire tekrar büyük koltuğa oturup ayaklarını uzattı. "Benim. Yıldırım hızıyla evlenen kraliçe."

"Ah, Claire. Sen misin?"

"Meghan'ın aptallık ettiğimi düşünüyor."

"Onun ne düşündüğünü ne zamandan beri umursuyoruz? Tanrı aşkına, o bir avukat. Evrim zincirinde omurgasızların da altında kalıyorlar."

Claire'in göğsündeki baskı az da olsa hafifledi. Gülümsedi. "Farklı bir bakış açısı sunacağını biliyordum."

"Arkadaşlar böyle zamanlar için vardır. Şarkısını da söylememi ister misin?"

"Lütfen söyleme. Nasıl şarkı söylediğini biliyorum. Bir yabancıyla evlenerek kızının hayatını mahvedecek bencil bir kaltak olmadığımı söyle yeter."

"Ah, demek annenden bahsedeceğiz."

"Ona benzemek istemiyorum." Claire'in sesi aniden yumuşamıştı.

"Mavi önlüklerimizle okulun ilk günü beşimiz bir araya geldiğimiz günden beri seni tanıyorum. Göğüs büyütücü krem aldığın günleri ve deniz maymunlarına²³ hâlâ inandığını da biliyorum. Tatlım, sen asla bencil biri olmadın. Ve seni hiç bu kadar mutlu görmedim. Onu iki haftadan kısa süredir tanuyorsan ne olmuş? Tanrı sonunda sana aşk ve tutkuyu armağan etti. Sakın hediyeni açmadan geri verme."

"Korkuyorum. Böyle bir şeyi gençliğimde ve daha iyimser olduğum günlerde yapmalıydım."

"Sen genç ve iyimisersin, ayrıca korkman da doğal. Hatırlarsan Rex'le evlenmeden önce iki tekilayı kafama dikmiştim. Üstelik dört yıl da birlikte yaşamıştık." Duraksadı. "Sanırım bizi örnek göstermemeliydim. Ama ne demek istediğini anlamışsındır. Kafası çalışan biri evlilikten korkar. Evlenmek için evlenme yıllarını geçirdin, ama henüz huzurevinde yaşayacak kadar yaşlanmadın. Bir adamla tanıştın ve âşık oldun. Doğal olarak her şey hızlı gelişti. Ne güzel işte! Yine de onunla evlenmeye hazır hissetmiyorsan bekleyebilirsin. Ama ablan kendini sorgulamana sebep olduğu için bekleme. Sadece kalbinin sesini dinle."

Claire'in midesi kasılmış, zihni karışmıştı. Ama kalbi berraktı. "Sen olmasan ben ne yapardım?"

"Sen olmasan ben ne yaparsam onu yapardım. Ben herhalde çok içip yabancılara sızlarırdım."

²³ Deniz maymunu adıyla bilinen, farklı türden tuz karideslerinin melezleştirilmeleriyle oluşan hayvanlar. (ç. n.)

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Claire, Gina'nın sesindeki üzgün tonu fark etmişti. Kendi dünyası paramparça olurken onun sorunlarını dinlediği için arkadaşına olan sevgisi daha da arttı. "Sen nasılsın?"

"Bugün mü yoksa bu hafta mı? Bir ergenden daha değişken bir ruh halindeyim. Kızım yakında bir Buick otomobille yansacak kıvama gelir."

"Ciddiyim Gigi. Nasılsın?"

Gina iç geçirdi. "Bok gibi. Dün gece Rex uğradı. Pislik herif beş kilo vermiş ve saçlarını boyanmış. Yakında kendisine eskisi gibi Rexster diye seslenmemi de ister." Duraksadı. "O kadınla evlenmek istiyor."

"Ah!"

"Bana evlenme teklifi ettiği, pırlanta hediye ettiği günü anımsıyorum. Çok canım yanıyor. Ama asıl haberi bilmiyorsun. Joey geri döndü."

"Şaka yapıyorsun. Neredeymiş?"

Bir sessizlik ve hareketin ardından Gina sesini alçalttı. "Bilmiyorum. Orada, burada kaldım diyor. Gerçekten kötü görünüyor. Çok yaşlanmış. Dün eve geldi ve son on üç saattir uyuyor. Doğrusu, onun Diana'yı sevdiği kadar ben kimseyi sevemem sanırım."

"Ne yapacakmış peki?"

"Bilmiyorum. Burada kalabileceğini söyledim, ama kalmaz. Uzun yıllar boyunca ormanda kalmış bir hayvan gibi. Bu evde de sayısız arı var. Düğün fotoğrafıma neredeyse bir saat baktı. İnan bana ağlayacaktım."

"Ona sevgilerimi ilet."

"Elbette."

Birkaç dakika daha sıradan ve günlük konulardan konuştular. Telefonu kapattıklarında Claire kendini daha iyi hissediyordu. Yine ayakları yere sağlam basmaya başlamıştı. Joe ve Diana'yı düşünmenin

de faydası olmuştu. Tüm yaşadıklarına rağmen onlar aşkın gerçek olabileceğinin kanıtıydı.

Claire sol elindeki nişan yüzüğüne baktı. Bu, parmağını sıkıca saran gümüş bir folyoydu.

Ablasının buna ne yorum yapacağını düşünmeden Bobby onu taktığında ne hissettiğini anımsamayı tercih etti.

Dizlerinin üzerine çökerek, *benimle evlen, demişti.* Claire de gülümseyip, *ah Bobby, tabii ki olmaz. Birbirimizi tanımıyoruz bile,* diyeceğini sanıyordu.

Ama o kelimeleri söylemeye dili varmamıştı. Claire, ancak hayalini kurabileceği türden bir aşkla ona bakan adamın kahverengi gözlerinde kaybolmuştu. Neredeyse otuz yıldır yapayalnız kalan ve bekâr bir ebeveyn olan mantıklı yanı aptallık etmemesi konusunda onu uyarıyordu.

Ama ya kalbi! O narin organ görmezden gelinemezdi. Claire âşıkty. Öyle âşıkty ki boğulabilirdi.

Gina haklıydı. Bu aşk ona sunulan bir armağandı; artık aramadığı ve neredeyse inandırmaktan da vazgeçtiği bir armağan. Sırf korktuğu için bu hislere sırt çeviremezdi. Anneliğın ona öğrettiği bir şey varsa o da aşkın cesaret gerektirdiğiydi. Korku da doğal olarak bunun içinde mevcuttu.

Kazağını kanepenin arkasından alıp omzuna yerleştirdi ve dışarıya çıktı.

Gece artık tamamen çökmüş, somon renkli granit tepeler karanlığa teslim olmuştu. Kamp ateşinin çevresine oturup sosis ve çikolatalı bisküvi yiyen turistlere göre dimdik dağların eteğinde kıvrılan bu yeşil bölge çok sessizdi. Yerli halksa işin gerçeğini biliyordu. Çok yakınlarda sıradan bir gözlemcinin görmeyeceği, hayatı boyunca telefon sesini dinleyenlerin ve bilgisayar ekranına bakanların duyamayacağı bir dünya vardı.

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Heybet, Dehşet ve Keder gibi isimleri olan yakındaki tepelerde buzullar hiç rahat durmaz, hiç susmazdı. Kayar, homurdanır, çatlar, yollarına çıkan her kaya parçasını ezerlerdi. Ağustos güneşinin sıcaklığı bile onları eritemezdi ve insanların üzerinden geçtiği güçlü Skykomish Nehri'nin kıyısında binlerce vahşi hayvan türü birbirini avlayarak hayatta kalırdı.

Yine de gece sakin ve kırıltısızdı; havada çam ve kuru yaprak kokusu vardı. Yılın bu zamanında kasabadaki çimler birkaç haftalığına kuruyup incelirdi. Kuzeybatıda ise böyle kuru bir araziye nadiren rastlanırdı.

Claire yemek yiyen kampçıların arada bir köpek havlaması ya da bir çocuğun tiz kahkahasıyla bölünen sakin sohbetlerini duyuyordu. Tüm seslerin altında kalp atışları kadar düzenli ve tanıdık gelen nehrin sesini de hissetmekteydi. Uzun yıllar önce annesinin ahenksiz ve boğuk sesinin yerini alan bu sesler gençliğinin melodisi olmuştu.

Ayakkabı giymekle uğraşmayan Claire, nehir kıyısında geçirdiği yaz günlerinde tabanları sertleşmiş çıplak ayaklarıyla boş havuzun yanından geçti. Küçük ve kiremit kaplı havuz kulübesindeki filtrenin motoru gürliyor, koyu pembe ve limon yeşili iki simit kararan suyun üzerinde yüzüyordu.

Claire gece gezintisini yaparken konuklardan birkaçıyla konuşmak için durdu. On üç numaradaki Wendy ve Jeff Goldstein'la birlikte bir kadeh şarap bile içti.

Arazinin doğu yakasındaki kulübelere geldiğinde karanlık iyice çökmüştü. Tüm pencerelerden belli belirsiz, sanı bir ışık süzülüyordu.

Başlangıçta duyduğu sesin, gece konser vermek üzere toplanan cırcır böceklerinden geldiğini sandı ve ardından gitar tellerinin tatlı melodisini duydu.

Dört numaralı kulübenin nehre bakan hoş bir verandası vardı. Yağmurdan hasar gören çatısı yüzünden bu yıl orayı kiraya verme-

mişlerdi. Bu sayede Bobby de düğüne kadar orada kalacaktı. Babası anahtarları Claire'e verirken, *Kader*, demişti.

Şimdi kader, bacak bacak üstüne atmış, verandanın kenarında, gölgelerin içinde gitariyle oturuyordu. Ağır ve belirsiz bir tonda bir şeyler çalarak nehre bakmaktaydı.

Claire devasa bir köknarın altından karanlığa doğru ilerleyerek gizlice onu izledi. Müzik içini ürpertmişti.

Adam neredeyse hiç duyulamayacak kadar kısık bir sesle şarkı söylemeye başladı. *"Hayatım boyunca... Hiçbir yere gitmeyen bir yolda yürüyüp durdum. Köşeyi döndüğümde tatlım... Seni buldum."*

Bu hoş ve güçlü duygularla boğazı düğümlenen Claire gözyaşlarının aktığını hissederken gölgelerin arasından çıktı.

Bobby kafasını kaldırıp onu görünce yanık tenli yüzünde bir tebessüm belirdi.

Claire ona doğru yürürken çıplak ayakları sert ve kurumuş otların üzerinde hem yumuşak hem de ağır bir iz bırakıyordu.

Bobby gözlerini Claire'e dikip tekrar şarkı söylemeye başladı. *"Hayatımda ilk defa... Tanrı'nın yüceliğine... Büyükbabamın bana anlattığı Tanrı'ya inandım... Çünkü tatlım, cenneti senin gözlerinde gördüm."* Gitarın tellerine birkaç defa daha dokunan Bobby en sonunda elini gitara sertçe vurdu ve gülümsedi. *"Şimdilik bu kadar yazabildim. Üzerinde çalışmam gerektiğini biliyorum."* Sonra gitarı bırakıp Claire'e yaklaştı.

Her adımında Claire nefesinin hızlandığını hissediyordu ve Bobby tam karşısında durduğunda sanki artık nefes alamıyordu. Böylesine şeyler hissetmek utanç vericiydi.

Bobby onun sol elini tutup pırlanta yüzüğün yerinde duran tolyoya baktı. Tekrar Claire'e baktığında artık gülümsemiyordu.

Bobby, *"Çok dokunaklı,"* diye fısıldarken gözlerindeki utanç Claire'in yüreğini parçaladı. *"Böyle bir yüzüğü her kadın kabul etmez."*

"Seni seviyorum Bobby. Önemli olan da bu. Bunun bir çılgınlık, hatta imkânsız bir şey olduğunu biliyorum, ama seni seviyorum." Bu sözler Claire'in içindeki bir şeyleri açığa vurdu. Şimdi yine nefes alabiliyordu.

"Ben bir ödül değilim Claire. Bunu biliyorsun. Hayatımda hatalar yaptım. Tam olarak üç büyük hata."

Claire esintiyle birlikte gelen Meg'in sesini duyabiliyordu. Ama Bobby'nin ona bakışlarını görünce o ses anlamını yitiriyordu. Daha önce kimse ona bu şekilde, sanki dünyanın en değerli kadınıymış gibi bakmamıştı. "Ben hiç evlenemiş bekâr bir anneyim. Hata yapmanın ne demek olduğunu biliyorum Bobby."

Adam titreyen sesiyle, "Daha önce böyle hissetmemiştim," dedi. "Gerçekten."

"Nasıl?"

"Kalbim bana ait değilmiş gibi, sensiz atmayacakmış gibi geliyor. Sen benim içimdesin Claire. Beni ayakta tutuyorsun. Olduğumdan fazlasını istememi sağlıyorsun."

Claire kelimeleri fısıldayarak, "Seninle birlikte yaşlanmak istiyorum," dedi. Bu onun en büyük hayali, en değerli umuduuydu. Hayatı boyunca yapayalnız yaşlanacağına, verandasında oturup telefonun çalmasını ya da bir arabanın durmasını bekleyen saçları ağarmış kadınlardan olacağına inanmıştı. Nihayet şimdi daha güzel bir gelecek hayali kurabilirdi. Aşk ve kahkahayla dolu bir ailenin hayatını yaşıyordu.

"Karavanımızın arka koltuğunda kavga eden çocuklarımızın sesini duymak istiyorum."

Claire kahkaha attı. Biriyle hayal kurmak çok güzeldi.

Bobby onu kollarının arasına almıştı. Nehrin ve cırcır böceklerinin müziği eşliğinde dans ettiler.

Sonunda Claire, "Ablam Meghann yarın seninle tanışmaya geliyor," dedi.

Bobby geri çekilip Claire'i elinden tuttu ve verandaya götürdü. Gıcırtilı meşe salıncağa oturup ağır ağır sallandılar. "Düğüne karşı çıkacağını söylemiştin."

"Umarım sadece bununla yetinir." Claire ona baktı. "Tahmin ettiğimiz gibi evlenme kararımız onu heyecanlandırmadı."

"Bu, Gina'nın Cruella De Vil'e benzettiği ablan mı?"

"Jaws daha tercih edilir bir lakap."

"Peki, onun fikri önemli mi?"

"Olmamalı."

"Ama önemli."

Claire kendini aptal gibi hissetti. "Evet."

"O halde kendimi ona sevdirim. Belki onun için bir şarkı da bestelerim."

"Gerçekten popüler olabilecek bir şarkı olsun. Meg başarısızlıktan hoşlanmaz. Yarın akşamüzeri burada olacak."

"Çelik yelek takmama gerek var mı?"

"Önlem almakta fayda var."

Bir süre sonra Bobby'nin tebessümü kayboldu. "Ablan benimle ilgili fikrini değiştiremez, değil mi?"

Bobby'nin hassasiyeti Claire'i etkilemişti. "Bugüne kadar hiçbir konuda fikrimi değiştiremedi. Onu çileden çıkaran da bu zaten."

"Sen beni sevdiğin sürece her şeye göğüs gerebilirim."

"Pekâlâ Bobby Austin," Claire kollarını adamın gövdesine dolayıp onu öpmek için eğildi ve dudakları henüz birleşmeden, "O halde görelim bakalım, ablamı görünce ne yapacaksın."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Claire mutfak lavabosunda kahvaltıdan kalma bulaşıkları yıkıyordu. Hava yağışlı olmasa da gökyüzü dışarı çıktığınız takdirde sizi alnınızdan vurmakla tehdit ediyor gibiydi. Hava da kapkara bulutlarla kaplanmıştı. Yani Meghann'ın ziyareti için oldukça uygun bir havaydı.

Bu düşünceyle Claire'in başına bir ağrı saplandı. Ellerini kurularıp pencerenin kenarındaki ağı kesiciye uzandı.

"Mary Kay Acheson kahvaltıda Cap'n Crunch mısır gevreği yiyormuş."

Bu da her sabah yaşadıkları bir tartışmaydı. "Sen de yersen sanırım sekizinci sınıfa gelinceye kadar çoktan takma diş taktırmak zorunda kalırız. Yatmadan önce dişlerini çıkarmak istemezsin, değil mi?"

Ali ayaklarını ritmik olarak sandalyesinin basamağına vuruyordu. "Willie'nin tüm dişleri yerinde ve dokuzuncu sınıfa gidecek. O bir yetişkin sayılır."

"Çünkü Karen kahvaltıda ona Raisin Bran yedirdi. Cap'n Crunch yeseydi dişlerini kaybederdi."

Ali kaşlarını çatıp düşünmeye koyuldu.

Claire ağı kesiciyi içti.

"Yine mi başın ağrıyor anne?"

"Bu gece Meg Teyzen geliyor. Bobby'yle tanışacak."

Ali'nin yüzü iyice buruştu. Belli ki annesinin baş ağrısıyla Meg Teyze'nin gelişi arasında bir bağ kurmaya çalışıyordu. "Nefes alamayacak kadar çok çalıştığını sanıyordum."

Claire masaya gidip kızının yanına oturdu. "Meghann'ın neden Bobby'yle tanışmak istediğini biliyor musun?"

Alison gözlerini devirdi. "Ha?"

"Ha' mı?" Claire gülmek için kendini zor tuttu. Bir ara daha nazik konuşması konusunda kızını uyarmalıydı, ama bunun için kahkahayı basmayacağı bir anı beklemeliydi. Claire bunu yapmak yerine kızının elini tuttu. "Bu yüzüğün ne anlama geldiğini biliyor-sun, değil mi?"

"O yüzük değil ki alüminyum folyo."

"Bu bir sembol. Önemli olan yüzük değil, ona eşlik eden sözlerdir. Ve Bobby onunla evlenmemi istiyor."

"Biliyorum anneciğim. Peki, balık kraker yiyebilir miyim?"

"Birazdan yeriz. Seninle bu konuyu konuşmak istiyorum. Benim için senden daha önemli biri yok. Hiç kimse yok. Seni hep seveceğim, evlensem bile."

"Ah anne. Biliyorum tabii ki. Şimdi lütfen..."

"Balık krakeri unut." Beş yaşındaki bir çocukla konuşmanın gerilim yaratacağına şüphe yoktu. "Bobby'yle evlenmemin senin için bir sakıncası var mı?"

"Off." Ali'nün minik suratı ekşidi ve önce sol yanağını, sonra da sağ yanağını avuçladı. Ardından Claire'e baktı. "Ona baba diyebilir miyim?"

"Bence hoşuna gider."

"O zaman okuldaki toplantılara katılsın, çuval yanşına gelsin ve sosis pişirmek için Brittani'nin babasına yardım etsin."

Claire nefesini dışarı verdi. Başka biri adına kızına söz vermesi kolay değildi. Böyle bir inanç ancak anne ve babanın birbirine destek olduğu evlerde büyümüş kadınların yüreğinde olurdu. Ve Claire böyle bir anneye sahipken Bobby'ye pek az güvenebiliyordu. "Evet. Ona güvenebiliriz."

Alison sırttı. "Tamam. O zaman babam olmasını istiyorum. Babacığım." Belli ki o kelimeyi yüksek sesle söylemenin ona ne hissettirdiğini ölçüp biçiyordu. Küçük bir kızın böyle bir kelimeyle hayaller kurması inanılmazdı.

Aslında koca kadınlar bile böyle hayaller içine girebiliyordu.

Alison, Claire'e aceleyle bir öpücük verip kırılmış Elmo oyuncacığını peşinden sürükleyerek koştu. Üst kattaki odasına çıkmıştı. Birkaç saniye sonra *Küçük Deniz Kızı*'nın müziği duyuldu.

Claire nişan yüzüğüne baktı. Ne kadar eğreti durursa dursun içini sınırsız bir ümit duygusuyla ısıtıyordu.

Yüksek sesle, "İşte olumlu bir şey daha," dedi. Aslında iki olumlu şey olmuştu. Hem babası hem de kızı Claire'e düğün planıyla ilgili onay vermişti.

Geriye onay alması gereken iki kişi kalmıştı. Sesinden onaylamadığı belli olan Meghann ve evlendiğini çok da umursamayacak olan annesi. Claire annesini aramayı erteleyip duruyordu. Onunla konuşmak Claire'e hiçbir zaman iyi gelmemişti.

Yine de annesiydi ve onu aramalıydı.

Komik olan şey ise Claire "annesini" düşündüğünde gözünün önüne Meg'in yüzünün gelmesiydi. Çocukluğuna dair tüm anılarında ablası vardı. Tabii o da bir gün Claire'e bakmaktan sıkılıp gitmişti.

Ve annesi... Doğruyu söylemek gerekirse Claire'in annesine dair anıları çok yüzeyseldi. Annesinin uçanlığının yükünü asıl sırtlayan

Meg olduğu için şanslı hissetmeliydi. Yine de hâlâ bir aileymiş gibi davranmaya devam ediyorlardı.

Claire ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi. Telefon defalarca çaldıktan sonra nihayet telesekreterin sesi duyuldu. Annesinin bal kıvamındaki tatlı ve aksanlı sesi müzik eşliğinde duyuldu. "Beni özel hattımdan aradığınız için çok mutlu oldum. Ne yazık ki şu anda yanıt veremeyecek kadar meşgulüm, ama mesaj bırakırsanız en kısa zamanda sizi ararım. Ayrıca röportajımı okumak için haziran ayında gazete bayisinden *People* almayı unutmayın. Hoşça kalın."

Telesekreterinden bile reklamını yapan tek kişi muhtemelen annesiydi.

Bip sesinin ardından, "Selam anne," dedi. "Ben Claire. Kızın. Sana önemli bir haberim var ve en kısa zamanda konuşmalıyız. Beni ara." Her ihtimale karşı numarasını da bırakıp telefonu kapattı.

Hatasını anladığında ahize hâlâ elindeydi ve arama sinyali veriyordu. Düğüne iki hafta bile kalmamıştı. Annesinin aramasını beklerse kadın düğünü kaçıracaktı. Onun amacı annesini *davet etmek*, bilgilendirmek değil. Sizi doğuran kadının annelik içgüdüsü ancak bir sivrisineğinki kadarsa ve düğüne katılma ihtimali çok düşükse bile anneler düğünlere çağırılmalıydı.

Annesi Los Angeles'tan, Seattle'a torununu görmeye gelebildiğinde, Alison dört yaşına girmişti.

Claire o günü tüm detaylarıyla hatırlıyordu. Seattle'ın merkezindeki hayvanat bahçesinde buluşmuşlardı. Annesi yolunun Claire'lerin yaşadığı şehirden geçeceği *Starbase IV*'ün tanıtım turundaydı.

Claire ve Alison hayvanat bahçesinin girişindeki ahşap bankta bir saat oturup beklemek zorunda kalmıştı.

Claire o tanıdık, tiz sesi duyduğunda neredeyse vazgeçmek üzereydi. Tam vaktinde kafasını kaldırmış, annesinin bronz rengi

ipek elbisesiyle Şükran Cünü geçidindeymiş gibi onlara doğru geldiğini görmüştü.

Tanrım, kızımı yeniden görmek ne güzel, diye öyle yüksek bir sesle havkırmıştı ki çevredeki herkes durup onlara bakmış, onu tanıyanlar da sessizce fısıldamıştı.

Bu o, demişti biri. Starbase IV'ten Tara Zyn.

Claire gözlerini devirmemek için kendini zor tutmuş, Alison'ın elini sımsıkı kavrayıp ayağa kalkmıştı. *Selam anne. Seni yeniden görmek ne güzel.*

Annesi her iki yanında uzanan ipek kanatları havalandıran bir hareketle bir dizinin üzerine çökmüştü. *Bu sevimli minik şey benim küçük torunum mu?*

Alison, *Merhaba Bayan Sullivan*, demişti. Bir haftadır prova ettiği ismi söylerken dili sürçmüştü. Claire annesinin büyükanne sözünden hoşlanmayacağını tahmin etmişti. Gazetelerdeki röportajlarında ellinci yaşına basacağı günü ipe çektiği yazıyordu.

Büyükannesi, Alison'ı dikkatle inceliyordu. Bir an, ama yalnızca bir an mavi gözlerini bir hüznün kaplamış, sonra tebessümü geri gelmişti. *Bana büyükanne diyebilirsin. Mücevher dolu eliyle Ali'nin kıvrık saçını okşamıştı. Gerçekten de annenin kopyasıdır.*

Ben kopya olamam ki Bayan... Büyükanne.

Annesi sonunda kafasını kaldırmıştı. *Çok da cesurmuş, Claire... Tıpkı Meggy gibi. Şanslısın. Hayatta cesur olanlar başarılı olur. Sanırım tanışma şerefimde bulunduğum en zeki iki yaşındaki çocuk.*

"Belki de sebebi dört yaşında olmasıdır."

Dört mü? Annesi ayağa fırlamıştı. Ah tatlım, hiç sanmıyorum. Daha dün hastanedeydin. Haydi, şu yılanlara bakalım artık. En sevdiğim say. Evening dergisinin röportajı için bir saat içinde otelde olmalıyım. O günün ilerleyen saatlerinde Meghann da onlara katılmıştı ve dördü

sanki pek çok ortak yanları varmış gibi sessizce Seattle'ın merkezine yürümüşlerdi.

O günü anımsamak Claire'in canını yakıyordu. Yara zamanla ıla iyileşmiş, kalın bir kabuk bağlamıştı. Artık farklı bir annesi olmasını dilemekten çoktan vazgeçmişti. Bu bir zamanlar içini burkan bir ümitti, ama artık her şeyi olurluna bırakmıştı. Ablasıyla aynı zamanda yakın arkadaş olma hayali de böyle sonuçlanmıştı. Bazı şeyler ne kadar istesenez de gerçekleşmiyordu ve küçük bir kız yıllarca bunun için gözyaşı dökabiliyordu.

Fırının üzerindeki saate göz attı. Neredeyse bir olmuştu.

Meghann birkaç saat içinde gelecekti.

"Harika," diye mırıldandı.

"Dün gece kız kardeşim aradı."

Harriet koltuğuna yaslandı. Bu hareketiyle koltuk garip şekilde gıcırdamıştı. "Bu randevuyu da neden iptal etmediğini şimdi anlıyorum. Ümidimi kaybetmeye başlamıştım."

"Yalnızca bir randevumuzu iptal ettim, abartılacak bir tarafı yok. İptal etmek için aradım ve ödemesini de yaptım."

"Paranın çözüm olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun Harriet? Bugün o kadar anlaşılmazsın ki Freud bile seni çözemez."

"Son görüşmemizde üzüldün, biliyorum."

Meghann'ın gözü seğirmeye başladı. "Pek sayılmaz."

Harriet ona baktı. "Üzüntü iyileşmenin bir parçasıdır, bilmiyor musun? Duygularından kaçmayı bırakmalısın."

"Eğer dinlersen benim de bunu yapmaya çalıştığımı anlayacaksın. Dün gece kardeşim aradı dedim."

Harriet iç geçirdi. "Bu olağanüstü bir şey mi? Claire'le sık sık konuşuyorsun bildiğim kadarıyla, ama sıkıntından bahsetmiyorsun."

"Şey, haklısın. Birkaç ayda bir konuşuyoruz. Tatil ve doğum günlerimizde de mutlaka araşırız."

"O halde dün geceki konuşmanızın önemi nedir?"

Meghann'ın göz seğirmesi hızlanıyordu. Hatta neredeyse görmesini engelliyordu. Hiç sebep yokken yerinde duramıyordu. "Evleniyor."

Harriet yumuşak bir sesle, "Derin bir nefes al Meg," dedi.

"Gözüm Evinrude motoru gibi çalışıyor."

"Nefes al."

Meghann kendini aptal gibi hissetti. "Bana ne oluyor böyle?"

"Korkuyorsun, hepsi bu."

Hissettiği duygunun tanımlanması işe yaramıştı. Evet, korkuyordu. Hapsedilmiş nefesini yavaşça dışarı verdi ve Harriet'a baktı. "Acı çekmesini istemiyorum."

"Neden evliliğin ona acı çektireceğine inanıyorsun?"

"Ah, lütfen. Sol elindeki o koca pırlanta yüzüğü artık takmadığını fark etmedim mi sanıyorsun? Onu parmağından çıkarmak şarkılara ilham verecek bir mutluluğun göstergesi olmasa gerek."

Harriet sol elini yumruk şeklinde sıktı. "Birçok abla böyle bir habere sevinir."

"Boşanmalarla ilgilenen ablalar sevinmez."

"Kendini işinden ayrı tutman mümkün mü acaba?"

"Bunun benim işimle bir ilgisi yok Harriet. Kız kardeşimin başı dertte. Onu kurtarmalıyım."

"Âşık mı oldu?"

Meghann sabırsızca elini salladı. "Tabii ki."

"Sence bunun bir önemi yok mu?"

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

"Başlangıçta hep âşık olurlar. Kocaman bir şekerin üzerinde denize açılmak gibidir. Ve sonra su şekeri eritir. Birkaç yılın ardından seni yüzeyde tutan bir şey olmadan yüzersin. Sonra köpek balıkları iş başma geçer."

"Köpekbalkları da herhalde senin gibi insanlar olmalı."

"Avukatlarla ilgili şaka yapmanın sırası değil. Kız kardeşim yanlış adamla evlenmeden önce onu kurtarmalıyım."

"Yanlış adam olduğunu nereden biliyorsun?"

Meghann, *hepsi yanlış*, dememek için kendini zor tuttu. Böyle bir itiraf yeni bir gözlem ve sorgulama döngüsünü başlatmaktan başka işe yaramazdı. "İşsiz sayılır. Birbirlerini tanıyalı henüz bir ay bile olmamış. Adam *müzişyen*. İnsanların ona Bobby Jack demesine izin veriyor. Anla işte."

"Onu kıskanıyor musun?"

"Ya, ne demezsin. Ben de tam Chelan Gölü'ndeki Cowboy Bob's gibi bir yerde ancak alt solist olabilen gezgin bir *country* ve *western* müziği şarkıcısıyla evlenmek istiyordum. Evet, Harriet bu kez tam üstüne bastın. Kıskanıyorum." Meghann kollarını birleştirdi. "Muhtemelen adam Claire'le o sözde tatil köyü için evleniyor. Claire'i sayfiye evleri ya da dişçi kliniği inşa ettirmeye ikna edecek."

"Bu bir girişimci olduğunu göstermez mi?"

"Claire toprakta gezinmeyi *sever*. Beton yığınlar hiç hoşuna gitmez."

"Sanırım o arazinin gelişmemiş olduğunu ve Claire'in orada boşa vakit kaybettiğini söylemiştin. Hatta oraya bir spa merkezi inşa edilmesi gerektiğini de söylüyordun."

"Kesinlikle ne demek istediğimi anlamıyorsun."

"Beyaz atınla oraya gidip kardeşini kurtarman gerektiğini söylüyorsun."

"Birinin onu koruması gerekiyor. Bu kez onun için orada olmalıyım."

"Bu kez."

Meghann kafasını şiddetle kaldırdı. Harriet ihtiyacı olan iki kelimeyi yakalamıştı işte. "Evet."

Harriet öne doğru eğildi. "Kardeşinin yanında olamadığın günü anlat o halde."

Meghann kaskatı kesilmiş halde geri çekildi. Koltuğu gıcırdayarak geri gitti. "Bunun konumuzla ilgisi yok."

"Sen zeki bir kadınsın Meg. Claire'le aranızda geçenlerin geçmişle ilgili olduğunu sana anımsatmam gerekmez. Ne oldu?"

Meghann gözlerini kapattı. Yine güç kaybettiği belliydi, çünkü acı anılar zihnine üşüşüyordu. Gözlerini açıp Harriet'a bakarken omuz silkip rahat görünmeye çalıştı. "Her şeyi biliyorsun. Yalnızca tekrar gözden geçirmemi istiyorsun."

"Öyle mi?"

"Ben on altı yaşıyordum. Claire ise dokuz. Annem *Starbase IV* seçmeleri için Los Angeles'a gitmişti ve o kadar eğleniyordu ki Bakersfield'daki çocuklarını tamamen unutmuştu. Ona göre bu önemsiz bir ihmalkârlıktı. Sonra Sosyal Hizmetler görevlileri gelmeye başladı. Bizi evlatlık vereceklerini söylediler. Ben kaçabilecek kadar büyümüşüm, ama Claire..." Omuz silkti. "Ben de dedektif Nancy Drew rolüne soyunup Claire'in biyolojik babası Sam Cavanaugh'ın izini sürdüm ve onu aradım. Ama Sam kızını kurtarmakta yeterince hızlı davranmadı." Meg sesindeki ergenlere özgü o acıyı duydu. Bunca yıl geçtiği halde o yaza dair anıları görmezden gelmek çok zordu. Sam'in onun da babası olmasını ne kadar istediğini anımsamaktan nefret ediyordu. Meg doğrudu. "Bütün bu eski saçmalıkların bir önemi kalmadı. Sam, Claire için gerçekten de harika bir baba oldu. Herkes sonunda mutluluğu yakaladı."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

"Herkes mi? Peki ya annesiyle kız kardeşini kaybedip babasını bulamayan kıza ne oldu?"

Bu gözlem de can yakıcıydı. Meghann kendi babasının adını hiç bulamamıştı. Annesi ondan yalnızca *şu zavallı adam* diye bahsedirdi. "Yeter. Birkaç haftadır tanıdığın bir adamla evlenmek ne kadar doğru, bunu söyler misin Harriet? Claire'in yaptığını kendi kızının yapmasını ister miydin?"

"Ona güvenmem gerekmez mi? Başkalarının hayatını onlar adına yaşayamayız. Onları sevsek bile bunu yapamayız."

Meghann kısıp sesle, "Ben Claire'i seviyorum," dedi.

"Sevdiğini biliyorum. Bunu sorgulamıyoruz zaten, değil mi?"

"Hiç ortak yanımız olmasa da bu, hayatını mahvettiğini izleyebileceğim anlamına gelmez."

"Ah bence ortak bir yanınız var. Dokuz yıl birlikte yaşamışsınız. Bir sürü anınız var demektir. Bence eskiden ikiniz yakın arkadaşsınız."

"Onu neredeyse hiç tanımadığı bir adamla bırakıp kaçmadan önce mi? Evet. Ondan önce yakındık. Ama Claire bir baba istiyordu ve onu bulunca..." Meghann karmakarışık desenlere sahip kristal masa saatine baktı. Saat dört olmuştu. "Günün bu saatinde Hayden'a gitmem neredeyse iki saatimi alır. Trafik de berbat. Seçimde belediye başkanı..."

"Meg, Ağz kalabalığı yapıp konuyu değiştirme. Bugün önemli bir gün. Claire sana karşı bazı kindar davranışlarda bulunabilir."

"Daha önce bunu yaptığını sana söylemiştim."

"Buna rağmen pahalı arabanla Hayden'a uçarcasına gidip hayatına müdahale etmek istiyorsun."

"Ben bu işe dâhil olmamı, onu beladan kurtarma olarak tanıyorum. Açıkça gözden kaçırdığı bazı bilgileri vereceğim."

"Senden yardım istiyor mu dersin?"

Meghann irkildi. Claire muhtemelen bundan hiç memnun *olmayacaktı*. Bazı insanlar belli başlı gerçekleri kabullenmeye yanaşmazdı. "Tatlı dille anlatacağım."

"Ümit vadetmeyen bir şarkıcıyla evlenmemesi gerektiğini tatlı dille anlatacaksın, öyle mi?"

"Evet. Bazen sinir bozucu ve can sıkıcı olacak kadar dik kafalı olduğumu biliyorum, ama bu defa kelimelerimi özenle seçeceğim. *Zavallı, para avcısı* ya da *aptal* gibi kelimeler kullanmayacağım. Canı yanacak, ama yalnızca onun iyiliğini istediğimi anlayacak."

Harriet bir hayli uzun bir süre bekledikten sonra, "Aşkın nasıl bir duygu olduğunu arımsıyor musun?" diye sordu.

Meghann konuyu takip etmekte zorlanıyordu, ama Claire meselesinin kapanmasına sevinmişti. "Eric'le evlendim, değil mi?" *Kötü kararlar listesinin ikinci sırasındaki adam.*

"Eric'le yaşadığın evliliğine dair ne arımsıyorsun?"

"Sonunu ve evliliğimden daha uzun süren baş ağrılarımı."

"Neden bitti?"

"Biliyorsun. Beni aldattı. Seahawks'un amigo kızlarının çoğuyla ve Bellevue'daki garsonların yarısıyla yattı. Kadınlar konusunda gerçekten de harikalar yaratıyordu. Keşke kariyerinde de bu kadar hırslı olsaydı."

"Sana ne zaman evlenme teklifi ettiğini arımsıyor musun?"

Meghann iç geçirdi. O günü düşünmek istemiyordu. Her şey çok uzun zaman önce olup bitmişti. Mum ışığıyla aydınlatılmış oda, çift kişilik yatağa giden beyaz güllerden bir yol, başka bir odadan gelen müzik, Air Supply'in *All Out of Love* adlı şarkısının radyoda çalan yumuşak ve enstrümantal versiyonu. "Bilmen gerekiyorsa ben ona evlenme teklif ettim. Beklemekten pek hoşlanmam; zira Eric hangi çorabı giyeceğine bile bir saatte karar verir."

Harriet üzgün görünüyordu. "Meghann."

"Ne?"

"Neden baştan başlamıyorsun? Hafızam sandığın kadar zayıf değil."

Meghann tırnaklarına baktı. Yıllarca Eric'in sadakatsizliklerine dair hikâyeler anlatıp durmuştu. Kadınların peşinde koşması aralarında gülüşmelere sebep olurdu. Onu çapkın bir adam olarak anımsamak en iyisiydi, çünkü gerçekler canını yakıyordu. Elizabeth bile Meghann'ın evliliğine ne olduğunu tam anlamıyla bilmiyordu. Ama her nasılsa Harriet şimdi gerçekleri ortaya çıkıyordu. "Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Harriet nazikçe, "Tabii ki istemiyorsun," dedi. "İşte tam da bu yüzden anlatmalısın."

Meghann nefesini ağır ağır dışarı verdi. "Garsonların peşinde koşmadı. En azından bildiğim kadıyla. Bana sadıktı... Ta ki Nancy'yle tanışmaya kadar." Meghann gözlerini kapatıp kocasının eve ağlayarak geldiği o korkunç günü anımsadı. *Daha fazla devam edemiyorum Meg. Beni öldürüyorsun. Ne yapsam sana yetmiyor. Çok soğuksun...*

Ardından Meghann da ağlayarak kendini savunmaya başladı. *ğında Eric, Ben biriyle tanıştım. Beni olduğum gibi seviyor, daha hırslı biri olsaydım dönüreceğim o kişiyi değil. Üstelik... hamile.*

Anılar Meghann'ın içini parçalayıp kendini muhtaç ve zayıf hissetmesine yol açtı. Bu duyguları daha fazla içinde tutamayacaktı. Yumuşak bir sesle, "O kadar romantikti ki," dedi. "Bana evlenme teklifi ettiği gece muhteşemdi. Beyaz gül yaprakları kısmı da doğruydı. Müzik de öyle. Bir bardak şampanya doldurup onun hayatı olduğumu, beni sonsuza dek sevmek ve çocuklarının babası olmak istediğini söyledi. Bunları söylediğinde ağladım." Uzun yıllar önce kurumuş olması gereken gözyaşlarını sildi. "Aşkın ne kadar kırılgan olduğunu kendi ailemden bilmeliydim, ama çok kayıtsız davrandım."

Bir bardak dolusu köpüğe çelikten yapılmış gibi davrandım. Bu kadar kolay yok olacağına inanamadım. Onu nasıl seveceğimi bilemediğim için gitti." Bu sözle birlikte Meghann'ın sesi de titremeye başlamıştı. "Onu suçlamak yanlış olur."

"Demek ki onu sevmişsin."

Meghann kısık bir sesle, "Ah, onu çok sevdim," dedi. Uzun zamandır uykuda olan acısının yeniden canlandığını hissediyordu.

"Boşanmanın acısını hemen anımsaman, ama aşkı anımsamakta yardıma ihtiyaç duyman çok ilginç."

Meg ayağa kalkarak, "Artık değil," dedi. "Bu, anestezi yapılmadan açık kalp ameliyatına girmeye benziyor." Saatine baktı. "Bu arada zamanımız doldu. Claire'e bu akşam orada olacağımı söyledim. Gitmeliyim."

Harriet gözlüklerini yavaşça çıkardı ve Meghann'a baktı. "Bunu biraz düşün Meg. Belki bu düğün seni ve Claire'i tekrar yakınlaştırır. Böylece kendine tutunacak yeni bir dal bulmuş olursun."

"Yani o Bobby Jack bilmem kim denen adamla evlenmesine seyirci kalıp hiçbir şey söylememeli miyim?"

"Bazen sevgi, insanların alacakları kararlara güvenmek anlamına gelir. Yani susmak."

"Kadınlar onlara gerçekleri söylemem için bana destelerce para ödüyor."

"O senin gerçekliğin. Ama Claire müvekkillerinden biri değil. İlk defa evleniyor. Otuz beş yaşında olduğunu da eklemeliyim."

"Yani gülümseyerek ona sarılmalı, bir yabancıyla evlenmekle çok iyi bir iş yaptığını söylemeliyim, öyle mi?"

"Evet."

"Ya adam kalbini kırarsa?"

"O zaman ablasına ihtiyacı olacak. Ama ona, *sana demiştim*, diyen birine içini açmayacaktır."

Meghann bunu düşündü. Dik kafalı ve sinir bozucu olabilirdi, ama salak değildi. Sonunda, "Affedersin Harriet," dedi. "Sana katılmıyorum. O adamın kardeşimi üzmesine izin veremem. Claire tanıdığım en iyi insan."

"Tanımadığın en iyi insan demek istedin sanırım. Ona karşı hep mesafeliydin, daima uzakta tuttun."

"Her neyse. Hoşça kal." Meghann aceleyle ofisten ayrıldı.

Harriet yanıliyordu, bu kadar basitti.

Meghann Claire'i bir defa yarı yolda bırakmıştı, ama bunun tekrarı olmayacaktı.

Yeni tanıştığın biriyle evlenmen çok aptalca.

"Aptal doğru bir kelime seçimi değil."

Bu hiç de makul bir...

"Sen onun ablasısın, avukatı değil."

Meghann dikiz aynasının karşısında, çıldırdığına işaret eden bu konuşmayı bir saatten uzun bir süredir yapıyordu. Nasıl olur da jüriyi ağlama noktasına getiren savunmalar yaparken kız kardeşini yaklaşan felakete dair uyarmak için ikna edici bir söz bulamazdı?

Seattle'ın merkezindeki trafikten çıkıp Snohomish Vadisi'nin dümdüz ve yeşil çiftlik arazilerini geçti. Gençliğinde küçük süt çiftlikleriyle dolu olan yerler şimdilerde gösterişli yapılarla dolmuştu. Şehir dışındaki büyük, tuğla cepheli ve sütunlu evler küçük araziler üzerine konmuş, park yerleri çip ve diğer büyük araçlarla dolmuştu. Ahşap çiftlik evleri uzun zaman önce yerle bir olmuş, bir ilan panosunun arkasında ya da küçük bir marketin yanında tek tük görünür olmuştu.

Otoyol dikleştikçe bu yeni görüntü kayboluyordu. Cascade Dağları'nın ortasındaki lavantayla gri tepelerin gölgesindeki kasabalar gelişimden nasibini almamıştı. Sultan, Goldbar ve Index gibi isimleri olan bu kasabaların nezihi yerlere dönüşmesine daha çok zaman vardı. En azından şimdilik.

Hayden'dan önceki son durak bir kasaba bile sayılmazdı; yol kenarında bulunan binalar, geçitten önce benzin alınabilecek ve ihtiyaçların tedarik edilebileceği son yer gibiydi. Coors Light birasının reklamını yapan neon tabeların altında harabeye dönmüş bir bar bulunmaktaydı.

Doğrusu Meghann arabayı kenara çekip o kalabalık bara girmek ve duman rengi karanlıkta kaybolmak istiyordu. Bunun, onca yıl ayrı kaldıktan sonra Claire'e gidip, *hata yapıyorsun*, demekten çok daha iyi olacağı kesindi.

Ama yavaşlamadı. Onun yerine Hayden'a doğru gitmek üzere çıkış yoluna saptı ve otobana döndü. Yol burada devasa, yaprak dök-meyen ağaçlarla sınır oluşturan iki yola ayrılıyordu. Dağlar dimdik ve ürkütücüydü ve erişilmez zirveleri yaz aylarında da karla kaplıydı.

Onu küçük, yeşil bir tabela karşıladı. *Hayden, nüfus 872. 1974 Heceleme Yarışması Şampiyonu Lori Adams'ın doğum yeri.*

1974.

Meghann bu miskin küçük kasabayı bu tarihten yalnızca üç yıl sonra görmüştü. O zamanlar Hayden'da birkaç köhne binadan başka hiçbir şey yoktu. Belediye başkanları da henüz Batı motiflerini turist-lerin ilgisini çekebilecek bir şeye dönüştürme fikrine sahip değildi.

Kasabaya geldiği günün anısı zihninde hâlâ canlıydı. Sam'in eski pikabının küf kokusunu hâlâ alıyor, kendisine iyice sokulan Claire'in küçük bedenini hissediyordu. Sam ne zaman benzin almak ya da ucuz bir motel bulmak için arabadan inse kardeşi, *bizi gerçekten istiyor mu?* diye fısıldıyordu. California'dan Washington'a iki günde

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

gelmiş, bu süre zarfında neredeyse hiç konuşmamışlardı. Yolculuk boyunca da Meghann'ın midesi bulanmıştı. Geçip gittikleri her kilometrede Sam'i aramanın yanlış bir fikir olduğuna dair içinde taşıdığı korku büyüyordu. Hayden'a vardıklarında Meg'in kız kardeşine verebileceği iyimser yanıtlar da tükenmiş, Claire'i sınıksız sarmakla yetinmişti. Sam de bu sessizlikten rahatsız olup radyoyu açmıştı. Ve sayfiye yerine geldiklerinde radyoda Elton John'un, *Goodbye Yellow Brick Road* şarkısı çalıyordu.

İnsan ne komik şeyler anımsıyordu.

Meghann yavaşladı. Hayden hâlâ kadınların sokağa yeni taşınan ailelere güveç getirdiği ve ziyaretçilerin hoş karşılandığı bir yere benziyordu.

Ama Meghann işin aslını biliyordu.

Bu hoş görünlü insanların, yanlış kişilerin arasında kalmış bir kıza ne kadar da zalimce davrandığını öğrenecek kadar burada yaşamıştı. Küçük bir kasaba insanı rahatlatılabildiği gibi çok çabuk da bıktırabilirdi. Bir striptizci tarafından yetiştirilip kasabanın kenar mahallesinde bir karavanda büyümüşseniz harikalar diyarına hemen alışmanız mümkün olmuyordu.

En azından Meghann alışamamıştı. Claire içinse durum farklıydı.

Meghann trafik lambasına gelince durdu ve yeşil yandığında gaza basıp kasabaya girdi.

Birkaç kilometre sonra tabelayı gördü.

River's Edge Tatil Köyü. İleride solda.

Meghann çakıl taşlı yola girdi. Yolun iki yanındaki ağaçlar dev gibiydi. Bodur ağaçlar ve bir araba büyüklüğündeki eğrelti otları kendi gölgelerinde büyüyordu.

İlk evin girişine gelince yavaşladı. Katil balinaya benzetilmeye çalışılan sevimli posta kutusunda, C. Cavanaugh yazıyordu.

Bir zamanlar vahşi bir görünümüne sahip bu arazi işlenmiş, budanmış, ekilmiş ve bir İngiliz bahçesini andırmaya başlamıştı. Ev sanki Martha Stewart²⁵ dergilerinden çıkmış kadar mükemmel bir görünüme sahipti. Açık sarı renkte ahşap dış cephesi, beyaz süslemeleri, sardunya ve lobelya çiçekleri vardı ve süslü, önü açık ve beyaz renkli bir verandaya sahipti.

Meg, Ali doğduktan sonra buraya yalnızca bir defa gelmişti. O güne dair anımsadığı tek şey, eski bir kanepeye oturup kardeşiyle sohbet etmeye çalıştığıydı. Ardından Claire'in Kederliler grubundan arkadaşları çekirge gibi eve dolmuş, cır cır ötmeye başlamışlardı.

Bitmek bilmez bir saat boyunca Meg orada oturmuş limonatasını içerken kötü giden bir davayı düşünüyordu. Sonunda aptalca bir bahaneyle kalkıp evden ayrılmış, o zamandan sonra bir daha da gelmemişti.

Şimdi Meghann arabasını park edip dışarı çıkmıştı. Hediyelerini sürükleyerek ön kapıya yürüdü ve kapıyı çaldı.

Kimse yanıt vermiyordu.

Uzun bir bekleyişin sonunda tekrar arabasına döndü ve kamp yerinin merkez ofisine kadar beş yüz metrelik bir yol gitti.

Çocukların Marco Polo oynadığı havuzun yanından geçip kayıt bürosu görevi gören uzun ve dar kütük yapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda tepesindeki zil çnladı.

Masada Sam Cavanaugh oturuyordu. Meghann içeri girdiğinde adam kafasını kaldırdı. Yüzündeki tebessüm yavaş yavaş silinse de kendini tekrar gülümsemeye zorlamıştı. "Selam Meg. Sen görmek ne güzel. Çok uzun zaman oldu."

"Eminim beni özlemiştir." Her zamanki gibi Sam'in yanında kendini rahatsız ve öfkeli hissediyordu. Harriet bunu, Claire'in onu

25 Amerikalı yazar, iş kadını, dergi yayıncısı ve programcı. (ç. n.)

tercih etmesine yormuştu, ama yanıliyordu. Meghann Sam'in ona, *git, bir an önce git*, dediği günü hâlâ unutmamıştı. Kızını kötü etkilediğini düşünüyordu. Ama Meghann'ın asıl nefret ettiği ve aklından çıkaramadığı şey, *lanet olası annen gibisin*, sözüydü.

Birbirlerine baktılar. Neyse ki Sam aralarındaki mesafeyi korumuştur.

Sonunda, "İyi görünüyorsun," dedi.

"Sen de öyle." Meghann saatine baktı. Yapmak istediği en son şey Sam'le konuşmadan, orada öylece durmaktır.

"Claire seninle ilgilenmemi söyledi. Biraz meşgul da. On yedi numaradaki Ford ailesinin ısıtma ile ilgili ufak bir sıkıntısı var. Onlara yardım etmesi gerekiyor, ama birazdan gelir."

"Tamam. Evde beklerim o halde."

"Birazdan gelir dedim ya."

"Evet duydum."

Adam yumuşak, hatta biraz da yorgun bir sesle, "İnat etmesen olmaz, değil mi Meghan?" dedi.

"Ben inat ederim Sam. Bunu herkesten iyi biliyorsun."

"Ben seni kovmadım Meghann, ben..."

Meghann dönüp oradan uzaklaşırken kapıyı arkasından çarptı. Sam'in sesini tekrar duyduğunda arabasına doğru ilerliyordu.

"O adamla mutlu olduğunu biliyorsun," dedi.

Meghann yavaşça döndü. "Yanlış anımsamıyorsam sen de annemle evlendiğinde mutluydun. Ve ben de Eric'le evlendiğimde mutluydum."

Sam ona doğru yürüdü. "Senin annen gerçekten de tuhaf biri, orası kesin. Yıllarca ona duyduğum öfke dinmedi, ama onunla evlendiğim için pişman da olmadım."

"Sen kafayı üşütmüştün."

"Claire." Sam'in verdiği tek yanıt bu olmuştu.

"Ah." Meghann hafif bir kıskançlık hissetti. İşte yine baba-kız ilişkisi devreye girmişti. Buna çok sinirleniyordu. Oysa çoktan bunun üstesinden gelmiş olmalıydı.

Sam, "Ona destek çık," dedi. "O senin kardeşin."

"Kardeşim olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, aynen öyle." Meghann tekrar yürümeye başladı. Kamp alanında ilerlerken gördüğü kalabalık onu şaşırtmıştı. Hepsi de mutlu görünüyordu. Kamp alanı bakımlıydı ve iyi konumlanmıştı. Baktığı her yer dağ, ağaç ve su temalı bir kartpostalı andırıyordu. Sonunda arabasına bindi ve Claire'in evine doğru gitti.

Bu defa kapıyı çaldığında koşuran ayak seslerini duydu ve kapı ardına kadar açıldı.

Üzerinde papatya desenli, kot kumaştan bir tulumla fistolu bir bluz olan Alison karşısında duruyordu.

"Sen Alison Katherine Cavanaugh olamazsın sanırım. Çünkü o daha bir bebek."

Ali bu söze güldü. "Ama artık kocaman oldum."

"Evet, gerçekten de kocaman olmuşsun."

Alison kaşlarını çatarak ona baktı. "Saçların uzamış ve beyazlar var."

"Hatırlattığın için teşekkürler. Meg Teyzene sarılmayacak mısın?"

"İşte, nefes alabiliyorsun."

Meg çocuğun bu sözle ne demek istediğini anlamamıştı. "Tabii ki alıyorum."

Alison kendini Meg'in kucağına attı. Geri çekildiğinde Meg, "Sana bir hediye getirdim," dedi.

"Dur tahmin edeyim." Claire karanlık koridordan çıkıp gelmişti. "Beş yaşındaki çocukların İsveç bıçağına ihtiyaçları olabileceğini düşündün."

"Hayır. Havalı tüfeğe ihtiyaçları olabilir dedim."

"Ciddi misin?"

Meghann güldü. "Northgate'teki oyuncakçı dükkanının en ruhsuz satış elemanına gittim. O da bana bunu tavsiye etti." Ardından parlak ambalaj kâğıdına sarılı kutuyu Alison'a uzattı.

Ali paketi yırtıp açtı. "Meg Teyzem Groovy Girl²⁶ almış anneciğim. Groovy Girl!" Kendini Meghann'a doğru savurup bu defa ona daha da içten bir şekilde sarıldı. Ardından bebeği Claire'e gösterip üst kata koştu.

Meghann, Claire'e bir şişe şarap uzattı. Far Neinte 1997. "En sevdiklerimdir."

"Teşekkürler."

Birbirlerine baktılar. En son anneleri bir yıl önce konferans için şehre geldiğinde görüşmüşlerdi. Annesi Claire ve Ali'yi hayvanat bahçesine götürmüş, Meghann'la Seattle'ın merkezinde buluşmuşlardı. Zamanın büyük kısmını Alison'ı eğlendirmekle geçtiği için konuşmak zorunda kalmamışlardı.

Sonunda Claire ileri atılıp Meghann'a hızla sarıldı ve hemen geri çekildi.

Karşılık veremeyecek kadar şaşırان Meghann geriye doğru sendelemişti. Sonra kendisi de Claire'e sarılmadığı için pişman oldu. "Yemek çok güzel kokuyor, ama keşke bir şey yapmasaydın. Sizi dışarı çıkarmak istiyordum."

26 Bir Amerikan oyuncak firmasının ürettiği oyuncak bebekler (ç. n.)

"İskandinav usulü Chuck Wagon açık büfe restoran pek de senin tarzın değil. Söylenmeni istemedim."

"Anlıyorum."

"Her neyse, haydi içeri gel. Uzun zamandır evime gelmemiştin."

"Sen benim evime hiç gelmedin."

Claire ablasına baktı. "Gevezelik ediyordum Meg. Tartışmaya niyetim yok."

Meghann kendini aptal gibi hissederek tekrar, "Anlıyorum," dedi.

Ardından Claire'in peşinden kanepeye doğru yürüyüp yanına oturdu. Alüminyum folyodan yapılmış saçma sapan nişan yüzüğü gözünden kaçmamıştı. Anlaşılan buralara kadar geldiğine değmişti. Konuşmayı ertelemenin anlamı yoktu. "Claire bence..."

Sonra o odaya girdi. Meghann o anda kız kardeşinin gönlünü nasıl bu kadar çabuk kaptırdığını anladı. Bobby başarılı bir şarkıcı olmayabilirdi, ama dış görünümü muhteşemdi. Uzun boylu, zayıf, sarı saçlı ve geniş omuzlu bir adamdı. Güldüğünde tüm yüzü aydınlanıyordu.

Böyle bir adam ayaklarınızı yerden kesmekle kalmaz, sizi havaya öyle bir fırlatırdı ki yere sert bir iniş yapmaktan başka çare bulamazdınız.

O ve Claire ılık saçan bir aşkla bakiştılar. Meg o anda çok yanlış bir adamın, nefesinizi kesecek derecede iyi görünebileceği gerçeğini gözler önüne seren *The Way We Were* filmi hatırlamıştı.

Ama filmde kadın eninde sonunda nefes almak zorunda kalıyordu.

Adam gülümseyerek, "Ben Bobby Austin," dedi.

Meghann ayağa kalkıp adamın elini sıktı. "Meghann Dontess."

"Claire ailenin sana Meg dediğini söyledi."

"Arkadaşlarım öyle der, evet."

Adam gülümsedi. "Limon ısırmış gibi ekşi ifadenden benim sana Bayan Dontess diye hitap etmem gerektiğini anlıyorum."

"Eminim Arkansalı dağlı kızlar seni çok çekici buluyordur."

"Teksaslı kızlar da öyle." Adam Claire'e sarıldı. "Ama o günler geride kaldı. Ben birlikte yaşlanmak istediğim kıızı buldum." Claire'in yanağına hafif bir öpücük kondurup elini sıktı ve şarap şişesini alıp mutfağa geçti.

Adamın yokluğundaki birkaç dakikada Meghann olduğu yerden kardeşine bakarken ağzından çıkacak kelimeleri özenle seçmeye çalıştıysa da uygun bir söz bulamıyordu.

Bobby iki şarap kadehiyle döndü ve birini Meghann'a uzattı. Otururken, "Bana sormak istediğin bir şeyler var sanırım," dedi.

Adamın açık sözlülüğü Meghann'ı şaşırtmıştı. Kendinden fazla emin olmayan bir tavırla onun karşısındaki kanepeye çöktü. Artık iki gruba ayrılmış gibilerdi. Bobby ve Claire, Meghann'a karşı. "Kendinden bahset o halde."

"Claire'i seviyorum."

"Daha somut bir şeyler söyle."

"Kesin veriler istiyorsun demek. Tamam, Otuz yedi yaşındayım. Oklahoma Devlet Üniversitesi'nden mezunum, müzik bölümünden. Rodeo için burs aldım. Bu yüzden dizlerim mahvoldu. Sonra evlendim..."

Meghann şaşkınlık içinde öne eğildi. "Kaç defa?"

Adam Claire'e baktı. "Üç."

"Lanet olsun." Meghann, Claire'e döndü.

Claire, "Şaka yapıyorsun herhalde. Evlilik ağır suç olsa, ömür boyu hapis cezasına çarptırılırdı," diye karşı çıktı.

Adam atıldı. "Suellen'la on sekiz yaşındayken evlendik. Hamileydi ve benim geldiğim yerde..."

"Çocuğun mu var?"

"Hayır." Bu kez Bobby'nin sesi boğuk çıkmıştı. "Çocuk düştü. Sonrasında evli kalmamız anlamsızdı. Üç aydan kısa bir süre evli kaldık. Ama yaşadıklarımın ders almamıştım. Yirmi bir yaşında tekrar evlendim. Ne yazık ki o da benim sürdürdüğüm yaşamdan farklı bir yaşam tarzı istiyormuş. Güzel arabalar, pahalı mücevherler gibi. O kokain satarken yakalanınca ben de tutuklandım. İki yıl boyunca onunla yaşadığım halde hiçbir şey fark etmemiştim. Dengesizin teki olduğunu düşünmüştüm. Zaten kimse benim o işin bir parçası olduğuma inanmadı. Evli sayılabileceğim tek kişi Laura'ydı. Country müzikten hoşlanan bir çocuk doktoruydu. On yıl evli kaldık. Bir yıl kadar önce de ayrıldık. Sebebinin sana söyleyebilirim, ama seni ilgilendireceğini sanmıyorum. Claire her şeyi biliyor."

Üç defa kaybetmiş bir canı.

Harika.

Ama her nasılsa kötü yürekli abla iyi yürekli kardeşinin kalbini kırıyor, öyle mi?

Tabii, başka nasıl olabilirdi?

Bu 64 bin dolarlık bir soruydu. Böyle zamanlarda söylenmesi gereken şeyler nasıl söylenirdi? Özellikle de Bay Süper Yakışıklı'nın karşısında. Harriet bir konuda haklıydı. Meghann ve Claire yıllarca yapmacık ve nazik tavırlar sayesinde dengede durmuşlardı. Şimdi varlıklı bir yaklaşım onları uçurumun kenarına itebilirdi.

Claire kanepeden kalkıp Meghann'ın yanına gitti. Sehpa görevi gören oymalı Çin işi sandığın kenarına oturdu.

"Benim adıma mutlu olamayacağımı biliyorum Meg."

"Bunu istiyorum." Gerçekten de istiyordu. "Yalnızca..."

"Biliyorum. Anlattıkları kulağa hoş gelmiyor. Boşanma davalanna baktığını da biliyorum. En çok da annemin evinde büyüdüğün için

nasıl hissettiğini anlayabiliyorum.” Claire eğildi. “Hepsini *biliyorum* Meg.”

Meghann bu birkaç kelimenin ağırlığını üzerinde hissetti. Kardeşi de aynı ihtimalleri düşünmüş, olası sonuçları değerlendirmişti. Meghann’ın söyleyeceği her şeyi Claire zaten biliyordu.

“Mantıklı gelmediğini, çılgınca ve riskli olduğunu, en kötüsü de bunun annemin yapacağı davranış olduğunu biliyorum. Bana bunları söylemene gerek yok. İhtiyacım olan tek şey bana güvenmen.”

Güvenmek. Tıpkı Harriet’in öngördüğü gibi. Ama Meghann insanlara güvenmeyi uzun zaman önce unutmuştu. Aslında güvenin ne demek olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı.

“Senin için zor olduğunu biliyorum. Yaşadıklarımız bizi çok etkiledi. Ama her şeyi olurlarına bırakman benim için çok önemli. Belki bana sarılıp benim adıma mutlu olduğunu söyleyebilirsin. Yalan da olsa.”

Meghann kardeşinin açık yeşil gözlerine baktı. Claire şu anda korkmuş görünüyordu. Fakat aynı zamanda da beklenti içindeydi. Meghann’ın vereceği yanıtın onu yaralayabileceğini düşünüyordu, ama yine de içinde küçük bir umut...

Bu durum Meghann’a çocukluklarını anımsattı. Anneleri eve ne zaman yeni bir “arkadaş” getirse Claire *nihayet* bir babası olacağına kendini inandırırır. Meghann, Claire’i bu iyimser düşüncelerden korumaya çalışmışsa da başaramamıştı ve yeni gelen her üvey baba Claire’in kalbinin küçük bir parçasını kırıp gitmişti. Buna rağmen her defasında kardeşi yeniden inanmanın bir yolunu bulmuştu.

Tabii ki Claire, Bobby Austin’e de inanıyordu.

Meghann’ın kız kardeşinin aklını çelmesinin, daha doğrusu hislerini değiştirmesinin bir yolu yoktu. Demek ki iki seçeneği vardı: Onu onaylamış gibi görünmek ya da silahına davranmak. İlk seçe-

nek Claire'le kurduğu o kırılgan kardeşlik ilişkisini korurdu. İkinci seçenek ise bu hassas ilişkinin tamamen sonlanmasına sebep olacaktı.

Meghann sonunda, "Sana güveniyorum Claire," dedi. Karşılığında küçük, belli belirsiz bir tebessümle ödüllendirilmişti. "Bobby Austin'i sevdiğini söylemen bile benim için yeterli."

Claire derin bir iç geçirdi. Öne atılıp Meghann'a sarıldı, ama ablası ona karşılık veremeyecek kadar şaşırmişti.

Claire geri çekilip doğruldu. Kanepeye dönüp Bobby'nin yanına oturdu ve adam kolunu hemen Claire'in omzuna atarak onu kendine çekti.

Meghann ardından gelen garip sessizlikte ne söyleyebileceğini düşündü. "Evet, düğün planı nedir? Sulh hâkimi mi çağıracağız? Yargıç bir arkadaşım..."

"Olamaz." Claire güldü. "Ben otuz beş yıldır bugünü bekliyorum. Gereken her şey yapılacak. Beyaz gelinlik, resmi kilise düğünü, pasta, müzikli yemek. Her şey olmalı."

Meghann neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu. Oysa Claire durmadan evcilik oynayan çocuklardan olmuştu. "Oturdüğüm binada düğün organizasyonları yapan biri var. Bill Gates'in düğününü o organize etmiş."

"Burası Hayden, Seattle değil. Ordu lokalini kiralayacağım ve herkes gelirken yiyecek bir şeyler getirecek. Buradaki alışveriş merkezinde de bir gelinlik mağazası açıldı, gelinliğimi oradan alabilirim. Hatıka olacak. Göreceksin."

"Herkes yiyecek mi getirecek?" Meghann ayağa fırladı. Herhalde annesinin bazı özelliklerini almış olmalıydı. Kardeşinin market ürünleriyle düğün yapmasına izin veremezdi. Düşünmeden, "Düğün ve yemek organizasyonunu ben üstlenirim," dedi ve teklifini dile getirdikten sonra rahatladı. Artık kendini kontrol edebiliyordu.

Claire'in tebessümü kayboldu. "Sen mi üstleceksin?"

"Salak değilim ya, yapabilirim."

"Ama... ama... işlerin çok yoğun. O yoğunluğun içinde bir de bununla uğraşmanı isteyemem."

"Sen istemedin ki. Ben teklif ettim. Ayrıca bu aralar işe daha az yoğunlaşmam gerektiğini düşünüyorum." Bu fikir hoşuna gitmişti. Belki böylece yaklaşabilirlerdi. "Gerçekten de harika olacak. Bunu senin için yapmak istiyorum Claire."

"Ah." Claire pek etkilenmemişti. Onun ne düşündüğünü biliyordu; Meghann en sıradan işleri bile abartmakta ustaydı.

"Seni dinleyip istediğin şeyleri yerine getireceğim. Tam istediğin gibi bir düğün olacak. Söz veriyorum."

Bobby içten bir tebessümle, "Kulağa hoş geliyor," dedi. "Çok cömertsin Meghann."

Claire kaşlarını çatarak Meghann'a baktı. "Neden aklıma aniden Gelinin Babası filmi geldi acaba? Sen her şeyi abartılı yaparsın Meg."

Meghann aniden kendini çok tuhaf ve savunmasız hissetti. Bunu neden bu kadar çok istediğinden de emin değildi. "Bu defa abartmayacağım. Ciddiyim."

Claire sonunda, "Tamam," dedi. "Düğünümü planlamama yardım edebilirsin."

Meghann sırtıp ellerini çırpı. "Güzel. Hemen işe koyulsam iyi olacak. Telefon rehberi nerede? Belirlediğiniz tarih neydi bu arada? Yirmi üçü mü? Yani haftaya cumartesi mi? Elbirliğiyle çalışsak bile zaman yetmeyecek." Mutfaktan bir kâğıt alıp yapılacaklar listesini hazırlamaya koyuldu.

Kardeşinin içeriden, "Olamaz, bir canavar yarattım," dediğini duymuştu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kardeşinin evinde geçirdiği ikinci gecede Joe boğuluyormuş gibi hissetti. Baktığı her yerde eski hayatından kareler görüyordu. Ne yapacağını bilemese de burada kalamayacağından emindi.

Gina'nın alışverişe gitmesini bekledi ve Diana'nın evden aldığı birkaç fotoğrafıyla birlikte eşyalarını eski sırt çantasına doldurup kapiya yöneldi. Mutfak tezgâhının üzerine de bir not bırakmıştı.

Burada kalamayacağım. Affedersin. Canım yanıyor.

Senin de zor bir süreçten geçtiğinin farkındayım.

O yüzden uzağa gitmeyeceğim. Yakında ararım. Seni seviyorum.

Teşekkürler.

I.

Joe kasabaya kadar birkaç kilometreyi yürüdü. Hayden'a vardığında çamurda yürüyormuş gibi hissetti. Yine yorulmuş, bitkin düşmüştü.

Kaçmak, berbat, küçük bir motel odası bulup yaşadıklarını düşünmek istemiyordu. Kafasını kaldırdı ve Mountain View Mezarlığı'nın tabelasını gördü. İçi ürpermisti. Oraya son gittiğinde sağanak yağmur yağıyordu. Yanındaki iki polis her hareketini izlerken yas tutanlar

ondan uzak durmuştu. Joe ayıplayan bakışları üzerinde hissediyor, herkesin fısıldadığını duyuyordu.

Tören sırasında oradan gitmek istemiş, fakat polis onu orada tutmuştu. Boğuk bir sesle, *daha fazla izleyemeyeceğim*, diye fısıldamıştı. Korumalardan biri de *ne acı* demiş, yerinden kımıldamasına izin vermemişti.

Mezarlığa şimdi gitmeliydi. Ama yapamadı, mezar taşının yanı başındaki yeşil çimlere diz çökmezdi.

Üstelik onu mezarlıkta bulamazdı ki. Karısını o gri mezar taşlarından birinin altında bulmaktansa kendi kalbinde bulması daha kolay olurdu.

Joe kasabanın kenarından nehre giden boş arazide yürüdü. Yumuşak, çağliltılı sesler gençliklerine dair sayısız anıyı aklına getiriyordu. Su kenarında piknik yaptıkları günleri, geceleri nehir kıyısına park ettikleri Dodge Charger'ın içindeki sevişmelerini unutmamıştı.

Joe oracıkta diz çöktü.

"Selam Di." Gözlerini sınıksıkı kapatmış, vicdan azabıyla boğuşuyordu.

"Eve döndüm. Şimdi ne olacak?"

Ne yaz esintisiyle birlikte bir yanıt gelmiş ne de Diana'nın parfümünün kokusunu duymuştu. Yine de döndüğüne sevindiğini biliyordu.

Joe gözlerini tekrar açıp gümüş rengi dalgalara baktı. "Eve dönemem." Bu düşünce onu neredeyse hasta ediyordu. Üç yıl önce Bainbridge Adası'ndaki evlerinden çıkıp gitmiş, bir kez olsun arkasına dönüp bakmamıştı. Karısının eşyaları hâlâ dolapta, diş fırçası da lavabodaydı.

Oraya gitmesine imkân yoktu. Tek ümidi, tabii ümit diye bir şey kalmışsa, ufak adımlarla ilerlemektir. Eski hayatına *doğru* gitmesi gerekmiyordu; o hayattan kaçmaktan vazgeçmesi yeterliydi.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Hayden'da iş bulabilirim," dedi

Kasabada kalmak zor olacaktı, bunu biliyordu. Ne yaptığını hatırlayan çok fazla kişi vardı. Bakışlara, dedikodulara katlanması gerekecekti.

"Deneyebilirim."

Bu düşünceden sonra tekrar nefes alabileceğini hissetti.

Çimlerin üzerine diz çöküp eski zamanları düşünerek bir saat daha geçirdi. Sonunda ayağa kalkıp kasabaya döndü.

Sokaklarda gezinen birkaç kişi vardı ve bazıları kaşlarını çatıp ona baktı, ama hiçbiri yaklaşmıyordu. Onu tanıdıklarında neler olduğunu, eski arkadaşlarının onu gördükleri anda nasıl geri çekildiklerini gördü. Kafasını yere indirip yürümeye devam etti. Kasabanın sonuna geldiğinde burada lanet olası bir iş bulma fikrinden neredeyse vazgeçmişti. Riverfront Parkı'nın karşısında durup metal çitlerin arkasındaki çakıl taşlı alanda yan yana park etmiş arabalara baktı. Çelikten bir barakanın üzerinde *Smitty's, Hayden'ın En İyi Otomobil Dükkanı* tabelası asılıydı.

Metal çitin üzerine de bir ilan asılmıştı. *Yardımcı Aranıyor. Deneyim şart, ama kimi kandırıyorum ki?*

Joe karşıya geçip girişe doğru ilerledi.

Bir köpek havladı. O anda *Dikkat Köpek Var!* uyarısını fark etti. Birkaç saniye sonra küçük bir kanış köşeden göründü.

"Madonna, kes havlamayı." Yaşlı bir adamı karanlık, çelik barakadan dışarı çıktı. Yağ lekeli bir tulum giymişti ve kafasında da bir *Mariners* beyzbol şapkası vardı. Uzun beyaz sakalları yüzünün alt kısmını örtüyordu. "Köpeğe aldırış etme. Senin için ne yapabilirim?"

"Yardımcı aranıyor ilanını gördüm."

"Şaka yapıyorsun herhalde?" Yaşlı adam bacağına vurdu. "Jeremy Forman üniversiteye gittiğinden beri o ilan orada asılı. Tanrım, nereden baksan iki yıl olmuştur. Ben..." Adam duraksayıp bir adım attı ve yavaşça kaşlarını çattı. "Joe Wyatt, sen misin?"

Joe gerildi. "Selam Smitty."

Smitty nefesini şiddetle dışarı verdi. "Lanet olsun."

"Geri döndüm ve bir işe ihtiyacım var. Ama benim yüzümden müşterilerini kaybedeceksen anlarım. Gücenmem."

"Vida mı sıkılmak istiyorsun? Ama sen bir doktorsun..."

"O günler geride kaldı."

Smitty uzunca bir süre ona bakıp, "Oğlum Phil'i hatırlıyor musun?" dedi.

"Benden büyüktü, ama anımsıyorum. Kırmızı bir Chevrolet Camaro kullanırdı."

"Vietnam onu mahvetti. Vicdan azabı sanırım. Orada görev yaptı... Her neyse, daha önce de kaçan insanlar gördüm. Bu hiç iyi bir şey değil. Tabii ki seni işe alırım Joe. Kulübede yapılacak çok iş var. Sen de ister misin?"

"Evet."

Smitty kafasını sallayıp çelik barakaya girdi ve diğer ucundan çıktı. Arka bahçe büyük ve düzenliydi. Kaldırım kenarında çiçekler vardı. Yaprak dökmeyen uzun ağaçlar, ağaçtan küçük bir kulübenin arkasında uzanıyordu. Çatı yosun tutmuş, ön veranda neredeyse çökmüştü.

"Ergenlik dönemine kadar burada yaşamıştın. Çıktığın kızların haddi hesabı yoktu."

"Uzun zaman önceydi."

"Evet," Smitty iç geçirdi. "Helga da hâlâ buralarda. Seni gördüğüne sevinecek."

Joe, Smitty'nin peşinden kulübeye girdi.

İçerisi her zamanki gibi tertemizdi. Kırmızı çizgili yün bir battaniye eski, deri bir kanepenin üzerini kaplamıştı ve sallanan bir koltuk nehir taşından şöminenin yanı başında duruyordu. Sarı formika kaplı mutfakta her türlü araç gereç, tencere, tava vardı ve tek yatak odasında da dört direkli çift kişilik bir yatak bulunuyordu.

Joe uzarup Smitty'nin ayı pençesini andıran elini sıktı. Duyduğu minnettarlığa kendisi de şaşırarak, "Teşekkürler Smitty," dedi. Boğazı düğümlenmişti.

"Bu kasabada seni önemseyen çok insan var Joe. Unuttun sanırım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yine de burada olduğumu kim-senin bilmemesini tercih ederim, hiç değilse bir süreliğine. Artık insanların yanında... kendimi rahat hissetmiyorum."

"Yaşadıklarından sonra bu bile büyük bir adım olmalı."

"Evet, çok büyük bir adım."

Smitty gittikten sonra Joe kız kardeşinin evinden aldığı çerçeveli fotoğraflardan birini sırt çantasından çıkardı. Diana'nın gülümseyen yüzüne bakıyordu. "Bu bir başlangıç," dedi ona.

Meghann şaşkın bir halde uyandı. Oda karanlık ve sessizdi. Ne korna ne siren ne de geri viteste giden araç sesi duyuluyordu. Önce kondorun sonundaki odada radyonun açık kaldığını sandı. Sonra bunun kuş civıltısı olduğunu fark etti. Tanrı aşkına, kuş civıltısı mı?

Tabii ya, Claire'in evi.

Meghann doğruldu. Güzel dekore edilmiş misafir odası inanılmaz derecede rahattı. Küçük işlere zaman avrılabilmesinin bir kanıtı olarak her yerde el yapımı süslemeler ve Ali'nin sanat çalışmaları

vardı. Çerçeveli fotoğraflar her yanı kaplıyordu. Başka bir zaman ve mekânda olsa Meghann mücevher kutusu niyetine kullanılan, kabaca boyanmış makarnalarla süslü yumurta kutusunu gördüğünde kahkahalarla gülerdi. Fakat burada, kız kardeşinin evinde, yalnızca tebessüm edebiliyordu. Kutuya baktığında Ali'nin tombul elleriyle makarnalara yapışkan sürüp yerleştirdiğini ve boyadığını gözünde canlandırdı. Bittiğinde Claire de muhtemelen gururla kızını alkışlamış, onunla gurur duyduğunu söylemişti. Annesinin hiç vakit bulamadığı şeyi Claire kendi kızına verebiliyordu.

Biri kapıyı çaldı ve çekingen bir sesle, "Meg?" diye seslendi.

Meghann başucundaki saate baktı.

Onu çeyrek geçiyordu.

Aman Tanrım. Uykusuzluktan çukurlaşan gözlerini ovuşturdu. Her zamanki gibi gece boyunca yatağında bir o yana, bir diğerine dönüp durmuştu. Örtüleri üzerinden atarak, "Uyandım," dedi.

Claire, kapalı kapının arkasından, "Kahvaltın masada," dedi. "Ben havuzu temizlemeye gidiyorum. Bir sakıncası yoksa saat on bir gibi çıkarız."

Meghann ne olduğunu ancak bir saniye sonra anımsadı. Arkadaşlarıyla kasabada buluşan Claire'e eşlik edecekti. Claire kendilerine Kederliler adını veren yetişkin kadınlarla birlikte Hayden'da gelinlik alışverişine çıkıyordu.

Meghann homurdandı. "Hazır olurum."

"O halde görüşürüz."

Meghann, Claire'in uzaklaşan ayak seslerini dinledi. *Ben senin ablanım ve evlenmeni destekliyorum, maskaralığını acaba daha ne kadar sürdürecekti? Er veya geç ortalığı birbirine katacak, ağzını açacak ve gerçek düşüncesi bomba etkisi yaratarak patlayacaktı: Onunla evlenemezsin. Onu tanımıyorsun. Kafanı kullan.*

Fakat bu fikirlerin hiçbirini dile getiremeyecekti.

Yine de Meghann işe dönemeyeceği, arayacağı bir arkadaşı ve gerçek bir tatil programı olmadığı için kız kardeşinin düğün hazırlıklarına katılmıştı. Açıkçası bu iş için ondan daha kötüsü bulunamazdı.

En son ne zaman bir düğüne gittiğini anımsamaya çalıştı.

Ah evet, kendi düğününe gitmişti.

Tabii ki onları yanlış yola sokan düğün değildi; yanlış olan ikisinin bir çift olmasıydı.

Meghann yataktan kalkıp kapıya gitti ve aralıktan dışarıya baktı. Her yer sessizdi. İkinci kat koridorunun sonundaki küçük banyosuna koştu. Lavabonun kenarında duran açılmamış diş fırçası şüphesiz “tatil köyü”nün küçük marketinden alınmıştı. Dişlerini fırçalayıp kısa ve sıcak bir duş aldı.

Üzerinde Dolce & Gabbana bluzu, Marc Jacobs düşük bel kotu ve gümüş, yuvarlak halkalı kahverengi bir kemerden oluşan dünkü kıyafetleriyle Meghann yarım saat sonra evden çıkmaya hazırды.

Çabucak banyoyu toparlayıp yatağını düzelitti ve evden çıktı.

Dışarıda güneş tüm ışıltısını bakımlı bahçeye yansıtıyordu. Haziran sonu, kuzeybatıda yılın en güzel zamanıydı. Çiçekler açmıştı. Rengârenk bahçe, sırtını parlak yeşil çalılıklara ve ağaç kümelerine vermişti. Dokunabileceğiniz kadar yakınmış gibi görünen diğer uçtaki üçgen biçimli heybetli dağlar, kalın bir bulut tabakasına doğru yükseliyordu.

Meghann çantasını arabasının yolcu koltuğuna fırlatıp direksiyonun başına geçti ve motoru çalıştırdı. Sayfiye yerine doğru ağır ağır ilerleyerek çakıl taşlı yolda fazla toz kaldırmamaya çalışıyordu. Evle kayıt bürosunun arası beş yüz metre kadar kısa bir mesafeydi, ama topuklu ayakkabılarıyla o taşların üzerinde yürümesi imkânsızdı.

Sonunda kayıt bürosunun önünde park etti ve ıslak çimlerin arasında düzgün bir yol bulup içeriye girdi.

Hiç kimse yoktu.

Masaya gidip Hayden telefon rehberinden *Düğün Organizatörleri* sayfasını buldu. Bu bölümde bir kayıt vardı. *Royal Düğün Organizasyonu*. Altında, *Bir defa evlenecekmışsınız gibi düşünün*, diyordu.

Meghann bu söze gülmeden edemedi. Alaycılık ve mizah. Meghann'a düğün planlaması konusunda yardımcı olabilecek daha iyi bir yer olamazdı. Numarayı not edip kâğıdı çantasına attı.

Claire'i kamp yerinin tuvaletinde, tıkanan klozetlerden birini açarken buldu. Meghann'ın dehşet dolu bakışları karşısında Claire kahkahayı bastı. "Sen dışarıda bekle Meg. Bir dakika içinde geliyorum."

Bunun üzerine Meghann tekrar dışarı çıktı ve çimlerin kenarında bekledi.

Claire dediği gibi bir dakika içerisinde gelip, "Bir duş alayım, sonra da yola çıkarız," dedi ve Porsche'u görünce, "Buraya kadar arabayla mı geldin?" diye sordu..

Meghann arabaya binip motoru çalıştırdı. Araba çalışınca müzik de gürültülü bir şekilde çalmaya başladı. *Hotel California*. Meghann arabanın üstünü açıp beklemeye koyuldu.

Sonunda Claire üzerinde kot pantolonu ve River's Edge Tatil Köyü baskılı bir tişörtle geldi ve kumaş çantasını arka koltuğa fırlatıp arabaya bindi. "Tam da kasabaya yakışır tarzda."

Meghann, Claire'in bu sözü eleştiri anlamında söyleyip söylemediğini anlamadığı için sustu. Artık böyle bir yol izlemeye karar vermişti: *Sus ve gülümse*.

Claire müziğin sesini kısarak, "Çok geç uyandın," dedi. "Genelde sabah yedide kalktığını sanıyordum."

"Dün gece pek uyuyamadım."

"Benim için endişelenme Meg, lütfen."

Meghann'ın kısık sesle söylenen "lütfen" sözcüğünün tuzağına düştü. Kız kardeşinin, uykusuz kalmasının sebebini düğününe bağlamasına izin veremezdi. "Düğün yüzünden değil. Ben her zaman böyleyim."

"Ne zamandan beri?"

"Sanırım üniversitede başladı. Sınavlara hazırlanırken. Nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

"Hayır, bilmiyorum."

Meghann, Claire'i korumaya, uykusuzluğunun aileleri parçalandıktan sonra başladığını gizlemeye çalıştıysa da üniversite kötü bir örnek olmuştu. Claire için üniversite, aralarında olup bitenleri hatırlatıyor, bu Meghann'ın kardeşine tepeden baktığı anlamına geliyordu. Claire yıllarca üniversiteye erken başlayan zeki ablasıyla ilgili yorum yapıp durmuştu. Yani bu hassas bir konuydu. "Duyduğuma göre annelik de uykusuz bırakıyormuş."

"Demek bebeklerle ilgili birkaç şey biliyorsun. Annem bir kere-sinde bebekken benim çok müzmızlandığımı söylemişti. Gerçekten de sinir bozucu bir durum olmalı."

"Sanki annem bu işlerden çok anlarmış gibi... Sen müzmızlanmıyordun Claire. Sadece kulak iltihabın vardı. Hastalandığında dehşetler gibi çığlık atardın. Ben de ağladığında seni alırdım, çamaşırhaneye inerdim. Ancak kucagımdayken, kurutma makinesinin üzerine oturduğumda uykuya daldırdın. Annem de yalnızca etrafına bakırıp ne olduğunu anlamaya çalışırdı."

Meghann, Claire'in bakışlarını üzerinde hissetti. Konuyu değiştirmek için bir şey söylemek istedi ama aklına bir şey gelmiyordu.

Sonunda Claire güldü. Fakat sesi kırılgandı. "Neden çamaşır yıkamaktan sıkılmadığımı şimdi anlıyorum. Buradan dön."

Bu cümleyle birlikte konuşmaları tekrar normale dönmüştü.

"İşte." Claire lavanta rengi süslemeleri olan, Viktoryen tarzda pembe bir evi işaret etti. Çakıl taşlı kaldırım, kusursuzca kırılmış çimlerle daha da güzel görünüyordu. Her iki yanı da parlak kırmızı güller süslemekteydi. Beyaz çitlerin üzerine *Bayan Abigail'in Dikimevi*. İçeri buyurun yazan bir tabela asılmıştı.

Meghann komik olsa da güzel görünen eve baktı. "Escada ya da Nordstrom'a da gidebilirdik..."

"Lütfen kendi istediklerini yaptırmaya çalışma Meg."

"Tamam." Meghann iç geçirdi. "O zaman Tammy Faye²⁷ gibi düşüneyim. Ya da Kasabalı Sally. Beni sen yönlendir."

Eski merdivenlerden çıkıp dükkâna girdiler. Her yerde eşyalar vardı. Plastik çiçekler, deniz kabuğundan çerçeveler, renkli hamurdan yapılmış Noel süslemeleri... Şömine bölmesi adak için yakılan mumlarla aydınlanıyordu.

Claire, "Selam!" diye seslendi ve önce bir kadın sesi, sonra da yaklaşan hızlı adımları duydu.

İri yarı, yaşlıca bir kadın köşede belirmişti. Dalgalı kır saçlarını *The Brady Bunch* dizisindeki Cindy'nin saçları gibi toplamış, çiçekli uzun bir elbiseyle ponponlu terlikler giymişti. "Claire Cavanaugh. Sonunda seni burada, ikinci katta görmek ne güzel!"

Claire, Meghann'a, "Gelinlikler ikinci katta, o yüzden," dedi. "Abby benden ümidi kesmişti de."

Meghann'ın yanıt vermesine fırsat kalmadan odaya iki kadın daha girdi. Biri kısa boyluydu ve bol, kemersiz bir elbiseyle beyaz spor ayakkabı giymişti. Diğeri uzun boylu, zayıftı ve üzerinde bej rengi muhteşem bir ipek elbise vardı.

27 Amerikalı şarkıcı, yazar, gıncımcı, televizyon programcısı. (ç. n.)

Kederliler grubunun iki üyesi. Meg kadınları tanımıştı, ama dünyanın en büyük ödülünü kazanacak olsa bile isimlerini hatırlaması imkânsızdı.

Kısa boylu olanın Gina, bej rengi elbise giyenin de Charlotte olduğunu sonradan öğrendi.

Gina, Meghann'a şüpheli bir bakış atarak, "Karen bugün gelmedi," dedi. "Willie'nin ortodontist randevusu varmış ve Dottie de gözlüğünün üzerine oturmuş."

Charlotte, "Evet," dedi. "Karen için sıradan bir gün."

Hepsi aynı anda konuşmaya başlamıştı.

Meghann, Charlotte ve Abigail'in yanında duran Claire'i izledi. Dantelden, boncuktan ve duvaktan konuşuyorlardı.

Meg'in tek düşünebildiği şey ise, *en güzel aksesuar evlilik sözleşmesidir*, cümlesiydi. Kendini oradaki kadınlardan çok daha yaşlı ve tamamen ayrı hissediyordu.

"Ee, Meghann. Seni son gördüğümde Alison yeni doğmuştu." Gina dökme demirden yapılmış bir turna kuşu heykelinin yanında duruyordu. "Şimdi de düğüne geldin demek."

Claire'in arkadaşları, Meghann'ın buraya ait olmadığını pek de nükteli sayılmayacak biçimde dile getirmekte ustalardı. "Selam Gina. Seni tekrar görmek ne güzel."

Gina ona baktı. "Ofisten çıkabildiğine şaşırdım. Duyduğuma göre Seattle'ın en iyi boşanma avukatıymışsın."

"Claire'in düğününü kaçırmak istemedim."

"Benim de tanıdığım bir boşanma avukatı var. Gerçekten o da aileleri ayırmakta çok başarılıdır."

"Bu bizim işimiz."

Gina'nın gözlerinde garip bir ifade belirdi. Sesi yumuşamıştı. "Teki, bir araya getirdiğiniz de oluyor mu?"

"Pek sayılmaz."

Gina'nın yüzü asılıp eski bir kâğıt torba gibi buruştuğunda Meghann anladı. "Anladığım kadarıyla sen de boşanıyorsun."

Gina cesurca gülümsemeye çalıştı. "Aslında yeni boşandım. Sanırım her şeyin daha iyi olacağını söyleyeceksin."

Meg yumuşak bir sesle, "Kesinlikle daha iyi olacak," dedi. "Ama biraz zaman alabilir. Yardımını göreceğin birçok destek grupları var." Meghann çantasına uzandı.

"Ben içimdeki sıkıntıyı Kederliler grubuyla atıyorum, ama yine de teşekkürler. İlgilenmene sevindim. Haydi, şimdi üst kata çıkıp kardeşin için en güzel gelinliği seçelim."

"En güzel gelinliğin Hayden'da olması mümkün mü?"

Gina bu söze güldü ve Meg'i üst kata çıkardı. Vardıklarında Claire ilk gelinliği giymişti bile. Karpuz kollu, açık yakalı ve etek kısmı ters dönmüş çay fincanını andıran bir gelinlikti. Meg gösterişli hasır sandalyeye oturdu. Gina da hemen arkasında duruyordu.

Abigail, "Ah tatlım. Çok hoş oldu," dedi. "Yüzde otuz indirim de varmış."

Claire üç panelli boy aynasının karşısında durmuş, bir o yana bir diğerine dönüp duruyordu.

Charlotte, "Prenses elbiseleri gibi," dedi.

Claire, Meg'e döndü. "Ne diyorsun?"

Meghann ne söylemesi gerektiğinden pek de emin değildi. Dürüst mü olmalıydı, yoksa desteklemeli miydi? Elbiseye bir kez daha baktığında Claire'i desteklemenin mümkün olmayacağını anladı. "İndirimde olmasına şaşırmadım. Çok kötü bir gelinlik."

Claire platformdan inip başka bir elbise aramaya koyuldu.

Claire'in ardından Abigail ve Charlotte Meghann'a bakmaya başlamıştı. İkisi de gülmüyordu.

Meghann büyük bir hata yaparak fazla dürüst olmuş, suçlu konumuna düşmüştü. Üstüne üstlük onlar için bir yabancıydı.

Bir sonraki elbiseye yorum *yapmayacaktı*. Kesinlikle yapmayacaktı.

Birkaç dakika sonra Claire, Meghann'a yine, "Sen ne diyorsun?" diye sordu.

Meg sandalyesinde kımıldandı. Şaka mı yapıyorlardı? Bu şey ancak halk dansları gecesinde giyilebilirdi. Ya da *country* müzik ödülllerinde. Elbisenin tek eksiği bir süt kovasıydı ve gerçekten çok çirkindi. Hem demodeydi hem de kalitesiz görünüyordu.

Claire aynanın karşısında bir o yana, bir bu yana dönüp kendine bakıyordu. Sonra Meghann'a döndü. "Çok sessizsin."

"Kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Konuşamam."

Claire'in tebessümü soldu. "Bundan beğenmediğin sonucunu çıkarıyorum."

"Alışveriş merkezinden alınmış ucuz bir gelinliği genelde beğenmem. Ama bu fistolu tuhaf şey insana, 'Sen aklını mı kaçırdın? Hemen kaçıp gidelim buradan,' dedirtiyor."

Abigail rengârenk bir kirpi balığı gibi göğsünü şişirip, "Biraz kırıncı olmuyor musun?" diye sordu.

Meg, "Bu bir düğün olacak," dedi. "*Küçük Ev* dizisinin seçmeleri değil."

Claire tekrar soyunma odasına giderken kısık sesle, "Ablam her zaman böyle kırıncı konuşur," dedi.

Meghann iç geçirdi. Yine her şeyi mahvetmiş, fikrini en sert şekilde ortaya koymuştu. Sandalyesine iyice gömülüp çenesini kapattı.

Tüm öğleden sonra insanı çıldırtan, ucuz bir gelinlik defilesi gibi geçmişti. Claire arka arkaya gelinlikleri giyip herkesin fikir alıyor, sonra tekrar soyunuyordu. Meghann'ın fikrini bir daha sormamış,

Meghann da kafasından geçenleri bir daha söylememiştir. Bunun yerine sandalyesine yaslanıp kafasını duvara dayadı.

Kaburga kemiğine saplanan ağrıyla uyandığında gözlerini kırıştırıp öne eğildi. Charlotte, Abigail ve Claire neşe içinde konuşuyor, ilerideki *Şapka ve Duvak* yazan odada duruyorlardı.

Gina ise gözlerini dikmiş Meghann'a bakıyordu. "Zaman zaman bir cadıya dönüştüğünü duymuştum, ama kardeşin gelinlik giyerken uyumak gerçekten büyük kabalık."

Meghann gözlerini ovuşturdu. "Ancak bu şekilde sessiz kalabilirim. Denny's restoranının garsonu bile daha güzel elbiseler giyiyor. İnan bana ona iyilik yapıyorum. Bir şeyler bulabildi mi peki?"

"Hayır."

"Tanrı'ya şükür demek isterdim, ama sanırım kasabada bir gelinlikçi daha var." Meghann aniden kaşlarını çatı. "Cadı derken tam olarak ne kastettin? Claire benden bu şekilde mi bahsediyor yoksa?"

"Hayır, evet, yani bazen. Kötü zamanlarında birkaç margarita içtikten sonra neler olur bilirsin. Karen da ablasına Ruhsuz Psikopat diyor. Claire'in sana taktığı isim de Jaws."

Meghann gülümsemek istediye de başaramadı. "Öyle mi?"

Gina yumuşak bir sesle, "Buraya taşındığı zamanı anımsıyorum," dedi. "Bir fare kadar sessizdi ve ters bir bakış bile onu ağlatmaya yetiyordu. Yıllarca ablasını ne kadar özlediğini söyleyip durdu. Neler yaşadığını ancak mezuniyetimizden sonra öğrendim."

"Ne yaptığımı demek istedin sanırım."

"Ben kimseyi yargılayamam. Ben de hayatım boyunca boktan şeylerin üstesinden gelmek zorunda kaldım ve annelik gerçekten de dünyanın en zor işi. Kendini buna hazırlamış bir yetişkin bile olsan bile zorlanıyorsun. Demek istediğim şu ki Claire yaşadıkları yüzünden büyük yaralar almış. En çok canının yandığı zamanlarda

da aşırı kibar davranıyor. Asla sorun yaratmasa da böyle zamanlarda etrafındaki herkes gerginliği hissediyor.”

“Gün boyunca ben de böyle bir gerginlik hissettim.”

“Hemen pes etme. İster kabul etsin, ister etmesin burada olduğun için çok mutlu.”

“Ona düğünü planlamak istediğimi söyledim.”

“Benice bunu gayet güzel bir şekilde yapabilirsin.”

“Ne demezsin. Gerçek bir romantikimdir.” Meghan’ın iç geçirdi.

“Tek yapman gereken Claire’i dinlemek. Gerçekten dinle ve hayallerini gerçekleştirmek için elinden geleni yap.”

“Belki sen de zaman zaman bana ipucu verebilirsin. Sanırım bu bir çeşit CIA görevi gibi olacak.”

“En son ne zaman kardeşinle baş başa bir şeyler içip sohbet ettin?”

“Birlikte olduğumuz zamanlarda yemekte şarap içecek kadar büyümemiştik.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sanırım artık birlikte dışarı çıkabilirsiniz.”

“Ama Alison...”

“Sam, Ali’yle ilgilenir. Ben ona haber veririm.” Gina çantasını açıp karıştırmaya başladı ve sonunda bir kâğıt parçası çıkardı. Üzerine bir şeyler yazdıktan sonra Meghan’a uzattı. “İşte telefon numaram. Beni bir saat sonra ararsan Ali’nin programını sana söylerim.”

“Claire benimle gelmek istemez. Özellikle de gelinlikleri o kadar eleştirdikten sonra.”

“Ve uyuduktan sonra. Özellikle de horlaman çok etkili oldu. Her neyse, Claire’in anlattıklarından anladığım kadarıyla başkalarının ihtiyaçlarını ve isteklerini pek de umursayan biri değilsin.”

“Hep bu kadar açık sözlü müsün?”

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

“Tam da bu yüzden boşandım. Claire’i yemeğe götür. Bir film izleyin. Düğün çiçeklerine bakın. *Kardeşçe* bir şeyler yapın. Bunun vakti geldi.”

Kristin Hannah - Kız Kardeşler Arasında

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Claire memnuniyetsizliğini ifade edercesine dudaklarını sıktı; ağzının bir çizgiye dönüştüğünün farkındaydı. Kendi kendine böyle bir yetenek geliştirmişti. Öfkesini, sonradan pişmanlık duyacağı kelimelere dökmeden ifade edebiliyordu. Babası da bu becerisinden sık sık bahsederdi. *Ah, Claire, senden başka kimse tek kelime etmeden bağırmayı beceremez. Günün birinde o sessiz çılgınlığın gırtlığında birikip seni yutacak.*

Siyah saçları ünlü bir yıldızmış gibi dalgalanan ve hızla arabayı süren ablasına baktı. Claire'in toplam malvarlığından muhtemelen daha pahalı olan güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu. Dördüncü defa, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Göreceksin." İşte, yine ayrı yanıt almıştı. Kısa ve öz. Meghann sanki daha fazlasını söylemeye korkuyordu.

Gerçekten de gelinlik seçerken uyuyakalan bir ablası olduğuna inanamıyordu.

Zaten Claire hiçbir zaman ondan daha fazlasını beklememişti. Her şey ortadaydı. Ablasının gelinlik seçmekten keyif alacağına gerçekten inanmış mıydı? Tanrım, elbette hayır. Peki, Meghann arkadaşlarıyla eğlenceli vakit geçirebilir miydi? Maalesef bu da çok zordu.

En incitici olan da Gina ve Charlotte yarı başında olmalarına rağmen Claire'in öncelikle Meg'in fikrini almasıydı. Böylelikle ablasına ihtiyacı olduğunu belli etmişti.

Ona iki defa bu soruyu sormuş, fakat ikincisinden sonra hatasını anlayıp Meghann'ı tamamen yok saymıştı.

Ve sonra horlama sesini duymuştu.

İşte o anda gözyaşları gözlerine hücum etmeye başlamıştı.

Gelinliklerin, hatta pahalı olanların bile gerçekten çirkin olmasının ya da beyaz bir yazlık elbisenin çok daha uygun olacağını düşünmeye başlamasının Claire'e göre bir faydası yoktu. Bu düşünceler gözlerini doldurmaktan başka işe yaramıyordu. Claire artık çıldırma noktasına gelmişti. Meghann düğünü mahvedecekti, buna şüphe yoktu. Ablası havayla bulaşan bir virüs gibiydi. Onunla on saniye aynı odada kalan herkes hastalık kapıyordu.

Claire dördüncü defa, "Ali'nin yanına dönmeliyim," dedi.

"Döneceksin."

Claire derin bir nefes aldı. Artık bu kadar da fazlaydı. "Bak Meg, doğrusu düğün planımla ilgili..."

"İşte geldik." Meg gümüş rengi Porsche'u yoldaki boş park alanında durdurdu. Claire yanıt bile veremeden Meghann arabadan inmiş, sayacın yanına gitmişti. "Haydi."

Seattle'un merkezine gelmişlerdi. Yani ablasının yaşadığı yere yakındı. Muhtemelen Meg ona büyük, pahalı evini gösterecekti.

Claire kaşlarını çatı. Katlı otoparkın en alt kısmına park etmişlerdi. Sonra altı blok kadar ötedeki halk pazarını gördü. Pazarın arkasında da feribot iskelesi bulunuyordu. Bir sokak müzisyeni saksafonuyla hüznü bir parça çalıyor, müzik trafiğin sebep olduğu gürültüyü bastırıyordu. Sol tarafta, beton basamaklardan dökülen şelale çevre-

deki apartmanların bahçesine akıyordu. Yolun karşısında da bu sakin günde büyük bir bölümü boş olan Diamond Otoparkı görünüyordu.

Claire çantasını alıp spor arabadan inerken, "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu. "Nedense seni gösterişli, yüksek bir binada hayal etmiştim."

"Seni binlerce kez evime davet ettim."

"Hayır, iki defa davet ettin. İlk önce annem şu saçma toplantı için şehre geldiğinde, sonra da Noel yemeğine. Fakat grip olup yemeği iptal ettiğin için annem de bizi Carlis Restoranı'na götürmüştü."

Meghann çok şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Ben seni sürekli evime davet ettiğimi sanıyordum."

"Aslında ediyordun. Ama hiçbir zaman bir tarih ya da zaman belirlemedin. Yalnızca şehre geldiğimde mutlaka uğramamı söylüyordun. Fakat benim hiçbir zaman şehre gelmediğimi biliyor olmalıydın."

"Bugün biraz agresif davranıyorsun."

"Öyle mi? Neden acaba?" Claire çantasının askısını omzuna taktı ve bir asker gibi tepeye tırmanan Meghann'a ayak uydurmaya çalıştı. "Düğünle ilgili konuşmalıyız. Bu sabahki performansın..."

"İşte," dedi Meghann, her iki taraftan pencerelerle kuşatılmış dar beyaz bir kapının önünde aniden durarak. Kıvrımlı harflerle *Özel Tasarım* yazılı küçük tabelayı gördü. Siyah takım elbise giymiş bir adam vitrindeki mankenin kıyafetini çıkartıyordu. Meghann'ı görünce içeri girmesini işaret etti.

"Burası neresi?"

"Düğününü organize edebileceğimi söylemiştin, değil mi?"

"Aslında ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Ne yazık ki dinleme becerini geliştirememişsin."

Meg kapıyı açıp içeri girdi.

Claire ise tereddüt ediyordu.

"Haydi, gel." Meghann asansörün önünde kardeşini bekledi.

Claire de onu takip etti.

Bir saniye sonra asansör durdu ve kapılar açıldı. Asansöre bindiklerinde kapılar tekrar kapandı.

Meghann nihayet, "Bu sabah için özür dilerim. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," dedi.

"Uyuman yetmiyormuş gibi bir de horladın."

"Biliyorum. Affedersin."

Claire iç geçirdi. "Bizim ilişkimiz bundan ibaret Meg. İnkâr etmekten yorulmadın mı? İçimizden biri sürekli özür diliyor, ama asla..."

Asansörün kapısı açıldı.

Claire'in nefesi kesilmişti.

Meg elini kardeşinin omzuna koyup onu nazikçe yürütmek zorunda kaldı. Claire dengesizce eşikten geçip dükkâna girdi.

Fakat buraya sadece dükkân demek haksızlık olurdu. Bu, Disneyland'i karnaval diye adlandırmak gibi bir şeydi.

Kusursuz mankenlerin üzerine Claire'in o güne dek gördüğü en güzel gelinlikler giydirilmişti. Claire ilerlerken, "Aman Tanrım," diye iç geçirdi. Hemen önündeki gelinliğin omuzları açtı ve bel kısmı oturuyordu. Saten kumaş yerlere kadar dökülmekteydi. Claire o güne dek dokunduğu her şeyden daha yumuşak olan kumaşa hayran hayran bakarken gözü etikete gitti. *Escada 4.200 dolar* yazıyordu.

Hemen gelinliği bırakıp Meghann'a döndü. "Haydi gidelim." Sanki boğazında bir yumru oluşmuştu. Yine küçük bir kız olmuş, hep birlikte akşam yemeği yiyen bir aileyi uzaktan izliyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

Meg kardeşini bileğinden tutup gitmesini engelledi. "Buradaki gelinlikleri denemeni istiyorum."

"Yapamam. Burası ancak sana göre bir yer olabilir Meg. Ve bu... biraz kırıncı oluyor. Ben yalnızca bir kamp yeri işletiyorum."

"Tekrar söylemek istemiyorum Claire, o yüzden lütfen beni dinle ve bana inan. Haftanın seksen beş saati çalışıyorum ve müvekkillerim bana bir saat için neredeyse dört yüz dolar ödüyor. Hava atmıyorum; bu bir gerçek. Sahip olduğum parayla sana bu gelinliği almak benim için büyük bir anlam ifade ediyor. Bu sabah gördüğümüz gelinlikler sana göre değil. Geçimsiz, züppe kadının teki olduğumu düşünebilirsin, ama gerçek hislerim böyle. Senin için bunu yapmama izin ver."

Claire yanıt veremeden bir kadın, "Meghann Dontess bir gelinlikçi dükkânında. Buna kim inanır?" diye haykırdı.

Lacivert elbiseli, uzun ve tığ gibi ince bir kadın inanılmaz derecede yüksek topuklarını mermer zemine vurarak ileri atıldı. Platin sarısı ve beyaz renkteki saçları Meg Ryan'ınki gibi kesilmişti.

Meg elini uzatarak, "Selam Risa," dedi ve tokalaştıktan sonra Risa, Claire'e baktı.

"Bu senin küçük kardeşin, değil mi?"

Claire hafif de olsa bir Doğu Avrupa aksanı duyuyordu. Kadının Rus olabileceğini düşündü. "Merhaba, ben Claire."

"Demek Meghann evlenmene bir şey söylemiyor, öyle mi?"

"Aslında buna karşı."

Risa kafasını geriye atıp güldü. "Tabii ki karşı olur. Bana da iki defa tavsiyede bulunmuştu. İkisinde de onu dinlemeliydim, ama aşk her zaman başına buyruk hareket eder." Bir adım gerileyip Claire'i baştan aşağı süzdü.

Claire sol elini yumruk yaparak folyodan yüzüğünü gizlemeye çalıştı.

Risa uzun ve siyah ojeli tırnağını ön dişlerine vurup Meghann'a anlamlı bir bakış atarak, "Böyle bir şey beklemiyordum," dedi. "Kardeşinin taşralı olduğunu, adı duyulmamış bir yerde evleneceğini söylemiştin."

Claire gülsün mü, yoksa Meghann'ı tokatlasın mı bilemiyordu. "Ben küçük bir kasabada büyüdüm. Meghann da eskiden küçük bir yerde yaşıyordu."

"Ah, Meghann'ın kalbini bıraktığı yer de orası olmalı, değil mi?" Risa tekrar dişlerine vurdu. Sonunda, "Çok güzelsin," dedi. "Sanırım kırk ya da kırk iki bedensin. Sutyenine dolgu koymamıza gerek kalmayacak." Meghann'a döndü. "Renaldo'dan bir randevu alabilir misin? Saçları..."

"Denerim."

"Bu güzel gözleri vurgulamalıyız. Çok hüznölü. Bana Brad Pitt'in kansıru anımsattı. *Friends* dizisindeki şu endişe dolu kadın. Evet. Kız kardeşin ona benziyor. Bence klasik bir gelinlik çok yakışacaktır. Prada, Valentino, Armani, Wang. Belki Azzaro'dan klasik bir model de olabilir. Haydi, gel." Kadın dönüp yürümeye başladı. Eli yılan gibi kıvrılıp bir gelinliğe uzanmıştı.

Claire, Meghann'a döndü. "Armani mi? Wang mi?" Kafasını iki yana salladı, ama *bunu yapamazsın* diyemedi. Söylemesi gereken kelimeler bunlar olsa da şu anı yaşamaktan bile kendini alı koyduğunu düşününce boğazı düğümlendi. Hangi kadın böyle bir şeyi hayal etmezdi ki? Özellikle de tutulmamış onca söze rağmen hâlâ aşkın gücüne inanıyorsa.

Meghann, "Hiçbir şey almadan da çıkabiliriz," dedi. "Sen yalnızca dene. Öylesine."

"Öylesine."

"Siz ikiniz, acele etseniz iyi olur! Başka işlerim de var." Risa'nın sesiyle irkilen Claire ileri atıldı.

Risa bir oraya bir buraya gidip bulduğu gelinlikleri kolunda toplarken Meghann geride bekliyordu.

Birkaç dakika sonra Claire kendi yatak odasından daha geniş olan prova odasına adımını attı. Tam karşısında üç adet boy aynası duruyordu. Ortada da küçük, ahşap bir platform durmaktaydı.

"Haydi bakalım. Elbiseler şurada. Birini dene." Risa, Claire'e nazikçe dokundu.

Claire birkaç gelinliğin asılı durduğu soyunma kabinine girdi. Birincisi üst kısmı dantelli ve boncuk işlemeli beyaz ipekten, Ralph Lauren marka bir gelinlikti. Diğer ise fırfırlı, kolsuz ve etek ucu biraz asimetrik duran, kırk beyaz bir Prada'ydı. Bir tane de beyaz ipek kumaştan, dar bir Armani vardı. Drape gelinliğin yakası V şeklindeydi ve sırtı açıktı.

Claire hiçbirinin fiyatına bakmadı. Hayal bile edemeyeceği bir an yaşıyordu ve istediği gelinliği alabilirdi. Buruşuk kot pantolonunu ve tişörtünü çıkarıp yere fırlattı. Yıkanmaktan rengi solmuş ucuz sutyeniyle külotuna bakmamaya çalışıyordu.

Ralph Lauren gelinlik çıplak vücudunda bir bulut gibi süzülüyordu. *Los Angeles Sırları* filmindeki Kim Basinger'a benzemişti.

Risa, "Gel bakalım hayatım," dedi.

Claire kapıyı açıp prova bölümüne geçti.

Herkesin nefesi kesilmişti. Ardından Risa, "Ayakkabılar!" diye bağırıp koştu.

Meg de kucak dolusu elbiseyle orada duruyordu. Yumuşak bir iç çekişle dudakları aralanmıştı.

Claire gülümsemeden edemedi. Aynı zamanda da ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Bu Ralph Lauren fena değilmiş. Tabii arabam bile bu gelinlikten daha ucuzdur." Platforma çıkıp aynadaki

yansımasına baktı. Meghann'ın bu sabahki gelinlikleri neden beğenmediğini şimdi anlıyordu.

Risa elindeki bir çift topuklu ayakkabıyı sallayarak geri geldi.

Claire güldü. "Sen beni ne sandın? Carrie Bradshaw²⁸ mu? Bu kadar yüksek topuklu ayakkabılar giyersem mahvolurum. Düşüp kalça kemiğimi kırmamam mümkün değil."

"Sus da giy şunları."

Claire kendisine söyleneni yapıp dimdik durdu. Aldığı her nefes onu tepetaklak etmekle tehdit ediyordu.

"Aahh. Maalesef annen sana topuklularla yürümeyi öğretemiş. Gerçekten çok yazık. Sana topuksuz bir şeyler getireyim." Son cümlesinde Risa'nın ağzı hafifçe bükülmüştü.

Risa gözden kaybolduğunda Meghann güldü. "Sanırım annem bize sadece ayağımıza olmayan ayakkabılarla yürümeyi öğretti."

"Ama onun her zaman yeni ayakkabıları olurdu."

"Ne komik."

İki kardeşin bir anlık bakışmaları birbirlerini ne kadar iyi anladıklarını gösteriyordu. Bu bakışın etkisinden kurtulduğunda Claire'in içini bir pişmanlık kapladı.

Claire, "Sence kumaş çok ince değil mi?" diye sordu. Ablasına para harcatmamak için tüm gelinliklerde bir kusur bulmalıydı.

Meghann kaşlarını çatı. "İnce mi? Hayır, çok güzel oldun."

"Her yerinde potluk var."

"Claire bu gelinlik kırk beden. Konuyla ilgili bir yorum daha yaparsan Yeme Bozukluğu Olan Hollywood'lu Eşler Ligi'ne transfer olacaksın."

28 *Sex and the City* dizisinde Sarah Jessica Parker'in canlandığı karakter (ç. n.)

Claire birbirinden güzel gelinlikleri sırayla denemeye devam ediyordu. Kendini prenses gibi hissetmişti ve hiçbirini beğenmiyormuş gibi davranması da hiç sorun yaratmamıştı. Her defasında illa ki küçük bir kusur buluyordu. *Kolları çok kısa, çok geniş, çok kabarık, yakası çok açık, çok seksi, fazla geleneksel, içinde kendimi rahat hissedemedim.*

Fakat Meghann'ın sinirlenmeye başladığını görebiliyordu. Yine de ablası Claire'e gelinlik denetmeye devam etti. Her defasında, "Al, bunu da dene," diyordu. Buna rağmen Meg'in sabır konusunda pek de iyi olduğu söylenemezdi.

Risa da çoktan başka müşterilerle ilgilenmeye başlamıştı.

Claire nihayet son gelinliği de denedi. Bunu da Meghann seçmişti. Üst kısmı taşlarla süslü, etek kısmı ipekten, oldukça gösterişli bir gelinlikti.

Claire kopçasını açıp gelinliği giydi. Kabinden çıktığında hâlâ arka düğmeleri iliklemeye çalışıyordu.

Meghann tek bir kelime bile etmemişti.

Claire kaşlarını çattı. Dükkânın bir başka yerinde diğer müşteriyle konuşan Risa'nın sesi duyuluyordu.

Claire ablasına baktı. "Alışılmadık derecede suskunsun. Heimlich manevrasına²⁹ başlasam mı?"

"Dön de kendine bir bak."

Claire gelinliğin etek kısmını kaldırıp platforma çıktı ve yavaş yavaş üç panelli aynaya baktı.

Aynadan kendisine bakan kadın kesinlikle Claire Cavanaugh değildi. Hayır, gördüğü kişi kozmetik ürünler satmanın daha iyi bir iş imkânı olduğuna inanarak üniversiteden ayrılan, sonrasında kozmetik kariyerinden de vazgeçen kadın olamazdı... Bu kadın sevdiği adam onunla evlenmediği için evlilik dışı bir çocuk da

29 Boğazına bir şey kaçan kişiye yapılan ilk yardım hareketi. (ç. n.)

doğurmamıştı. Ve şüphesiz, tatil köyü olduğu varsayılan bir kamp alanını da işletmiyordu.

Böyle bir kadın ancak limuzinle gezip şampanya içerdi. Ayrıca daima konforlu yataklarda uyur, pasaportu her zaman güncellenmiş olurdu.

New York'ta üniversite okuyup Paris'te yüksek lisans yapsaydı işte böyle bir kadın olabilirdi. Hatta belki hâlâ böyle bir kadına dönüşme imkânı vardı.

Bir elbise hayatında ters giden her şeyi unutturup nasıl bambaşka bir geleceğin mümkün olduğunu gösterebilirdi ki? Kilisede yürürken Bobby'nin yüzünün alacağı ifadeyi düşündü. Dizlerinin üzerine çöküp karısı olmasını isteyecek Bobby, Claire'i bu gelinlikle görürse...

Meghann kardeşinin arkasına gelip durdu.

İşte şimdi yan yana duruyorlardı. Bir zamanlar kız kardeşten de öte olan, ama sonra birbirinden ayrı düşen, aynı annenin kızları.

Meghann, Claire'in çıplak omzuna dokundu. "Sakin bu elbisede de kusur aramaya kalkışma."

"Fiyatına bakmadım ama..."

Meghann etiketi yırttı. "Bakmayacaksın da." Sonra dönüp elini kaldırdı. "Risa, gelir misin?"

Claire ablasına baktı. "Biliyordun, değil mi? Özellikle bu gelinliği seçtin."

Meg gülmemeye çalıştı. "Bu Vera Wang tatlım. Elbette biliyordum. Dineceğini tahmin etmiştim. Gelinliğini almanı istemiyor musun?"

"İstemediğimden değil."

"Bak, Claire. Beni düğününe davet etmen bile yeterince anlamlı."

Claire uzun bir duraksamanın ardından, "Biz bir aileyiz," diye yanıtladı. Bu konuşma ona garip ve anlaşılmasız derecede tehlikeli gelmişti. Sanki her an parçalanabilecek buzlar üstünde, donmuş bir

gölde yürüyorlardı. "Gelinlik için teşekkür ederim Mag. Bu tam..." Sesi biraz titredi. "Tam hayalimdeki gelinlik."

Meg nihayet gülümsedi. "Evliliğe inanmıyorum desem de mükemmel bir düğün planlayamam demedim ki."

Risa kolları gelinliklerle dolu bir halde prova odasına geldi; yüzü kıpkırmızıydı. Yumuşak bir sesle, "Wang," dedi ve Meg'e baktı. "Bunu beğeneceğini söylemiştin."

"İyi tahmin."

"Âdeta bir aşk tablosu, değil mi?" Risa diğer gelinlikleri asıp Claire'in yanına gitti. "Göğüsten şu kadar alıp beli de genişletmemiz lazım. Tabii bir de duvak seçmeliyiz. Şık, ama sade olsun. Nasıl bir ayakkabı giyeceksin?" Risa iğneleyip işaretler koymaya başladı.

"Bunlar iyi."

Risa eğilip etek kısmını işaretledikten sonra, "Etek boyunu uzun tutalım. Belki fikrini değiştirirsin. Ve bence kesinlikle değiştirmelisin. Zamanında hazır ederim," dedi ve işi bitince gitti.

Risa gidince Claire, "Bu elbiseyi seçeceğimi nereden bildin?" diye sordu.

"Benim düğünümde Elizabeth'le konuştuğumu duymuştum. Gelinliğin sade olması gerektiğini söylemiştin. Haklıydın. Benimki ancak bir sırte giyebilirdi." Meghann gülümsemeye kararlıydı. "Eric beni bu yüzden terk etmiş bile olabilir."

Claire ablasının sesindeki hassasiyeti hissetmişti. Uçuşan bir tüy gibi ince ve sessizdi. Buna şaşırmıştı, çünkü ablasının her zaman bir kaya kadar sağlam olduğunu düşünürdü. "Canını yaktı, değil mi?"

"Tabii ki yaktı. Kalbimi kırması yetmezmiş gibi bir de benden para istedi. Evlilik sözleşmesi yapmış olsaydım her şey çok daha kolay olurdu. Onunla evlenmek yerine birlikte yaşayabilirdim."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Claire bu imalı sözü duyunca gülmeden edemedi. Fakat bu kez bir anlamı vardı. "Bobby'yle evlenmek hataysa, ben bu hatayı yapmak istiyorum."

"Evet. Aşk tam da budur işte. Doğasında iyimserlik var. Bu yüzden artık sadece seks için erkeklerle yaklaşıyorum. Şimdi Çin yemeği alıp benim evimde yemeye ne dersin?"

"Alison..."

"Zeke'in arabaya servis restoranında yemek yiyip bowling salonunda Sam ve Bobby'yle buluşacak. Gina'yı aradım."

Claire gülümsedi. "Bobby geceyi bowling salonunda mı geçirecek? Ve sen de gerçek aşka inanmıyorsun, öyle mi? Gelinliği çıkarmama yardım et lütfen." Claire üzerinden düşen elbiseyi toplayıp dikkatlice soyunma odasına geçti. Tam kapıyı kapatırken, "Gelinliğin çok güzeldi Meghann ve sen de çok güzeldin. Umanım Elizabeth'e öyle bir yorum yapmama kızmamışsındır. Birkaç kadeh içmiştik," demek aklına geldi.

"Kollarım açık bir şemsiye gibi görünüyordu. Neden öyle bir gelinlik seçtiğimi bilmiyorum. Hayır, aslında biliyorum. Ne yazık ki annemin giyim zevki bana geçmiş. Para kazanmaya başlar başlamaz, benim için alışveriş yapacak birini bile tutmuştum. Yine de özür dilediğin için teşekkür ederim."

Claire soyunma kabininin kapısını kapattı ve kıyafetlerini giyindi. Duvak ve ayakkabı seçimi de bir saatlerini almıştı. Her şeyi seçtiklerinde Meghann, Claire'i kolundan tutup mağazadan dışarı çıkardı.

Çin lokantasının önüne geldiklerinde Meghann arabayı park edip restorana koştu ve üç dakika sonra elinde kâğıt bir poşetle geri geldi. Paketi Claire'e verip direksiyonun başına geçti ve gaza bastı.

Pike Caddesi'ne dönüp soldaki yer altı otoparkına girdiler.

Claire ablasının peşinden asansöre bindi ve Meghann'ın teras katındaki dairesine geldiler.

Manzara nefes kesiciydi. Pencereleeri lacivert gökyüzü dolduruyordu. Kuzeydeki sakın Queen Anne bölgesi rengârenk ışıklarla parlıyordu. Yaz renklerine bürünen Space Needle kulesi de buradan görülebiliyordu. Diğer pencerelerden gece mavisi renginde Sound Koyu görünüyor, karanlık yüzeyi kıyıdaki şehir ışıklarıyla biraz olsun aydınlanıyordu.

Claire, "Vay canına," dedi.

Meghann yemek paketini mutfağın siyah, granit tezgâhına bırakıp, "Evet. Manzara harika," dedi.

Claire ne yana baksa kusursuzluk görüyordu. Saten duvarlarda tek bir tablo bile eğik değildi. Ayrıca masarın üzerinde tek bir kâğıt parçası dahi yoktu. Tabii toz da.

Köşedeki küçük Biedermeier³⁰ tarzı konsola yaklaşan Claire, parlak yüzeyde çerçeveli tek bir fotoğraf gördü. Odadaki tek fotoğraf buydu.

Yıllar önce Claire ve Meghann'ın birlikte çekildikleri fotoğraf işte orada duruyordu. Henüz çocuklardı; yedi ve on dört yaşlarında olmalıydı. İskelenin ucunda birbirlerine sarılmış oturuyorlardı. Fotoğrafın köşesindeki ucu yanan sigaradan, fotoğrafı çeken kişinin anneleri olduğu anlaşılıyordu.

Nedense onları bu şekilde görmek Claire'in canını yakmıştı. Yemekleri tabaklara koyan Meghann'a baktı.

Sonra fotoğrafı yerine bırakıp ablasının evinde gezinmeye devam etti. Ancak çocuksuz ve evcil hayvan beslemeyen bir kadının tercih edeceği, baştan başa beyaz renkte döşenmiş yatak odasını ve bir kozmetik mağazasından daha fazla güzellik ürünü içeren banyosunu gördü. Yine de Claire bir eksik olduğunu hissetmişti.

30 1815-1848 yılları arasında Orta Avrupa'da gelişen sanat akımı.(ç. n.)

Tekrar mutfağa döndü.

Meg ona buzlu bardakta *margarita* ikram etti. "Buzlu ve tuzsuz. İyi mi?"

"Harika. Evin gerçekten muhteşem."

"Ev." Meg güldü. "Çok komik. Buraya hiç ev gözüyle bakmadım, ama yine de teşekkürler."

İşte Claire neyin eksik olduğunu bulmuştu. Burası ev değildi. Ancak çok güzel bir otel dairesi olabilirdi. Lüks, ama soğuk, kişiye özel olmayan bir daire. "Sen mi dekore ettin?"

"Şaka yapıyorsun herhalde. Kendim için seçtiğim son şey paraşüt kollu bir gelinlikti. Hayır, burası için bir dekoratör tuttum. İngilizce bilmeyen Alman bir kadındı." Meghann tabakları koydu. "Haydi, gel, terasta yiyelim." Meghann kendi tabağıyla içkisini dışarı taşıdı. "Yerde oturmamız gerekecek. Dekoratör dünyanın en rahatsız dış mekân mobilyalarını seçmişti. Ben de hepsini iade ettim, ama yenilerini alacak vaktim olmadı."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Yedi yıldır."

Claire ablasının peşinden dışarı çıktı. Çok güzel bir geceydi. Gökyüzü yıldızlarla dolmuştu.

Yemek yerken aralarına bir sessizlik çöktü. Meg sessizliği bozmak için garip ve yersiz bir iki laf ettiyse de yükselen dalgalar gibi sessizlik hep geri geliyordu.

"Gelinlik için sana teşekkür ettim mi?"

"Evet. Bir şey değil." Meg boş tabağını bırakıp arkasına yaslandı.

Claire, "Çok komik," dedi. "Trafığın, gemilerin ve tren yolunun gürültüsüne rağmen burası yine de boş gibi. Bende yalnızlık hissi uyandırıyor."

"Şehir hayatı böyle olabiliyor."

Claire, Meghann'a baktığında ilk kez karşısında kendini her zaman haklı gören sert ve yargılayıcı ablasını görmüyordu. Aynı zamanda karşısındaki kişi bir zamanlar onu çok seven ablası da değildi. Şimdi işten başka bir hayatı olmayan solgun, nadiren gülen bir kadına dönüşmüştü. Meghann yıllar önce kalbi kırılmış ve artık aşkın gerçek olduğuna inanmak istemeyen yalnız bir kadındı.

Claire bir zamanlar birbirlerinin en yakın arkadaşları oldukları o günleri hatırlamadan edemedi. Yıllar sonra ilk defa yine eskisi gibi olup olamayacaklarını merak ediyordu. Bunun için ikisinden birinin ilk adımı atması gerekliydi.

Claire şansını denemek istedi. "İstersen düğün planlamasını yaparken birkaç gece gelip bende kalabilirsin."

"Gerçekten mi?" Meghann şaşkın bir ifadeyle kafasını kaldırdı.

"Çok yoğun olduğumu biliyorum."

"Hayır, aslında şu sıralar davalar arasında bir boşluk var ve Hayden'da biraz vakit geçirebilirim. Yani hazırlıklar için. Hatta yarın düğün organizatörüyle bir toplantı yapacağım. Ama davetsiz gelmek istemedim."

Büyük hata Claire. İnanılmaz derecede büyük bir hata. "Anlaştık o zaman. Birkaç geceyi bende geçirirsin."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Meghann arabayı park edip kaldırma indi ve yol tarifini tekrar kontrol edip sokağa baktı.

Hayden sıcak güneşin altında parlıyordu. İnsanlar sokakta ve ahşap kaldırımlar üzerinde yürüyor, yürürken birbirlerine el sallıyor, zaman zaman da dedikodu yapmak için gruplar halinde toplanıyorlardı.

Yolun karşısında saçlarını mora boyamış genç bir kız tek başına duruyordu. Üzerindeki pantolon NBA oyuncusu Shaquille O'Neal'a bile bol gelirdi.

Meghann kızın bu küçük kasabada kendini bir yabancı gibi hissettiğinin farkındaydı. Buraya uymuyordu. Meghann'ın uzun zaman önce öğrendiği üzere, farklı olmak nerede olursa olsun yanlış anlaşılırdı. Kıyafetleriniz ve tavırlarınız uygunsuzsa her şekilde fahişe damgasını yerdiniz. Fakat er ya da geç pes eder, herkesin size giydirdiği sığa uyum sağladınız. İşte Meghann bu gerçeği oldukça erken bir zamanda kavramıştı.

Meghann annesinin Hayden gibi kasabalara neden hiç uğramadığını şimdi anlıyordu. *Bir bar ve dört kilise mi? En iyisi bu kasabayı es geçelim.* Annesi daha çok kimsenin onu tanımayacağı, gecenin bir yansı üç aylık ödenmemiş kira borcuyla kaçtığında kimse tarafından bulunamayacağı yerleri severdi.

Meghann iki blok yürüyüp Azalea Sokağı'na saptı.

Gideceği yer belliydi; mor süslemeli, kanarya sansı Viktoryen tarzda küçük bir ev. Öndeki beyaz direğin üzerinde eğik bir levha asılıydı: *Royal Düğün Organizasyonu*. Pembe renkli harflerin etrafı parlak güllerle çevrelenmişti.

Meghann neredeyse vazgeçiyordu. Parlak boya kullanan birinin düğün organize etmesi mümkün değildi.

Ama her şeye rağmen bu Claire'in günüydü ve o da küçük, sıradan bir düğün istiyordu.

Beni duydun mu Meg? Ciddiyim.

Claire bu cümleyi dün gece üç defa, bu sabah da iki defa söylemişti.

Meghann, "Ne yani *swing* müzik ya da buzdan heykeller de mi olmayacak?" diye ona takılmıştı.

"Buzdan heykel mi? Şaka yapıyorsun herhalde. Ben ciddiyim Meg. Sade kelimesini lütfen aklından çıkarma. Yiyecekler için bir şey yapmamıza da gerek yok. Herkes bir şeyler getirecek."

Meghann bu noktada itiraz etmişti. "Bu bir düğün, cenaze değil ve iki tören arasında benzerlikler görsem de herkesin yiyecek bir şeyler getireceği bir düğüne izin veremem. Hayır, bu asla olmaz."

"Ama..."

"Peynirli sosisli sandviç ve yüzük şeklinde jöle mi getirecekler?" Meghann bu düşünyle ürpermişti. "Bu mümkün değil."

"Meg, yine kendi bildiğini okumaya başladın."

"Tamam, ben bir avukatım. Uzlaşmaya varabiliriz. Sade bir yemek olacak."

"O halde yemek dışarıda verilecek."

"Dışarıda mı? Yağmurun yağdığı, böceklerin gezindiği bir yerde mi?"

Claire gülümsedi. "Evet, dışarıda, Hayden'da."

"Bu noktaya parmak baştığın iyi oldu. Yanlışlıkla Bainbridge Adası'ndaki Bloedel Reserve bahçelerinde de rezervasyon yaptırabilirim. Orası gerçekten çok güzel. Üstelik yakın."

"Hayır, Hayden'da olacak."

"Tamam. Ama tören esnasında muhtemelen bir kuş gelip kafanı pisletecektir."

Claire önce gülmüş, ardından da ciddileşmişti. "Bunu yapman gerekmiyor, biliyorsun. Dokuz günde düğün hazırlığı yapmak çok zahmetli bir iş."

Meg, Claire'in düğün organizasyonunu onun yapmasını istemediğinin farkındaydı ve bu durum biraz canını yakıyor, tüm başkaldınlara rağmen iyi bir iş çıkarma azmünü güçlendiriyordu. "Kasabada bir görüşmem var. O yüzden hemen çıksam iyi olacak." Meg tam çıkarken Claire, "Shower partisini³¹ unutma. Yarın gece Gina'da," diye anımsattı.

Meghann tebessümünü korumaya çalışıyordu. Partide herkes çift olacaktı. Fakat Meghann'ın, Gina'yı saymazsak oradaki tek bekâr olacağına şüphe yoktu.

Ne eğlenceli!

Meghann dükkânın kapısını açtı. Bir yandan Pee-wee Herman³² ve arkadaşlarının üzerine atlaması beklerken gerçeküstü bir görünüme sahip rengârenk bir bahçeye girmişti. Suni çim kaplı zeminden geçip ağırlığının altında ezilen verandanın basamaklarına yöneldi ve somon rengi kapıyı çaldı.

Kapı aralanırken bir şeye çarptı ve gürültülü bir ses duyuldu. "Lanet olası kapı!"

31 Evlenecek kişiler için törenden birkaç gün önce düzenlenen, hediyelerin verildiği parti. (ç. n.)

32 Amerikalı komedyen Paul Reubens'in canlandırdığı karakter. (ç. n.)

Derken kapı ardına kadar açıldı.

Pembe saçlı yaşlı bir kadın, yanındaki oksijen tüpüyle otomatik bir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Her bir burun deliğine takılmış ince hortumlar çukurlaşmış elmacık kemiklerine uzanıp kulaklarının arkasına takılmıştı.

Kadın kaşlarını çatarak, "Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

"Anlayamadım?"

"Henry aşkına, ne istiyorsun? Lanet kapıyı sen çalmadın mı?"

"Ah. Ben koordinatorle görüşmeye geldim."

"Benim. Ne istiyorsun? Erkek striptizeci mi?"

"Büyükanne!" Diğer odadan ince bir erkek sesi geldi. "Sen yirmi yıl önce emekli oldun."

Kadın genleyip tekerlekli sandalyesini çevirdi ve uzaklaştı. "Erica'nın başı dertte. Gitsem iyi olacak "

Kapıya gelen uzun boylu adam, "Büyükanmemin kusuruna bakma," dedi. Kıvrıkcık, boyalı saçları ve Kaliforniya tarzı yanık bir teni vardı. Gözlükleri kalın ve siyah çerçeveliydi. Daracık, siyah bir deri pantolon ve bostan korkuluğunu andıran incelikteki kollarını açıkta bırakan yeşil bir atlet giymişti. "Arada bir hafızası gidip geliyor. Sen Meghann Dontess olmalısın. Ben Roy Royal."

Meghann gülmemeye çalıştı.

"Tutma kendini, güzel gülüyorsun. Göbek adım Al olmadığı için şanslıyım." Roy kalçasını yana doğru dışarı çıkarıp elini de beline koydu. "Bu çok dikkat çekici bir kıyafet Bayan Dontess. Hayden'da Marc Jacobs marka kıyafetlere pek sık rastlanmaz. Bizim marka seçimimiz genellikle Levi's ve Wrangler'la sınırlıdır. Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Ben Claire Cavanaugh'un ablasıyım. Düğün programını yapmak için geldim."

Adam neredeyse havaya sıçrayıp çılglık atmıştı. "Claire ha! Pekâlâ! Haydi başlayalım. Claire için en güzelini hazırlayacağız." Adam Meghan'ı oturma odasındaki pembe, kadife kumaştan kanepeye yöneltti. "Tabii ki Episkopal Kilisesi'nde bir tören olacak. Karşılama Moose Lodge'da olacak ve yemekler de Chuck Wagon'dan temin edilecek. Ayrıca Target'tan da tonlarca ipek çiçek alabiliriz. Tekrar kullanılabilirler."

Meg, *basit ve sıradan*, diye düşündü, ama dayanamadı. "Bir saniye."

Roy heyecanlı konuşmasının ortasında durdu. "Evet?"

"Demek Hayden'da düğünler böyle oluyor."

"En iyisi bu. Yalnızca Bayan Henshaw'ınki daha güzel olmuştu. Monroe'daki golf kulübünün binasını kiralamıştık." Adam eğildi. "Sadece bira değil şampanya da vardı."

"Peki, buralarda bir düğüne ne kadar harcanıyor?"

"Bayan Henshaw'ınki gibi olmasa da mükemmel bir organizasyon için iki bin dolar kadar harcanır diyebiliriz." Adam Meghan'a baktı. "Fotoğrafları eğitim merkezinden çocuklar çekerse biraz daha ucuz olabilir."

Şimdi öne doğru eğilen Meg'di. "*People* dergisini okur musun Roy? Ya da *In Style*?"

Adam güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Hem de her sayfasını."

"O halde ünlülerin düğünlerinin nasıl olduğunu biliyordundur. Özellikle de 'sade ve şık' olanları."

Roy elini havaya savurup parmaklarını şıklattı. "Şaka mı yapıyorsun tatlım! Denise Richard'ın düğünü sözde sadeydi, ama Rose Bowl'daki geçit törenine yetecek kadar taze çiçek vardı. Hollywood'da sade demek, yalnızca nedimelerin olmadığı ve resepsiyonun açık havada yapılmadığı çok çok pahalı bir düğün demektir."

"Peki, sır saklayabilir misin Roy?"

"Asla ağzımı açmam. İnan bana tatlım bu dudaklar ne zaman susması gerektiğini bilir."

"Bu kasabanın bugüne kadar görmediği bir düğün istiyorum. Ama ikimiz dışında kimse bunu bilmeyecek. Herkese çok ucuza mal oluyor diyeceksin. Anlaştık mı?"

"Kesinlikle." Adam sırtıp ellerini çırpı. "Bütçen nedir?"

"Kusursuzluk. Küçük bir kızın hayali."

"Yani..."

"Para konusunda endişe etmemize gerek yok."

Adam tebessümünü bozmadan kafasını iki yana salladı. "Tatlım, ben daha önce bu sözü hiç duymadım. Bugüne kadar gördüğüm en harika kadınsın." Sehpaya uzanıp *Bride's* dergisini aldı. "Gelinlikle işe başlamalıyız. Bu..."

"Gelinliği var."

Adam kafasını kaldırdı.

"Vera Wang."

Adam hayranlık dolu bir sesle, "Vera Wang," diye tekrar edip dergiyi bıraktı. "Tamam, o halde işe koyulalım."

"Açık havada olmalı."

"Ah, çardak altında. Mükemmel. O zaman işe ışıktırmayla başlamalıyız..."

Adam ışıktırma, çiçekler, masa süslemeleri ve pasta gibi milyonlarca detay üzerine konuşurken Meghann onu dinlemiyordu bile.

Buraya gelmekle kesinlikle çok iyi etmişti. Yapması gereken tek şey bir çek yazmaktı.

Joe kolunu dirseğine kadar eski bir Kubota traktörünün şasisine sokup yağı değiştirirken bir arabanın yanaştığını duydu. Smitty'nin

müşterileri garaja buyur ederken hep yükselttiği gür sesini duymaya hazırlanmıştı, ama bu defa kulağına radyodaki eski bir Hank Williams şarkısının ince ve cızırtılı sesinden başka bir şey gelmiyordu.

Biri, "Kimse yok mu?" diye seslendi. "Smitty?"

Joe traktörün altından çıkıp ayağa kalktı. Tam beyzbol şapkasını takıp siperini gözlerine indiriyordu ki gösterişli, iri yarı bir adam garaja girdi.

Joe adamı tanıdı. Bu çalışırken kolunu kaybeden, eski zamanların kerestecisi Reb Tribbs'ti.

Joe şapkasını biraz daha indirip göz teması kurmamaya çalıştı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim kamyon yine sorun çıkarıyor. Lanet olasıca şeyi Smitty'ye getirdim. Tamir ettiğini söylemişti. Bir şeyler yapmış, ama adam gibi çalışana kadar ödeme yapmayacağım."

"Bunu Smitty'yle konuşmalısın. Ama eğer garaja getirirsen ben..."

"Seni tanıyor muyum?" Reb kaşlarını çatıp kovboy şapkasını arkaya doğru iterek ona yaklaştı. "Ben sesleri asla unutmam. Gözlerim iyi görmez, ama kulaklarım canavar gibidir."

Seni tanıyor muyum? Joe bu soruyu Washington'ın tüm kasabalarında duymuştu. "Yüzüm insanlara tanındık geliyor. İnsanlar beni tanıdıklarını sanıyorlar. Şimdi eğer kamyonu buraya getirirsen..."

"Joe Wyatt. Tanrı aşkına." Reb ıslık çaldı. "Sensin değil mi?"

Joe yenilgiyi kabul etmiş gibi iç geçirdi. "Selam Reb."

Uzun sessizlikte Reb birini dinliyormuş gibi kafasını yana eğip Joe'yu süzdü. "Buraya gelecek cesareti bulabildin demek. İnsanlar ne yaptığını unutmadı. Hapiste olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Joe çekip gitmemek için kendini tutup adamı dinledi. Duyacağı her sözü hak ediyordu.

"Bence gitsen iyi olur. Babası kasabaya döndüğünü duymasın."

"Babasını görmedim."

"Tabii görmezsin. Senin gibi lanet olası korkakların o kadar cesareti yoktur. Git buradan Joe Wyatt. Bu kasabanın senin gibi bir adama ihtiyacı yok."

"Yeter Reb." Bu Smitty'nin sesiydi. Bir elinde yarım bir sandviç diğerinde de kola kutusuyla garajın açık kapısında durmuştu.

Reb, "Bu pisliği işe aldığna inanamıyorum," dedi.

"Yeter dedim."

"Kamyonumu o tamir edecekse buraya bir daha gelmem."

"Sen olmadan da ayakta kalabilirim."

Reb söylenerek topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı. "Pişman olacaksın Zeb Smith. Onun gibi pislikler bu kasabada barınamaz."

Adam gittikten sonra Smitty elini Joe'nun omzuna koydu. "Asıl pislik o Joe. Her zaman böyleydi. Adi herifin teki."

Joe pencereden bakıp uzaklaşan kırmızı renkli külüstür kamyonu izledi. "Burada olduğum duyulduğunda müşterilerini kaybedeceksin."

"Dert etme. Evime para ödemiyorum, arazime de. Kasabada ayda beş yüz dolar getiren bir evim var. Helga ve ben sigortalıyız. Bunun gibi adamlara muhtaç değilim. Hem de hiç."

"Yine de adının kötüye çıkmasını istemem."

Smitty, Joe'nun omzunu sıvazladı. "Philly'den en son haber aldığımızda Seattle'daydı. Bir viyadük altında yaşıyor ve eroin kullanıyor. Her gün birinin ona yardım eli uzatmasını diliyorum."

Joe kafasını salladı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Sonunda Smitty, "Costco³ya gitmeliyim. İki saatliğine garajı tek başına idare edebilir misin?" diye sordu.

"Reb geri dönerse idare edebileceğimi sanmam."

"Dönmez." Smitty anahtarları ona verdi. "İstediğin zaman kapatabilirsin." Sonra gitti.

Joe iş gününün sonuna geldiğinde Reb'le karşılaşmasını unutmamıştı. Yaşlı adamın sözleri sanki garajda asılı kalmış, havayı zehirliyordu.

Bu kasabanın senin gibi bir adama ihtiyacı yok.

Dükkanı kapattığında içinde yine bir boşluk hissetti. Reb'in sözlerinin gerçek olması içini acıtıyordu.

Sonra Gina'yı anımsadı. Artık burada bir ailesi vardı; yalnız olması gerekmiyordu.

Ofise gidip onu aradı, fakat telesekreter yanıt verince mesaj bırakmadan kapattı.

Bu gece kendini buraya hapsedecekti. Tam kulübesine dönüşüyordu ki bir an gözü yola ilişti.

Mo'nun camundaki neon ışıklı *Redhook* tabelası dikkatini çekmişti.

Ansızın çok susadığını hissetti. O boğucu karanlığa sızıp göğsündeki acıdan kurtulana kadar bir şeyler içmeliydi.

Joe beyzbol şapkasını alnuna indirip yolun karşısına geçti. Barın önünde durdu ve içeride tanıdık birinin olmamasını diledikten sonra eski ahşap kapıyı itti.

Etrafına bakıp bildiği bir yüze rastlamayınca rahat bir nefes aldı. Tepedeki lambalara en uzak olan, en arkadaki masaya gitti. Birkaç dakika sonra yorgun görümlü garson kız geldi ve Joe'dan bira siparişini alıp döndü. Çok geçmeden de bir birayla geri gelmişti.

Joe birasını içmeye başladı. Ne yazık ki masarın çevresindeki üç boş sandalye ona başka bir zamanı, başka bir hayatı anımsatıyordu. O zamanlar asla tek başına içmezdi.

Meghann on yıldan uzun bir süredir *shower* partisine katılmamıştı. Arkadaşları ve iş arkadaşları yıllarca sevgilileriyle birlikte yaşadıkları sonra sessiz sedasız evleniyorlardı. Ve bu küçük kasaba kalabalığının arasına nasıl karışacağı, onlara nasıl adapte olacağı konusunda Meghann'ın en ufak fikri yoktu. Yapmak istediği en son şey göze çarpmaktı.

Dün Roy'la yaptığı dört saatlik görüşmenin ardından Meghann bir saatini de mutfak gereçlerine bakarak geçirmişti. Çok iyi bir aşçı sayılmasa da işin püf noktalarını biliyordu. Bazen uyuyamadığı gecelerde televizyondaki yemek programlarını izlerdi. Bu yüzden bir mutfak için ne gerektiğinin farkındaydı. Claire'e (ve onları tam anlamıyla çift olarak görmese de Bobby'ye) bir Cuisinart marka mutfak robotu aldı.

Claire'in evine döndüğünde çok yorulmuştu ve akşam yemeği bile onu kendine getirememişti. Yemek yerken git gide etrafından uzaklaştığını, sözde ailesinin yanında olsa da yapayalnız olduğunu hissediyordu.

Meghann birkaç kez konuşacak bir şeyler bulmaya çalıştıysa da çok zorlanmıştı. Claire ve Bobby gözlerini birbirlerinden alamıyor, Alison da çoğunlukla annesiyle ve Bobby'yle konuşuyordu. Alison'ın konuşmaları arasına birkaç söz sıkıştırabildiği nadir anlarda Meghann sessizliğin git gide büyüdüğünü fark ediyordu.

Bobby bakışlarını Claire'den çekerken yavaşça gözlerini kırptırarak iki defa, "Ne?" demişti.

Meghann artık ne söylediğini bile anımsamıyordu. Hatırladığı tek şey söylediği şeyin yanlış olduğuydu. İşinden bahsetmemesi gerektiğini de öğrenmişti. Aylak aylak dolaşan bir babaya dair yaptığı masumca bir yorum, Alison'ın, "Sen ve Bobby boşanacak mısınız anne?" diye sormasına sebep olmuştu.

Claire'in de bu işten hoşlanmadığı belliydi. "Hayır, tatlım. Sen Meg Teyze'ne bakma. Konu evlilik olunca deccal kesilir."

"Ne kesilir?"

Bobby öyle bir kahkaha attı ki masadaki sütü döküldü. Bu da önce Alison'ı, ardından Claire'i güldürmüştü. Başkalarının kahkahalarının insana ne kadar yabancı gelebileceği bu durumdan anlaşılıyordu.

Sütü temizlerken içlerinde gülmeyen tek kişi Meghann'dı. Baş ağrısını bahane ederek sofradan kalkıp üst kata çıkmıştı.

Meghann bir saat sonra kendini daha iyi hissettiğinde başucundaki saat 18.40'ı gösteriyordu.

Haydi Meg. Kız kardeşinin üç defa kaybeden biriyle evlenme kararını kutlama vakti geldi. Onlara hediyelerini ver! Koridordan banyoya geçti ve gür, siyah saçlarını örüp uykusuzluktan göz altlarında oluşan çizgileri gizlemek için biraz makyaj yaptı. Sonra tekrar odasına dönüp dolabı açtı. Ne giyeceğine karar vermesi biraz zamanını almıştı. Neyse ki yanında çok sayıda kıyafet getirmişti.

Sonunda sade, siyah bir elbisede karar kıldı. Armani asla yanlış bir seçim olmazdı. Siyah çoraplarıyla ayakkabılarını da giyip alt kata indi.

Ev sessizdi.

"Claire?"

Yanıt yoktu.

Sonra mutfak masasının üzerindeki notu gördü.

*Sevgili Meg, kendini kötü hissettiğin için üzüldüm. Evde kal ve dinlen,
Öpücükler, C.*

Onu bırakıp gitmişlerdi. Saatine baktı. Yedi olmuştu. Tabii ki giderlerdi. Bu partinin onur konuğu onlardı, geç kalamazlardı.

“Lanet olsun.”

Meg bir an evde kalıp bir yere gitmemeyi düşündü.

Affedersin Claire. Ben...

...Yolumu kaybettim.

...Yemekten sonra midem bulandı.

...Arabamı çalıştıramadım.

Herhangi bir bahane sunabilirdi. Muhtemelen Claire de Meg'in partiden uzak durmasını tercih ediyordu. Öte yandan böyle yaparsa aralarındaki duvara bir tuğla daha eklemiş olacaktı.

Zaten karşı karşıya kaldıkları duvar yeterince yüksekti.

Meg çantasından lila rengi davetiyeyi çıkardı. Üzerinde *Claire ve Bobby için Shower Partisi, 19:00* yazıyordu. Yol tarifi de arkadaydı.

Daha önce arabasına bu kadar yavaş gittiğini ya da hız sınırına uyduğunu hiç anımsamıyordu. Ama Hayden küçük bir kasabaydı ve davetiyenin üzerindeki yol tarifini takip etmek de oldukça kolaydı. Gina'nın evini bulmak on dakika bile sürmedi. Arka camında bir tüfek yeri bulunan ve üzerinde *Benekli Baykuşu Çevirin* yazılı bir yapıştırma olan hurdası çıkmış kırmızı bir kamyonetin arkasına park etmişti.

Gina'nın Greenpeace üyesi olduğu belliydi.

Meghann arabadan indi ve önü açık, verandalı geniş kütük eve giden eğimli araç yolundan yürüdü. Parlak, kırmızı renkli sardunyalar ve mor lobelyalar saksılardan sarkıyordu. Orman gülü filizleri de her yanı sarmıştı. Açık pencerelerden yayılan uğultuyu duyabiliyordu. Bir yerlerde Queen'in *Another One Bites the Dust* şarkısı çalmaktaydı.

Meghann bu müzik seçimine gülümsedi. Hediyesini bir koluyla sıkıca tutarken verandanın basamaklarını tırmandı ve ön kapıyı

çaldı. *Yapabilirsin. Claire'in arkadaşlarına ayak uydurabilirsin. Yalnızca gülümse ve bir margarita iste.*

Meghanın aceleyle yaklaşan ayak seslerini duydu ve ardından kapı açıldı.

Onu karşılayan Gina kahkahayla gülüyordu. Ta ki Meghan'ı görene kadar. "Ah." İçeri girmesine izin vermek için yana çekildi. "İyileştğine sevindim."

Meghan, keten kapri pantolonla aşırı bol siyah bir tişört giyen Gina'ya baktı. Ayakları çıplaktı. *Harika.* "Biraz aşırıya kaçmışım sanırım."

"Şaka mı yapıyorsun? Rex gittikten sonra yedi kilo almamış olsam ben de böyle giyinirdim. Gelsene. Bu akşam eşim sensin." Gina gülümsedi. "Beni ekersin sanmıştım."

Gina, Meghan'ı kolundan tutup gürültünün geldiği tarafa götürdü. Sonunda güzel manzaralı bir bahçeye bakan, oturma odasıyla yemek odası karışımı salona girmişlerdi. Gina gürültüyü bastırarak kadar yüksek bir sesle, "Claire! Bak kim geldi," dedi.

Herkes konuşmayı bırakıp onlara döndü. Hepsinin üzerinde kot pantolon ve tişört vardı.

Tabii Space Needle'daki dans partisine gitmeye hazırlanmış gibi görünen Meghan hariç.

Claire onu kısaç gibi saran Bobby'den kurtulup Meghan'a doğru koştu. Buz mavisi keten pantolonu ve kayak yaka bluzuyla çok hoş görünüyordu. Uzun, sarı saçlarını beyaz bir lastik tokayla toplamıştı. Neşeyle gülümsedi. "Gelebildiğine çok sevindim. Migrenin tuttu sandım. Benim başım ağndığında saatlerce yerimden kıpırdayamıyorum."

Meghan kendini içki fıçısına düşmüş gibi hissediyordu. "Sanırım gelmemeliydim. Birazdan gideceğim."

Claire, "Lütfen gitme," dedi. "Geldiğine sevindim, gerçekten."

Bobby de kalabalığın arasından sıyrılıp Claire'in yanına gelerek elini kalçasına koydu. Meghann bu adamın gerçekten de yakışıklı olduğunu itiraf etmeliydi. Önce kardeşinin kırık kalbini onaracak sonra tekrar kıracaktı.

Bobby yüzünde koca bir tebessümle, "Selam Meghann," dedi. "Gelebildiğine sevindim."

Kendi kardeşinin partisinde bu taşralı adam tarafından karşılanmak ona biraz dokunmuştu. Gülümsemeye çalıştı. "Teşekkürler Bobby."

Rahatsız edici bir sessizlikte öylece durdular. Sonunda Gina, "Bir içki alırsın herhalde," dedi.

Meghann kafasını salladı. "Elbette."

"Benimle mutfağa gel. Sana büyük bir *margarita* hazırlayacağım."

Claire, "Acele et," dedi. "Oyuna başlıyoruz."

Meghann bu sözü duyunca tökezledi.

Oyuna.

Meghann'ın başı şimdi gerçekten ağrıyordu.

Kanepenin kenarına oturmuş, kucağındaki bir kâğıt tabak dolusu kurabiyeyle dizlerini bitştirmişti. Diğer konuklar Nuh'un gemisindeki gibi, çiftler halinde sert döşemenin üzerinde birbirlerine yaslanarak oturuyordu. Herkes hep bir ağızdan konuşuyor, Meghann'ın hiç bilmediği zamanlara dair anılarını tazeliyorlardı.

Claire'in göldeki kampta nasıl düştüğünü unuttunuz mu!

Bir keresinde Bayan Testern'in en sevdiği cetvelini saklamıştı.

Ali'yi bebek bezi deodorantını yerken görünce Zehirlenme Danışmanlığı'nı aramıştı...

Lisenin ilk ve son yılları, kızların eğlenmekten başka bir şey yapmadığı seneler, Alison'ın doğumu... Bunların hiçbiri Meghann'a bir şey ifade etmiyordu. Elbette onun da Claire'le ilgili anlatabileceği bazı hikâyeler vardı. *Family Affair* dizisindeki Buffy'ye benzeyebilmek için saçlarını kesen, annesinin eve gelmediği gecelerde ağlayan ve küçük küçük kanepede, ablasının kolları arasına kıvrılarak uyuyan küçük bir kız...

Üzerinde solmuş bir kot pantolonla *Old Navy* yazan bir tişört giymiş kahverengi saçlı kadın, "İşte Claire'in ablası da burada," dedi. Yüzüğünün üzerinde kocaman bir pırlanta vardı. Gelip Meghann'ın yanına oturmuştu. "Ben Karen, seninle birkaç yıl önce karşılaşmıştık. Elbisen çok güzel."

"Teşekkürler."

"Duyduğuma göre Claire'in evlilik sözleşmesi yapmasını istiyormuşsun."

"Yalnızca laf arasında söylenmiş bir söz."

"Merak etme biz birbirimizi kollarız."

Aslında Meghann buna memnun olmuştu. Claire'e göz kulak olma konusunda pek de başarılı olamadığını biliyordu. Şimdi burada fazla süslü kıyafetiyle diğerlerinden ayrı oturup kurabiyeleri çok beğenmiş gibi davranmasının sebebi de buydu. "Ne güzel. Sizin gibi arkadaşları olduğu için çok şanslı."

"Hepimiz şanslıyız. Fakat Claire'in hiçbir şey imzalamayacağını tahmin ediyorsundur. Ben de böyle bir şey yapmamasını tavsiye ettim."

"Öyle mi?"

Karen sol elini kaldırıp salladı. "Mesela şurada oturan adam da zorlu bir boşanma sürecinden geçti. Adı Harold."

"Belki sen Claire'le konuşabilirsin. Kendini korumaya almadan böyle bir işe kalkışması akıllıca değil."

"Evlilikten bahsediyoruz Meg ve evlilikte her şey inanca bağlıdır. Kız kardeşin de bu dünyaya inananlardan. Bu inancı elinden alma."

"Hukuk fakültesinde o inanç ameliyatla çıkartılıyor."

"Bence seninki çok daha öncesinde çıkartılmış. Şaşırmış gibi bakma bana. Medyum değilim. Biz birbirimize her şeyi anlatırız. Küçükken zor günler yaşamışsınız."

Meghann rahatsız olup kıpırdandı. İnsanların kendisiyle ilgili bu kadar çok şey bilmesine alışkın değildi. Ne arkadaşlarına ne de yabancılara kendisi hakkında pek bir şey anlatıyordu. Hatta yaşadıklarını Elizabeth'e bile anlatmamıştı. Çocukken insanların ona nasıl baktığını asla unutmuyordu ve bir yetişkin olarak da o yargılayıcı bakışlarla karşılaşmak istememişti.

Karen bir yanıt bekliyordu. Aralarındaki sessizlik uzayıp gitti. Meg'in kalp atışları hızlanmıştı. Bu sohbetin devam etmesini istemiyordu. Kederliler çok açık sözlüydü.

O an Gina aniden ayağa fırlayarak, "Evet baylar bayanlar, oyun zamanı!" diye haykırdı.

Meghann rahat bir nefes almıştı.

Karen, "Gina oyunlara bayılır," dedi. "Umarım kimse kendini küçük düşürecek bir şey yapmaz. Seni tekrar görmek güzel. Gitsem iyi olacak. Harold heyecanlanmaya başladı bile. Ve kadın göz açıp kapayıncaya kadar kocasının yanına gitti."

Gina, "Dışarı," diye bağırdı ve ellerini çırparak herkesi bir dizi pudra şekerli çöreğin çamaşır ipine aralıklarla asıldığı bahçeye çıkardı. "Herkes bir çörek seçip önünde dursun."

Konuklar ileri atılıp sıraya dizildiler.

Meghann geride kalıp kapının yanında durmuştu.

Gina, "Haydi Meg," diye seslendi. "Sana da yer var."

Herkes dönüp ona baktı.

Meghann verandadan geçip hızla bahçeye yürüdü. Hanumelilerin ve güllerin tatlı kokusu havayı dolduruyordu. Yakında bir yerde bir gölet olmalıydı, çünkü kurbağalar toplu halde viraklıyordu. Bu da akşama garip, gerçeküstü bir hava katıyordu. Belki de böyle bir his oluşmasının sebebi ipte sallanan çöreklerdi.

"Kronometreyi çalıştırdığımda herkes çöreklerin üzerindeki şekeri yalamaya başlayacak. Böylece en iyi öpüşen kimmiş öğreneceğiz."

Bir adam güldü. Meghann gülenin Charlotte'ın kocası olduğunu tahmin etti. "En iyi kimin öptüğünü anlamak için..."

Charlotte gülerek, "O cümleyi bitireyim *deme* sakın," dedi.

"Başlayın. Ve sakın ellerinizi kullanmayın."

Grup çörekleri yalamaya başladı. Birkaç saniye sonra herkes kahkahalar atıyordu.

Meghann da gruba katıldı. Gerçekten bunu yapmayı denemişti, ama ilk teşebbüsünde çörek burnuna çarpmış, pudra şekeri pahalı elbisesine dökülmüştü.

Bobby çok önemli bir yarış kazanmış gibi ellerini havaya kaldırarak, "Bitti!" diye bağırды.

Claire ona sarıldı. "İşte gördünüz, onunla evlenmeye karar vermemin gerçek sebebi bu."

Meghann sallanıp duran çörekten uzaklaştı. İçlerinde gülmeyen tek kişi yine oydu ve sessizliği Hester Prynne'in kıyafetindeki A harfi gibi göğsüne çökmüştü.

Gina, Bobby'ye bir CD uzattı. "Sen kazandın ama bundan böyle hiçbirimizin sana aynı gözle bakamayacağını da unutma." Ardından Gina koşarak eve girdi ve büyük beyaz porselen bir kapla geri döndü. "Şimdiki oyunumuzun adı M&M Gerçeği. Herkes istediği

14 Kırmızı Leke adlı filmin başkarakteri (ç. n)

kadar alsın ve oturacak bir yer bulsun.” Gina insanların arasında dolaşıp herkese şekerlemelerden dağıttı.

Meghann oradaki tek şüpheci kişinin kendisi olmadığını görebiliyordu. Kimse bir avuç dolusu şekerleme almamıştı. Meg de iki tane alıp verandadaki en üst basamağa oturdu. Diğerleri de çimlerin üzerinde bir yer bulup oturmuştu.

“Her bir M&M için gelin ve damat hakkında bir şey söyleyebilir, geleceğe dair bir tahmin yürütebilirsiniz.”

Erkekler homurdanmaya başladı.

Harold gözlerini devirince Karen dirseğiyle onu dürttü.

Charlotte, “Ben başlarım,” dedi. “Bende üç tane var. Gülmek Claire’e çok yakışıyor ve eminim Bobby de bu tebessümü karısının yüzünden hiç eksik etmeyecek. Aynı zamanda Claire çok iyi bir aşçıdır, bu yüzden Bobby daha kırk yaşına gelmeden şişko bir adama dönüşecek. Ve son olarak Claire çamaşır yıkamaktan nefret ettiği için Bobby lekeli, buruşuk kıyafetlerle gezmeye alışacak.”

Claire herkesten yüksek sesle gülmüştü.

Karen, “Sıra bende,” dedi. “Her zamanki gibi diyetle olduğum için yalnız bir tane aldım. Claire elektrikli aletleri çok sever. Ama artık birine ihtiyacı olmayacak.”

Claire, “Karen!” diye haykırdı ve gülmesine rağmen yüzü kıpkırmızı kesildi.

Sıradan gitmeye devam ettiler ve her yorumla birlikte Meghann’ın huzursuzluğu artmaya başladı. Buradaki kocalar bile Claire’in günlük yaşamına dair Meghann’dan çok şey biliyordu ve tahmin yürütme sırası kendisine geldiğinde, *Kalbinin kırılacağını düşünüyorum, demekten korktu. İkinci margaritasını da bitirmişti.*

“Meg? Meg?” Bu Gina’ydı. “Senin sıran.”

Meghann avucuna baktı. Elindeki şekerlemeler terden kıpırmızı bir bulamaca dönmüştü. "Bende iki tane var." Gülümsemeye çalıştı. "Claire benim tanıdığım en iyi anne, dolayısıyla bir çocuğu daha olacağını tahmin ediyorum."

Claire ona gülümsedi ve kulağına bir şeyler fısıldayan Bobby'ye sevgiyle yaslandı.

"Bir tane daha Meg."

Meg kafasını salladı. "Claire sevmeyi çok iyi bilir, ama kolay kolay da sevmez. Bu yüzden..." Meg biraz duraksamıştı. "Sevgisinin gerçek olduğunu düşünüyorum." Kafasını kaldırdığında Claire kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

Meghann yarlıs bir şey söylediğini düşünmüyordu. Söylediği her şey hoş ve iyimserdi, hatta romantik bile sayılabilirdi. Ama Claire neredeyse ağlayacaktı.

Gina sessizliği bozup, "Ben sonuncuyum," dedi. "Benim bir şekerlemem var. Claire'in müzik yeteneği gerçekten sıfırdır. Bu yüzden Bobby onu asla vokalisti yapmayacak."

Böylece herkes yine kahkahalarla gülüp konuşmaya başlamış, ayağa kalkıp Claire ve Bobby'nin yanına yaklaşmışlardı.

Meghann nedense gözyaşlarının aktığını hissetti. Beceriksizce ayağa kalktığında, margaritaların sandığından da etkili olduğunu anlamıştı. Eğlenceye sırtını döndü. Sarhoş olmak bardağı taşıran son damla olurdu. Kimse ona bakmadığında içeri girip dış kapıdan çıktı ve arabasına koştu.

Niyeti eve dönüp Claire'i beklemek ve onu kızdıracak ne söylediyse özür dilemekti.

Sonra banı gördü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Meghann ayağını gaz pedalından çekti. Porsche şimdi ağır ağır ilerliyordu.

Barın dumandan grileşen camından baktığında içerideki siluetleri görebiliyordu.

Kimsenin adınızı ve neden orada olduğunuzu sormadığı bu tür kalabalıklarda kolayca kaybolabilirsiniz. Meghann da içeri girip bir, iki ve hatta üç içki içtikten sonra kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu. Daha kolay uyuyacağı da kesindi.

Tecrübelerine göre böyle gecelerde yetersizlikleri birer cam kırığı gibi tenine battığında yalnız başına yatağına uzanıp tavana bakar, asla uyuyamazdı. Sabahları da kırıksık bir yüz, yorgun ve üzgün bakan gözlerle uyanırdı.

Meghann gaza bastığında araba kükreyerek hayata döndü. İki blok kadar gidip bir park yeri buldu ve oraya park etti. Motoru durdurup arabadan indiğinde gecenin ne kadar da sessiz olduğunu fark etti. Büyük Ayı, nehri işaret ediyordu.

Birçok dükkân kapanmıştı ve yalnızca birkaçının tabelası aydınlıktı. Altı yedi metrede bir yerleştirilen yeşil, dövme demirden sokak lambaları karanlık, ahşap yolda dantelimsi bir görüntü oluşturarak etrafı aydınlatıyordu.

Meghann çantasını omzuna atıp dirseğini sıkıca çantasına ya-
pıştırdı ve bara doğru ilerledi. Açık kapıya ulaştığında bir an olsun
tereddüt etmedi.

Burası da daha önce gittiği yüzlerce bar gibiydi. Duman, ses
geçirmez karo tavanda birikip aralardaki ışıktandırmaya doğru
ilerliyordu. Neredeyse yüz yıllık olabilecek kadar eski büyük, maun
bar mekânın sağ tarafı boyunca uzanıyordu. Arkasındaki ayna en
az iki metre uzunluğundaydı ve altın sarısı çizikler, gümüşümsü
lekelerle kaplıydı. Aynaya yansıyan bar müdavimleri, olduklarından
daha uzun ve zayıf görünüyordu. Kimse bu aynaya bakıp ne kadar
sarhoş olduğunu fark edemezdi.

Meghann barın çevresinde tahta iskemlelere oturmuş insanları
gördü. Bira bardaklarının sayısı içerideki insan sayısından fazlaydı
ve herkesin elinde bir sigara vardı.

Bu insanlar birer alkolik gibi sandalyelere sabahın onunda
yerleşip ağır ağır demleniyorlardı.

Mekânın sol tarafında yuvarlak masalar vardı ve çoğu da
doluydu. Meghann dumanın yoğun olduğu arka tarafta, isteka
seslerinin geldiği bilardo masasını gördü. Otomatik pikapta eski bir
Bruce Springsteen şarkısı çalıyordu. *Glory Days*.

Harika. Şarkıyı muhtemelen barda oturan kırmızı-beyaz postacı
ceketli adam seçmişti. Belli ki uzun zaman önce saçları dökülmüştü.

Meghann duman altı barda ilerledi. Nabızı hızlanmıştı. Duman
ve içindeki hisler gözlerini yaşartıyordu. Yorgun görünümlü bir
adamin dökülen binaları sildiği, barın kendisine en yakın olan boş
yerine geçti. Meghann'ın gelmesiyle adam iç geçirip kafasını kaldırdı
ve şaşırma bile bunu belli etmedi. Meghann gibi kadınlar her gün bu
tür köhne barlara uğramazdı.

"Ne istersin?" Adam elindeki bezi bırakıp kül tablasındaki
sigarasını aldı.

Meghann gülümsedi. "Dirty martini."³⁵

"Burada öyle içkiler satmıyoruz hanımefendi."

"Şaka yapmıştım. Bir kadeh beyaz şarap istiyorum. Eğer varsa, Vouvray olsun."

"Inglenook ve Gallo var."

"Inglenook o halde."

Adam dönüp diğer tarafa yöneldi ve bir dakika sonra bir kadeh şarapla döndü.

Meghann kredi kartını bara koydu. "Benim için bir adisyon aç."

Müzik kutusundan bir ses geldi ve alet cızırdamaya başladı. Ardından bir Aerosmith şarkısı duyuldu. Meghann bir an gençliğine gidip Kingdome Stadyumu'nun ön kısmında Steven Tyler'a aşkını haykırdığı ana döndü.

Sonra barmenden kartını alıp çantasına koydu ve üç adamın yüksek sesle sohbet ettiği en yakın masaya yöneldi.

Normalde boş bir masa bulup oturur, adamların ona yaklaşmasını beklerdi, ama bu gece çok gergin ve sinirliydi. Yalnız olmaktan yorulmuştu.

Meghann iki adamın arasındaki boşluğa süzülerek, "Selam çocuklar," dedi.

Adamlar sustu. Ani sessizlik Meghann'ın dişlerini sıkmasına sebep olmuştu ve her birinin parmağında yüzük olduğunu da o an fark etti.

Tebessüm etmeyi sürdürmeye çalışsa da bunu yapmak hiç kolay değildi.

Adamlardan biri oturduğu yerde rahatsız olmuş gibi, "Selam," dedi.

³⁵ İçine zeytin suyu katılan bir tır kokteyl. (ç n.)

"Selam."

"Selam." Diğerleri de onu izlemiş, hiçbiri göz temasında bulunmamıştı.

İlk adam masadan kalkarak, "Gitmeliyim çocuklar," dedi.

"Ben de öyle."

"Ben de."

Hepsi çekip gitmişti.

Meghann arkalarından el sallayıp neşeyle, "Yakında görüşürüz. Arabayı dikkatli kullanın," dedi. Ne de olsa küçük düştüğünü gören biri olabilirdi.

Beşe kadar sayıp etrafına bakındı. Biraz ötedeki masada bir adam tek başına oturmuş, sarı bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. Önünde açık duran kitaptan notlar aldığı belliydi. Kendini işine o kadar kaptırmıştı ki Meghann'ın yaşadığı felaketi görmüş olamazdı.

Meghann ona doğru yürüdü. "Sana eşlik edebilir miyim?"

Adam kafasını kaldırdığında Meghann onun ne kadar genç olduğunu gördü. Yirmi bir ya da yirmi iki yaşlanındaydı. Gözleri gençliğin verdiği sonsuz bir ümitle doluydu ve savunmasızca bakıyordu. Meghann bu iyimserlikten etkilenmiş, içi ısınmıştı. "Affedersiniz hanımefendi. Ne dediniz?"

Hanımefendi.

"Bana Meg de."

Genç adam kaşlarını çatı. "Tanıdık birine benziyorsun. Annemin arkadaşı mısın? İsmi Sada Carlyle'dır."

Meghann kendini *Titanik*'teki yaşlı kadın gibi hissetti. "Hayır, onu tanımıyorum. Ben... seni tanıdığımı sanmıştım, ama yanlışmışım. Affedersin."

Meghann şarap kadehini daha sıkı kavradı. Çaresizlik içindeydi.

Rahatla.

Bunun üzerine Meghann başka bir masaya doğru ilerledi. Adamın yakınlarına geldiğinde bir kadın boş sandalyeye çöküp adamı öpmek için eğilmişti.

Meghann sola döndü ve barın önünden kalkıp geldiği belli olan yalnız ve ilgisiz görünen bir adamla çarpıştı. "Affedersin," dedi. "Ani dönüş yapmadan önce sinyal vermeliydim."

"Zararı yok."

Adam masasına dönüp oturdu. Meghann onun ayakta durmadığını fark etmişti.

Bu kalabalık mekânın ortasında tek başına kalakalmıştı. Arkadaki bilyardo masasının etrafında üç adam duruyordu. İki siyah deri giyip zincirler takmıştı ve tehlikeli görünüyorlardı. Üçüncü adamın kel kafasındaki dövme, uzaydan dünyaya bakıyormuş gibi bir his yaratıyordu.

Çaresizlik Meghann'ın içini sarsa da hiçbir şeyin faydası yoktu. Bu gece onun gecesi olamayacaktı. Claire'in yuvasına, o konforlu misafir odasına dönmeli, tek başına yatağa girip bir o yana bir bu yana dönerek geceyi yoksunluk içinde, evet, en çok da yoksunluk içinde geçirmeliydi.

Meghann karşı karşıya geldiği ilgisiz adama döndü. Omuzları genişti ve siyah tişörtü sırtını geriye doğru. Eski ve solmuş Levi's pantolonunun beli, zayıfladığı halde üzerine uygun bir kot alma zahmetine girmemiş gibi geniş duruyordu.

İşte bu adam yalnızlığın ta kendisiydi.

Meghann adamın masasına gitti. "Oturabilir miyim?"

Adam kafasını birasından kaldırmadı. "Kimim ben, beşinci tercihin mi?"

"Saydın mı?"

"Her şey ortada hanımefendi. Polisin öğrenci partisini dağıtmasından daha hızlı bir şekilde mekârı boşalttın."

Meghann bir sandalye çekip adamın karşısına oturdu. *Looking for Love* şarkısı çalmaya başlamıştı. *Aşkı yanlış yerlerde arıyorum...*

Sonunda adam kafasını kaldırdı. Çakıyla kırpılmış gibi görünen dağınık, kır saçların altından bir çift mavi göz ona bakıyordu. Meghann adamın kendisinden çok da yaşlı olmadığını ve oyuncu Sam Elliott'ı andıran, yakışıklı sayılabilecek biri olduğunu fark etti. Zamanında karanlık yollardan geçmiş gibi bir hali vardı.

Adam, "Aradığın her neyse burada bulamayacağın kesin," diyordu.

Meghann tam da adamla flört etmeye, komik ya da kişisel olmayan bir şeyler söylemeye başlayacaktı ki daha kelimeler ağzına gelmeden durdu. Bu adamda bir şeyler vardı...

Meghann kaşlarını çatarak, "Daha önce karşılaştık mı?" diye sordu. Her zaman güçlü hafızasıyla övünürdü. Gördüğü yüzleri nadiren unuturdu. Tabii tavladığı adamlar hariç; onları hemen zihninden atardı. *Lütfen Tanrım, onunla daha önce yatmadığımı söyle.*

"İnsanlar bunu hep sorar." Adam iç geçirdi. "Çok sıradan bir yüzüm var sanırım."

Hayır, sebep bu değildi. Meghann onu daha önce gördüğünden emindi, fakat aslında bunun bir önemi yoktu. Meghann burada kimliğini gizli tutmak istiyordu. "Bence hiç de sıradan değil. Buralı mışın?"

"Artık öyleyim."

"Hayatını nasıl kazanıyorsun?"

"Hayatımı kazanır gibi bir *halim* var mı? Geçirip gidiyorum işte, o kadar."

"Hepimizin yaptığı da bu zaten."

"Bak hanımefendi..."

"Meghann. Arkadaşlarım bana Meg der."

"Meghann. Seni eve atmayacağım. Yeterince açık olabildim mi?"

Meghann bu söz karşısında gülümsedi. "Senden beni eve atmanı istemedim ki. Yanına oturabilir miyim diye sordum yalnızca. Abartıyorsun."

Adam rahatsız olmuş gibi biraz geri çekildi. "Affedersin. Ben... bir süredir yalnızım. Çok iyi bir arkadaş olamam."

Meghann biraz daha eğilip adamı inceledi. Buradaki ışık loştu ve ortam da sigara dumanıyla kaplıydı, ama adamın yüzünü beğenmişti. En azından bir geceliğine yeterdi.

"Seninle eve gelmek isteseydim ne olurdu?"

Tekrar kafasını kaldırdığında Meghann adamın benzinin attığını apaçık bir şekilde görmüştü. Gözleri havuz mavisi rengindeydi.

Yanıt vermesi sanki bir asır sürmüştü. "Bunun hiçbir anlamı olmayacağını söyledim." Sesi gergindi ve korkmuş gibiydi.

Meghann kaşlarını çatı. "Seksin mi?"

Adam kafasını salladı.

Meghann aniden avının onu heyecanlandırıldığını, kalbinin hızlı hızlı attığını hissetti. İşaret parmağını uzatıp adamın eline bastırdı. "Ya bunu kabul edersem ve bir şey ifade etmesi gerekmediğini söylersem?"

"Çok üzücü olduğunu söyledim."

Bu yorumla canı yanan Meghann elini çekti. O mavi gözler içini görebiliyormuş gibi ansızın şeffaflaşmıştı. "Benimle birlikte olmak istiyor musun? Hiçbir koşul, hiçbir beklenti olmadan, yalnızca bu gece. Birlikte vakit geçirelim." Meghann sesindeki heyecanı fark etmişti. Bu kısık, çaresiz bir sestir ve onu utandırıp ani bir sessizliğe gömülmesine sebep olmuştu.

Sonra bir asır daha geçti ve adam konuştu. "Bu konuda başarılı olabileceğimi sanmıyorum."

"Ben başarılıyım." Meghann aptalca bir şey söylemeden önce dudaklarını sımsıkı kapattı. Bu çok saçmaydı, ama sinirlenmişti. Sebebinin anlayamadığı bir şekilde adamın onu arzulamasını istiyordu. Karşısında duran kişi boşandığından beri yattığı, ona uygun olmayan ve eninde sonunda unutacağı adamlar zincirinin yeni bir halkasından başka bir şey değildi. Meghann'ın gördüğü kadıyla adamın beğenilecek bir tarafı, yüreğini pır pır ettirecek bir yanı yoktu. Ama nedense reddedilecek diye Meghann'ın ödü kopuyordu. "Belki bu gecenin üstesinden gelmek için birbirimize yardım edebiliriz."

Adam öyle ani bir şekilde kalktı ki sandalye sallanıp düşecek gibi oldu. "Sokağın sonunda yaşıyorum."

Meghann ona dokunmadı. Aynı şekilde adam da herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Bir ilginin belirtisi olabilecek hiçbir hareket yoktu. Meghann yalnızca, "Peşinden geliyorum," diyebilirdi.

Joe yanındaki kadının varlığını, vücudunun sıcaklığını, arada bir kazara kendi eline değen elinin dokunuşunu hissediyordu.

O an, *hemen vazgeç*, diye düşündü. *Hemen dön ve hata ettim, affedersin de.* Yine de adım adım ilerlemeye devam etti.

Kadının parfümünün kokusunu alabiliyordu. Yoğun, tatlı ve seksi. Bu koku Joe'ya güneydeki yazları anımsatıyordu. Mis kokulu çiçekler ve sıcak, karanlık geceler.

Kontrolünü kaybediyordu. Muhtemelen sandığından daha sarhoştur.

Bunu yapamazdı. Nasıl olduğunu bile anımsamıyordu. (Unuttuğu şey seks değil, diğer kısımdı. Konuşmak, dokunmak, başka birinin yanında olmak...)

Joe çok geçmeden kulübesinin önündeydi. Üç blok yürüdükleri halde tek kelime etmemişti. Kadın da konuşmamıştı ve Joe bundan meranın olup olmadığını bilmiyordu. Kadın saçma sapan bir şeylerden bahsetseydi bir bahane bulup ondan kaçması kolay olabilirdi. Ama sessizlik onu mahvediyordu.

Ön kapıda durduklarında, "Şu anda yaşadığım yer burası," dedi.

"Şu anda ha?"

Bu soru onu şaşırtmıştı. Kadın bu tek cümleden bile bir anlam çıkartabilmişti. Ona karşı dikkatli olmalıydı.

Kapıyı açtı ve önce kadının geçmesi için kenara çekildi.

Kadın hafifçe kaşlarını çatarak Joe'nun yanından geçip karanlığa doğru ilerledi.

Joe onun peşinden girip ışıkları bilinçli olarak kapalı tuttu. Her tarafta Diana'nın fotoğrafı vardı. Neden bu şekilde yaşadığını özel tasarım elbiseleri ve pahalı mücevherleri olan bu kadına açıklamak istemiyordu. Aslında hiç konuşmak istemiyordu.

Mutfığa gidip birkaç mum getirdi. Kış aylarındaki şiddetli fırtınada elektriklerin keşildiği günler için düzinelerce mum saklanmıştı. Joe tek kelime etmeden onları yatak odasına getirip mümkün olan her yere yerleştirdi. Sonra hepsini birer birer yaktı. Arkasını döndüğünde kadını yatağın kenarında dururken buldu. Joe'nun çalmasından korkuyormuş gibi çantasını sıkı sıkı tutuyordu.

Joe bastırıldığı nefesini dışarı verdi. Kadın gerçekten çok güzeldi. Simsiyah saçları, açık teni, çekik yeşil gözleri ve gülümsemeye isteksiz görünen dudakları vardı. Bu kadının burada onunla ne işi olabilirdi ki? Peki ya kendisinin onunla ne işi vardı? Diana'dan beri hiç kimseyle birlikte olmamıştı.

Kadın bir şey almak için çantasına uzandı.

Kondom. *Aman Tanrım.*

Sonra çantasını yere bıraktı. Kalçalarını hafifçe sallayıp Joe'ya yaklaşırken elbisesinin düğmelerini açtı. Kollarına düşen elbise dantelli siyah sutyenini ve göğüs dekoltesini ortaya çıkarmıştı.

Joe ona git demek istese de uzanıp kadını kendine çekti. Vücutları bütünleşirken ağır ağır hareket ediyordu.

Joe geri çekilecek gücü kendinde bulduğunda titremeye başladı.

Kadın, "İyi misin?" diye sordu.

Joe ne bir şey düşünüyor ne de bir şey söylüyordu. Kadını kollarına alıp yatağa taşıdı.

Darmadağınık yatağa düştüklerinde kadın altında kalmıştı. Joe'nun vücudu sahiplenircesine onun vücudunun üstündeydi. Bu çok güzel bir histi. Kadının dudakları onunkilerle birleşmek üzere uzandı.

Joe da onu öpmek için eğildi. Kadının yumuşak, esnek dudaklarını hissetmek onu zamanda yolculuğa çıkarmıştı.

Diana.

"Ne dedin?"

Joe geri çekilip kadına baktı.

Meghann.

Bu kez onu öptüğünde gözlerini kapatmadı. Öyle vahşice öpüyordu ki Joe'nun nefesi kesildi.

Meghann ellerini Joe'nun tişörtü altında gezdirirken parmak uçlarını adamın meme ucunda gezdirdi. "Pantolonunu çıkar." Sesi çok kabaydı. "Sana dokunmak istiyorum."

Uzaklaştılar. Joe yataktan kalkıp soyunurken parmakları ilk denemede pantolonunun düğmesini açamayacak kadar titriyordu.

Çıplak bir halde tekrar birlikte uzandılar. Joe vücudunu Meghann'ın vücuduna sürüp dudaklarını, çenesini, kapalı gözlerini

öptü. Meghann da bacaklarını adamın gövdesine sarıp onu kendine çekti. Joe kadının ıslaklığını bacaklarında hissediyordu.

Sonra Meghann uzanıp Joe'ya dokunurken parmaklarını sıkıca ona sardı. Yukarı aşağı, yukarı aşağı. Joe tek hamlede kondomun yerine oturduğunu hissetti.

Joe o dokunuşun tadına varırken inledi ve geri çekildi. Çenesini, boynunu, göğüslerini öperek kadının vücudunun altı kısımlarına indi. Meme uçlarından birinin tadına bakıp ağzına aldı ve emdi. Göbeğini ve kasıklarını öperken elleriyle kadının bacaklarını araladı.

Meghann onu itmeye çalıştı.

Joe hareket etmesini engelleyip içine girene kadar onu öptü. Meghann inleyerek adamın kafasını tutup bacaklarını daha fazla araladı. Adamın dili vücudunu keşfediyor, tadına vanyor, içeri dışarı hareket ediyordu.

"Ah. Aman. Tanrım." Kelimeler ağzından kesik kesik dökülüyordu. "Şimdi."

Adam onu tek bir hareketle kendine çekip içine girdi.

Meghann ona kenetlenmiş, dudaklarına kavuşmak için vücudunu bük müştü. Joe'nun hareketlerine ayak uyduruyordu.

Joe daha önce böyle bir şey yaşamamıştı.

Meghann ıslak saçlarını yüzünden çekerken, "Vay canına," dedi. "Kesinlikle çok heyecanlı bir maceraydı."

Joe sallanan yatak başına yaslandı. Vücudu zayıf düşmüş, titriyordu.

Hâlâ güçlükle nefes alan Meghann yüzünde koca bir tebessümle kafasını kaldırıp, "Adın ne?" diye sordu.

"Joe."

"Pekâlâ Joe. Gerçekten de harikaydı."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Uzun bir süre sonra Joe kolunu Meghann'a sarıp onu kendine çekti. Ona sarılmış vaziyette gözlerini kapattı.

Yıllardır ilk defa kollarında bir kadınla uykuya daldı.

Uyandığında yine yalnızdı.

Kristin Hannah - Kız Kardeşler Arasında

ON ALTINCI BÖLÜM

“Vay canına!” Claire tekrar yastıklara gömüldü. “En son ne zaman sabah seks yaptığımı hatırlamıyorum.” Saçlarını gözlerinden çekip Bobby’ye gülümsedi. “Dışlerimi fırçalamadan beni öpebildiğine göre beni gerçekten seviyorsun.”

Bobby ona doğru kıvrıldı. Yakışıklı yüzünde, yastık küçük pembe izler oluşturmuştu. “Hâlâ şüphelen var, değil mi?”

Claire hemen, “Hayır,” dedi.

Bobby yanağını hafifçe okşayınca Claire iç geçirdi. “Seni seviyorum Claire Cavanaugh. Bana inanmaktan bu kadar korkmana sebep olan adamın kıcına tekmeyi basmayı çok isterdim.”

Claire tebessümündeki hüznün farkındaydı. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. “Yalnızca erkekler değil.”

“Ama annenle abları dövemem ki.”

Claire bu lafa güldü. “Meg’in hatalı olduğunu kanıtla yeter. Hiçbir şey onu daha fazla çıldırtamaz.”

“Meg gerçekten haklı olduğunu göstermeye çalışıyor.”

Claire yatakta doğruldu. “Farkındayım. İnsanları sevmediğimle ilgili bir şeyler söyleyip erkenden partiyi terk etti.”

“Sana arabamdan daha pahalı bir gelinlik almış.”

"Meg için paranın bir değeri yoktur. Tonlarcası var onda. İşte yeter."

Bobby yatak başına yaslanınca örtüsü çıplak gövdesine düşüp kucagında toplandı.

"O da annenle birlikte büyüdü ve hayatını düzene sokacak bir babası olmadı. Yıllarca sana baktıktan sonra Sam'in ansızın ortaya çıkıp yerini alması onun için zor olmuştur."

"Onu savunduğuna inanamıyorum. Serinle evlendiğim için aptalın teki olduğumu söyledi."

Bobby ağır ağır yüzüne yayılan ve her defasında Claire'in dizlerinin bağını çözen o tebessümünü takındı. "Hayatım, bu yüzden onu suçlayamazsın. Yalnızca seni korumaya çalışıyor."

"Kontrol etmeye çalıştığını söylemek daha doğru bir tanım olur."

Bobby, "Gel buraya," diye fısıldadı.

Claire ona yaslandı. Öpüşüklerinde çıplak göğsü Bobby'nin göğsüne sürtündü. Bobby elini onun boynuna sardı ve ne konuştuklarını unutuncaya kadar onu öpmeye devam etti. Claire sonunda geri çekildiğinde sersemlemişti ve güçlkle nefes alıyordu.

Claire'in dudaklarına, "Seni tanımaya çalışıyorum, Claire Cavanaugh ve müstakbel Austin," diye fısıldadı. "Gelinlik meselesinden ve dün gecedен sonra carın sıkıldı, biliyorum. Meghan seni kırdığında umursamadığını söyleyip aspirin yutmaya başlıyorsun. Ben yanıdaydım tatlım. Asıl önemli olan onun senin ablan olması. Sahip olduğun tek kişi o."

Claire ona karşı çıkmak istediye de bunun anlamsız olacağını biliyordu. Aslında Meg'le yakınlaşmak istiyordu. Son birkaç gündür gittikçe daha fazla Meg'le geçirdiği günleri anımsıyor, birbirlerini nasıl da sevdiklerini düşünüyordu. Sonra, "Bu halimiz beni çok yoruyor," diye itiraf etti.

"Bu ne demek?"

"Kimse canımı onun kadar sıkıyor. Etrafına olumsuzluk yaymakta usta olduğu kesin."

"Evet. Babam da öyleydi. İlişkimizi hiç düzeltemedik. Şimdi hayatta değil ve keşke daha çok çabalasaydım diyorum."

"Tamam Sigmund Freud. Onunla konuşmaya çalışırım. Tekrar deneyeceğim."

"Artık aspirin içmek yok."

Claire ona uzun bir öpücük daha verdi ve çınlıplak banyoya gitti. Duştan çıkıp giyindiğinde Bobby gitmişti.

Claire yatağın üzerini örtüp koridordan geçti ve Ali'nin odasına yürüdü. Alison mavi-yeşil Küçük Deniz Kızı nevresim takımlarının altına gizlenmiş, uyuyordu.

Claire ikiz yatağın kenarına oturarak, "Selam tatlım," dedi. "Uyanma vakti."

Alison gerinip sırtüstü döndü. "Yavru kedi mi aldık?"

"Hayır, neden?"

"Bu sabah kedi miyavlaması duydum sanki."

Claire gülmek için dudağını ısırdı. Kendime not: Biraz daha sessiz ol. "Hayır, tatlım. Rüyanda gördün belki de."

"Merdivenlerden de ses geldiğini duydum."

"Ben... şey... kahve yapmaya ınmışım."

"Peki bir köpek alabilir miyiz? Amy Schmidt bir tane almış ama annesinin köpeklere alerjisi varmış."

"Japon balığına ne dersin?"

"Anne! Son aldığımız Japon balığı tuvalete düşmüştü."

"Bu konuyu düşünceğim, olur mu? Haydi, şimdi aşağıya in. Kahvaltı için yaban mersinli krep yapacağım."

Claire kahve makinesini çalıştırmak üzere alt kata indi. Alison Groovy Girl'ünü peşinden sürükleyerek mutfığa geldiğinde krep hazırды.

Alison sandalyesine oturup bebeğini kucağına yerleştirdi ve çikolata sosunu dökmeye başladı.

Claire teflon tavadaki krep ters çevirirken, "O kadar sos yeter," dedi.

"Sen, Bobby ve Meghann Teyze dün nasıl bir parti yaptınız?"

Claire güldü. "Evlenecek kişilere hediyelerin verildiği bir parti. Doğum günü gibi."

"Oyun da oynadınız mı?"

"Tabii ki."

"Hediye aldın mı?"

"Kesinlikle."

"Nasıl hediyeler?"

Tanga külot, çikolatadan vücut boyası, koca bir kondom kutusu. "Meghann Teyzen bize bir Cuisinart almış." Claire, Ali'nin şaşkın bakışlarını görünce, "Çok güzel bir mutfak robotu," diye ekledi.

"Anladım. Bugün büyükbabamla balığa çıkıyorum. Tidwell Gölü'nde."

"Çok eğlenceli olacaktır."

"Senin de şu lanet düğün işlerin varmış."

"Alison Katherine! Büyükbabanın küfürlerini tekrarlamaman gerektiğini biliyorsun."

"Evet." Ali eğilip tabağındaki çikolata sosunu yalamaya başladı. Kısa sürede tabak tertemiz olmuştu. "Solucanı ikiye bölünce tekrar büyüdüğünü biliyor muydun?"

"Biliyorum."

Ali sandalyesini geriye itti. "Lily France parmağını kestiğinde venisi çıkmadı ama." Kaşlarını çatı. "Sanırım Tanrı solucanları Lily'den çok seviyor. Belki de öğle yemeğinde kestiği içindir."

"Şey, sanmıyorum..."

"Hoşça kal anne!" Alison annesine bir öpücük verip gözden kaybolduğunda tel kapı arkasından sertçe kapandı. Bir dakika sonra Claire kızının, "Buradayım büyükbaba. Beni mi anyordun?" diye bağırın tiz sesini duydu.

Gülümseyerek krep tavaşının altını kapatan Claire, kendine bir fincan kahve daha koyup verandaya çıktı. Suntadan salıncak onu bekliyordu.

Claire salıncağa oturup yavaş yavaş sallanırken arazinin arka sınırını belirleyen gümüş rengi suya baktı. Ev nehrin arkasında, suyun yeterince yukarısına yapılmıştı; ama gökyüzünün unutma beni çiçeği kadar mavi görüldüğü çimlerinse hafta boyunca eksik olmayan güneş ışığıyla altın sarısına büründüğü bugünkü gibi günlerde nehrin ne kadar tehlikeli olabileceğini arımsamak çok zordu.

Gıcırdarak açılan tel kapı sertçe kapandı. Meghann verandaya çıktığında üzerinde püsküllü, çiçek desenli siyah bir bluzla bol paça kot pantolon vardı. Dağınık saçları asi dalgalar halinde sırtına iniyordu. Çok güzel görünüyordu. "Günaydın."

Claire yün battaniyeyi bacaklarına daha sıkı sararak üzerindeki çirkin eşofmanı gizlemeye çalıştı. "Krep ister misin?"

Meg salıncağın karşısındaki bahçe sandalyesine oturdu. "Hayır, teşekkürler. Hâlâ dün geceki pastayı sindirmeye çalışıyorum."

"Partiden erken ayrıldın." Claire sakın, kınıldığını belli etmeyen bir sesle konuştuğunu ümit etti.

"Güzel bir partiydi. Arkadaşın Gina'nın espri anlayışı müthiş."

"Evet, öyledir."

"Boşanmasının hemen ardından senin düğününü izlemek ona zor geliyordu."

Claire başını salladı. "Zor günler geçiriyor."

"Yanlış adamla evlendiğini görmek kabullenmesi zor bir durum olmalı."

"On beş yıldır evlilerdi. Boşandılar diye kocasının yanlış adam olduğunu söyleyemeyiz."

Meg kardeşine baktı. "Bence kesinlikle söyleyebiliriz."

"Eric caruru çok yaktı, değil mi?"

"Sanırım."

Claire kahvesinden bir yudum içti. O anda her şeyi boş verip Meghan'a karşı her zamanki tavrını takınmaya, yani susup gücenmemiş gibi davranmaya çalıştı. Sonra Bobby'yle konuşmasını anımsadı. Kısık bir sesle, "Soruma yanıt vermedin. Neden partiden erken ayrıldın?" dedi.

"O kadar da erken sayılmazdı. Hediyelerini beğendin mi?"

"Hepsi harikaydı. Mutfak robotu için teşekkür ederim. Şimdi neden erken ayrıldığını anlat."

Meg gözlerini kapatıp yavaşça açtı. Korkmuş görünüyordu.

Claire öyle şaşırmıştı ki yerinde doğruldu. "Meg?"

"M&M oyunu yüzünden," diye yanıt verdi. "Uyum sağlayıp oyuna katılmaya çalıştım, ama seni çok az tanıdığım için yanlış bir şey söyledim. Hâlâ nerede hata ettiğimi bilmiyorum."

"Sen benim sevmeyi bildiğimi, ama kolay kolay sevmediğimi söyledin."

"Evet."

"Bence bu doğru değil. Açıkçası biraz kırıldım."

Meg, "Bana göre doğru ama," dedi.

Claire öne eğildi. Nihayet önemli bir konuya değinmişlerdi.
"Bazen seni sevmek kolay olmuyor Meg."

"İnan farkındayım." Meghann güldü ama bu acı dolu, boğuk bir sestti.

"İnsanları ve beni sertçe yargılıyorsun. Fikirlerin kırbaç darbesi gibi. Her biri kanlı bir iz bırakıyor."

"Başkalarına bunu yapıyor olabilirim, ama sana değil. Ben seni yargılamıyorum ki."

"Üniversitede başarısız oldum. Kozmetik kurslarına da devam etmedim. Hayden'dan hiç ayrılmadım. Kötü giyiniyorum. Evli olduğumu sonradan öğrendiğim bir adamdan evlilik dışı çocuk yaptım. Şimdi de üç defa boşanmış biriyle evleniyorum ve evlilik sözleşmesiyle kendimi korumam gerekecek kadar aptalım. Söylediklerim sana tanudık geldiğinde beni sustur."

Meg kaşlarını çattı. "Bu yargıların hepsi bana mı ait?"

"Aynen öyle. Seninle her konuştuğumda kendimi zavallı hissediyorum. Ve tabii sen zengin ve kusursuzsun."

"O konuda haklısın." Meg espri yapma girişiminde başarısız oldu. "Terapistim insanları kontrol etmeye çalıştığını söylüyor."

"Bu çok doğru. Annem gibisin. Gösteriyi her zaman siz yönetmek istiyorsunuz."

"Tek fark onun psikozlu, benim nevrozlu olmam. Ama Tann biliyor, erkekler konusundaki şanssızlığımı da ondan almışım." Meghann kardeşine baktı. "Sen o laneti kırabildin mi?"

Dün olsa Claire bu soruya öfkelenirdi. Fakat şimdi ablasını anlıyordu. Claire annesinden aşkın er veya geç gelip onu bulacağına dair bir şeyler öğrenmişti. Meg ise tamamen farklı bir şeye inanıyordu. Onun aşka hiç inancı yoktu. "Evet, Meg. Gerçekten."

Meg gülümsedi, ama gözlerinde hüznü vardı. "Keşke ben de senin kadar inanabilsem."

Claire ilk kez güçlü olan taraftı. "Aşkın gerçek olduğuna inanıyorum. Ali ve babamla paylaştığım her an bunu hissediyorum. Belki... senin de bir baban olsa sen de inanırdın." Claire ablasının renginin attığını gördü; çok uzaklara daldığını biliyordu.

Meg usulca, "Sam hayatında olduğu için şanslısın," dedi.

Claire, babasının Meg'e yardım etmeye çalıştığı o yazı düşünmeden edemedi. Tam bir kâbustu. Meg ve Sam, kim Claire'i daha çok seviyor, onun için neyin iyi olduğunu hangisi biliyor diye tartışmasına girmişlerdi. Tartışmaya son veren de Claire olmuştu. Meg'e, *babama bağırmanı kes*, diye haykırmış, ablasının ağladığını ilk kez o zaman görmüştü. Ertesi gün Meg gitmiş, Claire'i yıllar sonra aramıştı. Geçen yıllarda üniversiteden mezun olmuş, kendi hayatını kurmuştu.

Claire nazikçe, "Sana yardım etmek istemişti," dedi.

"Ama o benim babam değildi."

O sözden sonra ikisi de sustu. Sessizlikten rahatsız olan Claire kendini bir şeyler söylemek zorunda hissetti, ama ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Neyse ki telefon onu kurtarmıştı. Çaldığını duyduğunda yerinden fırlayıp yanıt vermek için eve girdi.

"Alo?"

"Eliana Sullivan'ı bağlıyorum. Bekleyin lütfen."

Claire, Meg'in arkasından geldiğini duydu ve ağzıyla, *annem*, diye işaret etti.

Meg kendine bir fincan kahve koyarken, "Bu iyi gelebilir," dedi.

Annesi, "Alo?" dedi. "Alo?"

"Selam anne. Benim, Claire."

Annesi yıllar süren çalışmalar sonucunda edindiği boğuk, seksi sesiyle kahkahayı patlattı. "Hangi kızımı aradığımın farkındayım Claire."

Annesi ikisini zaman zaman karıştırırsa da Claire, "Elbette," diye yanıtladı. Onlara dair anıları birbirine geçmişti. Bu konu dile getirildiğinde neşeyle, *aman ne bileyim, o zamanlar o kadar yakındınız ki ufak detayları nasıl aklımda tutayım?* derdi.

"Evet tatlım, anlat bakalım. Yardımcım bana bir not bıraktığını söyledi. Neler oluyor?"

Claire bu yapmacık Güney aksanından nefret ediyordu. Uzatılmış her sesli harf ona hep annesiyle "resmi" bir görüşme yaptığını anımsatırdı. "Evleneceğimi söylemek için aramıştım."

"İnanamıyorum! Ölene kadar bekâr kalacağından neredeyse emindim."

"Teşekkürler anne."

"Kimmiş peki bu adam?"

"Onu seveceksin. Teksaslı yakışıklı bir delikanlı."

"Delikanlı mı? Onlar ablanın uzmanlık alanına girmiyor muydu?"

Claire içten bir kahkaha attı. "Genç değil, yetişkin bir adam anne. Otuz yedi yaşında."

"Ne kadar para kazanıyor?"

"Bunun benim için bir önemi yok."

"Beş parasız, ha? Bak, sana bir tavsiyede bulunayım tatlım. Zengin olanlarla evlenmek daha kolaydır, ama ne önemi var ki. Tebrikler. Düğün ne zaman?"

"Cumartesi günü, ayın yirmi üçünde."

"Haziran mı? Yani önümüzdeki cumartesi günü mü?"

"Evet. Beni zamanında arasaydın daha erken öğrenirdin."

"Parkta Shakespeare oyunum vardı. Charlie Sheen'le olduğunu da eklemeliyim."

"Bütün gece mi?"

"Tatlım, hayranlarımla ilgilenmem gerektiğini biliyorsun. Onlar benim can damarım. Bu arada *People*'daki resmimi gördün mü? Ben ve Jules Asner kız kıza sohbet ediyoruz."

"Kaçırmuşım, affedersin."

"Abone olmuştun! Ne yapıyorsunuz dergiyi? Alıp öylece bir köşede mi bırakıyorsunuz?"

"Düğün hazırlıklarıyla meşguldüm."

"Ah, haklısın. Şey, cumartesi günü benim için zor tatlım. Ağustosun ilk haftasına ne dersin?"

Claire gözlerini devirdi. "Her ne kadar programın benim için önemli olsa da davetiyeler basıldı anne. Meg düğünü planlıyor. Tarihi değiştirmek için artık çok geç."

Annesi güldü. "Düğününü Meg mi planlıyor? Tatlım bu papadan ergenliğe adım atma töreni yapmasını istemek gibi bir şey."

"Düğün cumartesi günü. Umarım katılabilirsin." İşte, her strese girdiğinde yaptığı gibi Claire gergin ve resmi bir ifadeyle konuşuyordu.

Meghan ona bir aspirin uzattı.

Claire gülümsemeden edemedi.

Meg, "Ne zaman konuşsak migrenim azar," dedi. "Hâlâ saçma sapan laflar etmeye devam ediyor mu?"

Claire kafasını sallayıp, "Anna Nicole Smith adını duydum sanırım," diye fısıldadı.

Meg sırttı. "O da ilişkilerinde sorun yaşayan Güneyli bir kız."

Annesi yüksek sesle, "Claire?" dedi. "Beni dinliyor musun?"

"Elbette anne. Benim için her sözün inci değerinde."

"Cumartesi günü saat kaçta diye soruyorum."

"Düğün töreni akşam yedide, arkasından da yemek var."

Annesi iç geçirdi. "Cumartesi... Kuaförüm José'den randevu alabilmek için üç aydır bekliyorum. Belki beni biraz erken alabilir."

Claire daha fazla dayanamadı. "Kapatmalıyım anne. Cumartesi günü saat yedide Hayden Protestan Kilisesi'nde olacağım. Umarım gelebilirsin. Ama meşgulsen de anlarım."

"Meşgulüm. Yine de bir anne kızını ne sıklıkla evlendiriyor olabilir ki?"

"Bizim ailemizdekiler pek sık evlenmiyor."

"Bana doğruyu söyle tatlım. Sence bu evlilik sonuna kadar gidecek mi? Kuaför randevumu boş bir..."

"Kapatmalıyım anne. Hoşça kal."

"Tamam tatlım. Ben de öyle. Ve tebrikler. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler anne, hoşça kal."

Claire, Meghann'a baktığında gülümsemeye çalıştı. "Cumartesi günü ona pek uymadı."

"Neden? \$25.000 Pyramid[®] seçmelerine mi katılıyor?"

"Saçı için José'yle randevusu varmuş."

"Aslında davetiyeyi düğünden sonra göndermeliydin."

"Neden ondan hâlâ farklı şeyler beklediğimi bilmiyorum."

Meg kafasını iki yana salladı. "Evet, seni anlıyorum. Anne timsah bile yumurtalarını korur."

"Annem kesin omlet yapardı."

Bu söz üzerine kahkahalarla güldüler.

Claire pencereden dışarıya baktı. Bahçesine düşen güneş ışı-
ğıyla çiçekler ıslıl ıslıl parlıyordu. Bu huzur verici bir manzaraydı ve
hayatındaki her şeyin yolunda gittiğine işaret ediyordu. Herhalde
en iyisi annesini unutmaktı. Sonunda, "Haydi, düğün planlarından
bahsedelim," dedi.

"Harika olur. Belki menüyü belirleyebiliriz."

Claire doğruldu. "Tabii ki. Ben şu bir metrelik koca sandviçlerden
yapalım diyorum. Birçok insanı doyurur ve erkekler de gerçekten
böyle şeylere bayılıyor. Gina'nun patates salatası da yanında yenebilir."

Meghann, Claire'e baktı. "Patates salatası ve sandviç. Çok..."
Duraksadı. "Lezzetli olur."

"Duraksadın."

"Öyle mi? Nefes almışımdır."

"Ben o duraksamanın anlamını biliyorum. Eleştiriyorsun."

"Yo, yo. Ben yalnızca bir arkadaşımla, Carla'yla konuşmuştum.
Kendisi bir aşçı ve şu anda sıkıntılı bir dönemden geçiyor. Yeni mezun
oldu ve beş parasız. Kirasını bile çıkaramıyor. O bana birkaç farklı
aperatif hazırlamayı önerdi. Bilirsin işte, adını duyurması gerekiyor.
Ama endişelenme. Sen sandviç istiyorsan Safeway'den hallederiz."

Claire kaşlarını çatı. "Gerçekten düğün yemeğimi hazırlamanın
arkadaşına yardımı olacak mı?"

"Evet, ama önemli olan bu değil. Önemli olan *senin* nasıl bir
düğün istediğin."

"Ne kadara mal olur?"

"Sanviçlerle patates salatası kadar."

"Şaka mı yapıyorsun? Şey, bence iyi bir fikir olabilir. Tabii me-
nüde şu yumurtalı hamura sarılan sosisler de varsa. Bobby onlara
bayılıyor."

"Sosisli börek. *Elbette*. Bunu ben de düşünmüştüm."

Claire ablasının yine duraksadığını düşündü, ama emin olamadı.

Meg gülümsedi. Biraz çaba göstermesi yeterli olmuştu. "Gariptir ki bir de taze çiçeklerle süslü dört katlı pasta yapabilen işsiz pastacı tanıyorum. O menekşeyi öneriyor, ama tabii sana kalmış."

"Biliyor musun Meg, sen tam bir baş belasısın."

"Biliyorum. Yargılayıcı ve hata affetmez."

"Kesinlikle. Ama idareyi kolayca ele geçiriyorsun."

Meghann'ın tebessümü silindi. Claire ablasının kontrolü ele geçirip hayatlarını bütünüyle değiştirdiği yıllar önceki o yazı hatırladığını biliyordu.

Claire yumuşak bir sesle, "Kötü bir şey ima etmedim," dedi. "Aramızda sanki lanet olası bir mayın tarlası var."

"Biliyorum."

"Gelelim pastaya..."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“**P**arktan izin aldım, çadır da parti malzemeleri dükkânından kiralandı. Son hazırlıkları belirlemek için yarın Costco’ya giderken tekrar uğrayacağım.” Roy gösterişli bir hareketle arkasına yaslandı. “İşte bu kadar.”

Meghann listesinde çadırın üzerini çizerek, “Ya ışıklar?” diye sordu.

“Bin adet beyaz Noel lambası, kırk iki adet Çin feneri ve yirmi asma lamba. Üzerini çiz.”

Meghann listesini gerektiği şekilde işaretledi. İşte bu kadardı. Listesindeki her şey halledilmişti. Son iki gündür deli gibi çalışmış, her detayı tekrar tekrar kontrol etmişti. Roy’un istediği en ufak şeyi hemen ayarlıyordu. Adam günde üç defa Hayden’daki gelmiş geçmiş en güzel düğünü yapacaklarını söyleyip duruyordu.

Meghann bunun istediği o ideal düğün olmadığının farkındaydı ama alaycı fikirlerini kendine saklamayı da öğrenmişti. Çok çalıştığı için geceleri de rahatça uyuyabiliyordu. Şimdi tek sorun gördüğü rüyalar idi.

Neredeyse tüm rüyalarında Joe’yu görüyordu. Gözlerini kapattığında o geceyle ilgili her şeyi anımsıyordu. O hüzünlü mavi gözleri... Joe’nun sevişirken bir şeyler –belki bir isim– fısıldadığını.

Daha önce hiç böyle sevişebileceğini düşünmemişti. Hem de hiç kimseyle.

"Meghann, yine o duygusal ifadene büründün. Apatifleri mi düşünüyorsun?"

Meghann, Roy'a gülümsedi. "Carla'ya bir tepsi sosisli börek yapmasını söylediğimde yüzünün aldığı ifadeyi görmeliydin."

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama gerçekten çok lezzetliler. Ketçapla birlikte daha güzel oluyor. Fırında fasulyeyle de çok iyi gidiyor. Peynirli ve kıymalı böreklerden önce biteceği kesin."

"Kıymalı yapmasını istemedim." Meghann tekrar listesine baktı. Her şeyi tekrar tekrar kontrol etmek artık bir alışkanlığa dönüşmüştü.

Roy, Meghann'ın koluna dokundu. "Tatlım, artık işin bitti. Tek yapman gereken bu geceki düğün öncesi yemeğine katılman ve güzel bir uyku çekmen."

"Teşekkürler Roy. Yardımların olmasa bu kadar işin altından nasıl kalkardım bilmiyorum."

"İnan bana, düğün hazırlıkları için çalışmak çok keyifliydi. Bir sonraki organizasyonum da küçük Todd'un üniversiteye kabul edilmesini kutlayacağımız Clausen'lerin çiftliğindeki içkili yemek."

Görüşmenin ardından Meghann arabasına yöneldi. Yanlış yöne gittiğini fark ettiğinde bir hayli uzaklaşmıştı. Tam dönüyordu ki gözüne garaj ilişti. Sık ağaçlarla her yanı saran otların arkasında Joe'nun kulübesi duruyordu.

Meghann garaja gidip, *Selam Joe* diyerek birlikte yatak odasına geçmek için ansızın içinde müthiş bir istek duydu. Onunla seks yapmak harikaydı. Hatta harikadan da öteydi. Bundan gece oradan kaçıp gitmesini gerektirecek kadar keyif almıştı. Hoşça kal demek, günaydın demekten daha kolay becerdiği bir şeydi.

Joe'nun mutfağının ışığı yarıyordu. Pencerede bir gölge vardı, adamın kır saçlarını görebiliyordu.

Nereyse ona gidecekti.

Nereyse.

Meghann'ın emin olduğu tek bir şey varsa o da yalnızca kim olduğunu söylemeden yaşadığı tek gecelik ilişkilerdi. Bunu da uzun deneyimlerinin ardından öğrenmişti.

Dönüp arabasına yürüdü.

Mutfak lavabosunun başında duran Joe akan suyun sesini dinliyordu. Su, paslı borulardan uğuldayarak akıp gitmekteydi. Muhtemelen öğle yemeğinden kalma bulaşıkları yıkayacaktı. Bu yüzden buraya gelmiş olmalıydı, ama elleri bulaşığa gitmiyordu.

Kadın yolun karşısında onun evine bakıyordu.

Meghann. *Arkadaşlarım bana Meg der.*

Kollarını kavuşturmuş, sivri çenesini hafifçe kaldırmış, kımıldamadan orada duruyordu. Yanındaki büyük, asma saksıdan sarkan kırmızı çiçekler kadının koluna değiyordu. Ama muhtemelen bunun farkında değildi. Belli ki çiçeğin kokusunu da almıyordu. Herhalde romantik bir kadın değildi.

"Meghann." Kadının adını usulca söylerken hissettiği özlem duygusu onu şaşırttı. Karşılaşmalarından sonraki saatler boyunca onu sık sık düşünmüştü.

Kendi kendine bunun bir anlamı olmadığını, yıllardır hareketsiz kalan hormonların aniden canlandığını söyleyip duruyordu. Ama şimdi orada duran kadına bakıp onu arzuladığını hissederken kendini kandırdığını anladı.

Yolun karşısındaki Meghann ona doğru bir adım attı.

Joe'nun kalp atışları hızlanmış, eli kolu birbirine karışmıştı.

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Meghann daha sonra dönüp aceleyle oradan uzaklaştı.

Joe bunu yürekten söylemiş olmayı dileyerek, "Tanrı'ya şükür," dedi.

Ardından suyu kapatıp ellerini kuruladı ve yavaş yavaş şömine rafına gidip Diana'nın fotoğrafının önünde durdu. Diana, Paris'teki Zafer Takı'nın altından ona el sallarken neşeyle gülümsüyordu.

Çerçevenin camına dokunarak, "Affedersin," diye fısıldadı.

Telefonun sesiyle irkildi.

Tabii ki kimin aradığını biliyordu. İş eldivenlerine uzanarak, "Selam Gina," diye yanıtladı.

"Selam. Geç haber verdiğimin farkındayım ama düğün öncesinde bu gece evimde yemek veriyorum. Gelmek isteyeceğini düşündüm."

Düğün öncesi yemek. Evlilik öncesi. "Kusura bakma ama olmaz."

"Claire Cavanaugh için. Sonunda evleniyor."

Joe gözlerini kapattı ve Claire'i anımsadı. Sonunda, "Kusura bakma Gigi," dedi. "Yapamam." Bir evlilik kutlamasına katılmaktan kötü olabilecek tek şey hastaneye yatmak olurdu.

"Anlıyorum Joey, dert etme. Haftaya seni ararım."

Claire doktorun bekleme odasında oturmuş *People* dergisinin son sayısını okuyordu. İşte oradaydı, uzaylı kıyafetleri giymiş hayranları tarafından etrafı sarılan annesinin şehir parkında çekilmiş fotoğrafı. Başlıkta da, Starbase IV'ün yayınlanmaya başlamasının yirmi beşinci yıl dönümünde Eliana Sullivan hayranları tarafından kuşatıldı, yazıyordu.

"Ah yapma lütfen. İkinci sınıftayken giydiğim Cadılar Bayramı kıyafetim bile daha güzeldi."

"Ne oldu anneciğim?"

Claire gri halinin üzerinde *Şapkalı Kedi* oyuncağıyla oynayan kızına gülümsedi. "Bir şey yok tatlım."

"Öff. Daha ne kadar bekleyeceğiz? Ben acıktım."

"Az kaldı. Dr. Roloff hasta insanlarla ilgileniyor. Sammy Chan'i gördün, kolu kırılmıştı."

Alison kaşlarını çatı. "Sen hasta değilsin ama değil mi?"

"Tabii ki değilim. Yıllık kontrolümü yaptırıyorum. Sen de her defasında benimle geliyorsun ya."

"Evet." Ali oynamaya devam etti.

Birkaç dakika sonra doktorun yardımcısı Monica Lundberg bekleme odasına geldi. Kum rengi yazlık elbisesiyle her zamanki gibi çok güzeldi. "Doktor seni bekliyor."

Claire, Alison'a döndü. "Burada bekle tatlım. Hemen dönerim."

Monica, "Ben onunla ilgilenirim," dedi. "Dört numaralı odaya gir."

"Teşekkürler." Claire koridoru geçip sol taraftaki son odaya girdi.

"Selam Claire, düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Claire kendini bildi bileli Dr. Roloff'la çalışan hemşire Bess'e gülümsedi.

"Harika. Sade bir şey planlıyoruz."

"Elbette." Bess, Claire'in tansiyonuyla ateşini ölçtü. "Tansiyonun çok iyi tatlım. Demek ki iyi yaşıyorsun." Ardından biraz kan örneği alıp lavabonun üzerindeki dolaptan plastik bir kap çıkardı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Tuvaletin kapısına bırak. Doktor birazdan gelir."

"Teşekkürler Bess."

Bess gözlerini kırptı. "Yarın görüşürüz. Hoşça kal."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Koridorda hızla ilerleyen Claire tuvalette idrar örneğini bıraktı ve odaya dönüp çabucak hastane önlüğünü giyinerek kâğıt kaplı muayene masasına uzandı.

Birkaç dakika sonra Dr. Roloff içeri girdi. Uzun boylu, kır saçlı, sert bakışlı, ama güler yüzlü bir adamdı. Uzun zamandır Claire'in doktoru oydu. Kulak enfeksiyonu geçirdiğinde, sivilceleri çıktığında, hatta hamilelik döneminde de ona gitmişti. Şimdi Alison'a da o bakıyordu. Ve tabii Sam'e de.

Doktor tekerlekli bir tabureye oturup Claire'e doğru yaklaştı. "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"Harika. Sen ve Tina gelebilecek misiniz?"

"Hayatta kaçırmayız." Adam duraksayıp yere baktı. Claire, Dr. Roloff'un kaybettiği kızını düşündüğünü anlamıştı. "Diana da düğününde olmayı çok isterdi."

Claire güçlükle yutkundü. Bu doğrudu. Bu düğünün en zor yanlarından biri de Diana'sız yapılacak olmasıydı, çünkü Kederliler her şeyi birlikte yapardı. "Her zaman sonunda en iyisini bulacağımı söylerdi."

Doktor sonunda kafasını kaldırdı. Yorgun, biraz da kederli bir tebessümle bakıyordu. "Joe'yu duydun mu? Kasabaya dönmüş."

"Biliyorum. İyi mi?"

Henry derin bir iç geçirdi. "Bilmiyorum. Tina'yı da beni de görmeye gelmedi." Doktorun buna ne kadar kınldığı belliydi.

"Eminim gelecektir."

"Evet, gelecektir." Dr. Roloff gözlüklerini kaldırıp doğruldu.

"Evet, bu kadar gevezelik yeter." Claire'in raporunu açıp inceledi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Aslında iki ay sonra gelmen gerekiyordu. Neden bu kadar erken geldin Claire? Normalde seni buraya getirebilmek için üç defa haber verip aramamız gerekirdi."

Claire yanaklarının kızardığını hissederek, "Doğum kontrol hapı," dedi. Otuz beş yaşında bir kadındı ve utanması için hiçbir sebep yoktu. Ama utanıyordu işte. "Hamile kalmadan önce bir süre beklemek istiyoruz."

Doktor raporu tekrar inceleyip başını salladı. "Yıllarca kullanmanı istemem, ama şimdilik sorun yok. Hafif bir hapla başlayabiliriz."

"Harika."

Dr. Roloff elindeki belgeyi bıraktı. "Pap smear testi de yapalım."

Doktorun işi bittiğinde Claire kalktı.

Doktor eldivenlerini çıkartırken, "Baban geçen hafta başının ağrıdığını söyledi," dedi. "Ayrıca sol ayak bileğini burkmuşsun."

Kasabada yaşamak işte böyle bir şeydi. Claire iç geçirdi. Hatırladığı kadıyla ne zaman şeytanımağı çıksa ya da dişi düşse babası hemen doktora koşardı. Claire'in bir yetişkin olması da durumu değiştirmemişti. "Geçen yıl dönme dolaptan başım dönünce de iç kulaklarımda sorun olduğunu düşünmüştü."

Doktor gülümsedi. "Sam sağlık konusunda çok temkinlidir. Sen henüz bir çocukken nasıldı görmeliydin. Günde üç defa arar, bazı belirtilerin normal olup olmadığını sorardı. Üç defa art arda hapşırman bile paniklemesine sebep oluyordu. Yine de bu, Sam'in tamamen saçmaladığını göstermez. Baş ağrıların adet döneminde mi artış gösteriyor?"

Claire gülerek, "Otuz beş yaşındayım," dedi. "Sanırım yumurtlama döneminde bunları yaşamam normal."

"Hiç spor yaptın mı?"

"Hiç mi? Lisedeyken yürüyüşe çıkar, voleybol oynardım."

Doktor rapora bir şeyler karaladı. Muhtemelen Claire'in tembelin teki olduğunu yazmıştı.

"Uykuların düzenli mi?"

"Bebek gibi. Bobby'yle tanıştığımдан beri..." Yine kızardı. "Şey, çok düzenli uyuyorum."

"Buna sevindim. Peki, stresli misin?"

"Hayatında ilk kez evlenecek bekâr bir anneyim. Çok az tanıdığım ablam düğün programını yapıyor ve annemin düğüne gelmesi gibi korkunç bir ihtimal var. Yani evet, biraz stresliyim."

"Tamam. Babana her şeyin yolunda olduğunu söyle. Endişelenecek bir durum yok. Ama biraz spor yap. Stresin en iyi tedavisi spordur. Kan değerlerin de yine biraz düşmüş. Bu da baş ağrısına yol açar. Demir içeren şeyler ye, olur mu?"

"Olur."

"Şimdi güzel kızını eve götür ve düğün hazırlıklarını yap. Bütün kasaba o günü bekliyor."

"Tüm yaşlılarından sonraya kalıp on beş yıl bekleyince böyle oluyor."

"Evde kalmış damgası yemene az kalmıştı. Bundan böyle Tina ve Bess kim için endişelenecek bakalım." Doktorun küçük yuvarlak gözlüklerinin ardındaki gözleri yaşardı.

"Teşekkürler Doktor."

Doktor, Claire'in omzunu sıvazladı. "Senin adına sevindim Claire. Hepimiz seviniyoruz."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Öğleden sonra hava bozdu ve serinledi. Çıplak gözle görülemeyecek kadar küçük damlalar halinde yağmur yağıyordu.

Claire günün geri kalanını çalışıyormuş gibi yaparak geçirdi.

Babası da her ofise girdiğinde kızının çalıştığını görünce, "Eve git Claire," diyordu.

Claire her seferinde, "İşlerim var," diyor, ne zaman bu yanıtı verse babası kahkahalarla gülüyordu.

"Evet. Bugün çok yardımın dokundu. Git ve yıkan. Tırnaklarına manikür yap."

Claire banyo yapıp tırnaklarıyla ilgilenemeyecek kadar gergindi. Otuz beş yaş ilk defa evlenmek için geç bir yaştı. Doğru şeyi yapması ne kadar mümkün olabilirdi ki?

Ama ne zaman endişelerinin pençesine düşse Bobby bir köşeden ya da kapıdan çıkıp karşısına dikiliyordu. Onu ilk gördüğünde çamaşırvanenin çitlerini boyuyordu. Sonrasında da kanoları temizlemeye başlamıştı.

Her iki defasında da Bobby kafasını kaldırıp ona bakmış, gülümseyerek, *Selam tatlım, seni seviyorum*, demişti.

Bu bir iki değerli söz bile tekrar düşüncelere dalmadan önce ona bir iki saat rahat nefes aldırıyordu.

Nihayet öğleden sonra saat üçte pes edip evin arkasına gitti. Ön bahçedeki çimler oyuncaklarla kaplıydı. Yarı giyinik bir Barbie, pembe plastik bir kovayla küçük bir kürek, minyatür çiftlik hayvanlarıyla dolu Fisher-Price marka kırmızı bir oyuncak çiftlik evi. Hepsini alıp eve yöneldi.

Claire içeri girdiğinde Meghann, "Sonunda geldin," dedi.

Claire, "Selam," dedi ve oyuncak kutusuna doğru yürüyüp elindekileri içine atarken iç geçirdi.

"İyi misin?"

"İyiyim." Claire, Bayan Evlilik Sözleşmesi'yle düğün heyecanını paylaşmayı düşünmüyordu.

Meghann ayağa kalkarken Claire ablasının bakışlarını üzerinde hissetti. Bu avukatlara özgü, güçlü bir bakıştı ve kesinlikle bir kardeşin kardeşe bakacağı şekilde değildi. "Ben de buzlu çay içecektim. İster misin?"

"Margarita daha iyi giderdi doğrusu."

"Tamam hazırlarım. Sen otur."

Claire kanepeye çöküp ayaklarını dergilerle kaplı sehpaye uzattı.

Meghann elinde iki bardakla hemen geri döndü. "Al bakalım."

Claire bardağını alıp margaritadan bir yudum içti. "Güzel olmuş, teşekkürler."

Meg şöminenin yanındaki ahşap sandalyeye oturdu ve nazikçe, "Korkuyorsun," dedi.

Claire sanki biri ona bağırmış gibi yerinden sıçradı. "Herkes korkar." Göz temasında bulunmadan içkisinden bir yudum daha aldı. Kendini bir kobranın yanındaki sincap gibi hissediyordu.

Meg kanepeye gidip Claire'in yanına oturdu. "Bu çok doğal, inan bana. Asıl korkmasaydın bir sorun olduğunu düşünürdüm."

"Korkmalı mıyım yani?"

"Elizabeth'le Jack'in evlendiği zamanı hatırlıyorum. O güne dek gördüğüm en güzel âşıklardı. *Yine de* törenden önce Elizabeth'in iki kadeh *martini* içmesi gerekmişti. Ancak aptal biri korkmaz Claire. Belki de törenlerin kilisede yapılmasının sebebi budur. Her düşün bir inanç meselesi olduğu için."

"Onu seviyorum."

"Biliyorum."

"Ama boşanmamız durumunda haklarımı koruyabilmem için evlilik sözleşmesi imzalamam gerektiğini düşünüyorsun."

"Ben avukatım. İşim insanları korumak."

"Sen yabancıları koruyorsun. Aile bireyleri farklıdır."

Meghanın içkisine bakıp yumuşak bir sesle, "Sanırım," dedi.

Claire bu zalim tavırdan vazgeçebilmeyi diledi. Birbirlerini sürekli yaralamalarına sebep olacak ne yaşamışlardı geçmişte? "Yardım etmeye çalıştığının farkındayım ama nasıl edebilirsin ki? Sen aşka da evliliğe de inanmıyorsun."

Meg yanıt vermeden önce bir dakika geçti ve konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Ben hiç yavru karga görmedim."

"Ne?"

"İşe giderken su kıyısındaki parkın elektrik tellerinde birbirine kenetlenmiş kargalar görüyorum. Ancak bu sayede her birinin bir yerlerde yavru kargalarla dolu bir yuvası olduğunu anlayabiliyorum."

"Meg sanırım bir nöbet geçiriyorsun."

"Söylemek istediğim şu; hiç görmediğim şeylerin var olduğunu biliyorum. İşte aşk da onlardan biri. Senin için ona inanmaya çalışıyorum."

Claire böyle bir şey söylemenin ablası için neye mal olduğunu biliyordu. Annesinin gölgesinde büyüyen biri için aşka inanmak hiç kolay değildi ve Meghann'ın bunu Claire'in hatırına denemeye çalışması çok anlamlıydı. "Teşekkürler. Düğün programı için de teşekkür ederim. Detayları sır gibi saklasan da sana minnettarım."

"Bence böylesi daha eğlenceli oluyor. Balo komitesinde olmak gibi, ama öyle bir organizasyonda görev aldığımı da sanma sakın."

"Ben balo kraliçe seçilmiştim." Claire sırttı. "Ciddiyim. Dağcılık günlerinde de Ormangülü Prensesi seçildim."

Meghann güldü. Sıradan konulardan bahsetmeye başladıkları için belli ki rahatlamıştı. "Peki Ormangülü Prensesi neler yapmıştı?"

"Pembe elbisesiyle 1953 Ford pikap kamyonetin arkasında oturup kalabalığa el sallamıştı. Gösteride çiftçilik eğitimi gören öğrenciler de peşimizden yürüyordu. O kadar çok yağmur yağıyordu ki tören bittiğinde *The Rocky Horror Picture Show*³⁷ daki Tim Curry'ye benze-miştim. Babam bir sürü fotoğraf çekip hepsini bir albüme koymuştu."

Meghann içkisine baktı. Bir dakika kadar suskun kaldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Güzel bir anı."

Claire o son sözü ettiği için pişman olmuştu. Bu, Meghann'ın babasız büyüdüğünü vurgulamaktan başka işe yaramamıştı. "Affedersin."

"Sam hayatında olduğu için şanslıydın. Ali de sana sahip olduğu için şanslı. Sen harika bir annesin."

Claire bu samimi soruyla ikisini de şaşırtarak, "Pişman mısın?" dedi. "Yani çocuk yapmadığın için."

"Boşanmış bir avukat olmak beni kısırlaştırdı."

Claire düz bir sesle, "Meghann," dedi.

37 İngiltere yapımı bilim kurgu ve korku filmlerinin parodisi olan müzikal-komedi filmi. (ç. n.)

Meghann sonunda ona bakabilmişti. "Ben iyi bir anne olacağımı sanmıyorum. Boş ver gitsin."

"Sen bana iyi bir anne olmuştun. Bir süreliğine de olsa."

"İşte sorun da o 'bir süreliğine' kısmında."

Claire ablasına yaslandı. "Önümüzdeki hafta Bobby'yle balayına gittiğimizde Alison'a bakmanı istiyorum."

"Balayına gitmeyeceğinizi sanıyordum."

"Babam ısrar ediyor. Düğün hediyesi olarak bizi bir haftalık Kauai tatiline yolluyor."

"Kızına da benim bakmamı mı istiyorsun?"

Claire gülümsedi. "Bu benim için çok önemli. Ali seni daha yakından tanımalı."

Meghann nefesini dışarı verdi. Gergin görünüyordu. "Bana güveniyor musun?"

"Elbette."

Meg arkasına yaslanırken dudaklarına huzursuz bir tebessüm yayıldı. "Olur."

Claire sırttı. "Onu atış poligonuna ya da bungee-jumping'e götürmek yok ama."

"Demek uçuş dersine gidemeyeceğiz. Midilliye bindirebilir miyim peki?"

Babası kapıyı açıp oturma odasına girdiğinde hâlâ kahkahalarla gülüyorlardı. Sam yemek için çoktan hazırlanmış, özenle ütülenmiş siyah pantolonuyla cebinde River's Edge amblemi olan açık mavi gömleğini giymişti. Kahverengi saçlarını yeni kestirmiş, geriye doğru taramıştı. Claire yanlış görmüyorsa babası saçna köpük de sürmüştü.

"Selam baba. Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler." Sam, Meghann'a rahatsız bir tebessümle baktı.
"Meg."

Meg gergin bir ifadeyle, "Sam," dedi ve ayağa kalktı. "Hazırlanmalıyım. Hoşça kalın."

Meghann üst kata çıktığında Sam iç geçirip kafasını iki yana salladı.
"Bana baktığında kendimi iyice küçülüyormuş gibi hissediyorum."

"O duyguyu biliyorum. Neler yapıyordunuz? Sanırım ben de giyinmeliyim." Claire babasının arkasına baktı. "Ali'yle dama oynamıyor muydunuz?"

"Bobby onun saçlarını örmeye çalışıyor"

Claire bu söz üzerine gülüp merdivenlere koştu. "Çıkmadan önce ben örerim. Kırk beş dakika sonra beni alır mısın?"

"Önce seninle konuşmalıyım. Yalnızca bir dakikanı alacak. Bobby varken konuşmamın doğru olacağını sanmıyorum..."

Claire gülümsedi. "Umanım bu ancak küçük bir kızla yapılacak seks konuşması değildir."

"Seksle ilgili konuşmamızı yıllar önce yapmıştık."

"Sakın yapma demek konuşmak değildir."

"Bilmiş seni." Sam kanepeyi işaret etti. "Otur ve sakın sözlerimi bölme. Çok kısa sürecek."

Sam sehpaye oturdu ve bardağa bakarak, "Şimdiden margarita içmeye başladın mı?" diye sordu.

"Biraz gergindim."

"Annenle evlendiğim zamanı hatırladım."

"Dur tahmin edeyim, bütün gün sarhoştun."

"İkimiz de öyleydik." Sam güldü ama bu biraz hüzünlü bir tebessümdü. Hüzünlü ifadenin Claire'e yöneltilmediği de belliydi.

Kısa bir duraksamanın ardından Sam cebinden küçük, siyah bir kutu çıkartıp açtı.

İçinde, oval pırlantalı altın bir yüzük vardı. "Bu büyükannen Myrtle'in yüzüğüydü. Sana vermemi istemişti."

Yüzük sayısız anıyı da beraberinde getirmişti. Büyükannesi ne zaman kâğıtlarla oynasa yüzüğün taşı duvarda rengârenk yansımasını bırakırdı.

Babası uzanıp Claire'in elini tuttu. "Bebeğimin folyodan bir yüzükle evlenmesine gönlüm razı gelmedi."

Claire yüzüğü taktı. Sanki kendi parmağına göre yapılmış gibiydi. Uzanıp babasına sarıldı. "Teşekkürler baba."

Babası yine Claire kendini bildi bileli olduğu gibi, yanmış odun ve defne losyonu kokuyordu. Yüzünü babasının yanığına yasladığı anda çocukluğuna dair bir sürü anı zihnine doluştu. Bowlinge gittikleri ve Zeke'in yerinde yemek yedikleri geceleri... O ve çıktığı çocuk evin garaj yoluna girdikten on saniye sonra babasının uyarı amacıyla verandanın ışığınu yaktığını... Korktuğu, kendini yalnız hissettiği ve ablasını özlediği gecelerde ona hikâyeler anlatıldığını anımsadı.

Yarından itibaren evli bir kadın olacaktı. Hayatının merkezinde başka bir adam olacak, onu başka kollar rahatlatacaktı. Bundan böyle Bobby'nin karısı olacaktı, Sam Cavanaugh'nun küçük kızı değil.

Babası geri çekildiğinde gözleri yaşarmıştı ve Claire onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı.

Claire, "Her zaman," diye fısıldadı.

Babası da anlayışla başını salladı. "Her zaman."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Meghann keşke düğün öncesi yemeğini Gina'nın planlayıp organize etmesine izin vermeseydim diye düşünüyordu. Yemeğin her saniyesi bir faciaydı.

Tek başına mı geldin?

Kocan nerede?

Çocukların yok mu? Ah, çok şanslısın. Bazen ben de ondan kurtulmanın yollarını arıyorum. Ardından sinir bozucu bir kahkaha geliyordu.

Kocan yok ha? Özgür olmak harika bir duygu olmalı. Bu sözün arkasından da her zaman kaşlar çatlıyordu.

Meghann, Claire'in arkadaşlarının onunla sohbet etmeye çalıştıklarının farkındaydı, ama ne diyeceklerini bilmiyorlardı. Nasıl bilebilirlerdi ki? Hepsi sürekli ailelerinden bahsediyordu. En çok anlatılan da yaz kampının başlangıç tarihiydi. Chelan Gölü ve Oregon Kıyısı'ndaki "çocuk dostu" sayfiye yerleri de konuşmalar arasında sürekli geçiyordu. Meghann çocuk dostu sözünün ne demek olduğunu bilmiyordu. Böyle yerlerde yemeklerin yanında ketçap geliyor olabilir miydi?

Meghann'ı da aralarına almaya çabalıyorlardı, özellikle de Kederliler, ama insanlar onu gruba dâhil etmeye çalıştıkça Meghann kendini daha da yabancılaşmış hissediyordu. Pek çok konuda konuşabilirdi; dünya politikası, Orta Doğu'nun durumu, en güzel özel tasarım kıyafetlerin nereden alınabileceği, gayrimenkul danışmanlık

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

büroları, borsanın durumu... Ama ailevi konularda konuşamazdı, hele ki çocuklardan bahsetmesi mümkün değildi.

Meghann, Gina'nın güzel dekore edilmiş evindeki şöminenin yanında durmuş, ikinci *margaritasını* içiyordu. Bu da ilki gibi çok çabuk bitecekti. Her yerde, verandada, oturma odasında, yemek masasında insanlar toplanmıştı ve kendi aralarında konuşup gülüyorlardı. Odanın diğer ucunda Claire mutfak barında durmuş, patates cipsi yiyip Gina'yla kahkahalar atıyordu. Meghann onları izlerken Bobby, Claire'in arkasında belirip kulağına bir şey fısıldadı. Claire de hemen onun kollarına döndü. Yap-boz parçaları gibi birleşerek mükemmel bir uyum sergiliyorlardı ve Claire Bobby'ye baktığında yüzü ısıldı.

Aşk.

İşte tüm ihtişamıyla orada duruyordu.

Lütfen Tanrım gerçek olsun. Meghann yıllardır ilk defa bir şeyler için yalvanyordu.

Gina odaya girerek, "Evet, baylar bayanlar," dedi. "Şimdi gecenin ikinci yarısına geldik."

Sessizlik çökmüş, herkes kafasını kaldırmıştı.

Gina gülümsüyordu. "Hector bizim için bowling pistini açacak! On beş dakika içinde çıkıyoruz."

Bowling. Kiralık ayakkabılar. Polyester tişörtler. Takımlara ayrılan insanlar.

Meg duvardan uzaklaştı ve kokteylden bir yudum daha almak istediğinde çoktan bitirmiş olduğunu gördü. "Lanet olsun."

"Sanırım biz tanışmamıştık. Ben Harold Banner. Karen'in kocası."

Adamın yanında belirmesi Meghann'ı şaşırtmıştı. Ona doğru geldiğini fark etmemişti. "Merhaba Harold."

Harold gür, siyah kaşlı, haddinden fazla dişi varmış gibi vahşi bir gülüşü olan, uzun boylu, zayıf bir adamdı. "Avukat olduğunu duydum."

"Evet."

"O halde izin verirsen..."

Meghann sıkıntısını belli etmemek için kendini zor tuttu.

Adam kulak tırmalayıcı bir sesle kahkahayı bastı. "Şaka yapıyorum. Ben de doktorum. Benim de başıma sürekli aynı şey gelir. Kimle karşılaşsam bir ağrısından şikâyet eder."

Ağrıları kışkırandadır belki. Meghann kafasını sallayıp tekrar boş bardağına baktı.

"Kocanı evde bıraktın sanırım ha? Şanslı adam. Karen beni her yere gitmeye zorlar."

"Ben bekâırım." Meghann dişlerini gıcırdatmamaya çalıştıysa da bu gece belki onuncu defadır bu sözü tekrarlamak zorunda kalmıştı.

"Ah. Özgür ve kafasına estiği gibi yaşayan bir kadın. Şanslısın. Peki ya çocuk?"

Meghann adamın nezaket gösterip ortak bir konu bulmaya çalıştığının farkındaydı, ama bu umurunda değildi. Gece tam anlamıyla berbat geçiyordu. Bu dünyada yapayalnız bir kadın olduğunu anımsatan tek bir şey daha olursa çılgığı basacaktı. Aslında bağımsızlığıyla her zaman övünürdü, ama bu küçük kasabanın insanları çok önemli bir şeyi kaçırmış gibi hissetmesine yol açıyordu. "Affedersin Harold. Artık gitmeliyim."

"Bovlinge ne diyorsun?"

"Bovlingden pek anlamam." Meghann oturma odasını geçip Claire'in yanına geldi ve elini nazikçe onun omzuna koydu.

Claire ona baktığında kardeşinin yüzündeki mutluluk Meghann'ın aklını başından almıştı. Claire gülümsedi. "Dur tahmin edeyim, sen boyling oynamayı da sevmezsin."

Meghann kız kardeşinin şüpheli bakışlarına karşı, "Ah, boylingi severim. Gerçekten," dedi. "Kendi topum bile var." Fakat bu sözü eder etmez fazla ileri gittiğini anlamıştı.

Claire, "Öyle mi?" diye sordu ve neşeyle Charlotte'un kocasıyla konuşan Bobby'ye yaslandı.

"Ne yazık ki yarın hazırlamam gereken bir iki ufak detay var. Erken kalkmalıyım."

Claire başını salladı. "Anlıyorum Meg. Sonun değil."

"Belki annemi tekrar ararım."

Claire'in mutlu ifadesi silindi. "Sence gelir mi?"

Meghann, Claire'i annesinden koruyabilmeyi isterdi. "Onu buraya getirmek için elimden geleni yaparım."

Claire başını salladı.

"Şey, hoşça kal. Neden kalmadığımı Gina'ya söylerim."

On beş dakika sonra Meghann arabasında Hayden'a doğru hızla ilerliyordu. Arabanın tepesini açmıştı ve rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu.

Düğün öncesi yemeğini unutmaya, acı dolu anları zihninden atmaya çalışıyordu ama bunu yapamıyordu. Kardeşinin iyi niyetli arkadaşları Meg'in hayatındaki boşluğu vurgulamakta çok başarılıydı.

Mo'nun Bari tabelasını gördüğünde frene bastı.

İçeri girmek kötü bir fikirdi, biliyordu. Orada sıkıntıdan başka bir şey yoktu. Bir de...

Meghann arabayı yola park edip duman altı bara girdi. Bu gece bar çok kalabalıktı.

Cuma günü olduğu için böyle olması normaldi.

Bardaki bütün masalar ve tabureler doluydu. Kalabalığın arasında birkaç kadın göze çarpsa da sayıları çok azdı.

Meghann, erkekleri cesurca süzerek ilerliyordu. Bu gece burada birini bulabileceğinden emin olacak kadar etraftan tebessüm toplamıştı.

Bütün mekânı turlayıp ön kapıya yönelmişken burada olmasının gerçek sebebini fark etti.

Usul bir sesle, "Joe," dedi, şaşırmıştı. Onu bu kadar istediğini gerçekten de bilmiyordu.

Bu iyiye işaret değildi.

Meghann bardan çıktı ve o güzel dağ havasını içine çekti. Hiçbir adamla ikinci defa yatmamıştı ya da bu çok nadir olmuştu. Arkadaşı Elizabeth'in bir defasında dile getirdiği gibi Meghann günün birinde yeni yıl kararlarına, üniversiteli çocuklarla yatmaktan vazgeçip kel adamlarla birkaç hafta çıkma maddesini ekleyebilirdi. Fakat bu şu anda pek de mümkün görünmüyordu.

Asıl ilginç olan da bardan bir yabancıyı tavlayıp eve atmaya çalışmamış olmasıydı.

Onun istediği...

Joe'ydu.

Meghann arabasının yanında durmuş Joe'nun küçük kulübesine bakıyordu. Pencereden ışığın açık olduğu belli oluyordu.

Meghann yüksek sesle, "Hayır," dedi. Bunu yapmamalıydı, ama çoktan yürümeye başlamış, yolun karşısına geçip adamın hanımelî ve yasemin kokan bahçesine girmişti bile. Kapıda duraksayıp hangi akla hizmet buraya geldiğini düşündü.

Sonra kapıyı çaldı. Uzun bir sessizlik oldu. Kapıyı açan olmamıştı.

Meghann kapının kolunu itip içeri girdi. Kulübe karanlık ve sessizdi. Loş ışık yayan tek bir lamba vardı ve şöminenin ateşi çıtırdıyordu.

"Joe?" Temkinlice bir adım attı.

Kimse yanıt vermiyordu.

Meghann'ın içi ürperdi. Joe'nun burada, çok yakınında, yaralı bir hayvan misali karanlığa gömülmüş, onu izlediğini hissediyordu.

Hayır, saçmalıyordu. Evde değildi işte. Kendisi de buraya gelmemeliydi.

Meghann tam kapıya yönelmişti ki fotoğrafları gördü. Her yerde fotoğraflar vardı. Sehpanın üzerinde, masanın üzerinde, pencere kenarında, şömine rafında.

Kaşlarını çatan Meghann fotoğraflara bakarak odanın içinde gezindi. Hepsi Grace Kelly kadar zarif görünen, hoş bir sarışın kadına aitti. Ayrıca yüzü de tanıdık geliyordu. Meghann fotoğraflardan birini alıp parmağını ucuz plastik çerçevede gezdirdi. Burada belli ki kadın pasta hamuru yapmaya çalışıyordu. Her taraf una bulanmıştı. Aşçıyı Öp yazılı bir önlük de takmıştı. Tebessümü bulaşıcıydı. Meghann da onunla birlikte gülümsemekten kendini alamadı.

"Sık sık insanların evine gizlice girip eşyalarını karıştırır mısın?"

Meghann geriye sıçradı. Parmakları uyuşmuştu. Bu bir saniye sürse de onu altüst etmeye yetmişti. Fotoğraf yere düşerken Meghann ona bakmak için döndü. "Joe? Benim, Meghann."

"Biliyorum."

Joe bir bacağına bükmüş, diğerini uzatmış halde odanın bir köşesine yayılmıştı. Işık kır saçlarıyla yüzünün bir kısmını aydınlatıyordu. Belki bu loş ışıktan kaynaklanıyordu, ama Meghann adamın göz kenarlarını çevreleyen çizgiler olduğunu görmüştü. Üzerine çöken hüznün, Meghann'a adamın ağlamış olabileceğini düşündürdü.

Meghann rahatsız bir ifadeyle, "İçeri girmemeliydim. Daha doğrusu buraya hiç gelmemeliydim," dedi. "Affedersin." Döndü ve kapıya yöneldi.

"Benimle bir içki iç."

Meghann, Joe'nun kal demesini ne kadar istediğini o anda fark ederek nefesini dışarı verdi ve yavaş yavaş yüzünü ona döndü.

"Ne istersin?"

"Martini."

Adam güldü. Gerçek değilmiş gibi, kupkuru, hırıltılı bir sesteki bu. "Viskim var. Yalnızca viski."

Meghann sehpanın yanından geçip yıpranmış deri koltuğa oturdu. "Viski içerim o zaman."

Joe ayağa kalkıp odayı boyu boyunca geçti. Meghann onu neden göremediğini şimdi anlıyordu; siyah kot pantolonla siyah tişört giymişti.

Meghann bardağa konan viski ve buzların sesini duydu. Joe içkileri koyarken o da odayı inceliyordu. Grace Kelly'ye benzeyen kadının fotoğrafları Meghann'ı rahatsız etmişti. Onlar dekorun bir parçası değil, çirli ve iflah olmaz bir saplantıydı. Meghann bu kadını nerede görmüş olabileceğini arıyordu da başaramadı.

"Al bakalım."

Meghann kafasını kaldırdı.

Joe tam önünde duruyordu. Levi's kotunun üstteki iki düğmesi iliklenmemişti ve tişörtünün açık yakasından da göğsündeki kollar görünüyordu.

Meghann, "Teşekkürler," dedi.

Joe şişeden bir yudum alıp elinin tersiyle ağzını sildi. "Bir şey değil." Kenara çekilmeden, orada öylece kalıp Meghann'ı izliyordu. Fakat ayakta duramıyordu.

Meghann sonunda anlayarak, "Sarhoş olmuşsun," dedi.

"Haziranın yirmi ikisi." Joe gülümsedi, daha doğrusu gülümsemeye çalıştı ama gözlerindeki keder buna izin vermiyordu.

"Yirmi ikisinde bir şey mi oldu?"

Joe'nun gözleri Meghann'ın yanındaki sehpa kaydı. Oraya yerleştirilmiş fotoğrafa bakıyordu. Sonra çabucak Meghann'a döndü. "Dün de geldin, ama içeri girmedin."

Demek o öğle vakti yolun karşısında durup kulübeyi izlediği gün Joe onu görmüştü. Meghann ne yanıt vereceğini bilemediği için içkisinden bir yudum aldı.

Joe yanına oturdu.

Meghann onun yüzüne bakmak için kafasını çevirdiğinde ne kadar yakın oturduklarını fark etmek için geç kaldığını gördü. Adamın nefesini dudaklarında hissediyordu. Meghann geri çekilmeye çalıştı.

Joe uzarup Meghann'ı bileğinden kavradı. "Gitme."

"Gitmiyorum, ama belki de gitmeliyim."

Joe ansızın Meghann'ın bileğini bıraktı. "Belki de." İçki şişesinden bir yudum daha içti.

"O kim Joe?" Meghann'ın sesi az çıkıyordu, ama sessiz odada çok yüksekmiş gibi duyulmuştu. Bunu önemseydiğine hayret ederken o soruyu hiç sormamış olmayı dileyerek irkildi.

"Karım Diana."

"Sen evli misin?"

"Artık değilim. Beni... bırakıp gitti."

"Haziranın yirmi ikisinde."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben boşanma konusunda uzmanım. Yıl dönümleri felaketten tarksız olur." Meghann adamın hüzünlü gözlerine bakıp hiçbir şey hissetmemeye çalıştı. Böylesi çok daha iyi, güvenliydi. Ama her an kendini onun kollarında bulacak kadar yakınında otururken kendini çok aciz ve çaresiz hissediyordu. Ansızın Joe'dan bir şey istediğini hissetti; seksten öte bir şeydi bu.

"Gitsem iyi olacak. Yalnız kalmak istiyorsun sanırım."

"Uzun zamandır yalnızım zaten."

Meghann, Joe'nun sesindeki yalnızlıktan etkilenmişti. "Ben de öyle."

Joe elini uzatıp Meghann'ın yüzüne dokundu. "Sana bir şey vadedemem Meghann."

Adını hüzünlü, süzgün ve yavaş yavaş söylemesi Meghann'ın içini ürpertmişti. Yatağında bir gece geçirmekten başka bir şey istemediğini söylemek istese de, ilginçtir ki o kelimeleri bir araya getiremedi. "Sorun değil."

"Fazlasını istemelisin."

"Sen de öyle."

Meghann kendini ansızın savunmasız hissetti. Hiç tanımadığı bu adam kalbini kırabilirdi. "Çok konuştuk Joe. Öp beni."

Şöminedeki bir odun parçası tak diye ocağın zeminine düşünce kıvılcımlar etrafa saçıldı.

Joe, Meghann'ı kendine doğru çekti.

YIRMINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Hayden'da hava muhteşemdi. Parlak güneş bulutsuz gökyüzünde, mavi kantaron çiçeklerinin tepesinde süzülüyordu. Hafif ve serin rüzgâr ağaçları hissediyor, akçaağaçların yeşil yapraklarıyla müzik yapıyordu. Saat beşte Claire giyinmeye hazırdı, fakat tek sorun kımlıdayamamasıydı.

Arka tarafındaki kapı çaldı.

Claire dikkatini dağıtacak bir şeyler olduğu için sevinerek, "Gel," dedi.

Meghann elinde kılıfa geçirilmiş bir yığın elbiseyle kapıda duruyordu. Gergin, alışılmadık derecede değişken bir hali vardı. "Birlikte giyinebileceğimizi düşündüm." Claire hemen yanıt vermeyince Meghann, "Aptalca bir fikir olduğunu düşündün sanırım," dedi ve odadan çıkmaya yeltendi.

"Hayır, dur. Bu harika olur."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ama önce duş almalıyım."

"Ben de. On dakika sonra burada buluşuruz."

Meghann sözünde durup çıplak vücuduna sardığı havluyla on dakika sonra geri dönmüştü. Odaya girer girmez sutyeniyle külotunu giyindi ve saçını kurutup topuz yaptı.

"İstersen senin saçını da yapabilirim."

Claire, "Harika oldu," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Küçükken saçını hep ben toplardım."

Claire bunu unutmuş olsa da odanın öteki ucuna geçip yatağın önünde diz çöktü.

Meghann da arkasına geçip kardeşinin saçını taramaya başladı. Bir yandan da bir şarkı mırıldanıyordu.

Claire gözlerini kapattı. Birinin saçını taraması çok güzel bir duyguydu.

Ablasının mırıldanmaları onu eskilere götürmüştü.

Barstow anaokulunun en güzel kızı sen olacaksın Claire. Bu pembe kurdeleyi saçınla birlikte öreceğim ve o seni koruyacak.

Sihirli fiyonk gibi mi?

Evet. Aynen öyle. Şimdi kimildamadan dur ve bitirmeme izin ver.

"Evet, küçükken saçlarımı topladığını hatırladım."

Tarak bir an durmuş, sonra yine hareket etmeye devam etmişti. "Evet."

"Keşke o yıllara dair daha çok şey anımsasaydım."

"Keşke ben de birçoğunu unutmuş olsaydım."

Claire bu söze ne yanıt vereceğini bilemediği için konuyu değiştirdi. "Annemden haber var mı?"

"Hayır. Dün üç kez mesaj bıraktım. Yardımcısı bir ara arayacağını söyledi."

"Kızmak anlamsız, böyle biri o."

"Evet. Asla anne olamamış bir zamanların ünlü oyuncusu."

Claire güldü. "Bir zamanların ünlü oyuncusu lafına eminim çok kızardı."

"Doğru. Ne de olsa Cleveland'de Shakespeare oyunu oynuyor."

Claire ayağa kalktı ve banyoya yöneldi.

"Dur." Meghann onu tekrar yatağa çekti. "Şuraya otur. Kimse duğününde kendi makyajını yapmamalı." Meg ayağa fırlayıp kendi odasına koştu ve bir dakika sonra bavul büyüklüğünde bir kutuyla döndü.

Claire tekrar oturduğunda kaşlarını çatmıştı. "Ağır bir şey olmasın. Tammy Faye gibi görünmek istemem."

"Ciddi misin? Ben istersin sanmıştım." Meghann makyaj kutusunu açtı. İç i Chanel'in birbirine geçmiş iki C armalı pudra kutularıyla doluydu.

Claire gülümsedi. "Nordstrom'da çok vakit geçiriyorsun belli ki."

"Gözlerini kapat."

Claire kendisine söyleneni yaptı. Pamuk gibi yumuşak fırça göz kapaklarında ve elmacık kemiklerinde geziniyordu.

Ben buna peri öpücüğü diyorum.

Cadılar Bayramı. Medford, Oregon'da yaşadıkları yıl. Annesi gün boyunca garsonluk yapıp gece de striptiz kulübünde dans etmişti.

Claire, annesinin dokunulmaz makyaj çantasına bakarak, *Beni prensese dönüştürebilir misin Meggy?* diye sormuştu.

Elbette dönüştürürüm. Şimdi gözlerini kapat.

"Tamam, bitti."

Claire ayağa kalktığı anda bacakları tutmuyordu. Yanında kapağı açık makyaj kutusuyla dizlerinin üzerine çöken Meghann'a baktığında bir an için Cadılar Bayramı'nda ablasının elini tutan altı yaşındaki prensese dönüşmüştü.

"Git de kendine bak."

Claire banyodaki aynada kendine baktı.

Sarı saçları gevşekçe yüzünden geriye doğru toplanıp zarifçe bükülmüştü. Saç modeli elmacık kemiklerini vurgulayarak gözlerini iri göstermişti. Daha önce hiç bu kadar güzel görüldüğünü hatırlamıyordu.

Söyleyebildiği tek şey, "Vay!" oldu.

"Beğenmedin. Düzeltebilirim. Buraya gel."

Claire ablasına döndü. Birbirlerine hep bunu yapıyorlardı, sözlerini yanlış yorumlayıp en kötüsünü düşünüyorlardı. Her defasında konuştuklarında neden içlerinden birinin kınıldığı belliydi. "Çok sevdim," dedi.

Meghann'ın tebessümü göz alıcıydı. "Gerçekten mi?"

Claire ona doğru bir adım attı. "Bize ne oldu Meg?"

Meghann birden yüzündeki ifadeyi sildi. "Ne olduğunu biliyorsun. Lütfen. Bu konuyu şimdi konuşmayalım, en azından bugün."

"Yıllarca birbirimize 'şimdi konuşmayalım' deyip durduk. Bunun işe yarar bir yol olduğuna inanmıyorum. Sen inanıyor musun?"

Meghann nefesini dışarı verdi. "Bazı şeyler üzerinde konuşulmayacak kadar can yakar."

Claire onu anlıyordu. Bu, ilişkilerine rehberlik eden bir kuraldı. Ne yazık ki birbirlerine yabancılaşmaktan başka işe yaramıyordu. "Bazen en çok sessizlik can yakar." Meghann sesindeki acıyı duymuştu; bunu gizlemek imkânsızdı.

"Sanırım biz bunun canlı kanıtlarıyız."

Meghann ve Claire birbirlerine baktılar.

Aniden kapı hızla açıldı. "Anneciğim!" Çok güzel, buz mavisi ipek nedime kıyafetini çoktan giymiş olan Ali koşarak odaya girdi. "Çabuk ol anneciğim, gel de bak." Claire'in elini tutmuş onu kapıya doğru çekiştiriyordu.

“Bir saniye tatlım.” Claire bornozunu Meghann’a fırlatıp gece-
liğini kafasından geçirdi ve Ali’nin peşinden alt kata indi. Dışarıda,
garaj yolunda babası, Bobby ve Alison elma şekeri kırmızısı, üstü
açılır bir arabanın etrafını çevrelemişlerdi.

Claire kaşlarını çatarak onlara doğru yürüdü. “Bu da nesi?”

Babası ona bir not uzattı:

Sevgili Claire ve Bobby,

Büyük gününüzde şansınız açık olsun.

Oraya gelmeyi hâlâ ümit ediyorum.

Kucak dolusu öpücükler,

Anneniz

Claire uzunca bir süre orada durup arabaya baktı. Bunun ne anlama
geldiğini biliyordu. Annesi düğüne gelmeyecekti. Büyük ihtimalle
güç bela kapıldığı kuaför randevusunu tercih etmişti.

Meg yanına gelip elini kardeşinin omzuna koydu. “Dur tahmin
edeyim: Annemin düğün hediyesi.”

Claire iç geçirdi. “Annemin bana iki koltuklu bir araba hediye
etmesini anlıyorum, ama Ali peşimizden mi koşacak.”

Sonra güldü. Başka ne yapabiliirdi ki?

Claire, Front Caddesi’ndeki Protestan kilisesinin giyinme odasında
duruyordu. Son bir saat koşturmaca içinde geçmişti. O ve Meghann
fırsatını bulup beş dakika bile konuşamamışlardı.

Kederliler her birkaç dakikada bir odaya girip çıkıyor, gelinliğine
övgüler yağıyorlardı. Meghann da elinde tuttuğu kâğıtlara bakıp

detayları kontrol etmekle meşguldü. Ali hangi adımda duracağını en az on defa sormuştu.

Ama şimdi oda tamamen sessizdi. Boy aynasının karşısında duran Claire gördüğü kadının kendisi olduğunu sanki tam olarak idrak edemiyordu. Gelinlik üzerine tam oturmuştu ve beyaz ipek kumaş yere kadar dalgalar halinde düşüyordu. Duvak da ona bir prenses havası vermişti.

Bu onun düğünüydü.

Buna inanamıyordu. Bobby'yle tanıştıktan beri neredeyse her gece ertesi sabah onu orada bulabilecek mi diye korkuyla yatıyordu. Güneş doğduğunda hâlâ orada olduğunu görmek Claire'i şaşırtıyordu.

Bunun çocukluktan kalma bir şey olduğunu tahmin etti.

Fakat kısa bir süre sonra Claire, Bayan Robert Jackson Austin olacaktı.

Biri kapıyı çaldı.

Bu Meghann'dı. "Herkes geldi. Hazır mısın?"

Meghann kardeşini kolundan tutup onu kapalı kilise kapılarının arkasındaki küçük alana götürdü. Babası, Ali'yle birlikte orada bekliyordu.

Claire kızını öpmek için eğilerek, "Ah, Ali Kat, prensesler gibi olmuşsun," dedi.

Alison kıkırdayarak etrafında döndü. "Elbisemi çok beğendim anne."

Ve sonra müzik başladı. Vakit gelmişti.

Meghann, Alison'a doğru eğildi. "Hazır mısın tatlım? Ağır ağır yürüyeceksin, çalıştığımız gibi. Tamam mı?"

Ali yerinde zıplamaya başladı. "Hazırım."

Meghann kapıyı araladı ve Ali içeri girip gözden kayboldu.

Babası Claire'e döndü. Gözleri yaşla dolmuştu. "Sanırım artık benim küçük kızım değilsin."

Meghann, "Hazır olun," dedi. Bir saniye sonra *Gelin Geliyor* müziğini çalan orgun sesi duyuldu ve Meghann kapıları açtı.

Claire babasının koluna girip ağır ağır yürüdü. Bobby siyah smokiniyle bekliyor, abisi Tommy Clinton da yanında duruyordu. Her iki adamın da yüzünde içten bir tebessüm vardı.

Babası durup Claire'e döndü. Duvağı kaldırarak kızının yanağını öptü ve uzaklaştı. Aniden yanında beliren Bobby kolunu tutup onu sunağa yönlendirmişti.

Claire, Bobby'ye baktı, onu bu kadar çok sevmek ürkütücüydü. Birini bu kadar çok sevmek güvenilir bir şey olamazdı...

Bobby ağız hareketiyle, *korkma*, deyip Claire'in elini sıktı.

Claire, Bobby'nin elini kendi elinde hissetmenin yaşattığı duyguyu, yanında olduğunu bilmenin verdiği güveni düşünmeye başladı.

Peder Tim konuştukça konuşuyordu, ama Claire kendi kalp atışlarından başka bir şey duyamıyordu. Kendi sözlerini söyleme vakti geldiğinde hepsini unutacağından ya da kendi sesini duymayacağından korktu.

Ama söylemişti. "Evet," dediğinde sanki kalbi yerinden fırlayacaktı. Arkadaşlarının, ailesinin önünde durduğu o anda Bobby'nin mavi gözlerine bakıp ağlamaya başladı.

Peder Tim ikisine gülümsedi ve, "Ben de sizi kanı koca..."

O anda kilisenin kapıları gürültüyle açıldı.

Bir kadın elinde sigara, kollarını iki yana açmış, kapıda duruyordu. Hatlarını ortaya çıkaran lame bir elbise giymişti. Yanında en az bir düzine kadar adam, korumalar, muhabirler, fotoğrafçılar vardı.

"Bensiz başladığınıza inanamıyorum."

Onu tanıyan insanlar fısıldamaya başlamıştı. "Bu o."

Bobby kaşlarını çatı.

Claire iç geçirip gözlerini sildi. Bunu tahmin etmeliydi. "Bobby, birazdan annemle tanışacaksın."

"Onu öldüreceğim." Meghann bir anda dökülen gözyaşlarını silip ayağa fırladı. Yanındaki şaşkın konukların arasından *affedersiniz* diye mınıldanarak bulunduğu sıradan koridora çıktı.

"İşte diğer kızım da buradaymış." Annesi kollarını iki yana açtı. Kör edici flaşlar yine patlamaya başlamıştı.

Meghann annesini kolundan tutup kapının arkasına çekti. Hep bir ağızdan konuşan muhabirler de peşlerindeydi. Onu dehşete sürükleyen bir anda, annesi yüksek topuklarının üzerinde sendeleyince Meghann, insanların Kaliforniya yollarındaki zincirleme kazalar gibi kırmızı halı döşenmiş koridora art arda yığılacaklarından korktu, ama annesi ona daha sıkı tutunarak felaketi önledi.

Şimdi kapalı olan kapıdan Peder Tim'in ikinci defa Bobby ve Claire kan koca ilan ettiğini duyabiliyordu. Bir dakika sonra kilisede bir alkış tufanı koptu.

Meghann annesini giyinme odasına doğru çeğiştirip kapıyı kapattı.

"Ne oldu?" diye sızlandı annesi, kaşlarını çatmak istediği ama bunu yapamadığı belliydi. O kadar botokstan sonra başka ne bekledebilirdi ki?

Bir köpek havladığında annesi kucağındaki St. John armalı çantasına baktı. "Tamam tatlım. Meghann pireyi deve yapıyor yine."

"Köpeğini de mi getirdin?"

Annesi elini dolgun göğüslerine bastırdı. "Elvis'in yalnız kalmaktan nefret ettiğini biliyorsun."

"Anne, sen yıllardır yalnız kalmadın ki. Şu anda birlikte olduğun zavallı adam dışında üç bahçıvanın, iki hizmetçinin, bir asistanın ve bir de uşağın var. İçlerinden biri köpeğe bakabiliirdi."

"Yaşam tarzımı seninle tartışacak değilim, Bayan Meggy. Şimdi neden kendi kızımın düğününe katılmamı engelledin, onu söyle."

Meghann'ın içinde çaresiz bir öfke büyüdü. Bu bir çocukla baş etmeye çalışmaktan farksızdı. Annesi nerede hata yaptığını asla anlamayacaktı. "Geç kaldın."

Annesi elini salladı. "Hayatım, ben ünlü biriyim. Biz her zaman geç kalırız."

"Ama bugünün yıldızı Claire. Bunu anlayabiliyor musun anne? Bu onun günü. Ve sen en mutlu anlarında içeri girip her şeyi berbat ettin. Dışarıda ne yapıyordun söylesene! İçeri girmek için en muhteşem anı mı bekliyordun?"

Annesi bir an bakışlarını kaçırdı, ama bu Meghann'ın şüphesini onaylamaya yetmişti. Annesi içeri giriş anını özellikle ayarlamıştı. Meghann kafasını iki yana sallayarak, "Ah, anne," dedi. "Sana özgü de olsa bu çok bayağı bir davranış. Hem bu insanlar da kim? Sence Hayden'daki bir düğünde bunca korumaya ihtiyacın var mıydı?"

"Kariyerimi hep küçümsüyorsun, ama benim her yerde hayranlarım var ve bazen beni korkutuyorlar."

Meghann bu söze güldü. "Bu rolleri *People* dergisine sakla anne."

"Röportajı gördün mü? İyi görünüyordum, değil mi?" Annesi hemen aynaya yanaşıp makyajını kontrol etti.

"Kilise boşalır boşalmaz o adamlarla konuşacağım. Buraya arabayla geldiklerine göre gitme vakti gelinceye kadar içinde bekleyebilirler. Ürkütücü hayranlarından seni ben korurum."

"Lanet olsun Meggy. Düğünde fotoğrafımı kim çekecek? Benim yaşımda bir kadının fotoğraflarına müdahale gerekir." Annesi kristal taşlı abiye çantasından siyah kapaklı rujunu çıkarıp aynaya yanaştı.

Meghann yavaşça, "Anne," dedi. "Claire uzun zamandır bugünü bekliyordu."

"Haklısın. Neredeyse onun ve arkadaşlarının lezbiyen olduklarını düşünmeye başlayacaktım." Annesi rujun kapağını kapatıp aynadaki yansımaya gülümsedi.

"Demek istiyorum ki bugün *ona* odaklanmalıyız. Onun ihtiyaçlarını karşılamalıyız."

Annesi döndü. "İşte şimdi kındım. Ben ne zaman kendi ihtiyaçlarımı çocuklarımin ihtiyaçlarından önde tuttum?"

Meghann'ın nutku tutulmuştu. Bu tuhaf anın en ilginç yanı annesinin söylediği şeye gerçekten inanmasıydı. Meghann gülümsemeye çalıştı. "Bak anne. Bu özel günde seninle tartışmayacağım. Resepsiyon yemeğine birlikte gidip Claire'e onun adına ne kadar mutlu olduğumuzu söyleyeceğiz, tamam mı?"

"Onun adına mutluyum. Evli olmak dünyanın en harika duygusudur. Babasıyla evlendiğimde coşkudan ayaklarım yerden kesilmişti."

Sen, bulanık bir nehirden daha sık coşuyorsun zaten. Tek bir kelime bile etmeyen Meghann, yüzüne bir tebessüm yerleştirdi. Annesine Sam'le evliliğinin altı aydan kısa sürdüğünü ya da gecenin bir yarısı onu tampon almaya yolladıktan sonra evden çekip gittiğini hatırlatmayacaktı. Meghann, o yağmurlu gecede elinde bir kutu tamponla Washington'daki Chief Sealth Karavan Parkı'na dönüp de kimseyi bulamadığı anda Sam'in takındığı yüz ifadesini yıllarca gözünde canlandırmıştı. Neredeyse on yıl, Meghann onu arayana kadar Sam o evlilikten bir kızı olduğunu bilmiyordu. "Aynen böyle söyleyeceğiz anne. Ama..." Meghann bir adım yaklaşıp annesinin ameliyatla kır-

şıkları düzeltilmiş yüzüne baktı, "Bir fotoğrafçı getirebilirsin. Sadece bir Korumalar ve köpek gelemez. İtiraz istemiyorum."

Annesi, "Sen tam bir baş belasısın Meghann," dedi. Aksarı öyle belirsizdi ki ancak eğitimli bir kulak farkı anlayabilirdi. "Neden erkekleri elinde tutamadığın belli."

"Altı defa evlenmiş bir kadın mı söylüyor bunu? Yakında Elizabeth Taylor'la kocalarını değiştirmeniz gerekecek, çünkü size koca kalmayacak."

"Romantizm senin ruhunda yok."

"Sevgi dolu bir çocukluk geçirmiş olmama rağmen neden böyle oldu acaba?"

Birbirlerinden birkaç santim uzakta durmuş, bakışıyorlardı.

Sonra annesi güldü. Bu defa gerçekten gülmüştü. Hollywood esintili seksi kedicik gülüşü değil, içinde büyüdüğü barlara has, derin bir gülüştü bu. "Meggy, tatlım. Sen benim canıma okudun. Daha sekiz aylıkken bana yumruğu çakmıştın, bunu söylemiş miydin sana?"

Meghann öfkesine rağmen gülümsedi. Her zaman böylelerdi. Annesi kadar sık bir kadına ne kadar kızabilirdi ki? Çoğu zaman gülüp geçmekten başka seçeneği kalmıyordu. "Sanmıyorum anne."

Annesi Meghann'a sarılıp onu kendine çekti. Meghann'ın aklına çocukluğundan ve gençlik döneminden birçok anı gelmişti. O ve annesi kedi köpek gibi dalaşır, sonunda kahkahalarla gülerlerdi. Büyük ihtimalle gülmeyi ağlamaya tercih ettikleri için böyle yapıyorlardı. "Aynen öyle oldu. Kafanı kaldırdın, gülümsedin ve yumruğu bastın. O güne kadar yaşadığım en komik olaydı."

"O zamandan beri birkaç defa tekrarladım."

"Tahmin ederim. En değişmez özelliğin. Çocukların olsaydı sen de anlardın."

"Bunlardan bahsetmek anlamsız anne."

"Bak sen! Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bana öğretemezsin hanımefendi. Anne olmak yürek ister. Sen yapmadın, işte o kadar. Kız kardeşinden nasıl kurtulmaya çalıştığını unutma. Utanacak bir şey yok."

"Anne olmanın nelere mal olduğunu bana anlatmayacaksın sanırım. Unutmaya çalıştığın birkaç şeyi hatırlatmak zorunda bırakma beni. Claire'ı büyütmesi gereken ben değil, sendin."

"Evet, şu yemeğe gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Gece yarısı uçağıyla dönüyorum. Ama endişelenme, benim gibi yıldızlar için iki saat önceden havaalanına gitmek gibi bir kural yok. Saat on birde SeaTac Havalimanı'nda olmalıyım."

"Yani buradan sekiz buçukta çıkman gerekiyor. O halde gidelim. Ve tekrar söylüyorum anne. Ciddi ol."

"Tatlım, görgü kuralları biz Güneyli kızların doğasında vardır, biliyorsun."

"Ah, lütfen. Sen ancak Tony Soprano kadar Güneyli olabilirsin."

Annesi burnunu çekti. "Yemin ederim seni Batı Virginia'da bir yol kenarına bırakmalıydım."

"Beni orada bıraktın zaten."

"Sen her zaman çok zor ve asla bağışlamayan biri oldun. Bu bir kusur Meggy. Gerçekten. Çocuklarıma yanlış davranmışım. Böyle şeyler olur. Ben asıl hatayı sana dönmekle yapmışım."

Meghann iç geçirdi. Annesinin karşısında asla son sözü o söyleyemezdi. "Haydi anne. Yoksa Claire seni öldürdüğümü sanacak."

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Claire annesinin sebep olduğu fiyaskoyu düşünmemeye çalışıyordu. Koluna kenetlendiği Bobby'nin onu yönlendirmesine izin vermişti. Kahkahalar atıp konuşan ve onları tebrik eden kalabalığın merkezindeydi. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar özel hissetmemiş, çok sevildiğini düşünmemişti. Kasabanın çoğunluğu düğüne gelmişti ve herkes Claire'i durdurup gördükleri en güzel gelin olduğunu söylüyordu.

Böyle şeyler bir kadını çok etkilerdi. Telaş içinde geçen bekâr annelik hayatında ilgi odağı olmanın anlamı kolayca unutuluyordu.

Bobby, Claire'in belini daha sıkı kavrayıp onu kendine çekti. "Ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?"

Aniden durup ona dönen Claire vücutlarının bütünleşmesine izin verdi. Davetliler onları da sürükleyerek yanlarından geçmeye devam ediyorlardı. "Söyledin."

"Kiliseye girdiğinde nefesim kesildi. Seni seviyorum Bayan Austin."

Claire gözyaşlarının yeniden akacağını hissetti. Buna şaşırıyordu, çünkü gün boyunca ağlamaklıydı.

Kalabalığın peşinden gidip ağır adımlarla kol kola yürüdüler. "Neden herkes arabasını Riverfront Parkı'nda bıraktı ki? Kilisenin önüne de sığabilirdi. Sonra da hep birlikte kamp yerine geçerdik."

Bobby omuz silkti. "Ben yalnızca çoğunluğa uyuyorum. Gina limuzinin bizi otoparkta beklediğini söyledi."

Claire güldü ve, "Meghann sekiz kilometrelik yol için limuzin kiralamış," dedi. Ama heyecanını da gizleyemiyordu. Daha önce hiç limuzine binmemişti.

Önlerindeki kalabalık durdu. Sanki birbirleriyle anlaşmışlar gibi ikiye ayrılarak bir koridor oluşturmuşlardı.

Gina onlara el sallayarak, "Haydi," diye seslendi.

Claire, Bobby'nin elini tutup çekti. Etraflarını saran davetliler alkış tutup tezahürat ediyorlardı. Üzerlerine dökülen pirinçler sanki gökyüzünden dökülüyordu. Taneler yüzlerine yağıyor, ayaklarının altında eziliyordu.

Kalabalığın sonuna gelmişlerdi.

"Aman Tanrım." Claire etrafına bakıp kalabalığın arasında Meghann'ı görmeye çalıştı ama ablası ortalıkta değildi.

Claire o an gözlerine inanamadı. Çocukluğunun büyük bölümünü geçirdiği, arkadaşlarıyla oynarken bileğini burktuğu, ilk öpücüğünü aldığı Riverfront Parkı bambaşka bir yere dönüşmüştü.

Geceyle birlikte gür çimenler siyah bir renk almıştı. Sağdaki sakın nehir ay ışığını yakalayıp alıkoyan lekeli, gümüş renkli bir kurdele gibiydi.

Park alanına kocaman, beyaz bir çadır kurulmuştu ve yüzlerce küçük beyaz Noel ışığı direklerle ve geçici tavana asılmıştı. Claire buradan bile çadırın içine kurulan masaları görebiliyordu. Her birine gümüş rengi masa örtüsü serilmişti. Çin fenerlerinden her yere ay ve yıldız gibi şekiller yansiyordu.

Claire öne atıldı. Gül kokusu havaya karışmış, bir tat vermişti. Her masanın ortasında taze çiçeklerle dolu sade bir cam saksı olduğunu gördü. Bir tarafı boylu boyunca kaplayan uzun, gümüş örtülü masa

güzel yemek takımları ve yiyeceklerle dolu kalay tepsilerle kaplanmıştı. Köyde üç kişiden oluşan beyaz smokinli bir grup yumuşak ve etkileyici bir tonda aşk şarkıları söylüyordu.

Bobby, Claire'in yanına gelerek, "Vay canına," dedi.

Grup romantik bir giriş yapmıştı.

"Dans etmek ister misin Bayan Austin?"

Claire, Bobby'nin onu kollarının arasına alıp dans pistine yönlendirmesine izin verdi. Orada, tüm arkadaşlarıyla ailesinin gözleri önünde kocasıyla dans edecekti.

Şarkı bittiğinde Claire nihayet ablasını görebildi. Herkes tarafından özel bir ilgi görmek isteyen annesi de arkasından geliyordu. Claire kocasının elini tutup onu dans pistinden uzaklaştırarak, "Gel Bobby," dedi. Sürekli bir şeyler söyleyen davetlilerin arasından çıkmaları sanki saatler almıştı. Sonunda ünlü birini görmenin coşkusuna kapılan kalabalığa dizilerle ilgili hikâyeler anlatan annesinin yanına, bara ulaşabilmişlerdi.

Annesi Claire'in geldiğini görünce cümlesini yanda kesti. Dudaklarını içten bir tebessüm sarmıştı. İki eliyle ona uzanarak, "Claire," dedi. "Geç kaldığım için kusura bakma tatlım. Bir yıldızın hayatı her zaman başkaları tarafından yönlendirilir. Ama sen gördüğüm en güzel gelin olmuştun." Sesi biraz titremişti. Bu kez daha yumuşak bir sesle kızının kulağına eğilip, "Ciddiyim Claire," dedi. "Beni gururlandırdın."

Bakışları birbirine kenetlendi. Annesinin koyu renk gözlerinde gördüğü içten mutluluk Claire'i duygulandırmıştı.

Annesi hemen, "Ee, damadım nerede?" diye sordu.

"Buradayım Bayan Sullivan."

"Bana Ellie diyebilirsin. Ailemdeki herkes öyle der." Bobby'ye yanaşıp kulağına hafifçe, "Hollywood'a yaraşacak kadar yakışıklı-sın," diye fısıldadı.

Bu onun en büyük komplimanıydı.

"Teşekkürler efendim."

Ellie bir an yüzünü ekşittiyse de göz açıp kapayıncaya kadar o ifade silinmişti. "Ciddiyim. Bana Ellie de. Şarkıcı olduğumu duydum. Fakat Meggy bu konuda iyi olup olmadığını bilmiyor."

"İyi sayılırım."

Ellie, Bobby'nin elini tuttu. "Şu görüntünün yarısı kadar iyi söylüyorsan kısa zamanda sesini duyurursun. Gel bakalım. Dans ederken bana biraz kariyerinden bahset."

"Yeni kayınvalidemle dans etmek benim için şereftir." Bobby, Claire'e gülümseyip gitti.

Claire sonunda az önceki konuşma boyunca sessizliğini boz-mayan Meghann'a dönebilmişti. "İyi misin?"

"Annem köpeğini de getirmiş. Sürü halindeki korumalarından bahsetmeye bile gerek yok."

Claire sahte Güneyli aksarıyla, "Her an hayranlarının istilasıyla karşı karşıya kalabilir," dedi.

Meghann güldü. Sonra birden suratını astı. "Saat sekiz buçukta gitmesi gerekiyor."

"Maniküre mi yetiştirecekmis?"

"Muhtemelen. Bence yine de onu buradan götürecek sebep her ne ise buna minnettar kalmalıyız."

Müzik grubu *As Time Goes By* şarkısının tatlı ve içli bir tonda çalmaya başlamıştı.

Claire duygularını ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışırken ablasına baktı. "Bu düğün..." diye başladı ama devamını getiremedi. Sonra güçlükle yutkundu.

"Yanlış bir şey yaptım, değil mi?"

Claire ilişkilerine, kaybolan ve asla bir daha yaşanamayacak yıllarına üzüliyordu.

"Servet harcamışsın," dedi.

"Hayır." Meghann kafasını iki yana salladı. "Hemen her şey indirimdeydi. Işıklar bana ait. Çadır da..."

Claire ablasının dudaklarına dokunup onu susturdu. "Teşekkür etmeye çalışıyordum."

"Ah."

"Dilerim ki..." Claire içinde büyüyen bu anı özlemi nasıl kelimelere dökeceğini bilmiyordu. Kelimeler kadar incecik bir şeyin üzerinde durmaya çalışmak gibi bir şeydi bu.

Meghann usulca, "Biliyorum," dedi. "Belki bundan sonra bazı şeyler değişir. Birlikte geçirdiğimiz bu süre... bana eski halimizi anımsattı."

Claire, "Sen benim en yakın arkadaşımдын," dedi ve makyajını yüzüne buluşturmamak için dikkatlice gözlerini sildi. "Seni çok özledim..." *Sen gittikten sonra.* Hayır, ağır bir söz söyleyemezdi, şimdi olmazdı.

"Ben de seni özledim."

"Anneciğim! Anneciğim!" Bizimle dans etmeye gel, haydi."

Claire arkasına baktığında Alison ve Sam'in birkaç metre ötede durduklarını gördü.

Babası gülümseyip nasırlı elini uzatırken, "Geleneklere göre gelin babasıyla dans eder," dedi.

"Kızıyla da dans eder! Kucağına al beni büyükbaba." Alison heyecanla yerinde sıçrayıp duruyordu.

Claire elindeki şampanya bardağını ağız hareketiyle, *git haydi*, diye işaret eden Meghann'a verdi. Ardından onlarla birlikte dans pistine gitti. Kalabalığın ortasına geldiklerinde babası kulağına, "Ali evlendiğinde bunun nasıl bir duygu olduğunu anlayacaksın. Tüm duyguları aynı anda hissediyorsun," diye fısıldadı.

"Beni kucağına al büyükbaba!"

Sam eğilip Alison'ı kucakladı. Üçü birbirine kenetlenmiş, *The Very Thought of You* şarkısıyla dans ediyorlardı.

Ali'nin neden ağladığını sormasına fırsat vermeden Claire kafasını çevirdi. Sol tarafta annesi zavallı Bobby'yi topaç gibi çevirip duruyordu. Claire kahkahayı koparken babasının ne demek istediğini anlamıştı.

Tüm duygular.

Bu gecenin anlamı işte karşısındaydı. Hayatı boyunca bu geceyi anımsayacak, hayatının ne güzel olduğunu, ne kadar sevdiğini ve sevildiğini düşünecekti.

Bu Meghann'ın ona sunduğu bir şeydi.

Meghann, Edgar Peabody Riverfront Park'ının kadifemsi siyah çimlerine baktı. Yolun karşısındaki Quonset kulübesi ay ışığıyla aydınlanıyordu. Arkasındaki müzik grubu ağır ağır çalmaya devam etmekteydi. Ağır ağır hareket eden birkaç davetliden başka kimse kalmamıştı. Annesi saatler önce gitmişti, Sam ve Ali de bir yerlere çekilmişti. Gelin ve damat da dâhil olmak üzere diğer herkes gece yansı düğün yerini terk etmişti. Meghann geç saatlere kadar kalıp temizliği denetlemişti, ama artık onun da bir işi kalmamıştı.

Şampanyasını yudumlayıp tekrar yola baktı. Arabasını Joe'nun evinin önüne park etmişti. Şimdi bunun bilinçli bir tercih olup olmadığını düşünüyordu.

Muhtemelen Joe uyuyordu.

Ona gitmenin saçma, hatta tehlikeli olduğunu biliyordu, ama bu gece havada bir şeyler vardı. Romantizm ve büyüntün sarhoş edici birleşimi gibiydi. Hava gül gibi kokuyordu ve bu bir kadına her şeyin mümkün olabileceğini hissettiriyordu; en azından bu gecelik.

Meghann birden bu düşüncelere dalmaması gerektiğini düşündü. Çünkü bunları düşünürse kendini aptal gibi görecekti, yerinden kılmıdayamayacaktı. Müziğe eşlik ederek çakıl taşlı yolda yürüdü ve asfalta vardığında sağa döndü.

Joe'nun kapısında durdu. Işık açıldı.

Böyle bir şey yapmak hiç de Meghann'a göre bir davranış değildi.

Bu düşünceyi zihninden alıp Joe'nun kapısına gitti. Orada da bir iki dakika bekleyip kapıyı çaldı.

Birkaç dakika sonra Joe kapıyı açtı. Saçları uykudan yeni kalkmış gibi dağınıktı ve üzerinde yalnızca siyah bir kot pantolon vardı. Meghann'ın bir şey söylemesini bekledi, ama sesi çıkmıyordu. Meghann aptal gibi orada durmuş, adamın çıplak gövdesini izliyordu.

"Orada mı duracaksın?"

Meghann sağ elini kaldırıp şampanya şişesini gösterdi.

Hiçbir yorum yapmayan Joe ona bakmayı sürdürdü. Sessizlik rahatsız edici bir hal aldığı anda kanepenin üzerindeki siyah tişörtünü giyip kapıya çıktı. "Sevişmek istiyorsun sanırım. Bunun için geldin, değil mi?"

Meghann bu sözle irkildi. Uzanıp ona bir tokat atmayı düşündü, ama bu gereksiz bir gösteriden başka bir şey olmazdı. Yabancılarla düşüp kalkan bir kadın olarak böyle bir şey yapma hakkını çoktan

kaybetmişti. Adam dürüsttü, ama bir şey daha vardı. Sanki ona kızmış bir hali vardı. Meghann bunun sebebini anlamadı. Daha da endişe verici olan şey, kendisinin de bunu önemsemesiydi. "Hayır. Dışarı çıkınız diye düşünmüştüm."

"Sen benimle *çıkma*k mı istiyorsun? Hem de sabaha karşı birde."

"Neden olmasın?"

"Aslında neden diye sormak daha iyi olurdu."

Meghann ona baktı. Bakışları kenetlendiğinde nabzının hızlandığını hissetti. Yanıtı kelimelere dökmesi mümkün değildi. Meghann şu anda kendi dürtülerini bile irdeleyemiyordu. "Bak Joe. Keyfim yerindeydi. Belki içmek için sebeplerim de vardı." Dili sürçtü, tutku onu afallatmıştı. Kendini küçük düşmüş hissederek gözlerini kapattı. "Affedersin, gelmemeliydim." Gözlerini açtığı anda Joe'nun ona yaklaştığını gördü. Şimdi onu öpmesi için hafifçe kımıldaması yeterliydi.

"Dışarı çıkmaktan pek hoşlanmam."

"Anlıyorum."

"Ama içeri gelmen hoşuma gider."

Meghann yüzünde bir tebessümün şekillendiğini fark etti. "Harika."

"Hoşuma gitmeyen şey ise yalnız uyanmak. Geceyi burada geçirmek istememeni anlarım, ama fahişe gibi gizlice gitmene gerek yok."

Demek Joe buna kızmıştı. "Affedersin."

Joe gülümsedi. Bu tebessüm bütün yüzünü aydınlatmış, onu on yaş genç göstermişti. "Tamam. Gel."

Meghann adamın koluna dokundu. "Gülümsediğini ilk kez görüyorum."

Joe yumuşak, hatta hüzünlü bir sesle, "Evet," dedi. "Gülümsemeyeli çok oldu."

Meghann gece boyunca uyudu. Küçük ve pis pencereden içeri yansıyan gün ışığıyla irkilerek uyanmıştı. Uykusuz gecelerin ardından genelde hissettiği gibi gergin ve dengesiz değil, dingin ve rahatlamış hissediyordu. Sabahlar en son ne zaman bu kadar güzel geçmişti?

Joe'nun çıplak bacağına ağırlığını kendi bacağına hissetti. Meghann'a sarılmış, onu olduğu yere hapsetmişti. Uykusunda bile işaret parmağı sahüplenircesine Meghann'ın tenini okşuyordu.

Meghann ondan uzaklaşmalıydı. Bu yıllarca üzerinde çalışıp kusursuzlaştırdığı bir manevraydı. Yana dönüp yakınlaşmaktan kaçınır, sessizce yere basar, ses çıkarmadan giyinir ve kimseye görünmeden çıkardı.

Joe dün gece, *hoşuma gitmeyen şey yalnız uyanmak*, demişti.

Bu sefer kaçamazdı.

Asıl şaşırtıcı olan Meghann'ın da bunu istememesiydi. Kendini korumak için belki *istemeliydi*, ama yeniden bir adamın kollarında olma hissi ona çok güzel gelmişti. Yattığı yerden adamın yavaş ve düzenli soluk alıp verişini dinleyip onu saran kolunu hissederken Meghann samimiyet duygusunu hayatı boyunca ne kadar az yaşadığını fark etti. Kendine çizdiği yolda hep temkinle yürümüş, bir şeyler hissetmeye vakit ayırmamıştı. Joe'ya karşı hissettiği bu yakınlık elbette gerçek değildi. Aslında birbirlerini yeterince tanımıyor, önemsemiyorlardı, ama Meghann için bu kadarı bile yıllardır hissetmediği kadar yoğun duygulardı.

Dün gece yaşadıkları cinsel deneyim de farklıydı. Birbirlerine daha nazik, daha yumuşak davranmışlardı. Önceki hızlı birlikteliğin tersine, önlerinde birlikte geçirecekleri bir ömür varmış gibi hareket etmişlerdi. Adamın uzun ve ağır öpücükleri Meghann'ı arzudan çıldırıyordu. Bu da basit bir şehvetten başka bir şeydi; en azından Joe ona bu coşkunluğu yaşattığında böyle düşünmüştü. Aralarında farklı bir şey olduğunu hayal ediyordu.

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Tabii bu durum Meghann'ı kaygılandırıyordu. Arzu anladığı, kabul ettiği bir durumdu ve gri bir dünyada, kömür karası bir renkti.

Duygular ise tamamen farklıydı. Onu aşka sürüklemese de bela demekti. Biriyle ilgilenmek Meghann'ın istediği son şeydi.

Yine de...

Meghann kendini hiç kandırmamıştı ve şimdi Joe'nun kollarında çırılçplak uzanırken de aralarında bir şey olduğunu itiraf ediyordu. Bunun aşk olmadığı kesindi, ama *bir şey* vardı. Joe onu öptüğünde daha önce kimse onu öpmemiş gibi hissetmişti.

İşte bu gökyüzünün renkleri kadar gerçek bir şeydi: Kalp acısının başlaması.

Başlangıç.

Tehlike sinsice ona yaklaşıyordu. Kimliği belirsiz seks dediği şeye kapılarını açmış, fakat kendini beklenmedik olasılıklarla dolu bir odada bulmuştu.

Bunlar bir kadının kalbini kırabilecek olasılıklardı.

Bu adamı arkasında bırakırsa her şey güzel bir anı olarak kalacaktı. Onu anımsamak içini sızlatacaktı, ama bu acı tatlı, hatta hoş bir sızı olacaktı. Böyle bir şey seksten başka bir şeye inandığı takdirde yaşayacağından emin olduğu kalp acısına kesinlikle tercih edilirdi.

Buna hemen bir son vermeliydi, hem de hemen.

Farkına vardığı şey Meghann'ı üzmüş, hatta daha da yalnız hissettirmişti.

Bu elinde değildi; uzanıp Joe'yu öptü. *Benimle seviş*, diye fısıldamak istediye de sesinin onu ele vereceğini biliyordu.

Onun yerine gözünü kapatıp uyuyormuş gibi yaptı. Fakat bu da fayda etmedi. Tek düşünebildiği sonrası, onu bırakıp gittiği zamandı.

Meghann onunla vedalaşmayacağından emindi.

Joe kollarında Meghann'la, vücutları birbirine kenetlenmiş halde uyandı. Dün gecenin anısı içini titretmiş, nedense sersemlediğini hissetmişti. En çok da Meghann'ın adını haykırdığı andaki boğuk ve çaresiz ses tonu...

Joe ağırlığını diğer tarafa verip onu görebileceği kadar kaydı. Meghann'ın siyah saçları karman çormandı. Ellerini o saçlarda tutkuyla gezdirdiğini, uykuya dalarken de okşadığını hatırlıyordu. Meghann'ın solgun yanakları, rengi atmış pamuklu yastık kılıfının üzerinde daha da beyaz duruyordu. Uykusunda bile gözleriyle ağzının çevresini bir çeşit hüznün kaplamıştı. Sanki sorunlarını gece gündüz düşünüyormuş gibi bir hali vardı.

Ne çiftlerdi ama! Şu ana kadar birlikte üç gece geçirirler de kendilerine dair hiçbir şey anlatmamışlardı.

Asıl ilginç olan Joe'nun onu hâlâ arzulamasıydı; üstelik yalnızca bedenini de değil. Onu tanımak istiyordu ve bu istek sanki içinde bir değişim yaratıyordu. Bir ışık soğuk ve karanlık yerlerini aydınlatmış gibiydi.

Fakat bu aynı zamanda da onu korkutan bir ışıktı.

Suçluluk duygusu Joe'nun bir parçası olmuştu. Son birkaç yılda suçluluk onu kemiklerine, sinirlerine kadar sarıp sarmalamıştı. Sayısını bilmek istemediği geceler boyunca bundan güç almış, onu ayakta tutan tek şey bu olmuştu. Uyandığında aklına gelen ilk şey, uyumadan önce zihnini meşgul eden son şeydi.

Suçluluk duygusundan vazgeçerse –tabii ki tamamen değil, farklı bir yaşam sürecekti, başka bir kadın tanıyacak kadar– anıları da kaybolur muydu? Diana, yaşadığı pişmanlıkla iç içe mi geçmişti? Pişmanlığı unutmakla Diana'yı unutmak aynı anlama mı geliyordu? Eğer öyleyse hayatının büyük bir bölümünü severek geçirdiği kadın olmadan farklı bir yaşam sürebilme şansı var mıydı?

Bilmiyordu.

Ama şimdi Meghann'a bakarken, nefesinin yumuşaklığını kendi teninde hissederken bunu denemek istiyordu. Uzanıp ipeksi bir saç tutamını Meghann'ın yüzünden çekti. Bu yıllardır cesaret edemediği bir dokunuştı.

Meghann gözlerini açtı. Titrek ve düz bir sesle, "Günaydın," dedi.

Joe onu nazikçe öpüp, "Günaydın," dedi.

Meghann çabucak geri çekilerek sırtını döndü. "Gitmeliyim. Saat dokuzda yeğenimi almam gerekiyor." Meghann örtüleri üzerinden attığı gibi yataktan kalktı. Çıplaklığını örtmek için yastıklardan birini vücuduna kapatarak banyoya koştu. Pahalı ipek kumaştan mor elbisesiyle tekrar ortaya çıktığında Joe da giyinmişti.

Meghann bir eliyle ayakkabılarını tutarken külotlu çorabını omzuna attı. "Gerçekten gitmeliyim." On kapıya baktı ve o yöne doğru koşmaya başladı.

Joe onu durdurmak istediye de bunu nasıl başaracağını bilemiyordu. "Dün gece geldiğin için teşekkür ederim."

Meghann güldü. "Asıl ben sana teşekkür ederim."

Joe ona yaklaşarak, "Sen teşekkür etme," dedi. Aralarında ne olduğunu -böyle bir şey varsa tabii- bilmiyordu ama yaşadıklarının şaka olmadığını da farkındaydı.

Meghann tekrar kapıya, sonra Joe'ya baktı. "Kalamam Joe."

"Sonra görüşürüz o halde. Hoşça kal." Meghann'ın yanıt vermesini bekledi, ama beklediği şey gelmedi. Meghann yanıt vermek yerine onu öptü. İçten bir öpücüktü bu. Geri çekilip, "Sen iyi bir adamsın Joe," diye fısıldadığında Joe'nun soluğu kesilmişti.

Sonra da gitmişti.

Joe pencereye yanaşıp Meghann'ın gidişini izledi. Aslında "koşmasını" demek daha doğru olurdu, ama arabasının kapısına geldiğinde durmuş, dönüp eve bakmıştı. Uzaktan garip bir şekilde

hüzünlü görünüyordu. Böylece Joe onu aslında ne kadar az tanıdığını düşündü.

Bunu değiştirmek, her şeye rağmen onu bekleyen bir gelecek olduğuna inanmak istiyordu. Belki bu gelecek Meghann'la kurulabilirdi.

Ama o zaman Joe'nun geçmişi unutulması gerekirdi.

Bunların hepsini nasıl yapacağını, bitmiş bir hayatı nasıl yerden başlatacağını, farklı bir geleceğe nasıl inanabileceğini bilmiyordu. Ama ilk adımın ne olduğunu biliyordu. Başından beri biliyordu.

Diana'nın anne ve babasıyla konuşmalıydı.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Meghann arabayı park edip indi. Eve şöyle bir baktığında kimsenin olmadığını anlamıştı. Tüm ışıklar kapalıydı. Külotlu çorabını çantasına tıktırıp çıplak ayaklarıyla çimlerin üzerinden koştu ve sessizce karanlık eve girdi.

Yarım saat sonra duş almış, tişörtüyle kot pantolonunu giyinip toplanmıştı. Dışarı çıkarken Claire'e kısa bir not yazacak kadar durmuş, notu mutfak tezgâhının üzerine bırakmıştı.

Claire ve Bobby

Eve Hoş Geldiniz.

Sevgiler, Meg.

Meghann isminin yanına bir çift komik *martini* bardağı çizdi ve durup gerçekten de ev gibi hissettiren bu eve son bir kez daha baktı. Oradan ayrılmak beklenmedik derecede zor gelmişti. Kendi evi buraya kıyasla çok soğuk ve boştu.

Az sonra Meghann nihayet arabasına binmiş, kamp alanına gidiyordu.

Kamp pazar gününün bu saatinde sessizdi. Havuzda hiç çocuk yoktu ve yürüyüş yapan kampçılar da etrafta görünmüyordu. Görü-

nüşlerinden baba oğul oldukları anlaşılan iki balıkçı nehir kıyısında durmuş oltalarını göle atıyorlardı.

Meghann tellerle çevrilen sınıra geldiğinde sağa, tekerlek izleriyle dolu çakıl taşlı yola döndü. Burada ağaçlar daha sıkı ve yüksekteki dallar kuvvetli ışınlar dışında güneş ışığını engelliyordu. Meghann sonunda devasa orman gülleri ve eğrelti otlarıyla dolu nal biçimindeki bahçeye geldi. Gri renkli prefabrik ev bahçenin orta yerindeki beton blokların üzerine yerleştirilmişti ve ön tarafında sedir ağacından çok güzel bir verandası vardı. Kırmızı sardunya saksılarıyla mor petunyalar her yanı süslüyordu.

Meghann arabayı park edip indi. Her zamanki gibi Sam'le görüşeceğini düşünmek onu germişti. Ona bakıp geçmişini anımsamaması için çok çabalaması gerekiyordu.

Git. Git artık.

Tıpkı annen gibisin.

Meghann bu güzel haziran sabahında çantasını kavrayıp çakıl taşlı yoldan hanumeli ve yasemin kokan verandaya yürüdü.

Başta kapıyı yumuşakça çaldı. Kimse açmayınca tekrar denedi. Bu kez daha sert çalmıştı.

Kapı, menteşeleri gıcırdayarak ardına kadar açıldı ve işte Sam karşındaydı. Partial iş önlüğü ve üzerinde *River's Edge* yazılı açık mavi tişörtüyle bütün eşiği kaplamıştı. Kahverengi saçları Albert Einstein'ınkiler kadar dağınıktı.

Sam zoraki olduğu belli bir tebessümle, "Meg," dedi ve geri adım attı. "İçeri gel."

Meghann adamın yanından geçince kendini şaşkıncı derecede hoş bir oturma odasında buldu. "Günaydın Sam. Alison'ı almaya geldim."

"Evet." Sam kaşlarını çatı. "Hafta boyunca ona bakmak istediğinden emin misin? Ben de ona keyifle bakanım."

"Bakacağına eminim," diye yanıtlarken Meghann'ın içi sızladı. Bu geçen seferki konuşmalarına çok benziyordu.

"Bir şey ima etmek istemedim."

"Elbette."

"Yalnızca ne kadar meşgul olduğumu biliyorum."

Meghann ona baktı. "Hâlâ onları kötü etkilediğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Sam, Meghann'a bir adım daha yaklaşmıştı. "Asla böyle düşünmemeliydim. Claire ona karşı ne kadar iyi olduğunu söyledi. O zamanlar çocuklarla ilgili bir şey bilmiyordum, hele ki ergen yaştaki..."

"Lütfen. O cümleyi bitirme. Bana vereceğin bir liste var mı? Alerji, ilaç ya da bilmem gereken herhangi bir şey?"

"Ali saat sekizde uyur. Ona masal okunmasına bayılır. *Küçük Deniz Kızı* favorisidir."

"Harika." Meghann koridora doğru baktı. "Hazır mı?"

"Evet. Kediyle vedalaşıyor."

Meg bekledi. Karavandaki saat bir dakikanın, ardından bir dakikanın daha geçtiğini haber verdi.

Sam sonunda, "Cumartesi günü bir doğum günü partisine gidecek. Öğleye kadar onu getirirsen yetişir," dedi. "Böylece Claire ve Bobby pazar günü döndüğünde evde olur."

Meghann program yapmasını gayet iyi biliyordu. "Zamanında gelir. Hediye alması için onu alışverişe mi götürmem gerekiyor?"

"Sakıncası yoksa."

"Yok tabii."

"Pahalı bir şey olmasın."

"Alışveriş işini hallederim, teşekkürler."

Saatın geçen dakikalarıyla vurgulanan bir sessizlik daha yaşanıyordu.

Meghann kırıncı olmayacak sözler ararken Alison kucagında taşıdığı, gövdesi neredeyse yere değen siyah bir kediyle koşarak koridordan geldi. "Şimşek de benimle gelmek istiyor büyükbaba."

Miyavlayarak söyledi. Onu da alabilir miyim Meg Teyze, alabilir miyim?"

Meghann apartmana kedilerin kabul edilip edilmediğini bilmiyordu.

Yanıt vermesine fırsat kalmadan Sam torununun önünde diz çöktü ve nazikçe kediyi ondan aldı. "Şimşek burada kalmalı tatlım. Arkadaşlarıyla oynamayı ve ormanda fare avlamayı sevdiğini biliyorsun. O bir köy kedisi. Şehri hiç sevmez."

Alison'ın gözleri kalp şeklindeki yüzünde kocaman açılmıştı. Alt dudağını bükerek, "Ama ben de şehir kızı değilim," dedi.

Sam, "Evet," dedi. "Ama sen maceraperestsin. Mulan ve Prenses Jasmine gibi. Sence onlar büyük şehirden sıkılır mıydı?"

Ali kafasını iki yana salladı.

Sam onu kollannın arasına alıp sımsıkı sarıldı. Torununu bıraktığında yavaşça ayağa kalkıp Meghann'a baktı. "Torunuma iyi bak."

Yıllar önce kendi yoluna gitmeden o da Sam'e aynı sözleri etmişti. *Kız kardeşime iyi bak.* Tek fark, Meghann o zaman ağlıyordu. "Bakarım."

Alison, Küçük Deniz Kızı sırt çantasını ve küçük valizini aldı. "Ben hazırım Meg Teyze."

"Tamam, gidelim o halde." Meg valizi alıp kapıya yöneldi. Alison, "Dur!" diye haykırdığında arabaya binmiş, çakıl taşlı yolda ilerliyorlardı.

Meghann frene bastı. "Ne oldu?"

Alison oturduğu yerden kalkıp kapıyı açtı ve karavana koştu. Bir dakika sonra eski püskü pembe bir battaniyeyle geri dönmüştü. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Battaniyem olmadan maceraya atlamam ki."

Claire, Kauai'yi ilk gördüğü anı hiç unutmuyacaktı.

Uçak sola yatıp inişe geçtiğinde Claire beyaz kumlu kıyıyı örten turkuaz mavisi suyu görmüştü. Yüzeydeki siyah kayalıklar ışıldıyordu.

Claire dönüp, "Ah Bobby," dedi. Karavanda büyüyüp palmye ağaçlarının hayalini kuran bir kız için şu anın ne anlama geldiğini ona anlatmak isterdi. Ama dilinin ucuna gelen kelimeler çok yetersiz, çok basmakalıptı.

Bir saat sonra kiraladıkları üstü açılır Mustang'le kuzeye gidiyorlardı.

Her kilometrede ada biraz daha yeşeriyor, ormanlık arazi biraz daha genişliyordu. Yemyeşil ve geniş taro³⁸ arazilerinin yüksek kara dağların arasına sıkıştığı ünlü Hanalei Köprüsü'ne vardıklarında sanki bambaşka bir dünyaya adım atmışlardı. Çift şeritli yolun bir tarafında çiftçiler suyun içinde durmuş taro mahsullerini topluyordu. Kilometreler boyunca tek bir ev veya yol görünmemişti. Sağ taraftaysa her iki yanı çiçek açmış, gür ve yeşil bitki örtüsüyle kaplı sarmal Hanalei Nehri, kanocuları sakince akıntı yönünde taşıyordu. Uzaktaki koyu renkli dağlar mavi gökyüzüyle tezat oluştururcasına ıssız bir görüntü sergilemekteydi. Birkaç saydam bulut yarı yağmur yağacağına işaret ediyordu, ama şimdi hava muhteşemdi.

Claire kiliseyi geçtikten sonra, "İşte! Buradan dön," dedi.

Kıyı yolu boyunca gördükleri evler su kenarındaki arsalarla oturtulmuştu. Claire kendini Bel Air³⁹ tarzı malikâneler görmeye hazırlamıştı, ama dert etmesine gerek yoktu. Evlerin çoğu eski tip ve gösterişsizdi. Parka geldiklerinde tekrar bir yola sapmış, sonunda varmışlardı. İşte babasının kiraladığı ev karşılarında duruyordu.

38 Tropikal bölgelerde yetişen, yer elması ve patates familyasına ait yumru köklü bir bitki. (ç. n.)

39 Los Angeles'ın batısındaki tepelerde yer alan gösterişli yapılar topluluğu. (ç. n.)

Kumsaldan bir blok ötede ve çıkmaz yolda olduğu için çok sıradan görünüyordu.

Fakat aslında hiç de öyle değildi. Beyaz süslemeli, parlak maviye boyalı ev tropik bölgeye gizlenmiş bir hazine gibiydi. Yemyeşil, gür ağaçlık alan yapının etrafını üç sıra çevreleyerek komşu yapılardan ayırıyordu.

İçeride evin beyaz duvarları, çam ağacından döşemeleri ve Hawaii'ye özgü ıslıl ıslıl mobilyaları vardı. Üst kattaki, daha canlı renklerle boyalı yatak odası dağ manzaralı terasa açılıyordu. Claire orada durup tepesinden şelale akan dağa baktığında akıntının sesini duyabiliyordu.

Bobby gelip kollarını arkadan Claire'e doladı. "Belki güntün birinde çok başarılı bir müzisyen olurum ve hep burada yaşarız."

Claire ona yaslandı. Yıllarca o da aynı hayali kurmuştu, ama artık bu fıkirden uzaklaşıyordu. "Önemli olan başarılı olmak ya da günün birinde böyle bir şeyin gerçek olması değil. Şu anda buradayız ve bu hayallerimin gerçekten de fazlasıyla ötesinde."

Bobby yüz yüze baksınlar diye onu kendine çevirdi. Claire'in gözlerinde alışılmadık bir hüztün vardı. "Seni bırakmayacağım Claire. Bunu nasıl anlamazsın?"

Claire kelimeleri boş verip gülümsemek istedi. "Biliyorum."

"Hayır, henüz bilmiyorsun. Seni seviyorum Claire. Sanırım bunu tekrar tekrar söylemekten başka çarem yok. Hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Plaja gitmeye ne dersin peki?"

Sonra el ele plaja doğru yürüdüler. Halka açık birçok yerden birinde Hawaii yerlileri kutlama yapıyordu. Siyah saçlı, bakır tenli çocuklar üzerlerinde rengârenk mayolarıyla çimlerde koştururken yetişkinler de içeride yemek hazırlığındaydı. Bir yerlerde de biri ukulele çalıyordu.

Hanalei Koyu bir buçuk kilometre uzunluğunda, koca bir nalı andıran beyaz kumsal boyunca yayılıyordu. Kuzeydeki dağlar batmaya yüz tutan güneşin etkisiyle pembe bir renk almıştı.

Beyaz köpüklü minik dalgalar, kahkahalar atan çocukları kuma taşıyarak öne doğru kıvrılıyordu. Uzakta birkaç genç çocuk büyük sörf tahtalarına yatmıştı. Hasır şapkalı yakışıklı eğitmenler yüksek bir dalga yaklaştığında her birini itiyordu.

Claire ve Bobby günün geri kalanını Hanalei Koyu'nun sıcak kumlarında geçirdiler ve güneşin batışını izleyip sohbet ettiler. Plaj sessizliğe gömülüp hava iyice karardığında ve tepedeki yıldızlar siyah sulara yansıdığında evlerine döndüler. Birlikte bir şeyler pişirdiler ve yollarını aydınlatan fenerlerle sıvrisinek savar mumlar eşliğinde arka terastaki piknik masasında yemek yediler. Yemek faslı bitip bulaşıklar yıkandığında artık ellerini birbirlerinden uzakta tutamıyorlardı.

Bobby, Claire'i kollarına alıp üst kata taşıdı. Kahkahalar atarak ona kenetlenen Claire ancak kocası onu yatağa fırlattığında serbest kalabilmişti. Hemen dizlerinin üzerinde durup ona baktı.

Bobby, parmaklarını karısının bikini askısının altında gezdirirken, "Çok güzelsin," dedi. Claire ürperip tüyleri diken diken olmuş teninde bu dokunuşun sıcaklığını hissetti ve o anda nefes almak bile zor geldi.

Bobby eğilip mayosunu çıkardı ve tekrar doğruldu. Çıplak vücudunun sertleşmiş ve hazır görüntüsü Claire'i titretmişti.

Bobby yatağa geldi. Claire bikinisini çıkarıp göğsüne dokunduğunda kocasının ellerinin titredğini hissetti. Bobby sonunda Claire'in dudaklarını, göz kapaklarını, çenesini, meme uçlarını öpmeye başlamıştı.

Claire kollarını kocasının gövdesine sarıp onu kendine çekti. Bacaklarının arasına kayan elini hissedebiliyordu. Claire inleyerek kendini ona açtı. Nihayet Bobby üzerine geldiğinde Claire parmaklarını kaslı sırtına sarıp onunla buluşmak için eğildi. Her biri diğerinin ismini haykırırken aynı anda orgazm olmuşlardı.

Sonra Claire kocasının ıslak ve sıcak vücuduna yaslanıp düzenli nefes alıp verişini ve tavanındaki vantilatörün vızıltısını dinleyerek uykuya daldı.

Meghanın, Alison'ı Seattle'ın merkezinde bir gezintiyeye çıkardı. Akvaryuma gidip su samuruyla fokların beslenmesini izlediler. Hatta Meg, şehir dışından gelen bir otobüs dolusu çocuğun yanı başında pahalı kıyafetinin kollarını kıvrıp elini keşif tankına soktu ve Alison'la birlikte deniz anemonlarına, midyelere ve denizyıldızlarına dokundu.

Sonrasında sosis standından sosisli sandviç alıp nhtına yürüdüler. Ye Olde Curiosity Shoppe'da⁴⁰ büzülmüş kafalar, Mısır mumyaları ve ucuz hediyelik eşyalar buldular. (Meg tavana asılı duran iki metre uzunluğundaki dondurulmuş balina penisini yeğenine göstermemişti; Ali'nin arkadaşlarına ne söyleyeceğini hayal edebiliyordu.) Ardından hamburgercide akşam yemeği yediler ve günü Pacific Place Sinema Salonu'nda bir Disney filmi izleyerek tamamladılar.

Eve döndüklerinde Meg bitkin düşmüştü.

Ne yazık ki Alison'ın hâlâ harcayacak enerjisi vardı. Odadan odaya koşturup bir şeyler alıyor, Sonicare elektrikli diş fırçası gibi şeylere bakıp, *vay canına!* diye haykırıyordu.

Meg ayaklarını sehpa uzatıp kanepeye yayılmışken Alison holden aldığı Lalique tarzı süs tabakla odaya koştu.

40 1899'da Seattle, Washington'da açılan ve ilginç ürünler ve hediyelik eşyalar satan bir dükkan. (ç. n.)

"Bunu gördün mü Meg Teyze? Bu kızlar çıplak." Kıkırdadı.

"Onlar melek."

"Ama *çıplaklar*. Billy bir keresinde babasında çıplak kız resimlerinin olduğu dergiler olduğunu söylemişti. Ne iğrenç."

Meg kalkıp tabağı nazikçe Alison'ın elinden aldı. "İğrençlik yalnızca gözlemcinin gözündedir." Tabağı tekrar holdeki yerine koymuştu. Tekrar oturma odasına döndüğünde Alison kaşlarını çatı.

"Gözlemci ne demek? Gözleme gibi bir şey mi?"

Meg akıllıca bir yanıt veremeyecek kadar yorgundu. "Sayılır." Tekrar kanepeye uzandı. Bu soruların altından kalkabilecek miydi?

"Yavru kartalların babalarının kusmuğunu yediğini biliyor muydun?"

"Benim yemeklerim çok kötüdür. Ama yine de kusmuk yemekten daha iyi olacağını düşünüyorum."

Alison kıkırdadı. "Benim annem çok güzel yemek yapar." Cümlesi biter bitmez Alison'ın alt dudağı bükülmüştü. Sonra yeşil gözleri yaşla doldu ve ağlamaklı bir ifadeyle orada dururken Claire'in küçüklüğüne o kadar benzemişti ki Meghann hayret etti. Küçük kardeşini yatıştırdığı, ona sarılıp yakında, çok yakında her şeyin düzeleceğine ve annelerinin eve döneceğine dair sözler verdiği o gecelere gitti.

Meghann boğazı düğümlenerek, "Buraya gel Ali," dedi.

Alison bir an tereddüt etti ve o tereddüt Meghann'a yeğeniyle birbirlerini ne kadar az tanıdıklarını fark ettirdi.

Sonra Alison kanepede Meghann'ın bir metre kadar uzağına oturdu.

"Annemi aramak ister misin? Saat altıda bizi arayacak ama..."

Alison minderin üzerinde sıçrayarak, "Evet!" diye haykırdı.

Meghann telefonu bulmaya gitti. Yatağının yanındaki komodin üzerinde duruyordu. Ajandasına hızlıca baktıktan sonra Kauai evinin numarasını çevirdi ve ahizeyi yeğenine uzattı.

Alison birkaç saniye sonra, "Anneciğim?" diye konuşmaya başladı ve ardından, "Selam anne. Benim Ali Kat," dedi.

Meg gülümseyerek mutfağa gitti ve o gün aldığı yiyecek ve şekerleme torbalarını boşaltmaya koyuldu. Mısır gevreği, tart, kremalı bisküvi gibi yıllardır almadığı şeyleri sepeti atmış, gümüş rengi ambalaj içinde meyve suları ve meyveli yoğurtlar almıştı. En önemlisi de çocuklar için aktivite kitabıydı. Bu haftayı Alison için unutulmaz kılmak istiyordu.

Alison, mutfağa koşarak, "Seninle konuşmak istiyor Meg Teyze," dedi.

"Teşekkürler." Meg telefonu alıp, "Alo?" dedi.

"Selam büyük kardeş. Nasıl gidiyor? Hâlâ susmadı değil mi?"

Meg güldü. "Yemek yerken bile konuşuyor."

"İşte benim kızım."

Alison, Meg'in bacağına kavradı. "Annem dedi ki kum, şeker gibiymiş. Şeker Bisküvi yiyebilir miyim?"

Meghann ona bir bisküvi uzattı ve yeğenine, "Yatmadan önce yalnız bir tane," dedi. Claire'e de, "Sarının *margarita* içmeliyim," dedi.

"Alışsın."

"Biliyorum. Bana..."

Claire yumuşak bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bizi anımsattı. Seni. Bazen Ali'ye baktığımda bizi görüyorum."

"Demek ki seni sevecek Meg."

Meg gözlerini kapattı. Berbat bir çocukluk dönemine rağmen Claire'le bu şekilde, gerçek kız kardeşler gibi konuşmak güzeldi. "Seni özlüyor."

"Uyku vaktinde biraz zorluk çıkartabilir. Ona bir masal oku." Claire güldü. "Uzun süre uyuyakalmadan dinleyebildiğini hatırlatayım."

"*Moby-Dick*'i deneyeceğim. Onu dinlerken uyarık kalması çok zor."

Alison tekrar Meg'in bacağına sarıldı. "Ben galiba..." derken Meg'in ayakkabılarına kusmuştu.

"Kapatmalıyım Claire. İyi tatiller. Yarın yine konuşuruz."

Meghann telefonu kapatıp ahizeye bıraktı.

Alison kıkırdayarak ona baktı. "Ayy!"

"Demek ki büyük boy muzlu dondurma yemek pek de iyi bir fikir değilmiş." Meghann ayakkabılarını çıkardıktan sonra Alison'ı kucığına alıp banyoya taşıdı.

Kocaman mermer küvetin içinde Alison minicik kalmıştı.

Alison ağzını suyla doldurup fayans duvara fişkırtarak, "Burası havuz gibi," dedi.

"Banyo suyumuzu içmesek daha iyi olur, değil mi? Böyle yaparsak gelişmemiş yaratıklardan farkımız kalmaz. Mesela erkekler gibi."

"Büyükbabam izin veriyor ama."

"İşte ben de onu diyordum. Şimdi saçlarını yıkamama izin ver bakalım." Alison yepyeni bebe şampuanına uzandı. Kokusu onu gülümsetmişti. "Annenin saçını da bu şampuanla yıkadım."

"Gözlerime giriyor."

"O da böyle derdi." Meghann, Alison'ın saçlarını durulayıp küvetten çıkmasına yardım ederken hâlâ gülümsüyordu. Küçük

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

kızı kurutayıp pembe penye pijamasını giydirdi ve onu misafir odasına taşıdı.

Alison kaşlarını çatarak, "Ne kadar büyük bir yatak," dedi.

"Çünkü bu yatak prensesler için."

"Ben prenses miyim?"

"Evet." Meghann reverans yaparak ciddi bir sesle, "Küçük hanım," dedi. "Ne emrederdiniz?"

Alison kıkırdayıp örtünün altına girdi. "Bana bir masal oku. *Profesör Wormbug Canazor Peşinde*."

Meg valizdeki oyuncakları ve kitapları karıştırıp Alison'ın istediği kitabı buldu ve okumaya başladı.

Alison, "Yatağa gelmelisin," dedi.

"Öyle mi?" Meghann hemen yatağa yerleşti ve Alison da ona sokulup yanağını kıymetli battaniyesine yasladı.

Meg tekrar okumaya başladı.

Bir saat ve altı kitap sonra Alison nihayet uyumuştı. Yeğeni- nin tatlı pembe yanağına bir öpücük konduran Meg kapıyı aralık bırakarak odadan çıktı.

Alison'ı uyandırır korkusuyla televizyonu ya da müziği açmadan dergi okumaya çalıştı. Birkaç dakika sonra uykusu gelince odasına gidip Seahawks marka pijamasını giydi ve dişlerini fırçalayıp yatağa girdi.

Meghann gözlerini kapattı ve yarın yapması gereken işleri düşündü. Bu gece uyuması mümkün değildi.

Woodland Park Hayvanat Bahçesi.

*Çocuk Tiyatrosunda Koca Sevimli Dev.*⁴¹

41 Roald Dahl'ın 1982'de yazdığı, tiyatroya da uyarlanan ve 1989'da filmi çekilen eser. (yay. n.)

Oyun.

Oyuncak dünyası.

Seattle'daki lunapark.

Meghann'ın aklı lunaparktan milli parka, oradan da Hayden'a ve Joe'ya kaydı.

Joe.

Birlikte oldukları o sabah ona ne kadar da nazik bir hoşça kal öpücüğü vermişti. Meghann inanılmaz derecede savunmasız kalmıştı.

Onu yine görmek istiyordu. Üstelik yalnız seks için de değil.

O halde neden görmek istiyordu?

Meghann ilk başta onu yokluğa düşüğü için seçmişti. Peki Joe'nun söylediği ilk söz ya da ilk sayılabilecek söz neydi?

Seni evime götürmeyeceğim.

Ya da ona benzer bir şey. Joe daha en başından onu istemediğini belirtmişti.

Meghann ise onun peşine düşmüştü. Yatak odasından başka nereye gidebilirlerdi ki? Boşandığı karısının arkasından ağlayan kasabalı bir tamirciydi o.

Onları bekleyen bir gelecek yoktu.

Yine de... Meghann gözlerini kapattığında onu görüyor, zihninin karanlık noktalarında onu öpmek için bekliyordu.

"Meg Teyze?"

Hemen doğrulup lambayı açtı. "Ne oldu?"

Alison battaniyesine sarılmış halde orada duruyordu. Yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı ve gözleri kıpkırmızıydı. Açık kapının önünde inanılmaz derecede küçük görünüyordu. "Uyuyamıyorum."

Claire'e o kadar benziyordu ki...

"Buraya gel tatlım. Yanımda uyu. Ben seni korurum."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Alison yıldırım hızıyla yatağa tırmanıp Meg'e sokulunca Meg de onu sımsıkı sardı. "Annen de korktuğunda benim yanımda uyurdu, biliyor muydun?"

Alison başparmağını ağzına sokup gözlerini kapattı. Anında uykuya dalmıştı.

Meghann, Alison'ın tatlı bebek şampuanı kokusunu çok seviyordu. Yeğenine sarılıp yarınki programını düşünerek gözlerini kapattı.

Şaşırtıcı biçimde Meghann da hemen uykuya dalmıştı.

Claire telefonun sesiyle uyanıp hemen doğruldu. "Saat kaç?" Başucu saatini arayıp buldu. Beş kırk beş. *Aman Tanrım.* "Bobby, telefon..."

Claire, Bobby'nin üzerinden eğilip telefonu aldı. "Alo, Meghann? Ali iyi mi?"

"Selam tatlım, nasılsın?"

Claire derin bir nefes alıp vererek yataktan kalktı. "İyiym anne. Kauai'da saat beş kırk beş henüz."

"Öyle mi? Kaliforniya'yla aynı saat diliminde olduğunu sanıyordum."

"Neredeyse Asya'da sayılırsınız anne."

"Sen her şeyi abartırsın Claire. Aramamın bir sebebi var herhalde."

Claire sabahlığını dolaptan aldı ve üzerine geçirip terasa çıktı. Dışarıda gökyüzü yeni yeni pembeye dönüyordu. Arka bahçede bir horoz çimlerin üzerinde kurumlanarak yürüyor, tavuklar da peşinden ilerliyordu. Sabahleyin hava tatlı tropik çiçekler ve tuz kokuyordu. "Ne oldu?"

"Sana çok iyi annelik edemediğimi düşündüğünün farkındayım."

"Bu doğru değil." Claire tekrar uyumak gibi bir şansı olacak mı diye düşünerek esnedi. Pencereden bakınca Bobby'nin çoktan uyandığını, oturduğu yerden ona kaşlarını çatıldığını görebiliyordu.

"Öyle. Sen ve Bayan Mükemmel bana sürekli sizinle yeterince ilgilenmediğimi hatırlatıp duruyorsunuz. Açıkçası bu bana nankör-lük gibi geliyor. Bildiğin gibi annelik sorumluluk ister ve siz benim sorumluluklarımı anlamadınız."

"Bunları konuşmak için biraz erken bir saat değil mi anne? Belki..."

"Diyorum ki bazı konularda yetersiz, bazılarında da iyi oldum. Bu yönden sıradan insanlardan farkım yok."

Claire iç geçirdi. "Evet anne."

"Bunu unutma ve o boşboğaz ablana da anlat. Beni nasıl hatırlarsanız ya da düşünürseniz düşünün, gerçek olan şu ki ben sizi seviyorum. Her zaman da sevdim."

"Biliyorum anne." Claire, Bobby'ye ağız hareketiyle *annem* dedi ve ardından da *kahve* diye işaret etti.

"Şimdi kocanı ver bakalım telefona."

"Efendim?"

"Şu anda yatağında bir adam var, değil mi?"

Claire güldü. "Var."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Neden?"

Annesi yüksek sesle iç geçirdi. "Şüpheli kızlarımla birlikte eyerimdeki bir yük de bu. Düğün hediyesiyle ilgili bir şey söylemek istiyorum, ille de bilmen gerekiyorsa mesele bu. Arabadan hoşlanmadığınızı duydum."

"Alison için arabada yer yok."

"Sürekli peşinize takılması mı gerekiyor?"

"Anne..."

"Bobby'yi ver bana. Sen nankörün teki olduğuna göre bu he-diye ona."

"Tamam anne. Her neyse. Bir saniye." Claire tekrar içeri girdi. "Seninle konuşmak istiyor."

Bobby doğruldu. Telefonu Claire'den alırken dudaklarını kımlatıp, *kötü bir şey söyleyecek sanırım*, dedi. "Dünyanın en seksi kayınvalidesi nasıllar?" Bir dakika sonra Bobby'nin yüzündeki tebessüm silindi. "Ne?" Sonra da, "Şaka yapıyorsun. Nasıl başardın?" diye sordu.

Claire ona yaklaşıp elini kocasının omzuna koydu. "Ne oluyor?"

Bobby kafasını iki yana salladı. "Bu inanılmaz bir şey Ellie. Gerçekten. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Ne zaman?" Bobby kaşlarını çattı. "Ama burada olduğumuzu biliyorsun. Anlı-yorum. Bilet gişesinde. Evet. Tamam. Tabii ki hemen aranız. Tekrar teşekkürler. Benim için bunun ne ifade ettiğini tahmin bile edemezsin. Evet. Hoşça kal."

Claire, kocası telefonu kapattığında, "Ne yaptı?" diye sordu.

Bobby'nin yüzündeki tebessüm öyle derindi ki tüm yüz çizgileri ortaya çıktı. "Annen Down Home Stüdyosu'ndan Kent Ames'le bir görüşme ayarlamış. Buna *inanamıyorum*. On yıl boyunca böyle bir fırsat yakalamak için ucuz barlarda çalıp durdum."

Claire kocasının boynuna atılıp ona sıkıca sarıldı. Kendi kendine korkup endişelenmekle aptallık ettiğini söylüyordu, ama elleri hâlâ titriyordu. Bu annesiyle geçirdiği yılların bir etkisi olmalıydı. Hep en kötüsünü beklemeye alışmıştı. "Onları kendine hayran bırakacaksın."

Bobby ikisi de kahkahadan kırlana kadar karısını kucağında çevirdi. "Sonunda fırsatı yakaladım Claire."

Bobby onu yere bıraktığında Claire hâlâ gülüyordu.

Bobby, "Ama..." dedi, tebessümünü silinmişti.

Claire'in endişesi geri gelmişti. "Ne oldu?"

"Görüşme perşembe günü. Sonra Kent bir ay yokmuş."

"Bu perşembe mi?"

"Nashville'de."

Claire kaygısı gözlerinden okunan kocasına baktı. *O tarihte hayatımız henüz bitmemiş oluyor*, derse Bobby onu öpüp, *Tamam, anneni arar bir ay sonrasına bir görüşme ayarlamasını isteriz*, diyecekti. Bunu bilmek Claire'in yanıtını kolaylaştırıyordu.

"Hep Opryland'i görmek istemiştım."

Bobby, Claire'e sarılıp gözlerine baktı ve kısık bir sesle, "Bunu kabul edeceğini tahmin etmezdim," diye itiraf etti.

Claire keyifle, "Bu da sana ders olsun," diye yanıtladı. "Şimdi telefonu uzat da babama ve Meghann'a yolculuğumuzun bir iki gün uzayabileceğini haber vereyim."

Alison'la günler çok güzel bir rutine oturmuştu. Üçüncü günün öğle vaktinde Meghann yeğenini, şehirdeki çocuklara özgü her yeri gezdirmeye takıntısından kurtulmuştu. Onun yerine sıradan şeyler yapmaya karar verdi. Dışardan film alıp kurabiye pişirdiler ve Meg acı içinde merhamet dileyene kadar oyun oynadılar.

Geceleri Meghann kollarında Ali'yle uyuyup her sabah anlam veremediği bir duyguyla uyanıyordu. Artık daha kolay gülümsüyor, daha sık kahkaha atıyordu. Başka birine göz kulak olmanın verdiği keyfi çoktandır yaşamamıştı.

Claire balayı süresini uzatacaklarını söylemek için aradığında Meghann, Alison'a birkaç gün daha bakabileceğini söyleyerek kardeşini şaşırttığını biliyordu. Fakat ne yazık ki şu önemli doğum günü partisi her şeyi berbat etmişti.

Nihayet cumartesi günü geldiğinde içindeki hisler Meghann'ı şaşırtmış, Hayden'a varana kadar hiç durmadan konuşan ve oturduğu yerde zıplayan Alison'a gülümsemekten başka bir şey yapmamıştı. Sam'in evine vardıklarında Ali büyükbabasının kollarına atılıp ona yaptıklarını anlatmaya başlamıştı bile. Yeğenine hoşça kal öpücüğü verdikten sonra karavandan çıkan Meg'i o gece uyku tutmamıştı. Bu yalnızlıktan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Pazartesi günü işe döndü.

Birbiri ardına dizilen saatler her zamankinden ağır ilerliyordu. Saat üçte yerinden kımıldayamayacak kadar yorulmuştu.

Harriet'in durumu fark etmemesini ümit etti.

Tabii ki bu nafil bir çabaydı.

Meghann her zamanki koltuğa çökerken Harriet, "Kötü görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler."

"Düğün nasıl geçti?"

Meg elleriyle gözlerini kapatıp, "Güzeldi," dedi. "Annem bile berbat edemedi. Düğünü ben organize ettim, biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Neden şaşırdın? Tavsiyene uydum ve ağzımı açmadım. Claire ve ben... bir hayli yakınlaştık. Onlar balayındayken yeğenime ben baktım."

"Şimdi ne oldu?"

Meg omuz silkti. "Gerçek dünyama döndüm." Kafasını kaldırdı. "Evim çok sessiz. Daha önce bunu hiç fark etmemiştim."

"Yeğenin gürültücü müydü?"

"Hiç susmuyordu. Uyuduğu zamanlar hariç." Meg göğsünün daraldığını hissetti. Ali'yle uyumayı, küçük bir kıza bakmayı çok özleyecekti.

"Sana Claire'i anımsattı, değil mi?"

"Son zamanlarda her şey bana o günleri anımsatıyor."

"Neden?"

Meg yumuşak bir sesle, "Çok iyi arkadaştık," dedi.

"Peki ya şimdi?"

Meghann iç geçirdi. "Evlendi ve bir ailesi var. Yine her şey eskisi gibi olacak. Doğum gününe kadar beni aramaz muhtemelen."

"Sen onu arayabilirsin."

"Ya." Meghann saatine baktı. Bu konuyu daha fazla deşmek istemiyordu, çünkü canını yakıyordu. "Gitmeliyim Harriet. Hoşça kal."

Meghann müvekkiline bakarken yüzüne yerleştirmeye çalıştığı tebessümün hissettiği kadar yapmacık görünmemesini ümit etti.

Robin O'Houlihan pencerenin önünde volta atıyordu. Dal gibi ince vücudu ve *Çöller Kraliçesi Priscilla* filmindeki Terence Stamp'ten daha fazla makyajıyla tipik bir Hollywood kadını gibiydi. Çok zayıf, çok hırslı ve her konuda abartılıydı. Meg, belli bir yaştan sonra zayıflığın hastalıklı bir görünüme sebep olduğunu bu kadınların nasıl fark etmediğini düşündü. Kilo kaybettikçe yüzleri çirkinleşiyordu ve Robin'in saçları sık sık ve uzun yıllardır sarıya boyanmaktan hasır bir peruk gibi görünüyordu. "Bu kadarı yetmez. Bu koskoca bir hikâyenin sonu."

Meghann sakin ve dengeli bir ses tonu takınarak, "Robin," dedi. "Sana ayda yirmi bin dolar, Washington Gölü'nde bir villa ve La Jolla'da bir ev veriyor. Açıkçası dokuz yıl süren çocuksuz bir evlilik için bence..."

"Çocuk istedim." Kadın kelimeleri tam anlamıyla Meghann'ın kafasına atmıştı. "İstemeyen oydu. Bunun da bedelini ödemeli. Hayatımın en verimli dönemini çaldı."

"Robin, kırk dokuz yaşındasın."

"Çocuk yapamayacak kadar yaşlı mıyım yani?"

Aslında hayır. Ama altı defa evlenmişsin ve açıkçası iki yaşında bir çocuğun zekâsına ve duygusal dengesine sahipsin. İnan bana hiç doğurmadığın çocukların sana müteşekkirdir. "Elbette değilsin Robin. Ben yalnızca bu konunun bize fayda sağlamayacağını söylüyorum. Washington'da boşanmak için kusur göstermeye gerek olmadığını anımsatırım. Boşanmanın sebepleri önemli değildir."

"Köpekleri istiyorum."

"Bu konuyu konuştuk. Köpekler siz evlenmeden önce de varmış. Mantıklı olan..."

"Lupe'a onlara yemek ve su vermesini hatırlatan hep bendim ama. Ben olmasam o köpekler kılı tost döner ya da havuz kenarında ölü bulunurlardı. Onları istiyorum. Ayrıca benimle tartışmaktan vazgeç. Sen benim avukatımsın, onun değil. Yirmi bin dolarla geçinemem ben." Robin acı acı güldü. "Jet uçağı, Aspen'deki evi, Malibu'daki yazlığı ve bütün arkadaşlarımızı o aldı." Sesi titredi ve bir an da olsa Meghann, Robin O'Houlihan'ın eski yaşamını gözünde canlandırabildi. Bir kadının zirveye ulaşmak için evlenebileceğine inanan bir zamanların sıradan Snohomishli kızı şimdi korku içindeydi.

Meghann kibar davranıp ona yatıştırıcı sözler etmek istedi. Eskiden bunu yapmak daha kolaydı. Ama artık o günler geride kalmış, ayda yirmi bin dolarla geçinemeyeceğine inanan ve çalışmak istemeyen yüzlerce öfkeli kadının topukları altında ezilmişti.

Asi düşüncelerini zihninden atma isteğiyle gözlerini kısa bir süre kapattı. Ama sessiz bir karanlık yerine, toplantı odasında elleri masada sessizce oturan Bay O'Houlihan gözünün önünde canla-

nıvordu. Bay O'Houlihan, Meghann'ı şaşırtan bir içtenlikle tüm soruları yanıtlamıştı.

Hayır, evlilik sözleşmesi imzalamadık. Sonsuza dek ayrılmayacağımızı anıyorduk.

Onu seviyordum.

İlk karım öldü. Robin'le yaklaşık on yıl sonra tanışmıştık.

Ah, evet. Başka çocuklarımız olsun istedim, ama Robin istemedi.

Bir avukatı gafil avlayan nahoş anlardan biriydi bu. Yanlış tarafı savunduğunuzu fark ettiğiniz o anı yaşamak berbatı.

Daha basit bir deyişle Meghann adama inanmıştı ve bu hiç iyi bir şey değildi.

"Hey, seninle konuşuyorum burada." Robin kapitone Chanel çantasından bir sigara aldı ve birden burada sigara içemeyeceğini anımsayınca onu tekrar çantasına attı. "Aspen'deki evi nasıl alırım? Ve tabii köpekleri de."

Meghann başparmağıyla işaret parmağı arasındaki kalemini çevirirken düşünüyordu. Kalem arada bir önündeki açık dosyaya düşerken belli belirsiz bir davul sesini andırıyordu. "Graham'ı arayıp bu konuyu konuşurum. Gördüğüm kadanyla kocan sana karşı cömert davranıyor, ama bu konuda bana güven Robin. İnsanlar sevimli bir köpektен daha önemli şeyler için de öfkelenabiliyorlar. Kedi-köpek dalaşına girmek istiyorsan bazı şeylerden feragat etmen gerektiğini unutma. Kocan bir anda evleri vermekten de vazgeçebilir. O köpeklerin ne kadar önemli olduğuna karar ver bence."

"Yalnızca ona acı çektirmek istiyorum."

Meghann bir aydan uzun süre önce konuştuğu adamı gözünde canlandırdı. Bakışları hüzünlüydü, hatta bıkkın da denebilirdi. "Bu seni biraz olsun avutacaksa söyleyeyim, ona zaten acı çektiriyorsun."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Robin, Bainbridge Adası'na doğru bakarken uzun, kırmızı tırmaklarını dişlerine vurdu. "Havuz görevlisiyle yatmamalıydım."

Ya da teslimatçıyla ve dişlerini beyazlatan dişçiyle. "Bunun zaten kusur gösterilemeyeceğini biliyorsun."

"Ben boşanmaktan bahsetmiyorum, evlilikten bahsediyorum."

"Anlıyorum." İşte yine ortaya çıkmıştı; pahalı boyaların arkasına gizlenen gerçek kişilik. Meghann, "Hayatına geri dönüp bakmak çok kolay bir şey. Fakat maalesef hayatı tersine yaşayamıyoruz. Sanırım bunu Kierkegaard söylemişti," dedi.

"Haklısın." Robin'in ilgisi dağılmıştı. "Köpekleri düşünüp sana haber veririm."

"Elini çabuk tut. Graham bu teklifin otuz altı saat geçerli kalacağını söyledi. Ondan sonra ringe çıkacağız. Birinci raunt başlayacak."

Robin kafasını salladı. "Belltown Fahişesi unvanına sahip biri için fazla ürkeksin."

"Ürkek değil de becerikli diyelim. Ama başka bir vekil istersen..."

"Hayır." Robin çantasının askısını omzuna asıp kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda, "Yarın seni ararım," dedi ve arkasına bakmadan gitti. Sonra kapı kapandı.

Meg derin bir nefes çektiğinde kendini dayak yemiş, ufalmış hissediyordu.

Dosyayı bir kenara iterken Bay O'Houlihan'ın hüzünlü ifadesini tekrar düşündü.

Evlilik sözleşmesi imzalamadık, hayır. Sonsuza dek ayrılmaya çağımızı sanıyorduk.

Bunları yapmak adamın kalbini yerinden söküp atmak demekti. Kalbini kırmakla kalmayacaktı. Ah olamaz! Meghann ve Robin işi bir adım öteye taşıyıp adamın evlendiği kadının gerçek karakterini

gözler önüne sereceklerdi. Bir dahaki sefere kalbinin sesine kulak vermek onun için neredeyse imkânsız olacaktı.

Meghann'ın iç geçirip programına baktı. Son randevusu da sona ermişti. *Şükürler olsun!* Zaten Meghann şu anda başarısız bir aşk hikâyesi dinleyecek halde değildi. Evraklarını toplayıp el çantasıyla birlikte ofisten ayrıldı.

Dışarıda Meghann'ı dingin bir ilkyaz havası karşılamıştı ve yoğun bir trafik vardı. Halk Pazarı'nda turistler balık standının önünde toplanmıştı. Beyaz önlüklü satıcılar on beş kiloluk somonları birbirine fırlatıyordu ve her atışta turistler fotoğraf çekiyordu.

Meghann bu tanıdık gösteriyi güçlkle fark etmişti. Balık pazarından sebze bölümüne geçerken hangi yöne gittiğini fark etti.

Athenian hemen yandaydı.

Dışarıda duraksadı ve keskin sigara dumanıyla patates kızartmasının kokusunu alıp *yalnız mısın?* sorusunu sorduran basmakalıp konuşmaları dinledi.

Yalnız.

Hayatını tanımlayacak en doğru sıfat şüphesiz buydu. Ali gittikten sonra o yalnızlığı daha fazla hissetmeye başlamıştı. Küçük yeğeninin geride ne kadar büyük bir boşluk bıraktığına inanamıyordu.

Athenian'a gidip tanımadığı bir adamı yatağına götürmek istemiyordu. Onun istediği...

İçeriydi.

Adamın adıyla birlikte yalnızlığını derinleştiren bir melankoli dalgası içini sardı.

Ardından kapıdan uzaklaşıp eve yöneldi.

Binasının girişinde kendisine bir şeyler söylemeye hazırlanan kapı görevlisine el salladı. Meghann onu görmezden gelip asansöre gitti. Teras katında kapılar açıldı ve Meghann asansörden indi.

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Dairesinin kapısı açıldı.

Kaşlarını çatıp sabah çıkarken açık bırakıp bırakmadığını düşündü.

Hayır.

Tam asansöre doğru dönüyordu ki kapıdan bir el belirdi. Bir şişe tekila tutuyordu.

Elizabeth Shore koridora çıktı. "Kıtalararası yardım yakanşını duydum ve yaşlı sürtüğün sakinleştiricisini getirdim.

Meghann içine düştüğü dehşet duygusuyla gözyaşlarına boğuldu.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Joe için gün neredeyse bitiyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü artık gideceği bir yer ve göreceği insanlar vardı.

Beklediği şey ona acı da verse, bir şeyleri beklemek güzeldi. O kadar uzun zamandır yalnızdı ve kendini akıntıya bırakmıştı ki bir program yapmış olmak inanılmaz derecede rahatlatıcı gelmişti.

Şimdi sırt üstü yatıp tamir etmek için eski bir Impala'nın altına girmişti.

"Selam."

Joe kaşlarını çatdı. Bir şey duyduğunu sandı, ama ne olduğunu kestirmek çok zordu. Tezgâhının üzerindeki radyonun sesi çok yüksekti. Willie Nelson kovboy olmak üzere büyütülen bebekler hakkında anneleri uyarıyordu.

Sonra bir ayak sesi duyuldu.

Joe arabanın altından çıktı.

Kendisine bakan surat küçük, çilli ve güler yüzlüydü. Ciddi bakışlı yeşil gözler onu süzüyordu. Küçük kızın gözlerini kılması Joe'ya gözlüğe ihtiyacı olduğunu düşündürmüştü, neden sonra çalışma lambasının ışığının kızın yüzüne vurduğunu fark etmişti. Hemen lambayı kapattı.

"Smitty ofisinde," dedi.

"Onu zaten biliyorum. Hep oradadır zaten. Hawaii'deki kumların şekere benzediğini biliyor muydun? Smitty aletlerle oynamama izin verir. Sen kimsin?"

Joe ayağa kalkıp ellerini tulumuna sildi. "Ben Joe."

"Ben de Alison. Annem bana Ali der."

"Tanıştığımıza memnun oldum Ali." Joe saate baktı. "Dört olmuştu. Artık gitme vaktiydi."

"Brittani Henshaw bana hep, 'Görüşürüz Ali Kat' der. Anladın mı?"

"Anladım. Şimdi..."

"Annem bana yabancılarla konuşmamamı tembihler ama sen Joe'sun." Ali yüzünü buruşturup ona baktı. "Neden saçın bu kadar uzun? Kız saç gibi."

"Uzun seviyorum." Joe lavaboya gitti ve ellerindeki yağı yıkadı.

"Sırt çantamın üzerinde denizkızı Ariel'in resmi var. Görmek ister misin?" Yanıt beklemeden Ali garajdan koşarak çıktı ve Joe'ya, "Sakin bir yere gitme," diye seslendi.

Joe kulübesine yaklaşmıştı ki Alison yanında bitti. "Bak bu Ariel. Burada prenses, diğer tarafta deniz kızı."

Joe biraz duraksadıktan sonra yürümeye devam etti. "Ben evime gidiyorum. Sen de gitsen iyi olur."

"Kakan mı geldi?"

Joe bu söze şaşırıp güldü. "Hayır."

"Bana söylemezdin zaten."

"Kesinlikle söylemezdim. Bir yere gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Yine de tanıştığımıza sevindim." Joe yavaşlamadı.

Alison neşeyle saçını kökünden kazıtıp bıçaklarla oynayan Moolan adlı bir kız arkadaşından bahsetmeye başlamıştı.

"O tür davranışlar için rehberlik danışmanları var."

Alison kıkırdayıp konuşmasını sürdürdü.

Joe verandanın basamaklarını tırmanıp kapıyı açtı. "Evet, Alison burası..."

Alison ileri atılıp içeri girdi.

Joe ciddi bir ses tonuyla, "Alison," dedi. "Hemen çıkmalısın buradan. Buraya gelmen uygun..."

"Evin tuhaf kokuyor." Küçük kız kanepeye oturup yerinde zıplamaya başladı. "Fotoğraflardaki kadın kim?"

Joe bir an için kıza sırtını döndü. Tekrar ona baktığında Alison pencerenin kenarında fotoğrafları inceliyordu.

Gereğinden sert bir biçimde, "Bırak onları," dedi.

Alison kaşlarını çatıp fotoğrafı bıraktı. "Ben de eşyalarımı paylaşmaktan hoşlanmam." Sıra sıra dizili fotoğraflara baktı. Üçü oturma odasının penceresinde, ikisi şömine rafındaydı. Bir çocuk bile bu fotoğrafları gördüğünde ortadaki saplantıyı fark edebiliyordu.

"Fotoğraftaki kadın benim karım, Diana." Adırı yüksek sesle söylemek bile hâlâ canını yakıyordu.

"Çok güzel."

Joe en yakınındaki masanın üzerinde duran küçük çerçeveli fotoğrafa baktı. Bunu bir yılbaşı gününde Gina çekmişti. "Evet." Joe hafifçe öksürüp gırtlığını temizledi. Saat artık dördü çeyrek geçiyordu. Geç kalacaktı. "Gitmen gereken bir yer yok mu?"

"Var." Alison acı acı iç geçirdi. "Barbie' mi Marybeth'e vermem gerekiyor. Benimkini."

"Neden?"

"Onunkinin kafasını kırdım. Büyükbabam diyor ki ondan özür dileyip kendi bebeğimi ona vermeliymişim. Böylece kendimi daha iyi hissedecektim."

Joe kızın göz hizasına inmek için diz çöktü. "Evet, Ali Kat, ortak bir yanımız var sanırım. Ben de... çok özel bir şeyi kırdım ve şimdi af dilemeye gitmeliyim."

Alison keyifsizce iç geçirdi. "Çok kötü."

Joe elini bacaklarına götürüp ayağa kalktı. "O yüzden hemen gitmem gerekiyor."

"Tamam Joe." Ali kapıyı açarken tekrar Joe ya döndü. "Sence özür diledikten sonra Marybeth benimle yine oynar mı?"

"Umarım."

"Hoşça kal Joe."

"Sonra görüşürüz Ali Kat."

Bu söz Ali'yi güldürdü. Sonunda gitmişti.

Joe orada bir dakika durup kapanan kapıya baktı. Sonra koridora yürüdü. Bir saat sonra tıraş olmuş, duş almış, en temiz eski kıyafetlerini giymiş bir halde gerekli cümleleri bir araya getirmeye çalışıyordu. Güzel sözler bulmayı denedi. *Diana'nın ölümü içinde bir şeyleri paramparça etti. Ya da daha sade bir ifadeyle, berbat haldeyim. Belki de acı dolu sözler, ölümünü izlemeye dayanamadım.*

Ama hiçbirini bütünü ifade etmiyor, gerçek duygularını anlatmaya yetmiyordu.

Onların sokağına döndüğünde ya da birkaç dakika sonra posta kutularını gördüğünde hâlâ ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Dr. Henry Roloff ve eşi.

Joe elinde olmadan ona dokunup parmak uçlarını posta kutusunun yan tarafındaki altın renkli harflerin üzerinde gezdirdi.

Bainbridge'de de buna benzer bir posta kutusu vardı ve onun üzerinde *Dr. Joe Wyatt ve eşi* yazıyordu.

Yıllar önce.

Joe eski kayınpederiyle kayınvalidesinin evine baktı. Uzun zaman önce Joe ve Di'nin arka bahçeyi dolduran arkadaşları ve akrabalarının önünde evlendikleri o haziran günündeki gibi görünüyordu.

Joe neredeyse paniğe kapılıp geri dönüyordu.

Ama kaçmak faydasızdı. Bu yolu denemiş, ama tekrar buraya, bu eve, bir zamanlar çok sevdiği bu insanlardan...

Özür dilemeye gelmişti.

İşte o kadar.

Dallı budaklı süslemelerle bezeli tuğla yoldan geçip Bayan Roloff'un *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki eve benzemesi için özel olarak dizayn ettiği beyaz sütunlu eve doğru ilerledi. Her iki yanındaki güllerle ağaçların kokusu iç bayıltıcı bir tatlılık taşıyordu. Ön kapının her bir yanında dökme demirden bir aslan heykeli durmaktaydı.

Joe kendine durup düşünecek zaman tanımadı ve uzanıp zili çaldı.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Henry Roloff elinde piposu, haki pantolonu ve lacivert tişörtüyle karşısında duruyordu. "Nasıl yardımcı..." Joe'yu görünce tebessümü silindi. "Joey," dedi. Piposu da titremeye başlayan eliyle birlikte sallanmaya başlamıştı. "Kasabada olduğunu duymuştuk."

Joe gülümsemek için çok çabaladı.

Tina evin içinde bir yerden, "Kim geldi?" diye sordu.

Henry, fısıltıdan biraz yüksek bir sesle, "İnanmayacaksın," dedi.

Kadın tekrar, "Henry?" diye seslendi. "Kim geldi?"

Henry geri çekildi. Yüzüne zayıf bir tebessüm yerleşmiş, yanaklarını buruşturmuştu. "Eve döndü," diye seslendi. Ardından gözleri yaşla dolarken tekrar söyledi. "Eve döndü."

"Bunun tekila olduğundan emin misin? Daha hafif bir içkiye benziyor." Meghann sesindeki kaymayı fark etmişti. Çakır keyifliği de geçip düpedüz sarhoş olmuştu ve bundan keyif alıyordu.

"*Pahalı* bir tekila bu. Arkadaşıma en iyisi layık." Elizabeth bir dilim pizza almak için yana döndü. Dilimini alırken peynir ve diğer malzemeler yapışkan bir yığın halinde yere döküldü. "Ah!"

"Endişelenme." Meghann dökülenleri avuçlayıp dışarı fırlattı. "Muhtemelen bir turisti öldürmüşümdür."

"Şaka mı yapıyorsun? Saat on. Seattle bomboş."

"Doğru."

Elizabeth diliminden bir ısırık aldı, "Peki, sorun nedir canım? Son mesajın fazla depresifti. Hem sen beni gördüğünde pek ağlamazsın."

"Bir düşünüyem. İsimden nefret ediyorum. Müvekkilimin kocası faka bastıktan sonra beni vurmaya kalkıştı. Kardeşim canı olabileceğinden şüphelendiğim bir *country* şarkıcısıyla evlendi." Meghann kafasını kaldırdı. "Devam edeyim mi?"

"Lütfen, et."

"Claire balayındayken yeğenime baktım ve evim şu anda inanılmaz derecede sessiz. Bir de şu adamla tanıştım..."

Elizabeth pizzasını yavaşça elinden bıraktı.

Meghann içini saran o ani çaresizlik duygusuyla en yakın arkadaşına bakıyordu. Yumuşak bir sesle, "Bende bir sorun var Minik Kuş. Bazen gecenin bir yarısı uyandığımda yanaklarım ıslak oluyor. Neden ağladığımı bile bilmiyorum," dedi.

"Hâlâ yalnız mısın?"

"Hâlâ derken ne demek istedin?"

"Haydi ama Meg. Yirmi yıldan uzun süredir arkadaşız biz. Washington Üniversitesi'ndeki sessiz ve genç birinci sınıf öğrencisini unutmadım. Ya kendini öldüreceğine ya da kansere çare bulacağına inanılan şu dâhi çocuklardandın. O zamanlar da her gece ağlardın. Yatakhane'de benim yatağım seninkinin yanındaydı, unuttun mu? Sessiz gözyaşların yüreğimi parçalardı."

"Derslere benimle gitmenin sebebi bu muydu?"

"Seninle ilgilenmek istedim. Biz Güneyli kadınlar böyleyizdir, bilmez misin? Neden ağladığını söylemen için yıllarca bekledim."

"Ne zaman ağlamayı kestim?"

"Sondan bir önceki yıl. O zaman da sormak için geç kalmıştım. Eric'le evlendiğinde sonunda mutlu olacağını düşündüm, yani ümit ettim."

"Bu çok uzun zaman önceydi."

"Başka biriyle tanışmanı, yeniden denemeni bekledim."

Meghann iki tekila daha doldurdu. Kendisinininkini bir dikişte içip tekrar parmaklıklara yaslandı. Serin hava yüzünün etrafındaki saçlarını dalgalandırıyordu. Trafiğin sesi ona doğru sürükleniyordu. "Ben... biriyle tanıştum."

"Adı ne?"

"Joe. Soyadını bile bilmiyorum. Ne kadar acınası bir durumdayım."

"Yabancılarla sevişmeyi sevdiğini sanıyordum."

Meghann, Elizabeth'in yargılayıcı bir tonda konuşmamak için ne kadar çabaladığını fark etmişti. "Kontrolü elden kaybetmemeyi, sabahları yalnız uyanmayı ve hayatımın akışını istediğim yöne çevirmeyi seviyorum."

"O halde sorun nedir?"

Meghann güçlü bir dalgaın altında kaldığı hissine tekrar kapılmıştı. "Kontrollü olmak... ve yalnız uyanıp hayatımın akışını istediğim yöne çevirmek."

"Demek ki Joe denen bu adam sana bir şeyler hissettirmiş."

"Olabilir."

"Bunu fark ettiğinden beri onu görmedin sanırım."

"Çok mu belli ediyorum?"

Elizabeth güldü. "Birazcak. Joe seni korkutmuş, sen de kaçmışsın. Haksız mıyım?"

"Sen bir fahişesin, buna ne diyorsun?"

"Tam isabet."

"Evet. Hem de en kötüsünden."

"Geçen yılki doğum günümü anımsıyor musun?"

"Üçüncü martiniye kadar her şeyi hatırlıyorum. Ondan sonrası belirsiz."

"Sana Jack'i sevdiğimden artık emin olamadığımı söylediğimden ondan ayrılmamamı tavsiye etmiştin. Her şeyimi kaybedeceğime, onun da Hooters'ın salata barında duran kızla evleneceğine dair bir şeyler söylüyordun."

Meghann gözlerini devirdi. "Zekâmın ılık saçan bir örneği daha. Sen aşktan bahsediyorsun, bense yerleşik düzenden. Kendimle gurur duydum."

"Sorun şu ki ben evliliğimde her gün ölüme yaklaşıyordum. Yıllar boyunca kendime söylediğim yalanlar inandırıcı olmaktan çıkmıştı. Her şey üzerime geliyor, bana acı veriyordu."

"Ama işe yaradı. Sen ve Jacko hâlâ yeni evli çiftler gibisiniz. Doğrusu mide bulandırıcı."

"Ona nasıl tekrar âşık olduğumu biliyor musun?"

"İlaç tedavisi mi gördün?"

"Beni en çok korkutan şeyi yaptım."

"Onu terk ettin."

"Ben daha önce hiç yalnız yaşamadım Meg. Hiç. Jack'siz kalmaktan o kadar korkuyordum ki nefes alamıyordum. Ama başardım ve sen de yanımdaydın. Kumsaldaki eve geldiğin o gece tam anlamıyla hayatımı kurtardın."

"Her zaman sandığından daha güçlü oldun."

Elizabeth ona, sen de öyle bakışını attı. "Aşktan korkmaktan vazgeçmelisin. Belki de Joe bir başlangıçtır."

"Kesinlikle bana göre değil. Bir şeyler vadeden adamlarla asla yatmam."

"Sen zaten adamlarla hiç 'yatmazsın' ki."

"Fahişe geri döndü."

"Neden sana göre değilmiş?"

"Küçük bir kasabada tamircilik yapıyor. İşverenin verdiği köhne bir evde yaşıyor. Saçını çakıyla kesiyor. Daha neler neler... Ah, dekorasyona pek önem vermese de evini boşandığı kadının fotoğraflarıyla bezemiş."

Elizabeth bir şey söylemeden ona baktı.

"Tamam, o kısmıyla ilgilenmiyorum. Yani fotoğraflar tüyler ürpertici, ama ne iş yaptığı umurunda değil. Ve Hayden'ı da nedense seviyorum. Güzel bir kasaba ama..."

"Ama?"

Elizabeth'in bakışlarında Meghann hüzünlü bir anlayışlılık gördü; bu onu rahatlatmıştı. "Hiçbir şey söylemeden kasabayı terk ettim. Hoşça kal bile demeden. Böyle bir durumda kolay kolay dönemezsin."

"Sen hiçbir zaman kolay yolu seçmedin."

"Seks dışında."

"Yabancılarla seksin kolay olduğunu hiç düşünmedim."

Meg kısık sesle, "Kolay değil," dedi.

"O zaman ara onu. İş için acilen döndüğünü söyle."

"Numarasını bilmiyorum ki."

"Tamirhanenin numarasını da mı bilmiyorsun?"

"Onu iş yerinden mi arayayım? Bilemiyorum. Bu çok özel olur sanki."

"Oral seks yaptığın bir adamı araman çok mu özel oluyor?"

Meghann bu lafa güldü. Ne kadar garip olduğunu itiraf etmeliydi. "Psikopatın tekı gibi görünüyorum."

"Evet. Pekâlâ Meghann. Sana ne yapacağımızı anlatıyorum. Gerçekten çok ciddiylim. Yarın seninle birlikte Salish Lodge'a spa masajına gidiyoruz. Orada içkimizi yudumlayıp gülüp eğlenirken bir program yapacağız. Karşı çıkmadan söyleyeyim, Julie'yi aradım ve yarın ofiste olmayacağını söyledim. Sonra beni havaalanına bırakır, oradan da kuzeye gidersin. Joe'nun kapısına varncaya kadar da durmak yok. Anlaşıldı mı?"

"O kadar yürekli miyim bilmiyorum."

"Seninle gelmemi ister misin? İstersen gelirim."

"Senin gibi kadınlara neden cesur yürek dedikleri anlaşıyor."

Elizabeth kahkahalarla güldü. "Tatlım, buna inansen iyi edersin. Güneylı bir kadına yakışıklı bir adamın peşinden koşmayacağını asla söyleme."

"Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

Elizabeth bir dilim pizza daha aldı "Dediğimi unutma Meg. Er ya da geç işine yarayacaktır. Şimdi bana Claire'in düğününü anlat. Organizasyonu senin yapmana izin verdiğine inanamıyorum."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“**B**urası Garth Brooks’un keşfedildiği yer.”

Claire, Nashville’deki Down Home Stüdyosu’nun önde gelen ismi Kent Ames’e ve asistanı Ryan Turner’a gülümsedi. Son bir saatte bu değerli bilgiyi üç defa onunla paylaşmışlardı. Hafızaları sivrisinek kadar mıydı, yoksa söylediklerini karşıdakinin bir defada anlamayacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorlardı, Claire buna karar veremiyordu.

O ve Bobby iki gündür Nashville’delerdi. Her şey mükemmel görünüyordu. Loews Oteli’ndeki odaları nefes kesiciydi. Restoranda romantik yemekler yiyip yatakta kahvaltı ettiler. Opryland’i gezip Country Music Hall of Fame’i gördüler. En önemlisi de Bobby’nin görüşmelerinin dördü de çok iyi geçmişti. Birincisi boğucu ve penceresiz bir ofiste, alt kademeden bir yetkilinin karşısında yapılmıştı. Bobby sıkıntılı bir halde dönmüş, onu sivilceli ve müzikten anlamayan bir çocuğun dinlediğinden yakınmıştı. O gece şampanya içip bunu önemsememiş gibi davrandılar. Claire kocasına sarılmış, onu ne kadar çok sevdiğini söylemişti.

Ertesi sabah 08.45’te onu tekrar çağırmışlardı ve sonra her şey peş peşe gelmişti. Şarkılarını önemli pozisyonlardaki birçok kişinin önünde çalmış, sonunda kendini *country* ve *western* müzik hayali

kuranların sokağı Music Row'a bakan büyük bir ofiste bulmuştu. Her yeni yetkili "kendi" keşfini bir üstündeki adama sunuyordu.

Son yirmi dört saatte sanki hayatları değişmişti. Bobby "önemli biri" olmuş, mesleğinde ilerleme kaydetmeye başlamıştı.

Şimdi Claire, Bobby ve birkaç yetkili kişi küçük ve mütevazı bir gece kulübünün ön masasında oturuyorlardı. Bir saatten kısa süre sonra Bobby sahne alacaktı. Bu, yetkililere "konser verme becerisini" göstermek için bir şanstı.

Bobby adamlarla konuşmakta sıkıntı yaşamıyordu ve sohbetleri esnasında nadiren suskunluk oluyordu. Demo kayıtları, stüdyo zamanı, telif oranı, sözleşme koşulları gibi Claire'in hiç bilmediği şeyler ve kişilerle ilgili konuşuyorlardı.

Claire de konuşulanlara ayak uydurmaya çalışıyordu. Bobby'nin karsısı olduğu kadar dostuydu, ama nedense konuşmaya odaklanamıyordu. Kauai'dan Oahu'ya, oradan Seattle'a, sonra Memphis'e ve nihayet Nashville'e yaptıkları uzun uçak yolculuğu bir türlü kurtulamadığı sersemletici bir baş ağrısına sebep olmuştu. Eve zamanında dönemeyeceği için Ali'yi nasıl bir hayal kırıklığına uğrattığı da aklından çıkmıyordu.

Kulüpteki sigara dumanı ona iyi gelmemişti. Gürültülü müzik ve yüksek sesli konuşmalar da kötü hissetmesine yol açıyordu. Bobby'nin elini sıkı sıkıya tutmuştu ve yetkililerden biri onunla konuştuğunda kafasını sallıyor, yüzündeki tebessümün hissettiği kadar kırılgan olmamasını diliyordu.

Kent Ames ona gülümsedi. "Kırk beş dakika sonra Bobby sahne alıyor. Genellikle bu sahneye çıkabilmek yıllar sürer."

Claire tebessümünü genişleterek başını salladı.

"Garth Brooks da burada keşfedilmişti, söylediğim gibi. Maalesef onu keşfeden ben olamadım."

Claire sağ elinde garip bir karıncalanma hissetti. Margarita'sına ulaşabilmek için iki kez denemesi gerekmişti. Sonunda bardağı kavradığında baş ağrısını hafifletir ümidiyle içkiyi bir dikişte bitirdi.

Ama ağrı hafiflemiyordu. Hatta midesi bulanmaya başlamıştı. Bar taburesinden kalktığında ayakta sabit duramadığını görünce şaşırdı. Çok içmiş olmalıydı.

"Affedersiniz." Adamlar ona baktığında konuşmalarını böldüğünü fark etti.

"Claire?" Bobby ayağa fırladı.

Claire gülümsedi. Bu biraz zayıf bir tebessümdü. "Affedersin Bobby, ama baş ağrım çok şiddetlendi. Sanırım biraz uzansam iyi olacak." Kocasının yanağına bir öpücük kondurup, "Onları kendine hayran bırak tatlım," diye fısıldadı.

Bobby, Claire'e sarılıp kendine çekti. "Onu otele bırakacağım."

Ryan kaşlarını çatı. "Ama senin sıran..."

Kent düz bir ses tonuyla, "Sana bu fırsatı sunmak için çok uğraştım," dedi.

Bobby, "Zamanında dönerim," dedi. Claire'i bırakmadan onu kulüpten çıkarıp gürültülü ve kalabalık sokağa götürdü.

"Benimle gelmene gerek yok Bobby. Gerçekten."

"Hiçbir şey senden daha önemli değil. Hiçbir şey. Bu çocuklar da benim önceliklerimi öğrenmişlerdir."

"Birileri havaya girdi bakıyorum." Yolda yürürken Claire kocasına yaslandı.

"Son zamanlarda şans benden yana. Cowboy Bob's'da sahne almaya başladığımdan beri işler güzel gidiyor."

Lobiden çabucak geçip asansörle kendi katlarına çıktılar. Odada Bobby nazikçe onu soyup yatağa yatırdı ve komodinin üzerine bir aspirinle su bıraktı.

"Haydi uyu tatlım," diye fısıldadı ve karnesinin altına bir öpücük kondurdu.

"İyi şanslar hayatım. Seni seviyorum."

"İşte bu yüzden şansa ihtiyacım yok."

Claire kocasının gidişini duymuştu. Kapının kapanmasıyla sanki oda bir anda boşalmış ve soğumuştu. Claire evi aramak için doğruldu. Ali ve Sam'e geçirdikleri o ilginç günü anlatıp iki gün sonra evde olacağını arımsatırken sesinin heyecanlı çıkmasına gayret etti. Telefonu kapattıktan sonra derin bir iç geçirip gözlerini kapattı.

Claire ertesi sabah uyandığında baş ağrısı geçmişti. Kendini çok uyuşuk ve yorgun hissediyordu ama Bobby ona gecenin nasıl geçtiğini anlatınca hemen gülümsedi.

"Uçurdum onları Claire. Ciddiyim. Kent Ames geleceğine dair planlar yapmaya başladı bile. Sözleşme teklif etti. Buna inanabiliyor musun?"

İkisi de otelin verdiği yumuşak sabahlıklarıyla sütlerinin pencere kenarında duran koltuğa kıvrılmışlardı. Parlak sabah güneşi pencereden içeri süzülüyordu. Bobby, Claire'in nefesini kesecek kadar yakışıklı görünüyordu. "Tabii ki inanırım. Seni şarkı söylerken dinledim. Kesinlikle bir süperstar olmayı hak ediyorsun. Peki nasıl bir program yapıyor?"

"Nashville'deki ayarlamalar bir ay kadar sürecek. Materyal bulma, eşlik edecek enstrümanlar ve buna benzer şeyler. Kent doğru olanı bulmak için üç bin şarkıyı gözden geçirmenin sıra dışı bir şey olmadığını söylüyor. Demo kaydından sonra tanıtımlarını yapmaya başlayacaklar. Eylül ve ekim aylarında turneye çıkmalıyım. Alan Jackson'ın bir alt gruba ihtiyacı varmış. Alan Jackson! Ama endişelenme. Onlara ailemiz için uygun bir program hazırlayacağımızı söyledim."

Claire o anda Bobby'yi mümkün olabileceğini düşündüğünden daha çok sevdiğini hissederek sabahlığından kavrıldığı gibi kendine çekti. "Yanında yalnızca erkekler ve çirkin kadınlar olabilir. Ben o turnelerle ilgili çok filmler izledim."

Bobby onu uzun, yavaş ve sert bir şekilde öptü. Geri çekildiğinde Claire kendinden geçmişti. "Ben seni hak etmek için ne yaptım Claire?"

Claire, "Beni sevdin," diye yanıtladı ve tekrar ona uzandı. "Şimdi beni yatağa götür ve tekrar sev."

Spa masajı Meghann'ı hiç rahatlatmamıştı. Masaj, cilt bakımı ve jakuzi arasında Elizabeth'le sürekli konuşmuşlardı. Meghann konuşmanın yönünü ne kadar kontrol etmeye çalışırsa çalışsın kafasındaki düşünce sürekli ortaya çıkıp duruyordu.

Joe.

Elizabeth çok insafsızdı. Meghann hayatında ilk kez başka birinin sözleriyle dayak yemenin ne olduğunu anlıyordu.

Ara onu. Korkak gibi davranma. Aynı öğüt sayısız şekilde ve yüzlerce farklı cümlede söylenmişti, ama hepsi aynı kapıya çıkıyordu.

Onunla iletişim kur.

Doğrusu Meghann arkadaşını havaalanına götürmekten memnundu. Sessizlik beraberinde tatlı bir rahatlama getirmişti. Ama sonra sessiz evine döndüğünde Elizabeth'in sesinin orada kaldığını fark etti ve bir şeylerle meşgul olmaya çalıştı. Akşam yemeği niyetine bir dilim pizza alıp rıhtımda yürüdü, feribotlardan inen, Halk Pazarı'nın yüksek tepelerinden dökülen turist akınıyla birlikte vitrinleri gezdi.

Eve döndüğünde saat 20.30'du.

Onu yine evin sessizliği karşılamıştı.

Yüksek sesle, "Bir kedi almalıyım," dedi ve çantasını kanepeye fırlattı. Sonra *Sex and the City*'yi, ardından *The Practise*'in tekrar

bölümünü izledi (Bobby Donnell yine ağlıyordu). Tiksinererek televizyonu kapattı.

Evet. Erkek savunma avukatları çok sulu gözli.

Ardından yatağına gitti.

Gecenin geri kalan kısmında gözleri ardına kadar açık halde öylece uzanmıştı.

Ara onu, seni ödle.

Ertesi sabah altı buçukta Meghann yataktan kalkıp duş aldı ve lavanta rengi ipek bir bluzla sade, siyah bir takım giydi.

Aynaya bir bakış atması dün gece iki saatten fazla uyumadığını ona hatırlatmaya yetmişti. *Bunu* fark etmesi için kınışıklıklarını görmesi yetiyordu.

Saat yedi buçukta masasında Pernod'un yazılı ifadesinin önemli noktalarını belirliyordu.

Her on beş dakikada bir telefonuna bakmaktaydı.

Ara onu.

Nihayet saat 10.00'da pes edip sekreterine telefon açtı.

"Buyurun Bayan Dontess."

"Hayden'daki oto tamircisinin telefonunu istiyorum."

"Adı ne?"

"Adresini de telefonunu da bilmiyorum. Riverfront Park'ının karşısında, Front Caddesi'nde."

"İhtiyacım olan..."

"...Beceri. Orası küçük bir kasaba. Herkes birbirini tanır."

"Ama..."

"Teşekkürler. Meghann telefonu kapattı."

Upuzun bir on dakika geçti. Nihayet Rhona birinci hattan arıyordu.

"Numarayı veriyorum. Adı Smitty'nin Garajı."

Meghann numarayı yazıp inceledi. Kalbi hızla atıyordu.

Sonra, "Bu çok saçma," diye söylendiği halde ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi. Her çalışta kapatmamak için kendini zor tuttu.

"Smitty'nin Garajı, buyurun."

Meghann güçlükle yutkundu. "Joe orada mı?"

"Bir saniye. Joe!"

Telefon bir yere koyuldu ve sonra ahizeyi biri aldı. "Alo?"

"Joe? Ben Meghann."

Uzun bir sessizlik oldu. "Seni bir daha görmeyeceğimi sanıyordum."

"Sanırım bu o kadar kolay olmayacak." Meghann'ın esprisi sessizliğin içine gömülmüştü. "Ben... şey... Cuma öğleden sonra Snohomish County'de bir görüşmem var. Eminim istemeyeceksin... Aslında seni aramamalıyım, ama birlikte akşam yemeği yeriz diye düşünmüştüm."

Joe yanıt vermedi.

"Unut gitsin. Salağın tekiyim. Kapatıyorum."

"Birkaç parça biftek alıp Smitty'nin barbeküsünü kullanabiliriz."

"Ciddi misin?"

Joe hafifçe güldü ve o ses Meghann'ın boynundaki gerginliği aldı. "Neden olmasın?"

"Saat altı gibi orada olurum. Uygun mu?"

"Harika."

"Şarap ve tatlı da getiririm."

Meghann telefonu kapattığında gülümsüyordu. On dakika sonra Rhona onu tekrar aradı.

"Bayan Dontess, kız kardeşiniz ikinci hatta. Çok acilmiş."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

"Teşekkürler." Meg kulaklığını takıp düğmeye bastı. "Selam Claire. Hoş geldin. Uçak zamanında inmiş olmalı. Harika. Nasıl..."

"Havaalanındayım. Başka arayabileceğim kimse yoktu." Claire'in sesi titriyordu; ağlıyor gibiydi.

"Ne oldu Claire?"

"Nashville uçuşunu hatırlamıyorum bile. Valizimi aldığımı da hatırlamıyorum, ama tam yanımda duruyor. Anahtarlarımı alıp otoparka yürüdüm ve şu anda arabamda oturuyorum."

"Anlamıyorum."

Claire, "Ben de öyle, lanet olsun," diye haykırdı ve ağlamaya başladı. "Eve nasıl gideceğimi de bilmiyorum."

"Aman Tanrım." Meghann paniğe kapılmak yerine idareyi eline aldı. "Bir parça kâğıt bulabilir misin?"

"Evet, kâğıt var."

"Peki ya kalem?"

"Evet." Claire'in huçkınıklar hafiflemişti. "Korkuyorum Meg."

"Şimdi yaz. 829 Post Caddesi. Yazdın mı?"

"Elimde tutuyorum."

"Bırakma. Şimdi arabadan in ve terminale doğru yürü."

"Korkuyorum."

"Telefonu kapatma." Meghann, Claire'in arabanın kapısını kapattığını duydu. Valiz tekerleğinin sesi onu takip ediyordu.

"Ne yöne gideceğimi..."

"Üzerinde havayollarının yazılı olduğu üstü kapalı bir yol görüyor musun?"

"Evet. Alaska ve Horizon yazıyor."

"Oradan gir. Ben buradayım Claire. Hiçbir yere gitmiyorum. Asansörle bir kat aşağı in. Anladın mı?"

"Evet."

Sesi o kadar güçsüz geliyordu ki Meghann dehşete kapılmıştı. "Şimdi dışarı çık. Üzerinde *Taksi* yazan telefonu eline al. Şimdi, geldiğin kapının üzerindeki sayı kaç?"

"On iki."

"Taksi şoförüne seni on iki numaralı kapıdan almasını ve şehir merkezine gideceğini söyle."

"Bekle."

Meghann kardeşinin konuşmasını duydu.

Ardından Claire, "Tamam," dedi. Yine ağlıyordu.

"Ben buradayım Claire. Her şey düzelecek."

"Kiminle konuşuyorum?"

Meghann'ın içine buz gibi bir korku saplandı. "Ben Meghann. Abla."

"Seni aradığımı bile hatırlamıyorum."

Tanrım. Meghann gözlerini kapattı. Sesini tekrar çıkarabilmesi için çok çabalaması gerekmişti. "Önünde bir taksi duruyor mu?"

"Evet. Neden burada?"

"Senin için orada. Arka koltuğa otur. Elindeki kâğıdı şoföre uzat."

"Aman Tanrım, Meg. Elimde bir kâğıt olduğunu nereden biliyorsun? Bana ne oldu?"

"Sorun yok Claire. Ben buradayım. Taksiye bin. Seni ofisimin önüne getirecek. Seni orada bekliyorum."

Taksi kaldırım kenarında fren yapıp durdu. Claire teşekkür bile edemedi ön yolcu koltuğunun kapısı açıldı. Meghann şoföre parasını uzatıp kapıyı kapattı.

Sonra Claire'in kapısı açıldı.

Meghan'ın oradaydı. "Selam Claire. Haydi gel."

Claire çantasını kavrayıp taksiden indi. Kafası karışmış, sarsılmıştı. "Valizin nerede?"

Claire etrafına bakındı. "Havaalanında, arabada unutmuş olmalıyım." Sonra kendisine bile zayıf gelen bir sesle kahkaha attı. "Bak Meg, şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bilemiyorum... bir an kendimi kaybettim. Uçak yolculuğu berbatı ve Memphis'teki kontrolde beni resmen soydular. Bobby'yi şimdiden özledim, ama birkaç hafta daha orada kalması gerekiyor. Senin panik atak benzeri bir şey yaşadım. Beni sessiz bir restorana götür yeter. Muhtemelen biraz uyursam kendime gelirim."

Meg, Claire'e sonuçları başarısız olmuş bilimsel bir deney gibi bakıyordu. "Şaka mı yapıyorsun? Panik atak mı? İnan bana Claire, panik atağın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorum. Üstelik panik atak insana eve nasıl gideceğini de unutturmaz."

"Haklısın, sen zaten her şeyi bilirsin." Yaşadığı şeyin stresi Claire'i bitkin düşürmüştü. "Seninle tartışmak istemiyorum."

"Zaten tartışmamalısın. Hemen arabaya binip hastaneye gidiyoruz."

"Ama artık iyiyim. Gerçekten. Muhtemelen sinüzit yüzünden oldu. Eve dönünce doktoruma giderim."

Meghan kardeşine bir adım yaklaştı. "Bunu iki şekilde halledebiliriz Claire. Ya zorluk çıkarmadan arabaya binersin ve buradan gideriz ya da ortalığı ayağa kaldırırsın. Yapanım biliyorsun."

"Tamam. Sırf hava yolculuğu esnasında sinüzitimin alevlendiğini öğrenelim diye bütün günümüzü ve iki yüz dolarımızı harcayacağımız hastaneye götür beni."

Meg kardeşini kolundan tuttuğu gibi onu Lincoln Town Car'ın konforlu siyah koltuğuna oturttu.

"Limuzinle acile gidiyoruz. Ne havalı."

"Bu limuzin değil." Meg ona baktı. "Gerçekten iyi misin?"

Ablasının sesindeki endişe Claire'i etkilemişti. Korktuğu zamanlar Meghann'ın sesinin hep yükseldiğini ve öfke dolduğunu hatırladı. Çocukluklarından beri bu böyleydi. "Seni korkuttuğum için beni affet."

Meg nihayet gülümsedi. Koltuğuna yaslanıp usulca, "Gerçekten de korkuttun," diye fısıldadı.

O anda birbirlerine baktılar ve Claire rahatladığını hissetti. "Bobby'nin görüşmesi çok iyi geçti. Ona sözleşme imzalamayı teklif ettiler."

"Ben incelemeyi imzalamaz, değil mi?"

"Normal insanların verdiği yanıt tebrikler olur."

Meghann utanıp kızardı. "Tebrikler. Gerçekten de bu önemli bir şey."

"Bence böyle bir şey Ripley's Believe It or Not!⁴² programlarında Luana Sullivan İyi İş Çıkardı başlığıyla yer alabilir."

"Annem için kârlı bir iş. Ünlü bir damat spot ışıklarının ona çevrilmesini de sağlar. Onu ben keşfettim ve hayatını değiştirdim türünden röportajlar verdiğini düşünsene." Meg elini göğsüne götürüp Güneyli aksanıyla ağır ağır, "Aile dediniz mi benim için akan sular durur," dedi.

Claire gülmeye başladı. Sonra sağ elinin yine uyuştüğünü hissetti. Eline baktığında parmakları bir çeşit kanca gibi kıvrılmıştı. Bir an parmaklarını kımıldatamamıştı. Parıge kapıldı. *Lütfen Tanırım...*

Sonra spazm geçti.

⁴² Doğruluğundan şüphe edilecek ganp ve sıra dışı konuları ele alan ve bunun üzerine sorular sorduran Robert Ripley'nin yarattığı bir aktivite. Bu konsept televizyon programlarına, kitaplara, sinemaya ve müzelere de uyarlanmıştır. (yay. n.)

Araba hastanenin önünde durdu ve inmelerini bekledi.

Acil servisin kayıt masasındaki yeşil saçlı, hızlımal genç kadın kafasını kaldırdı onlara baktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Doktoru görmeye geldim."

"Sorun nedir?"

"Şiddetli baş ağrısı çekiyorum."

Meghann masaya doğru eğildi. "Şöyle not alın, *Ciddi baş ağrısı. Kısa süreli hafıza kaybı.*"

"Evet, unutmuşum." Claire hafifçe gülümsedi.

Resepsiyon görevlisi bunun üzerine kaşlarını çatıp masaya bir dosya koydu. "Şunu doldurun ve bana sigorta kartınızı verin."

Claire cüzdanından kartı çıkarıp resepsiyon görevlisine uzattı. "Aile doktorum daha fazla egzersiz yapmam gerektiğini söylüyor."

Genç kadın gülerek, "Hepsi öyle der," dedi. "Sizi çağırana kadar oturun."

Bir saat geçtiğinde hâlâ bekliyorlardı. Meghann küplere binmişti. Resepsiyon görevlisine üç defa bağırıyordu ve son yirmi dakikadır *dava açmak* üzerine tehditler savuruyordu.

"Buraya *acil* servis demeye bin şahit lazım."

"Bir de iyi tarafından bak. Demek ki çok hasta olmadığımı düşünüyorlar."

"Baş ağrısı da neymiş! Onlar sana bakana kadar biz yaşlılıktan ölüp gideceğiz. *Lanet* olsun." Meghann ayağa kalkıp volta atmaya başladı.

Claire ablasını sakinleştirmenin bir yolunu arıyordu, ama bunun için çok fazla çaba göstermesi gerekirdi. Şimdi baş ağrısı daha da şiddetlenmişti, ama Meghann'a belli etmemeye çalışıyordu."

Mavi önlüklü hemşire, "Claire Austin," diye seslendi.

Meghann, "Nihayet," dedi ve Claire'in ayağa kalkmasına yardım etti.

Claire ablasına yaslanarak, "Bana gerçekten çok yardımcı oluyorsun Meg," dedi.

Meg, "Yetenek böyle bir şey," dedi. Acil servisin beyaz, çift kanatlı kapısında bekleyen ince, kuş gibi hemşireye doğru yürüyorlardı.

Kuşa benzeyen kadın kafasını kaldırdı. "Claire Austin siz misiniz?"

"Benim."

Hemşire Meg'e dönüp, "Siz burada bekleyin," dedi.

"Olmaz."

"Efendim?"

"Ben de kardeşimle geleceğim. Doktor muayene için çıkmamı isterse çıkarım."

Claire kızması gerektiğini biliyordu. Meg ait olmadığı bir yere girme çabasıyla yine tipik Meghann gibi davranmaya başlamıştı, ama açıkçası Claire de yalnız kalmak istemiyordu.

"Pekâlâ."

Çift kanatlı kapıdan dezenfektan kokulu, ürkütücü dünyaya geçtiklerinde Claire ablasının elini tuttu. Küçük bir muayene odasında Claire kalitesiz bir hastane önlüğü giyip hemşirenin sorduğu birkaç soruyu yanıtladı ve tansiyonunun ölçülmesi için için kolunu uzatıp kan tahlili yaptırdı.

Sonra yine beklemeye koyuldular.

Claire bir süre sonra, "Gerçekten hasta olsam hemen gelip benimle ilgilenirlerdi," dedi. "O yüzden bu bekleyiş bence iyi bir şey."

Meghann sırtını duvara yaslamış bekliyordu. Kollarını serbest bırakırsa bir yerleri yumruklayacakmış gibi sımsıkı birleştirmişti.

"Haklısın." Ağzının içinden, "Bok kafalılar," diye söyleniyordu.

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

"Sağlık alanında kariyer yapmayı hiç düşündün mü? Hastanın başında nasıl duracağını iyi biliyorsun. Benî nasıl rahatlatın bilemezsin."

"Affedersin. Ne kadar sabırsız olduğumu bilirsin."

Claire tekrar kâğıt kaplı muayene masasına uzanıp fayans tavana baktı.

Nihayet biri kapıyı açmıştı.

İçeriye beyaz önlüklü bir genç girdi. "Ben Dr. Lannigan. Şikâyetiniz nedir?"

Meghann homurdandı.

Claire doğruldu. "Merhaba doktor. Eminim buraya boşuna geldim. Başım ağrıyor ve ablam migrenin acile gidilmesi gereken bir durum olduğunu sanıyor. Uzun bir uçuşun ardından panik atağa benzer bir şey yaşadım."

Meghann, "Eve nasıl gideceğini unutacak kadar..." diye ekledi.

Doktor Meghann'a bakmadı. Claire'e de bakmıyordu. Onun yerine elindeki çizelgeyi inceledi. Sonra da ona bir kolunu kaldırmak, kafasını çevirmek, göz kırpmak gibi bazı hareketler yaptırıp hangi yılda oldukları, başkanın adı gibi birkaç soru sordu. Bitirdiğinde, "Başınız sık sık ağrıyor mu?" diye sordu.

"Evet, stres altında olduğumda ağrır. Ama son zamanlarda daha sıklaştı," diye itiraf etmek zorunda kalmıştı.

"Yakın zamanda hayatınızda büyük değişiklikler oldu mu?"

Claire güldü. "Fazlasıyla. Hayatımda ilk kez evlendim ve kocam bir ay burada olmayacak. Nashville'de albüm çalışması yapıyor."

"Öyle mi?" Adam gülümsedi. "Evet, Bayan Austin, kan tahlilleriniz normal, tansiyonunuz, nabızınız ve ateşiniz de gayet iyi. Eminim yaşadıklarınız strese bağlı. Birkaç pahalı test isteyebilirim, ama çok gerekli olduğunu düşünmüyorum. Migren için size bir ilaç

yazacağım. Bir tanesi yetmediğinde bol suyla iki tablet alın." Adam gülümsedi. "Buna rağmen baş ağrılarınız hafiflemese bir nöroloğa görünmenizi tavsiye ederim."

Claire rahatlayarak başını salladı. "Teşekkürler doktor."

"Olamaz. Hayır, olamaz." Meghann duvardan uzaklaşıp doktorun yanına koştu. "Bu kadarı yetmez."

Doktor gözlerini kırıştırıp kişisel alanı tecavüze uğramış gibi geri çekildi.

"Ben de *Acil Servis* dizisini izliyorum. En azından tomografi çekilmesi gerekiyor. Ya da MRG veya EKG. Bu türden önemli şeyler işte. En azından şu nörolog onu şimdi muayene etmeli."

Adam kaşlarını çatı. "Bunlar pahalı testler. Her başı ağrıyan hastanın tomografisini çekemeyiz, ama isterseniz size bir nörolog önerebilirim. Ona muayene olmak için bir randevu ayarlayabilirsiniz."

"Kaç yıllık doktorsun?"

"Eğitimimin birinci yılındayım."

"İkinci yılını da yapmak istiyor musun?"

"Elbette. Neden..."

"Şefini çağır bana. Hem de hemen. Sözde bir doktor Claire'in stres altında olduğunu söylesin diye üç saat beklemedik burada. Ben de stres altındayım, sen de öylesin. Ama evimizin yolunu unutuyoruz. Buraya gerçek bir doktor yolla. Bir nörolog. Randevu falan da almıyoruz. Uzman bir doktor görmek istiyoruz, hem de hemen."

"Ben doktoru çağırayım." Genç doktor klasörünü alıp çabucak çıktı.

Claire iç geçirdi. "Yine eski Meghann'a dönüştün. Stresten oldu işte."

"Umarım öyledir, ama bu konuda liseden yeni çıkmış birinin sözüne güvenemem."

Birkaç dakika sonra hemşire geri gelmişti. Bu defa yüzünde zoraki bir tebessüm vardı. "Dr. Kensington, Dr. Lannigan'ın sizinle ilgili raporunu inceledi. Tomografi çekilmesini istiyor."

Meghann, "Tanrı'ya şükür kadın doktormuş," dedi.

Hemşire başını salladı ve Claire'e, "Benimle gelebilirsiniz," dedi.

Claire gülümseyip kolunu tutan Meghann'a baktı. "Birbirimize bağlı olduğumuzu düşün."

Hemşire önlerinden yürüyordu.

Claire, Meghann'ın elini sımsıkı tuttu. O koridordan diğerine, asansörle yukarıya, başka bir koridora gittikleri yol hiç bitmeyecekti sanki. Sonunda nükleer tıp bölümüne gelmişlerdi.

Nükleer. Claire, Meghann'ın onu daha sıkı tuttuğunu hissetti.

"İşte geldik." Hemşire bir başka kapalı kapının önünde duruyordu. Sonra Meghann'a döndü. "Şurada bir sandalye var. İçeri gelemezsiniz, ama ona iyi bakacağımın emin olun."

Meghann duraksayıp hafifçe başını salladı. "Buradayım Claire."

Claire hemşireyi izleyip kapıdan başka kısa bir koridora ve beyaz bir çöreği andıran koca bir makinenin durduğu odaya girdi. Claire çöreğe benzeyen makinenin delikle kesişen dar yatağına uzandı.

Orada bekledi. Sonra biraz daha bekledi. Hemşire periyodik aralıklarla gelip doktorla ilgili bir şeyler mırıldanıyor, tekrar gözden kayboluyordu.

Claire üşümeye başlamıştı. Uzakta tutmaya çalıştığı korkusu şimdi yeniden içini sanyordu. Burada en kötüsünden korkmamak mümkün değildi.

Sonunda kapı açıldı ve beyaz önlüklü bir adam içeri girdi. "Beklettiğim için kusura bakmayın. Bir sorun vardı da. Ben radyolog Dr. Cole. Hareketsizce uzanın. Birazdan sizi buradan çıkartacağız."

Claire kendini gülümsemeye zorladı. Kendisi incecik bir önlükleyken diğer herkesin kurşun önlükle korunduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Doktor nihayet işi bitince, "Tamam," dedi.

Claire o makinenin içinde yatarken gittikçe şiddetlenen baş ağrısını unutacak kadar minnettardı.

Koridorda bekleyen Meghann'ın öfkeli bir hali vardı. "Ne oldu? Bir saat süreceğini söylemişlerdi."

"Öyle oldu, tabii doktoru bulduktan sonra."

"Bok kafalılar."

Claire güldü. Olayı atlattığı için kendini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı. "Siz avukatlara dilinize hâkim olmanız tembihlenmeli."

"Bu yerle ilgili ne düşündüğümü bilmek istemezsin."

Hemşirenin peşinden başka bir muayene odasına gittiler.

Claire, "Giyinebilir miyim?" diye sordu.

"Henüz değil. Doktor birazdan burada olur."

Meghann, "Emirüm," diye mınıldandı.

Yarım saat sonra hemşire geldi. "Doktor bir test daha istedi. MRG çekilecek. Beni izleyin."

Claire tekrar gerilerek, "MRG nedir?" diye sordu.

"Manyetik rezonans görüntüleme. Beynin içini daha net görüntüler. Standart bir uygulamadır."

Başka bir koridorda, kapalı bir kapıya doğru bir uzun yürüyüş daha yapmışlardı. Meghann yine tek başına bekliyordu.

Bu defa Claire'in alyansını, küpelerini, kolyesini, hatta saç tokasını çıkarmak zorunda kalmıştı. Teknisyen ona vücuduna ameliyatla yerleştirilmiş bir metal veya kalp pili olup olmadığını sordu. Claire

ona olmadığını ve sebebini sorduğunda, “Bu şey çalıştığı zaman içinden fırlayıp çıkmasını istemeyiz de ondan,” diye yanıtladı.

Claire, “Ne hoş bir görüntü olurdu,” diye mırıldandı. “Umanım dış dolgularım güvendedir.”

Teknisyen gülüp Claire’in tabuta benzer makineye girmesine yardım etti. Claire düzenli nefes almakta bile zorlanıyordu. Yatak soğuk ve sertti; rahatsız edecek şekilde kıvrılıyordu ve Claire’in sırtına batıyordu. Teknisyen onu sabitledi. “Kimildamadan uzanmalısın.”

Claire gözlerini kapattı. Oda soğuktu ve donuyordu, ama yine de kimildamadan uzanmaya devam etti.

Makine çalıştığında şehir sokağında delinen yerler gibi bir ses çıkarmaya başlamıştı.

Sakin ol Claire. Kimildama. Hiç kimildama. Gözlerini kapattı ve güçlükle nefes aldı. Alnına süzülen ıslaklığı fark edinceye kadar ağladığını bilmiyordu.

Bir saatlik test iki saati bulmuştu. Yarısında durup damardan enjeksiyon yaptılar. İğne koluna saplanmış, içindekiler buz gibi bir hisle kan damarlarına yayılmıştı. Claire beynine pompalandığını hissettiğine yemin edebilirdi. Sonunda onu bıraktılar. O ve Meghann kıyafetlerini bıraktığı nükleer tıp bölümündeki muayene odasına döndüler. Sonra başka bir bekleme odasına geçtiler.

Meg, “Ne hoş,” diye söylendi.

Orada da bir saat beklemeleri gerekmişti. Sonunda laboratuvar önlüklü, uzun boylu ve yorgun görünümlü bir kadın bekleme odasına geldi. “Claire Austin?”

Claire ayağa kalktı. Ani hareketi yüzünden neredeyse düşüyordu. Meg ona destek oldu.

Kadın gülümsedi. “Ben Nöroloji Şefi Dr. Sheri Kensington.”

“Claire Austin. Bu da ablam Meghann.”

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Şu taraftan gelin." Dr. Kensington onları kısa bir koridordan geçirip kitaplar, diplomalar ve çocuklara ait sanat çalışmalarıyla dolu bir ofise yönlendirdi. Arkasındaki X-ray'e benzer şekiller beyaz aydınlatmaların altında parlıyordu.

Claire orada ne olduğunu merak ederek incelemeye koyuldu.

Doktor kendi masasına otururken Claire ve Meghann'a da karşısına oturmalarını işaret etti. "Dr. Lannigan'la yaşadığınız sorundan ötürü özür dilerim. Bildiğiniz gibi burası eğitim hastanesi ve bazen stajyerlerimiz istediğimiz gibi hareket etmiyor. İleri tetkik istediğiniz Dr. Lannigan için gerekli bir uyarı oldu."

Claire başını salladı. "Meghann tuttuğunu koparmakta ustadır. Sinüzitim mi var?"

"Hayır, Claire. Beyninde bir kitle var."

"Ne?"

"Bir kitle. Tümör. Beyninde." Dr. Kensington yavaşça ayağa kalkıp X-ray'e gitti ve beyaz bir noktaya işaret etti. "Golf topu büyüklüğünde ve orta kısmı keserek sağ ön loba yerleşmiş durumda."

Tümör.

Claire kendini uçaktan aşağı itilmiş gibi hissetti. Nefes alamıyordu ve yeryüzü onu karşılamayı hevesle bekliyordu.

Dr. Kensington, "Bunu söylediğim için özür dilerim," diye devam etti. "Ama beyin cerrahına danıştım ve kitlenin ameliyatla alınamayacağına karar verdik. Elbette farklı bir görüş almak isteyebilirsiniz. Bir onkologla da görüşebilirsiniz."

Şak!

Meghann ayağa fırlamış, doktorun yakasına yapışacakmış gibi masaya yaslanmıştı. "Şimdi siz beyninde tümör mü var dediniz?"

"Evet." Doktor yerine geçip oturdu.

"Ve hiçbir şey yapamıyorsunuz, öyle mi?"

"Ameliyat edilemeyeceğini düşünüyoruz, evet. Ama hiçbir şey yapamayacağımızı söylemedim."

"Meg lütfen." Claire ablasının olay çıkarmasından korkuyordu. Yalvarırcasına doktora baktı. "Bana... ölebileceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Tümörün huyunu öğrenmek için daha çok tetkik yapmamız gerekiyor, ama kitlenin konumu ve büyüklüğü göz önüne alındığında iyi huylu olmadığını tahmin ediyorum."

Meg, sakın bana dalaşma dercesine kükreyerek, "Ameliyat edilemez demek, siz ameliyat etmeyeceksiniz anlamına geliyor," dedi.

Dr. Kensington şaşırmıştı. "Kimsenin bunu yapacağına inanmıyorum. Bu konuda baş beyin cerrahımıza güvenim sonsuzdur. Teşhisimi onaylıyor. Böyle bir girişim çok tehlikeli olabilir."

"Gerçekten mi? Bu onu öldürebilir ha?" Meg tiksinererek baktı. "Böyle bir ameliyatı kim yapar?"

"Bu hastanedeki hiç kimse yapamaz."

Meg çantasını yerden aldı. "Gel Claire. Yanlış hastaneye gelmişiz."

Claire çaresizce bakışlarını Dr. Kensington'dan ablasına çevirdi. "Meg," diye yalvardı. "Her şeyi bilmen mümkün değil. Lütfen..."

Meg kardeşinin yanına gidip diz çöktü. "Her şeyi bilmediğimin farkındayım Claire ve kendini beğenmişin teki olduğumu biliyorum. Geçmişte seni hayal kırıklığına uğrattığımı da biliyorum, ama şimdi bunun hiçbirinin bir önemi yok. Şu andan itibaren önemli olan tek şey senin hayatın."

Claire her an ağlamaya başlayabilirdi. Bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyordu, ama öyleydi işte. Ölüyormuş gibi hissediyordu.

"Yaslan bana Claire."

Claire ablasının gözlerine baktı ve bütün dünyasının ondan ibaret olduğu zamanları anımsadı. Yavaş yavaş kafasını salladı. İşte şimdi yine bir ablaya ihtiyacı vardı.

Meghann kardeşinin ayağa kalkmasına yardım edip doktora döndü. "En iyisi siz Dr. Lannigan'a termometreyle ateş ölçmeyi öğretin. Biz onun hayatını kurtaracak bir doktor buluruz."

Kristin Hannah - Kız Kardeşler Arasında

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Claire birkaç yıl önce yabancı film izlemeyi alışkanlık haline getirmişti. Her cumartesi Alison'ı babasına bırakır, arabasına atlar, küçük ve güzel dekore edilmiş bir sinemaya girip ekrandaki siyah beyaz görüntülere kendini kaptırırdı.

Şimdi de aynen böyle hissediyordu. Renksiz karakterler hiç bilmediği gri bir dünyada yürümekteydi. Şehrin sesi kısılmıştı ve çok uzaktan geliyordu. Duyduğu tek şey kalp atışları, hatta güm-bürtüsüydü.

Böyle bir şey onun başına nasıl gelmişti?

Hastanenin dışındaki gerçek dünya bir anda kendini gösterdi. Sirenler, kornalar, tiz frenler. Kulaklarını tıkamamak için direniyordu.

Meghann, Claire'i arabaya bindirince huzur veren sessizlikte iç geçirdi.

Meghann, "İyi misin?" diye sorduğunda Claire ablası ayrı soruyu birden fazla kez sormuş izlenimine kapıldı. Sesi titrek ve gergindi.

Claire, Meg'e baktı. "Kanser miyim yani? Tümörün anlamı bu mu?"

"Henüz ne olduğunu bilmiyoruz. Eminim bu rezil doktorlar da bilmiyordu."

"X-ray'deki gölgeyi gördün mü Meg? Kocamandı." Claire ansızın kendini çok yorgun hissetti. Gözlerini kapatıp uyumak istiyordu. Belki sabahleyin her şeyi farklı bir gözle görürdü. Belki de büyük bir hata yapıldığını öğrenirdi.

Meghann onu tutup sarstı. "Lanet olsun, beni dinle şimdi. Güçlü olmalısın. Pes etmek, kendini bırakmak yok. Bu iş kozmetik kursuna ya da üniversiteye benzemez, kolay yolu seçip öylece çekip gidemezsin."

"Beynimde bir tümör var ve sen beni üniversiteyi bıraktığım için azarlıyorsun. Tuhaf bir kadınsın." Claire öfkelenmek istiyordu, ama şimdi duyguları kendinden çok uzaktı. Düşünmek çok zor geliyordu. "Ben hasta değilim. Herkesin başı ağrır, değil mi?"

"Yarın başka doktorlara gideceğiz. Önce John Hopkins'e, sonra New York'taki Sloan- Kettering'e. Oralarda cesur bir doktor buluruz." Meghann'ın gözleri yaşarıp sesi boğuldu.

Nedense Meg'in bu hali Claire'i daha da korkutmuştu. Otomatik olarak, "Her şey düzelecek," dedi; başkalarını rahatlatmak düşünmekten daha kolaydı. "Göreceksin bak. Yeter ki olumlu düşünelim."

Meghann uzun bir duraksamanın ardından, "Kader," dedi. "Sen kadere tutun, ben de durumunla ilgili her şeyi araştırmaya başlayayım. Böylece tüm kaynakları kullanırız. Tanrı ve bilim."

"Ekip olmaktan mı bahsediyorsun?"

"Şu anda birinin bunları senin için yapması gerekiyor."

"Bunları sen mi yapacaksın?"

Çocukluklarında yaşadıkları bütün güzel, daha önemlisi kötü günler şimdi aralarında duruyordu.

Claire ablasına baktı. "Bu işe benimle birlikte adım atarsan kötüye gittiğinde sen de orada olacaksın."

Meg pencereden, yoldan geçen bir sürücüye baktı. "Bana güvenebilirsin."

Claire ablasının çenesine dokunarak göz teması kurmak için ona bakmasını sağladı. "Gözlerime bakarak söyle."

Meg ona baktı. "Bana güven."

"Bunu kabul ediyorsam ölüme gerçekten de yaklaşmış olmalıyım. Tanrı yardımcım olsun." Claire kaşlarını çattı. "Kimseye söylemek istemiyorum."

"Emin olana kadar neden söyleyelim ki?"

"Böyle bir şey babamı endişelendirip Bobby'nin eve dönmesine sebep olmaktan başka işe yaramaz." Claire duraksayıp güçlükle yutkundu. "Ali'ye söylediğimi hayal bile edemiyorum."

"Seni bir haftalığına bir *spa* oteline götüreceğimi söyleriz. Buna inanırlar mı?"

"Bobby ve Ali inanır. Ama babam... emin değilim. Birlikte zaman geçirmek istediğimizi söylersen belki inanabilir. Kaybettiğimiz yılları telafi etmemizi istiyor, derim. Evet. İnanır."

Joe bir ara Afrika'daki Serengeti Ovası'nda yaşayan bir kurbağa türüyle ilgili bir yazı okumuştı. Bu kurbağalar yumurtalarını toprağın karanlık suyla dolduğu muson mevsiminde çamurlu nehir kıyılarına bırakırlarmış. Ama zaman içinde o yağışlı hava yerini kuraklığa bırakmış ve Serengeti kıtlık tehlikesiyle karşı karşıya kalmış. Bu yumurtalar kuru ve sert toprağın içinde yıllarca kalabilirmiş. Ve ilginç bir şekilde yağmur yağdığında yeni doğan kurbağalar çamurun içinden çıkıp yaşam döngüsünü devam ettirmek için kendilerine eş aramış.

O zamanlar Joe o şartlara ayak uyum sağlayacak bir hayatı imkânsız buluyordu.

Ama şimdi kendini bu kurbağalar gibi hissetmeye başlamıştı. Diana'nın ebeveynleriyle görüşmek içini biraz olsun rahatlatmıştı. Vicdan azabı azalmamıştı, ama onların affedicî, anlayışlı tavrı yükünü biraz olsun hafifletiyordu. Karısının ölümünden beri sanki ilk defa bir rahatlama hissetmişti. Artık bir çıkış yolu olduğuna inanıyordu. Ama çıkış yolu doktorluğa dönmekten geçmiyordu. Bir daha asla o yola sapmayacak, ölümü yakından izlemeyecekti. Ama bir de...

Bir de Meghann vardı. Joe'yu araması inanılmazdı. Onunla buluşmak istemişti. On beş yılı aşkın süredir bir kadınla ilk buluşması olacaktı.

Buna nasıl hazırlanacağını bile bilmiyordu.

O, Diana gibi değildi. Meghann kesinlikle yumuşak biri değildi. Onunla geçirdiği tek bir an bile bir şey vadetmiyordu. En yakın oldukları anlar Meghann'ın yüzünü çevirdiği zamanlar olabiliyordu.

Joe onu ve yeniden canlandırdığı arzuları unutmasının akıllıca olacağını biliyordu. Fakat bu akıllıca olsa da imkânsızdı. Böyle bir şey o kurbağalardan tatlı yağmur suyunu hissetmelerine rağmen nehir kıyısındaki güvenli yerlerinde gizlenmelerini beklemek olurdu. Geçirdikleri binlerce yıllık evrim sonucunda göz ardı edilemeyecek bazı dürtüler edinmişlerdi.

Joe'nun hayata dönmesinde Roloff'ların bağışlayıcılığından çok Meghann'ın hayatına girmesi etkili olmuştu. Artık ona yüz çeviremiyordu.

Sonunda kasabaya gitmeye cesaret etmesinin de sebebi Meghann'dı. Öğle arasında yüzünü bir beyzbol şapkasıyla gizleyip ana caddeye gitmişti. Hırdavatçı dükkânının önünde oturan iki yaşlı adamın önünden yürüyüp iki küçük çocuğu dondurmacıdan uzaklaştırmak için çekiştiren bir kadının yanından geçmişti. İnsanların onu işaret edip fısıldadığının farkındaydı. Yürümeye devam etti.

Sonunda eski bir berber dükkânuna girip boş koltuğa oturdu ve, "Saçımı kestirmek istiyorum," dedi. Dördüncü sınıf fotoğrafı için saçını ilk kez kestirdiği Frank Hill'le göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

"Elbette." Frank yerleri süpürdükten sonra bir tarak ve makas aldı. Önlüğünü takıp işe koyuldu. "Kafanı kaldır."

Joe yavaşça kafasını kaldırdı. Karşısındaki aynada yüzüne bakıyordu. Son birkaç yılın izlerini fark edebiliyordu. Üzüntü ve suçluluk duygusu göz kenarlarındaki çizgilerde, saçındaki beyazlarda kendisini göstermişti. Sonraki yarım saat boyunca karnını gerip ellerini yumruk yapmış bir halde oturdu ve Frank'in onu tanınmasını bekledi.

Joe işi bitince Frank'e borcunu ödeyip kapıya yöneldi. Tam kapıyı açmıştı ki Frank, "Arada bir uğra Joe. Bu kasabada hâlâ dostların var," dedi.

Bu hoş karşılama Joe'ya Swain'in dükkânına gidip üstüne başına yeni bir şeyler alma cesareti vermişti. Birçok eski tanıdık ona gülümsüyordu.

Saat birde garaja dönen Joe, günün geri kalanında durmadan çalıştı.

Smitty saat 16.30'da, "Son yarım saattir belki on defa saatine baktın," dedi. Marangoz tezgâhında torununun doğum günü için bir kaykay yapıyordu.

Joe, "Ben... şey... bir yere gitmeliyim," dedi.

Smitty anahtara asıldı. "Ciddi misin?"

Joe kamyonun motor kaputunu kapattı. "Belki birkaç dakika erken çıkarım diye düşünmüştüm."

"Doğrusu buna hiç üzülmem."

"Teşekkürler." Joe ellerine baktı; yağdan simsiyah olmuştu. Daha önce tırnak aralarındaki yağlar Meghann'ı hiç rahatsız etmemiş olsa da ona bu ellerle dokunamazdı. Bu kadında hoşuna giden yanlardan

biri de buydu. Eski hayatında tanıdığı kadınlar, onun şimdiki haline yüksekten bakardı.

Smitty ona yaklaşıarak, "Sakıncası yoksa ne yapacağını sorabilir miyim?" diye sordu.

"Bir arkadaşım yemeğe gelecek."

"Bu arkadaşın Porsche mu kullanıyor?"

"Evet."

Smitty gülümsedi. "Barbeküyü alabilirsin. Hatta Helga'nın bahçesinden birkaç çiçek de koparabilirsin."

"Ben de nasıl isteyeceğimi düşünüyordum."

"Lanet olsun Joe, söylemelisin. Aç ağzını ve söyle lütfen. Komşuluğun ve iş arkadaşlığının bir parçasıdır bu."

"Teşekkürler."

"Helga dün gece *cheesecake* yapmıştı. Eminim birkaç dilim artmıştır."

"Arkadaşım tatlı getirecek."

"Öyle mi? Herkes bir şeyler pişiriyor ha? Benim zamanımda böyle bir şey yoktu. Tabii benim zamanımda biz erkekler bir şey de pişiremezdik." Adam göz kırptı. "En azından fırında yapılan şeyleri beceremezdik. İyi eğlenceler Joe." Smitty kaygısız bir tonla mırıldanıp tezgâhın başına döndü.

Joe yağlı bez parçasını arka cebine tıktı ve dükkândan çıktı. Kulübesine giderken Smitty'nin evine uğrayıp birkaç dakika Helga'yla konuştuktan sonra elinde küçük bir mangalla oradan ayrıldı. Barbeküyü ön verandaya kurup o sabah Swain'den aldığı kömürü siyah çukura koydu.

Evde etrafına bakıp aklında yapılması gereken işlerin bir listesini hazırladı.

Patatesleri soyup doğra.

Mısır koçanlarını soy.

Ete baharat ekle.

Çiçekleri vazoya koy.

Sofrayı kur.

Meghann doksan dakika sonra orada olacaktı.

Joe duş alıp tıraş oldu ve yeni kıyafetlerini giyip mutfığa yöneldi.

Bir saat boyunca bir işi bırakıp diğerine koşarak patatesleri fırına, mısırı sobaya, çiçekleri masaya koyup mumları yakmıştı.

Nihayet her şey hazırdu. Kendine bir kadeh kırmızı şarap koyup oturma odasına geçerek Meghann'ı beklemeye koyuldu.

Sonra kanepeye oturup ayaklarını uzattı.

Diana şöminenin üzerinden ona gülümsüyordu.

Yanlış bir şey yapıyormuş gibi anlık bir suçluluk duygusu içini kapladı. Fakat bu çok saçmaydı; ona ihanet etmiyordu ki.

Yine de...

Joe bardağını sehpaye koyup ona yaklaştı ve fotoğrafa uzanarak, "Selam Di," diye mırıldandı. Joe, Diana'nın Whistler Dağı'nda, yılbaşında çekildiği bu fotoğrafı çok seviyordu. Beyaz kürklü bir şapkayla gümüş rengi bir kaban giymişti. İnanılmaz derecede genç ve güzel görünüyordu.

Üç yıl boyunca içini ona açmış, her şeyi anlatmıştı; şimdi ise söyleyecek bir şey bulamıyordu. Arkasında, iki kişi için hazırladığı masadaki mumlar titreyordu.

Fotoğrafa dokundu. Cam soğuk ve kaygandı. "Seni hep seveceğim."

Bu doğrudu. Diana, Joe'nun ilk ve belki de en büyük aşkı olacaktı.

Ama yine denemeliydi.

Joe fotoğrafları teker teker topladı ve sehpanın üzerinde bir tek çerçeveli fotoğraf bıraktı. Bir tane. Geri kalanını yatak odasına götürüp özenle sakladı. Daha sonra birkaçını kız kardeşinin evine götürecekti.

Tekrar oturma odasına dönüp yerine oturduğunda Meghann'ı düşünerek gülümsedi. Geçirecekleri geceyi tahmin ediyordu.

Saat 21.30'da yüzündeki tebessüm silindi.

Yarındaki boş şarap şişesiyle yarı sarhoş bir halde kanepede tek başına oturuyordu. Uzun zaman önce pişen patatesler soğumuş, mumlar yanıp bitmişti. Ön kapı geleni hoş bir şekilde karşılamak için açık bırakılmıştı, ama önündeki yol boştu.

Joe gece yarısı yatağına yalnız gitti.

Son dokuz günde Meghann ve Claire çok sayıda uzmanla görüştü. Beyin tümörünüz ve yüklü miktarda paranız varsa, doktorların sizinle hemen görüşmemesi mümkün değildi. Nörologlar, beyin cerrahları, nöro-onkologlar, radyologlarla konuşup durmuşlardı. John Hopkins'ten Solan-Kettering'e ve sonra da Scripps'e gittiler. Uçakta olmadıkları zamanlarda hastanenin bekleme odasında ya da doktorun muayenehanesinde oluyorlardı. Onlarca ürkütücü yeni kelime öğrenmişlerdi. *Glioblastoma*, *Anaplastik astrositom*, *Kraniotomi*. Bazı doktorlar ilgili ve merhametliydi, ama çoğunluğu soğuk, mesafeli ve uzun süre konuşamayacak kadar meşguldü. Belirtilen tedavi biçimlerinin hepsi moral bozucu düzeyde birbirine benziyordu ve pek de ümit vermeyen istatistikler sunuyorlardı.

Hepsinin yanıtı aynıydı: *Ameliyat edilemez*. Claire'in tümörünün iyi veya kötü huylu olmasının bir önemi yoktu; iki şekilde de ameliyat ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Birçok uzman Claire'in tümörünün

glioblastoma multiforme olduğu kanısındaydı. Yarı terminatör olarak adlandırdıkları türden bir tümördü bu.

Bir şehirden ayrıldıklarında Meghann ümidini bir sonraki şehre bağlıyordu.

Ta ki Scripps'teki bir nörolog onu bir kenara çekene kadar Doktor, "Bak," dedi. "Çok değerli zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Beyin tümörlerinin yüzde yirmi beşi tedaviye pozitif tepki verir. Yeterince küçülürse de ameliyat edilebilir. Onu eve götür. Teşhislerle savaşmayı bırakın, tümörle savaşın."

Claire de Meghann'a hak verdi ve eve döndüler. Ertesi gün Meghann kardeşini İsveç Hastanesi'ne götürdü. Oradaki nöro-onkolog da aynı şeyi söylemiş, teşhisi bir radyolog tarafından daha desteklenmişti. Ertesi gün ışın tedavisi görmeyi kabul ettiler.

Dört hafta boyunca günde bir defa.

Claire, "Tedavi süresince burada kalmam gerekecek," dedi ve Meghann'ın evindeki soğuk taş şöminenin kenarına oturdu. "Hayden'dan gidip gelmem çok zor."

"Tabii ki. Jullie'yi arar iznimi uzatırım."

"Buna gerek yok. Hastaneye otobüsle giderim."

"Bu sözü duymamış olayım. Böyle bir şeye izin vermemi bekleyemezsin."

Claire pencereden dışarı baktı. "Bir arkadaşım kemoterapi ve ışın tedavisi görmüştü..." Işıltılı şehre bakıyordu, ama tek gördüğü eriyip giden, saçlarıyla birlikte ruhunu da kaybeden Diana'ydı. O tedavilerin hiçbiri işe yaramamıştı. "Ali'nin beni o halde görmesini istemiyorum. Babamın yanında kalabilir. Hafta sonları onu görmeye gideriz."

"Bobby için bir araba kiralanım. Böylece kolayca gidip gelirsiniz."

"Bobby'ye de söylemeyi düşünmüyorum... En azından şimdilik."

Meghann kaşlarını çattı. "Ne?"

"Yeni evlendiğim kocamı arayıp beynimde tümör olduğunu söyleyemeyeceğim. Eve dönmek isteyecek ve ben buna katlanamam " Claire ablasına baktı. "Hayatı boyunca bu fırsatı bekledi. Bu şansı elinden almak istemiyorum."

"Ama eğer seni seviyorsa..."

Claire şiddetle, "O beni seviyor," diye yanıtladı. "Önemli olan da bu. Ben de onu çok seviyorum. Bu şansı kaybetmesini istemiyorum. Üstelik yanımda durup elimi tutmaktan başka bir şey yapamaz."

"Aşkın anlamı zor zamanlarda birbirine destek olmaktır diye düşünmüştüm."

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum."

"Ciddi misin? Bence gelmek istemediğini söylemesinden korkuyorsun."

"Kes sesini."

Meghann kardeşinin yanına gidip oturdu. "Korktuğunu biliyorum Claire. Annemle seni uzun zaman önce terk ettiğimizin de farkındayım. Canını yakmışımızı... biliyorum. Ama Bobby'ye o şansı..."

"Bunun geçmişle bir ilgisi yok."

"Psikiyatristim her şeyin geçmişimizle ilgili olduğunu söylüyor ve ona hak vermeye başladım. Önemli olan..."

"Kendi hayatımla ilgili neyin önemli olduğunu söyleme bana. Lütfe!" Claire'in sesi titriyordu. "Tümörü olan benim. Ben. Tercihlerimi bir sıraya koyup eleştiremezsin, tamam mı? Bobby'yi seviyorum ve benim için böyle bir fedakârlıkta bulunmasını istemiyorum." Claire ayağa kalktı. "Gitsek iyi olacak. Babama neler olduğunu anlatmalıyım."

"Ya annem?"

"Ne olmuş ona?"

"Onu aramak istemiyor musun?"

"Koltuk kumaşı seçmekle meşgul olduğu için hasta kızını ziyarete gelemeyeceğini duymak için mi arayacağım onu? Hayır, kalsın. Durumum ağırlaşırsa ararım. Gereksiz yere hadise çıkmasından nasıl nefret eder bilirsin. Haydi artık gidelim."

İki saat sonra Meg, River Road'a dönmüş, kamp yerine varmışlardı. Akşamüstü güneşi sarı tahtalara vuruyor, pembe gülleri ele geçirip turuncuya boyuyordu. Bahçe âdeta bir renk cümbüşüydü. Üç tekerlekli küçük bir bisiklet fazla büyümüş çimlerin üzerinde yana yatmıştı.

Claire, "Ah Tanrım," diye mınıldandı.

Meg, "Yapabilirsin," dedi. "Işın tedavisi hayatını kurtarabilir. Konuştuğumuz gibi, sana yardım edeceğim."

Claire'in yüzünde zayıf bir tebessüm vardı. "Bu konuşmayı tek başıma yapmalıyım."

Meg anlamıştı. Bu Claire'in ailesiydi, onun değil. "Tamam."

Claire arabadan inip duraksayarak da olsa yürüdü. Meg de ona destek olarak yanında yürüyordu.

Ön kapıda duran Claire derin bir nefes çekti. "Bunu yapabilirim. Hastayım diyeceğim sadece."

"İyileşeceğini söyle onlara."

Meg çaresizce Meghann'a baktı. "Böyle bir vaatte nasıl bulunurum? Ya..."

"Bu konuyu konuşmuştuk Claire. Söz vermiştin. Olasılıklar konusunda daha sonra endişeleniriz."

Claire başını salladı. "Haklısın." Gülümsemeye çalışarak kapıyı açtı.

Sam üzerinde eski bir tulum ve yüzünde tebessümle kanepede oturuyordu. "Siz ikiniz, neden geciktiniz? Spa masajımız nasıl geçti?"

Cümlesinin yarısında tebessümü kaybolmuştu. Önce Claire'e ardından Meghann'a baktı. Sonra yavaşça ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

Alison yerde Fisher-Price marka çiflik setiyle oynuyordu. Ayağa fırlayıp onlara doğru koştu ve, "Anneciğim!" dedi.

Claire dizlerinin üzerine çöküp Alison'ı kucakladı.

Meghann kardeşinin nasıl titrediğini görünce yanına gidip çocukken yaptıkları gibi ona sarılmak istedi. İçinde yeni bir öfke dalgası kabarmıştı. Böyle bir şey nasıl Claire'in başına gelirdi? Kardeşi, kızının gözlerine bakıp pamuk şekeri gibi erimeden nasıl ben hastayım diyebilirdi?

Sonunda Alison, "Anneciğim," dedi. "Beni çok sıktın." Küçük kız annesinin kollarından kurtuldu. "Bana hediye getirdin mi? Noel'de hep birlikte Hawaii'ye gidelim mi? Büyükbabam diyor ki..."

Claire ayağa kalktı. Gerigin bir ifadeyle Meghann'a bakıyordu. "Beni saat altıda al, olur mu?" dedi ve gülümseyerek babasıyla kızına baktı. "Sizinle konuşmalıyım."

Meghann o güne dek böylesine bir cesarete tanık olmamıştı.

Bunu tek başıma yapmalıyım.

Meghann kapıya gidip arabasına binerek uzaklaştı.

Oraya varana kadar nereye gittiğinin farkında bile değildi.

Kulübe karanlık ve boştu.

Arabayı park edip motoru durdurdu. Çantasını arabada bırakıp karşıya geçti ve ön kapıya yürüdü.

Kapıyı çaldı.

Adam kapıyı açtı. "Benimle dalga geçiyorsun herhalde."

Meghann kararlaştırdıkları randevuyu o anda anımsamıştı. Geçen cuma. Joe'ya şarap ve tatlı getirecekti. Sanki o gün yıllar öncesinde kalmıştı. Meghann, Joe'nun arkasındaki odaya baktığında sehpanın

üzzerindeki bir buket kurumuş çiçeği gördü ve onları randevuları için almadığını ümit etti. Fakat tabii ki o gün için almıştı. Acaba yemeğini tek başına yemek için ne kadar beklemişti? "Affedersin. Unuttum."

"Kapıyı suratına kapatmamam için bana mantıklı bir sebep söyle."

Meghann ona bakarken kendini öyle savunmasız hissetmişti ki nefes almakta zorlanıyordu. "Kız kardeşimin beyninde tümör var."

Joe'nun yüz ifadesi yavaş yavaş değışti. Gözlerinde beliren ifade, yürek parçalayan halden anlar bakışı Meghann'a adamın hayatından geçen karanlık yolları merak ettirdi. "Aman Tanrım."

Joe kollarını açtı ve Meghann kendini onun kollarına attı. Ağlama isteğini ilk kez bastırmıyordu.

Joe verandada durmuş karanlığın çöküşünü izliyordu. Yolun karşı-sındaki parkta birileri beyzbol oynuyor, ara ara kalabalıktan gelen gürültü sessizliği bozuyordu. Onun dışında hanımeli yapraklarını hisırdatan serin esintinin sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Meghann'a kızmasının, Meghann'ın kararlaştırdıkları buluşmaya gelmemesinin aslında daha iyi olduğunu şimdi anlıyordu. Meghann kollarına atılıp gözyaşları içinde ona baktığında Joe çaresiz bir biçimde ona yardım etmek istemişti.

Kız kardeşimin beyninde tümör var.

Joe gözlerini kapattığında bir şeyleri hatırlamak, o an hissettiklerini hissetmek istemiyordu.

Neredeyse bir saat boyunca Meghann'a sarılmıştı. Kadın göz pınarları kuruyana kadar ağlamış, ardından sıkıntılı bir uykuya dalmıştı. Günlerdir ilk defa uyuduğu belliydi.

Biliyordu. Öyle bir teşhisin ardından insan ya saatlerce uyur ya da gözünü uyku tutmazdı.

Bu konuyla ilgili konuşmamışlardı. Joe onun saçını okşayıp alına öpücük kondurarak kollarında ağlamasına izin vermişti.

Ve Joe'nun o anı utanç duymadan düşünmesi mümkün değildi.

Arkasındaki tel kapı açılıp sertçe kapandığında kaskatı kesilen Joe onunla yüzleşememişti. Ona doğru döndüğündeyse kadının mahçubiyetini görmüştü.

Yanakları kızarmış, o muhteşem saçları karışmış, Gülümsemeye çalışmışsa da bu çabası Joe'yu hüznlendirmişti. "Sana Purple Heart⁴³ madalyası takmak lazım Meghann."

Joe onu tekrar kollarının arasına almak istedi, ama buna cesareti yoktu. Meghann bunu bilmese de aralarındaki şey artık değişmişti. Hastaneler, tümör, ölüm ve hastalık...

Joe tekrar o sürecin bir parçası olamazdı. Bunları yaşadığı zamanlardan daha yeni yeni kurtuluyordu. "Ağlamak kötü değildir."

"Sanırım değil, ama fayda da etmiyor." Meghann ona yaklaşıırken Joe, kadının farkında olmadan ellerini büktüğü gördü.

Meghann onun kollarındayken hem rahatlıyor hem de üzülüyordu. Belki de muhtaç durumda olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Joe böyle bir şeyi tahmin edebilecek kadar yalnız kalmıştı.

"Sana yanımda olduğun için teşekkür etmek istedim. Aslında öylece çıkıp gelmemeliydim."

Joe bir şeyler söylemesini gerektiğini, *geldiğine sevindim*, türünden bir şeyler söylemesinin beklediğinin farkındaydı.

Sessizliğini koruyunca Meghann kaşlarını çatarak geri çekildi. "Kısa zamanda çok şey oldu sanırım. Anlıyorum. Ben de zayıf

43 Amerikan ordusunda verilen bir çeşit cesaret madalyası. (ç. n.)

insanlardan nefret ederim. Şey, gitsem iyi olacak. Claire yarın ışın tedavisine başlıyor.”

Joe kendini tutamadı. “Nerede?”

Meghann duraksayıp ona döndü. “İsveç Hastanesi’nde.”

“Başka doktorların da görüşünü aldınız mı?”

“Şaka mı yapıyorsun? Ülkedeki en iyi doktorların görüşlerini aldık. Her konuda hemfikir olmasalar da *ameliyat edilemez* sözü hepsinin en sevdiğiydi.”

“Biri var. UCLA⁴⁴’da bir beyin cerrahı. Adı Stu Weissman. İyi bir doktordur.”

Meghann ona bakıyordu. “Doktorların hepsi çok iyi ve hepsi de aynı fikirde. Sen Weissman’ı nereden tanıyorsun?”

“Onunla aynı okulda okudum.”

“Üniversitede mi?”

“Neden bu kadar şaşırdın? Şu anda bu şekilde yaşıyor olmam her zaman böyle yaşadığım anlamına gelmez. Üniversitede Amerikan Edebiyatı okudum.”

“Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Belki de böylesi daha iyidir.”

“Normalde buna verecek komik bir yanıtım olurdu. Ama bugün biraz durgunum. Kız kardeşinin beyninde bir tümör olan biri maalesef bu hale dönüşüyor. Espri yaptığımı farz et.” Meghann’ın sesi hafifçe titremişti. Dönüp yürümeye başladı.

Joe, Meghann’ın her adımunda peşinden gitmek, af dileyip ona gerçeği, kim olduğunu, ne yaptığını anlatmak istiyordu. O zaman belki Meghann da onun bazı yerlere neden gitmek istemediğini anlardı. Ama yerinden kılmılamadı.

44 University of California, Los Angeles (Los Angeles California Üniversitesi). (ç. n.)

Eve girdiğinde şominenin üzerinden ona gülümseyen Diana'nın odada kalan tek fotoğrafına baktı. Karısının gözlerinde ilk defa suçlayıcı bir ifade görmüştü.

"Ne var?" dedi. "Yapabileceğim hiçbir şey yok."

Alison, Claire'in beyninde golf topu büyüklüğünde bir "yara" olduğuna dair açıklamasını dikkatle dinledi.

Sonunda kızı, "Golf topu küçük bir şey," dedi.

Claire gülümseyerek kafasını salladı. "Evet, evet öyle."

"Ve o yara iyileşene kadar özel bir silahla sihirli atışlar mı yapılacak? Alaaddin'in lambasını ovma gibi bir şey mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Peki, neden Meg Teyze'nin yanında kalıyorsun?"

"Çünkü hastane uzakta. Her gün buradan gidip gelemem."

Ali nihayet, "Tamam," dedi. Ardından ayağa kalkıp üst kata koştu ve, "Hemen dönerim anneciğim!" diye haykırdı.

Sam, Alison'ın yokluğunda, "Bana hiç bakmıyorsun," dedi.

"Biliyorum."

Babası ayağa kalkıp odada boydan boya yürüdü ve kızının yanına oturdu. Onu kollarına alıp kendine çektiğinde Claire babasının o tanıdık, yatıştırıcı sıcaklığını hissetti. Başını babasının sert omzuna yasladı. Yüzüne damlayan gözyaşlarını hissettiğinde babasının ağladığını anlamıştı.

Yumuşak bir sesle, "İstersen seni götürüp getirebileceğimi biliyorsun," dedi. Bu söz Claire'in hoşuna gitmişti. Ama zayıf düştüğünü babasının görmesini istemiyordu. O ve Meghann ışınlı tedavisiyle ilgili bilgi edinmişlerdi; beyne odaklandığında böyle bir işlem kişiyi gerçekten hasta edebiliyordu. Claire bu yüzden tedavi

süresince güçlü kalmasını sağlayan her şeyden mahrum olabilirdi. Her gün eve döndüğünde babasının gözlerinde kendi yansımısını görmek istemiyordu. "Biliyorum. Sen her zaman yanımda oldun."

Adam derin bir iç geçirip gözlerini sildi. "Bobby'ye söyledin mi?"

"Henüz değil."

"Ama söyleyeceksin, değil mi?"

"Elbette. Nashville'de işi biter bitmez..."

"Claire!"

Claire, babasının sesindeki şiddeti duyunca şaşırdı.

"Annenin hamile olduğunu bilmediğimi söylemiş miydım sana?"

"Evet, söylemiştin."

"Bir gece bir şey almak için evden çıkmıştım ve döndüğümde gitmişti. Onu bulmaya çalıştım. Ama Ellie'yi bilirsin, gittiğinde sonsuza dek gitmiştir. Kâğıt fabrikasındaki işime geri dönüp onu unutmaya çalıştım. Uzun zamanımı aldı."

Claire babasının eline dokundu. "Hepsini biliyorum."

"Hepsini bilmiyorsun. Meg beni arayıp seni almamı söylediğinde bir telefonla yapayalnız bir adamdan dokuz yaşındaki bir kızın babasına dönüştüm. O anda Ellie'den öyle nefret ettim ki bilemezsin. Beni senin çocukluğuna tarık olmaktan alıkoyduğu için ona duyduğum nefretten kurtulmam yıllarımı aldı. Düşünebildiğim tek şey kaçırıldıklarımdı. Doğumun, ilk sözlerin, ilk adımların... Seni o halinle kucacıma alamamıştım."

"Bunun Bobby'yle ne ilgisi var?"

"Başka insanlar adına karar veremezsin Claire, özellikle de seni seven insanlar adına."

"Ama onlar için fedakârlıkta bulunabilirsin. Aşkın anlamı bu değil mi?"

"Bunun adına fedakârlık mı diyorsun? Ya Bobby bencillik derse? Eğer... daha kötüsü olursa onu önemli bir şeyden, zamandan alıkoymuş olacaksın."

Claire ona baktı. "Ona söyleyemem baba. Söyleyemem."

"Sana ve Meg'e yaptıkları yüzünden anneni öldürebilirdim."

Claire söylediklerine inanarak, "Bu konunun annemin bizi terk etmesiyle bir ilgisi yok," dedi. "Bu Bobby'ye duyduğum sevgiyle ilgili. Benim için büyük bir başarıya imza atmaktan vazgeçmesini isteyemem."

Babası bir şey söyleyemeden Alison hayatı boyunca birlikte uyuduğu eski ve lekeli bebek battaniyesini peşinde sürükleyerek odaya daldı. "Al anneciğim," dedi. "İyileşinceye kadar battaniyem sende kalabilir."

Claire rengi atmış pembe battaniyeyi aldı. Kendini kontrol edemeyip onu yüzüne tuttu ve o tatlı, küçük kız kokusunu içine çekti. Boğuk bir sesle, "Teşekkürler Ali," dedi.

Alison annesinin kollarına atılıp ona sarıldı. "Tamam, anne. Ağlama. Ben artık köca kız oldum. Battaniyem olmadan da uyuyabilirim."

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Meghann bekleme odasında oturmuş *People* dergisinin son sayısını okumaya çalışıyordu. “Konu, En Güzel ve En Çirkin Giyinenler idi. Doğrusu arada hiçbir fark göremiyordu. Nihayet dergiyi yanındaki ucuz, ahşap masaya fırlattı. Duvar saati bir dakikanın daha geçtiğini haber veriyordu.

Tekrar danuşmaya gitti. “Bir saatten fazla oldu. Kardeşimle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin misiniz? Adı Claire...”

“Claire Austin, biliyorum. Beş dakika önce radyoloji bölümüyle konuştum. Neredeyse bitiyor.”

Meghann on beş dakika önce de aynı yanıtı aldığını hatırlatmamak için kendini zor tuttu. Onun yerine derin bir nefes çekip tekrar yerine oturdu. Okumadığı tek dergi *Field & Stream*’di. Onu da boş verdi.

Sonunda Claire dışarı çıktı.

Meghann yavaşça ayağa kalktığı anda kardeşinin kafasının sağ tarafındaki ufak bir bölgenin tıraş edildiğini gördü. “Nasıl geçti?”

Kafasındaki saçsız bölgeye dokunan Claire o boşluğu hissetti. “Sanki kafama dövme yaptılar. Kendimi *Kehanet* filmindeki Damien gibi hissediyorum.”

Meg tıraş edilmiş solgun derideki minik siyah noktalara baktı. “İstersen saçını... o kısmı görmeyeceğin bir şekle sokabilirim.”

“Kel kısmı mı? Harika olur.”

Bir dakika kadar bakiştılar. Meghann sonunda, "Haydi, gidelim o halde," dedi.

Yürüyüp otoparka çıktılar.

Arabayla eve doğru giderken Meghann ne söyleyeceğini düşünüp durdu. Şu andan itibaren dikkatli olmalı, doğru şeyi söylemeliydi. Doğru olan her neyse artık.

Claire, "Canım hiç yanmadı," dedi.

"Gerçekten mi? Ne güzel."

"Yine de kımıldamadan durmak hiç kolay olmadı."

"Tabii ya... Zor olmuştur."

"Gözlerimi kapatıp ışınların güneş ışığı olduğunu hayal ettim. Beni iyileştirdiğini düşündüm. Bana verdiğin şu makalede yazdığı gibi."

Meghann kardeşine pozitif düşünce ve hayal gücü üzerine bir yığın kaynak vermişti. Şu ana kadar Claire'in makaleleri okuduğundan haberi yoktu. "İşe yaradığına sevindim. Fred Hutchinson Kanser Araştırma Merkezi'ndeki kadın bir koli kitap daha yollayacak."

Claire koltuğuna yaslanıp pencereden dışarıya baktı.

Bu haliyle tamamen normal görünüyordu. Meghann ona işe yarar bir şey söylemeyi çok isterdi; aralarında söylenmemiş o kadar çok söz vardı ki.

Meghann iç geçirerek yer altı otoparkına girdi ve her zamanki yerine park etti.

Sessizliği bozmadan üst kata çıktılar. Eve vardıklarında Meghann, Claire'e döndü ve saçsız bölgeye gereğinden uzun bir süre baktı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır." Claire buz gibi soğuk parmaklarıyla kısa bir an ona dokundu. "Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim. Yalnız kalmamak iyi geldi."

Bakışları kenetlendi. Meghann bir kez daha aralarındaki uzaklığın ağırlığını hissetmişti.

“Biraz uzansam iyi olacak. Dün gece rahat uyumadım.”

Demek ikisi de uyumamış, farklı odalarda farklı tavaraları izlemişlerdi. Meghann keşke dün gece Claire’in yanına gidip yatağının kenarına oturarak önemli konulardan konuşsaydım diye düşündü.

“Ben de öyle.”

Claire başını salladı. Bir saniye daha öylece durup döndü ve yatak odasına yöneldi.

Meghann aralarındaki kapının yavaşça kapanmasını izledi. Orada durmuş, kardeşinin kapının arkasından gelen ayak seslerini dinlemişti. Claire orada daha mı ağır hareket ediyordu? Korku görüşünü bulandırmış mıydı? Yoksa aynanın karşısında o küçük ve pembe, saçsız bölümü mü inceliyordu? Belki de odaya girer girmez Claire’in cesareti paramparça oluyordu.

Meg evin çalışma odası olarak düzenlenen üçüncü yatak odasına doğru ilerlerken öyle olmaması için dua etti. Bir zamanlar oradaki cam masanın üzeri dosyalar, raporlar ve yazılı ifadelerle dolu olurdu. Şimdi hepsi tıp kitapları, anı kitapları, Amerikan Tıp Derneği dergileri ve klinik davalarla ilgili kitapların altında kalmıştı. Barnes & Noble’dan ve Amazon’dan her gün yeni koliler geliyordu.

Meghann masasına oturdu. Şu sıralar kanserle nasıl başa çıkılacağına dair bir kitap okuyordu. “Konuşmanız Gerektiğinde Susmayın” diye bir bölümde kalmıştı.

Böyle bir trajedi bir anlamda gelişim sağlayıp fırsatlar doğurabilir. Sizin hasta açısından değil, ailesi açısından da öyle. Yakınlarınızla yakınlaşmanızı sağlayabilir.

Meghann kitabı kapatıp Tamoxifen ilacının tümörlerin küçülmesini nasıl sağladığını anlatan makaleyi okumak için Amerikan Tıp Derneği dergisine uzandı.

Not defterini açıp çeşitli notlar almaya başladı. Büyük bir hırsla çalışıyor, yazdıkça yazıyordu. Saatler sonra kafasını kaldırdığında Claire kapıda durmuş ona gülümsüyordu. "Neden ameliyatı sen yapacaktıydın gibi bir his doğdu içime acaba?"

"Şu anda durumunla ilgili ilk görüştüğümüz o şapşaldan çok daha fazla şey biliyorum."

Claire boş Amazon kutularının ve atılmış dergilerin arasından dikkatle geçerek odaya girdi. Sayfaları dolmuş not defterleriyle mürekkebi bitmiş kalemlere baktı. "Neden şehrin en iyi avukatı olduğunu şimdi anlıyorum."

"İyi araştırma yaparım. Durumunu gerçekten anlamaya başladım. Senin için okuduklarımdan bir özetini çıkardım."

"Benim de onları okumam daha doğru olmaz mı?"

"Bazıları... biraz ağır."

Claire masanın sol tarafındaki klasöre uzandı. Klasörün içinde üzerine kırmızı mürekkeple Ümit yazılı bir etiket yapıştırılmış bir dosya vardı. Onu aldı.

Meg, "Yapma," dedi. "Daha yeni başladım."

Claire dosyayı açtı. İçi boştu. Meghann'a baktı.

Meg defterinden birkaç sayfayı kopararak, "Bunu oraya koyacağım," dedi. "Tamoxifen."

"İlaçlar mı?"

Meghann sertçe, "Muhakkak beyin tümörünü yenen insanlar vardır," dedi. "Her birini bulup bu dosyanın içine koyacağım. Dosyayı bunun için hazırladım."

Claire eğilip bir kâğıt parçası aldı. Üzerine kendi adını yazdığı kâğıdı, içine koyduğu dosyayla birlikte tekrar klasörün içine yerleştirdi.

Meg hayretler içerisinde kardeşine baktı. "Sen gerçekten de çok cesursun. Bunu biliyor musun?"

"Sullivan kızları güçlüdür."

"Öyle olmamız gerekiyordu."

Meg gülümsedi. Gün boyunca ilk kez rahat bir nefes alabileceğini hissetmişti. "Film izlemek ister misin?"

"Aşk Hikâyesi dışında her şey olur."

İşte şimdi Meg'in morali yerine geliyordu.

Kapı çaldı.

Meg kaşlarını çatıp, "Kim olabilir ki?" dedi.

"Hiç ziyaretçin olmuyormuş gibi davranıyorsun."

Meghann, Claire'in yanından geçip kapıya gitti. Oraya varana kadar zil sekiz kez daha çalmıştı. Kapıyı açarken, "Lanet olası kapı görevlisi," diye mınıldanıyordu.

Gina, Charlotte ve Karen birbirine kenetlenmiş halde kapıda duruyordu.

Karen, "Bizimki nerede?" diye haykırdı.

Claire ortaya çıktığında çığlıklar koptu. Karen ve Charlotte ileri atılıp Meghann'la öylesine selamlaştıktan sonra Claire'e sarıldılar.

Gina, "Bizi Sam aradı," dedi. Meghann'la koridorda yalnız kalmışlardı. "O nasıl?"

"Sanırım iyi. Işın tedavisi iyi geçti. Dört hafta boyunca her gün gidecek." Gina'nın korku dolu bakışlarını görünce, "Sizi endişelendirmek istemedi," diye ekledi.

"Tabii, ama böyle bir durumda yalnız kalmamalı."

Meghann, "Ben yanıdayım," dedi. Bu sözle canı yanmıştı.

Gina yaklaşıp Meghann'ın kolunu tuttu. "Hepimize ihtiyacı var."

Meghann başını salladı. Sonra Gina'yla bakiştılar.

Gina kısık bir sesle, "Beni istediğin zaman arayabilirsin," dedi.

"Teşekkürler."

O sözden sonra Gina, Meghann'ın yanından geçip oturma odasında yüksek sesle, "Şişelerce içkimiz, patlamış mısırımız, muhteşem filmlerimiz ve tabii ki oyunlarımız var. Hangisinden başlayalım?" diye sordu.

Meghann bir araya gelen dört yakın arkadaşı izledi; hepsi bir ağızdan konuşuyordu. Meghann onlara katılmamış, onlar da Meghann'ı aralarına çağırmamışlardı.

Sonunda o da çalışma odasına dönüp kapıyı kapattı. Orada oturmuş kemoterapi ve kan-beyin bariyeri üzerine yakın zamanda yazılmış yazıları okurken kardeşinin gür ve net sesini duyuyordu.

Ahizeyi eline alıp Elizabeth'i aradı.

Meghann, arkadaşı yanıt verdiğinde, "Selam," dedi.

Elizabeth, "Ne oldu?" diye sordu Elizabeth. "Bugünlerde hiç sesin çıkmıyor."

Meghann gözyaşları akmadan önce yalnızca, "Claire," diyebilirdi.

Joe kanepeye yayılarak oturmuş bira içiyordu. Bu üçüncü birasıydı. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu.

Kurtuluşunu sağlayacak, daha geçen hafta uçsuz bucaksız ve sıcak bir yolun yanı başındaki vaha misali önünde ışıldayan o küçük şans da kaybetmişti. Bunun bir serap olduğunu tahmin etmeliydi.

Tekrar başlamak diye bir şey yoktu. O kadar yürekli değildi. Fakat Meg'le birlikteyken daha güçlü olacağını düşünmüş, bunu ümit etmişti.

"Meg," deyip kadının ismini sayıkladı usulca ve gözlerini kapattı. O ve kardeşi için dua ediyordu. Şu anda gerçekten yapabileceği tek şey buydu.

Meg.

Hayır, aklından bir türlü çıkmıyordu. Onu hâlâ düşünüyor, hatırlıyor, arzuluyordu. Bira şişelerini birbiri ardına devirmesinin sebebi buydu.

Tam anlamıyla onu özlediğini söyleyemezdi. Lanet olsun, soyadını bile bilmiyordu ki. Nerede yaşadığını ya da boş zamanlarını nasıl değerlendirdiğini de öğrenmemişti.

Meg'in düşüncesi Joe'yu kederlendiriyordu. O beklenmedik, hoş dakikalarda Joe eski günlerine adım atmaya cesaret etmişti. Birini arzulamak, yeni bir geleceği olacağına inanmak için kendine izin vermişti.

İçkisinden büyük bir yudum aldı, ama bu da işe yaramadı.

Mutfaktan telefonun sesi geliyordu. Ayaga kalkıp o tarafa yürüdü. Gina iyi olup olmadığını sormak için arıyor olmalıydı. Ona ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Fakat arayan Gina değil, Henry Roloff'tu. Sesi telaşlı geliyordu. "Joe? Benimle birlikte bir kahve içmek ister misin? Bir saat sonra buluşabilir miyiz?"

"Her şey yolunda mı?"

"Köpüklü Su Lokantası'na ne dersin? Saat üç uygun mu?"

Joe yürüyebilecek kadar ayık olup olmadığını düşündü. "Elbette." Sonra telefonu kapatıp duşa girdi.

Bir saat sonra yeni kıyafetlerini giymiş, Main Street'e doğru gidiyordu. Biranın etkisiyle kendini hâlâ biraz sersem gibi hissediyordu, ama belki de bu iyi bir şeydi. İnsanların ona bakıp fısıldadığını bu haldeyken bile duyuyordu.

Tanımadığı garson kadın ona yer gösterirken gülümsemek için çok çaba gösterdi.

Henry çoktan gelmişti. "Selam Joe. Hemen geldiğin için teşekkür ederim."

"Meşgul değildim. Günlerden cumartesi ve tamirhane kapalı."
Joe masaya oturdu.

Henry birkaç dakika boyunca Tina'nın bahçesini, geçen kış St. Croix'de geçirdikleri tatili anlattıysa da Joe bu sohbetin belli bir noktaya geleceğini biliyordu. Gerilip doğrulduğunu hissetti.

Sonunda dayanamayıp şüphesini dile getirdi ve, "Ne oldu Henry?" diye sordu.

Henry cümlesini yarıda kesip kafasını kaldırdı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Senin için her şeyi yaparım Henry. Biliyorsun. Ne yapmam gerekiyor?"

Henry masanın altındaki dosyayı çıkardı.

Joe onun ne olduğunu anlamıştı. Arkasına yaslanıp bir darbeyi engellemek istercesine ellerini uzattı. "Bunun dışında her şey olur, Henry," dedi. "Ama tekrar o günlere dönemem."

"Yalnızca bakmanı istiyorum. Bu hasta..." Henry'nin telefonu çaldı. "Bir dakika," deyip telefonunda bir tuşa bastı.

Joe zarfa bakıyordu. Birinin raporu olmalıydı. Acı ve kederin kaydı.

Hayır, Joe o dünyaya geri dönemezdi. Bu mümkün değildi. Bir adam güvenini ve inancını Joe gibi derinden kaybettiğinde artık geri dönüş olmuyordu. Üstelik artık doktorluk da yapamazdı. Yetki belgesinin süresi dolmuştu.

Ayağa kalktı ve, "Affedersin Henry," dedi. Henry'nin telefon görüşmesini yarıda kesmişti. "Doktorluk günlerimi çoktan geride bıraktım."

Henry elini kaldırarak, "Bekle," dedi.

Joe masadan uzaklaşıp restorandan çıktı.

Işın tedavisi günde yalnızca birkaç dakika sürse de Claire'in hayatını etki altına almıştı. Dördüncü günün sonunda çok yorgundu ve midesi bulanıyordu. Ama yan etkiler, yaptığı telefon görüşmelerinin varısı kadar kötü değildi.

Her gün öğle vaktinde evi anyordu. Ali ilk çalışta yanıt veriyor, yaranın iyileşip iyileşmediğini soruyordu. Sonra babası telefonu alıyor, o da aynı soruyu farklı biçimde soruyordu. Claire'in rol yapma gücü artık tükenmeye başlamıştı.

Her aramada Meghann yanında bekliyordu. Meghann da artık ofise neredeyse hiç gitmiyor, gittiğinde de yalnızca birkaç saat kalıyordu. Geri kalan zamanını kitapların ve makalelerin üzerine kapanarak ya da bilgisayar ekranına yapışıp kalarak geçirmekteydi. Bir zamanlar kötü kocaların peşine düştüğü gibi şimdi de tümör meselesinin üzerine çökmüştü.

Claire bundan memnundu; Meghann'ın ona verdiği her şeyi okuyordu. Meghann'ın geliştirdiği beyin tümörü kokteylini bile içmeyi kabul etmişti. Bu içecek her tür vitamini ve minerali içeriyordu.

Her gün tedavi, teşhis ve muayeneler hakkında konuşuyorlardı. Konuşmadıkları tek konu ise gelecekti. Claire *korkuyorum* deme cesaretini kendinde bulamıyor, Meg de o soruyu asla sormuyordu.

Meg yalnızca saat 14.00'te odasına kapanıyordu ve bu sırada Claire de Bobby'yi anyordu.

Claire şimdi oturma odasında tek başınaydı. Mutfak saati 14.00'ü göstermiş, telefon açma zamanının geldiğini işaret etmişti. Meg de her zamanki gibi bir bahane bulup odasına çekilmişti.

Claire telefonu alıp Bobby'nün yeni telefon numarasını çevirdi.

Bobby ilk çalışta yanıt verdi ve, "Selam bebeğim," dedi. "İki dakika geciktin." Bobby'nin sesi Claire'in buz gibi vücudunu ısıtmıştı.

Claire kanepenin tüylü yastıklarına yaslandı. "Günün nasıl geçti?" Dinlemek, konuşmaktan daha kolay geliyordu. Başta kocasının anlattıklarına gülüyor, güzel yalanlar uyduruyordu. Bir süre sonra ise zihni biraz karışmıştı ve yorgunluk hissi dayanılmaz geliyordu. Claire konuşma boyunca yalnızca onu dinlediğini ya da seni seviyorum derken sesinin titrediğini Bobby'nin ne zaman fark edeceğini merak etti.

"Bugün George Strait'le tanıştım. İnanabiliyor musun? Bana *Dark Country Corners* diye bir şarkı verdi ve bunun sesime uyacağını söyledi. Şarkıyı dinledim, harikaydı." Bobby şarkıyı söylemeye başlamıştı.

Claire'in boğazı düğümlendi. Gözyaşlarına boğulmadan önce onu susturmalıydı. "Çok güzel. Kesin İlk 10 listelerine girer."

"Sen iyi misin bebeğim?"

"İyiyim. Herkes iyi. Meg'le birlikte çok güzel vakit geçiriyoruz, görsen şaşarsın. Ali ve Sam de sana sevgilerini yolluyorlar."

"Benden de selamlar. Seni özledim Claire."

"Ben de seni özledim. Ama yalnızca birkaç hafta kaldı."

"Kent önümüzdeki haftaya kadar bütün şarkıları toplamamız gerektiğini söylüyor. Sonra da stüdyoya gireceğiz. O dönemde gelebilir misin? Şarkıları sana söylemeyi isterim."

Claire vakit geldiğinde nasıl bir yalan uydurabileceğini düşünerek, "Olabilir," dedi. Şimdi bir şey düşünemeyecek kadar yorgundu. "Orada geçirdiğin her anın tadını çıkarıyorsundur umarım?"

"Sensiz ne kadar tat alınabilirse... Ama kötü değil."

Claire doğru olanı yapıyordu. Evet, doğru olan buydu. "Şey, kapatmalıyım tatlım. Meg beni öğle yemeğine çıkaracak. Sonra da Gene Juarez'de maniküre gideceğiz."

"Maniküre dün gitmemiş miydiniz?"

Claire irkildi. "Ah, o pediküdü. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Claire. Her şey yolunda mı?"

Claire yine gözyaşlarının gözlerine battığını hissetmişti. "Her şey mükemmel."

Meghann ertesi sabahki ışın tedavisinin ardından, "Bu öğlen piknik yapalım," dedi.

Claire, "Pek aç değilim," diye yanıtladı.

"Biliyorum. Ben yalnızca..."

Claire kendinde bir başkasını düşünecek gücü bulmak istiyordu, ama ne yazık ki bu git gide zorlaşıyordu. "Haklısın, çok güzel bir gün."

Meg onu arabaya götürdü. Birkaç dakika içinde otobana çıkmışlardı. Sollarındaki Union Gölü güneşin altında ıslıl ıslıl parlıyordu. Washington Üniversitesi'nin Gotik tuğla binasını geride bırakıp yüzer köprüyü uçarcasına geçtiler.

Washington Gölü bugün çok kalabalıktı. Botlar hızla ilerliyor, su kayakçılarını peşlerinden sürüklüyordu.

Mercer Adası'nda Meghann otobandan çıkıp dar, ağaçlıklı bir yola girdi ve gri kiremitli güzel bir evin önüne park etti. "Burası iş ortağımın evi. Öğleden sonrayı burada geçirebileceğimizi söyledi."

"Son zamanlarda bu kadar izin aldığın için seninle ortaklığını sürdürmesine şaşıyorum."

Meghann, Claire'in arabadan inmesine ve mavi suların üzerindeki grimsi, tahta iskeleye giden çimlerden yürümesine yardım etti. Meg, Claire'i iskelenin sonuna kadar götürüp düşmeden oturmasını sağlayarak, "Winobee Gölü'nü hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Pembe bikiimin olduğu yaz mı?"

Meghann piknik sepetini bırakıp kardeşinin yanına oturdu. İkisi de ayaklarını suya uzatmıştı. Su, iskelenin direklerine çarpıyordu.

Yanlarındaki *The Defense Rests* yazılı, vernikli kayık bir o yana bir bu yana sallanıyor, halat her harekette acı acı feryat ediyordu.

Meghann, "O bikiniyi Fred Meyer marketinden çalmıştım," dedi. "Eve döndüğümde de korkudan kusmuştum. Fakat annem umursamamıştı; *Variety* dergisinden kafasını kaldırıp, 'Terli eller bir kızın başına beladır,' demekle yetinmişti."

Claire dönüp ablasını izledi. "Ben hep geri dönmeni bekledim. Babam hep, 'Üzülme Claire, o senin ablan, elbet bir gün dönecek,' derdi. Ben de bekledim durdum. Sonra ne oldu?"

Meghann bu konuşmanın daha fazla ertelenemeyeceği bildiği için derin bir nefes çekti. "Annemin *Starbase IV* seçmelerine gittiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Oradan geri gelmedi. Bir iki günlüğüne ortadan kaybolmasına alışmıştım, ama yaklaşık beş gün sonra paniğe kapılmaya başladım. Paramız kalmamıştı ve açtık. Bu da yetmezmiş gibi Sosyal Hizmetler ortalıkta dolaşmaya başlamıştı. Bizi çocuk yurduna yerleştireceklerinden korkuyordum. Bu yüzden Sam'i aradım."

"Bunları biliyorum Meg."

Meghann onu duymuşa benzemiyordu. "İkimizi de gelip alacağını söyledi."

"Aldı da."

"Ama o benim babam değildi Claire. Hayden'a alışmaya çalıştım, ama yanlış insanlarla arkadaşlık kurup her şeyi berbat ettim. Terapistler buna kendini hareketlerle dışa vurmak diyor. Dikkat çekmeye çalışmak istemişim. Ne zaman sana ve Sam'e baksam..." Omuz silkti. "Kendimi dışlanmış hissediyordum sanırım. Sen benim sahip olduğum tek varlıktın ve bir anda seni kaybetmiştim. Bir gece eve sarhoş geldiğimde Sam öfkeden kudurmuştu. Sana kötü örnek

olan sefil biri olduğumu ve ya kendime çeki düzen vermemi ya da gitmemi söyledi.”

“Sen de gittin. Nereye gittin peki?”

“Bir süre kendime acıyarak Seattle’da dolanıp durdum. Kapı eşiklerinde, boş binalarda uyudum ve daha sonra utanacağım şeyler yaptım. Dibe vurmam da uzun sürmedi. Sonra bir gün benimle ilgilenen öğretmenim Bay Earhart aklıma geldi. Barstow’dayken puanımı yükselten öğretmendi bu. Annemin karavan çöplüğündeki hayatından kurtulmanın tek yolunun eğitimden geçtiğine beni ikna etti. Sürekli yüksek notlar almamın sebebi buydu. Her neyse, onu aradım. Şansıma hâlâ aynı okuldaydı. Liseden erken mezun olmamı ve üniversite sınavına girmemi sağladı. Sınavdan yüksek not aldım. Mükemmel bir puandı. Washington Üniversitesi bana tam burs teklif etti. Gerisini biliyorsun.”

Claire, “Benim dâhi ablam,” dedi. Bir an da olsa, sesi acı yerine gururla dolmuştu.

“Kendi kendime böylesinin senin için çok daha iyi olduğunu, artık bir ablaya ihtiyacın kalmadığını söyledim durdum. Ama... seni ne kadar kırdığımı biliyordum. Mesafemi korumak için kolayına kaçmak oldu. Beni asla affetmeyeceğine inanmıştım. O yüzden de bu şansını sana vermek istemedim.” Meg sonunda kardeşine baktı. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı. “Psikiyatristime nihayet ona döktüğüm paranın karşılığını aldığımı söyleyeceğim. Sana bunu söyleyebilmem yaklaşık on bin dolarıma mal oldu.”

Claire nazıkçe, “Tek hatan uzak durmak oldu,” dedi.

“Ama şimdi buradayım.”

“Biliyorum.” Claire ışıltılı, mavi suya baktı. “Sen olmasan ben bu kadarını yapamazdım.”

“Bu doğru değil. Sen benim tanıdığım en cesur insansın.”

"İnan bana o kadar cesur değilim."

Meghann piknik sepetini açmak için arkasına döndü. "Sana bunu vermek için uygun bir zaman bekledim." Çıkardığı dosyayı Claire'e uzattı. "Al."

"Şimdi olmaz, Meg. Çok yorgunum."

"Lütfen."

Claire iç geçirerek dosyayı aldı. Bu, üzerinde Ümit yazan dosyaydı. Meg'e keskin bir bakış attı, ama hiçbir şey söylemedi. Dosyayı açarken elleri titriyordu.

Dosyanın içinde *glioblastoma multiforme* tümörü olan neredeyse bir düzine kişisel kayıt vardı. Her birine yedi yıl önce bir yıldan kısa bir ömür biçilmişti, ama hâlâ yaşıyorlardı.

Claire gözlerini sımsıkı kapattı, ama gözyaşları akmanın bir yolunu bulmuştu yine de. "Bugün buna ihtiyacım vardı."

"Ben de öyle düşündüm."

Claire güçlükle yutkunup ablasına bakmaya cesaret etti. "Çok korkuyorum." Bunu itiraf etmek kendini iyi hissettirmişti.

Meg kısık sesle, "Ben de öyle," diye yanıtladı. Sonra eğilip Claire'i kollarının arasına aldı.

Çocukluklarından beri ilk defa Claire ablası tarafından kucaklanmıştı. Meghann, çocukluklarındaki gibi Claire'in saçını okşadı.

Meghann'ın dokunuşuyla bir avuç dolusu saç etrafta uçuştı.

Claire geri çekildiğinde Meghann'ın elinde kalan güzel, sarı saç tutamını gördü. Suya karışan saç telleri artık hiçbir şeye benzemiyordu. Akıntıyla birlikte sürüklenişlerini izledi. "Döküldüklerini sana söylemek istemedim. Her sabah uyandığımda yastığımın üzeri saç tellerimle dolu oluyor."

Meg sonunda, "Artık eve gitsek iyi olacak," dedi.

"Yorulдум."

Meghann, Claire'in ayağa kalkmasına yardım etti. Yavaş yavaş arabaya yürüdüler. Ayaklarını sürüyerek, ürkek adımlarla yürüyen Claire, Meg'in koluna yaslandı.

Claire yol boyunca pencereden dışarıyı izlemişti.

Nihayet eve vardıkları Meghann, Claire'in pijamasını giyip yatağa girmesine yardım etti.

Claire arkasındaki yastık yığınının yaslanırken, "Yalnızca saç işte," dedi.

Meghann Ümit adlı dosyayı komodinin üzerine bıraktı. "Yeni-den çıkacak."

"Tabii." Claire iç geçirip gözlerini kapattı.

Meghann odadan çıkıp kapının önünde durdu.

Öylece uzanan kardeşi gözlerini kapatmıştı ve sanki güçlkle nefes alıyordu. Yastığı saç telleriyle doluydu. Claire gözlerini açmadan yavaşça elini kaldırıp alyansına dokundu. Yanaklarından dökülen gözyaşları yastığın üzerinde ince lekeler bırakıyordu.

Meghann şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kapıyı kapatıp telefona gitti. Claire'in sık sık aradığı numaralar telefonun yanındaydı. Bobby'ninki de orada duruyordu.

Meghann, Bobby'nin numarasını çevirip sabırsızca beklemeye koyuldu.

Son yirmi dört saatte Claire saçlarının hemen hemen hepsini kaybetmişti. Açığa çıkan cildi pul pul ve kızanktı. Bu sabah randevusuna hazırlanırken yarım saat kafasına ipek bir şal sarmakla uğraşmıştı.

Meghann, "Endişelenme," dedi. Nükleer tıp bölümünün bekleme salonuna gelmişlerdi. "İyi görünüyorsun."

"Çingene falcılar gibi oldum. Üstelik neden bana makyaj yaptırdığını da anlamıyorum. Cildim öyle kızarmış ki Martha Phillips'e benziyorum."

"O da kim?"

"Martha sekizinci sınıfta ultraviyole lambanın altında uyuya kalmıştı. İki hafta boyunca ona Domates Surat demiştik."

"Çocuklar gerçekten de harika şeyler yapıyorlar."

Claire tedaviye girip yarım saat sonra bekleme salonuna dönmüştü. Şalı tekrar kafasına sarma zahmetine bile girmemişti. Saç derisi çok hassastı.

Meghann onu karşılamak için ayağa kalktığı anda Claire, "Haydi kahve içmeye gidelim," dedi.

"Kahve seni kusturuyor."

"Kusturmayan bir şey var mı ki? Gidelim."

"Bugün ofise gitmeliyim. Bir görüşmem var."

"Öyle mi?" Claire, Meghann'ın peşinden hastane koridorunda yürüyordu. Son zamanlarda o kadar yoruluyordu ki yaşlı bir kadın gibi ayağını sürüyordu. Arabada da uyuyakalmıştı.

Apartman binasının kapısında Meghann elinde anahtarlarla duraksayıp ona baktı. "Senin için en doğru ve en iyi olanı yapmaya çalışıyorum."

"Biliyorum."

"Bazen her şeyi berbat ediyorum. Her şeyi biliyormuşum gibi davranıyorum."

Claire gülümsedi. "Tartışmak mı istiyorsun?"

"Hayır, sadece bunu unutmamamı istiyorum. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Tamam, Meg. Unutmam. Şimdi işe git. *Yargıç Judy* dizisini kaçırmak istemiyorum. Bana seni anımsatıyor."

"Ukala şey." Meg durup biraz Claire'e baktıktan sonra dış kapıyı açtı. "Hoşça kal."

"Bu tarihteki en uzun vedalaşma oldu. Güle güle Meg. Haydi işe git."

Meghann kafasını sallayıp yürüdü.

Claire asansörün sesini duyduğunda eve girip kapıyı kapattı.

İçeriden müzik sesi geliyordu. Dwight Yoakam'ın *Pocket of a Clown*'u hoparlörlerden yankılanıyordu.

Claire köşeyi döner dönmez karşısında onu buldu.

Bobby.

Eli hemen saçsız kafatasına gitti.

Banyoya koşup tuvaletin kapağını açarak kusmaya başladı.

Bobby arkasında durmuş, geriye kalan birkaç tel saçını okşayıp her şeyin düzeleceğini söylüyordu. "Artık yanındayım Claire. Buradayım."

Claire gözlerini kapattı. Rezil olmuş gibi hissettiği için utançla gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Bobby onun sırtını sıvazladı.

Claire ardından lavaboya gidip dişlerini fırçaladı. Yüzünü kocasına döndüğünde gülümsemeye çalışıyordu. "Kâbus dolu günlerime hoş geldin."

Bobby ona yaklaştığında gözündeki aşk Claire'i daha da duygulandırdı. "Bu bizim kâbusumuz Claire."

Claire ne söyleyeceğini bilemedi. Ağzını açarsa gözyaşlarına boğulacağından korkuyordu, ama güçlü görünmek istiyordu.

"Bunu benden gizlemeye hakkın yoktu."

"Her şeyi berbat etmek istemedim. Ve... daha iyi olacağımı düşündüm. Uzun zamandır şarkı söylemeyi hayal ediyordun."

"Yıldız olma hayalim vardı, evet. Şarkı söylemekten zevk alıyorum. Ama seni *seviyorum*. Bunu benden gizlediğine inanamıyorum. Ya..."

Claire dudaklarını ısırdı. "Affedersin."

"Bana güvenmedin. Kendimi nasıl hissettiğimi biliyor musun?" Sesi gergindi, kendi sesine hiç benzemiyordu.

"Seni sevmeye çalışıyordum."

"Sevginin ne demek olduğunu bilip bilmediğini düşünüyorum artık. Ben her gün hastanadayım tatlım, yaşam mücadelesi veriyorum ama sen dert etme, aptal şarkılarını söylemeye devam et. Sen benim nasıl bir adam olduğumu sandın?"

"Affedersin Bobby. Ben yalnızca..." Claire kafasını iki yana sallarken ona bakıyordu.

Bobby Claire'i kendine çekip sarıldı ve solukunu kesene kadar sıktı. Yüksek sesle, "Seni *seviyorum* Claire. Seni *seviyorum*," dedi. "Bunu ne zaman o kafana sokacaksın?"

Claire kollarını kocasının gövdesine dolayıp o olmasa düşecekmiş gibi sarıldı. "Sanırım tümör böyle bir etki yaptı Bobby, ama artık anlıyorum."

Saatler sonra Meghann eve döndüğünde ışıklar sönmüştü. Karanlıkta parmak ucunda yürüdü.

Oturma odasına vardığında bir lamba yandı.

Claire ve Bobby vücutları kenetlenmiş halde kanepede uzanmışlardı. Bobby usulca horluyordu.

Claire, "Seni bekledim," dedi.

Meghann evrak çantasını sandalyeye bıraktı. "Onu aramalıydim Claire."

"Geleceğini nasıl anladın?"

Meghann, Bobby'ye baktı. "Onu aradığımda kayıt stüdyosundaydı. Şarkı söylüyordu. Açıkçası gelmesini beklemiyordum."

Claire önce uyuyan kocasına, sonra da Meg'e baktı. Bakıştılar; o bakışlarda çocukluklarının hüznü kalıntıları duruyordu. "Evet," dedi Claire yumuşak bir sesle. "Ben de beklemiyordum."

"Bir an olsun tereddüt etmedi Claire. Bir an bile. Benim burada ne işim var! Yarın oraya geliyorum," dedi.

"Beni kurtarması için ikinci kez bir adamı arıyorsun."

"Bu kadar sevildiğin için çok şanslısın."

Claire'in bakışları bir noktaya kilitlenmişti. Ablasına gülümseyerek, "Evet," dedi. "Öyleyim."

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

Joe kanepeye oturmuş televizyonun küçük, siyah-beyaz ekranına bakıyordu.

Kendini yayınlanan programa öyle kaptırmıştı ki dışarıdaki ayak seslerini duymamıştı.

Gerilip oturduğu yerde doğruldu.

Anahtar deliğinden gelen tıkırtının ardından kapı açıldı. Ellerini yumruk şeklinde beline koyan Gina kapıda duruyordu. "Selam. İnsanları davet etme şeklin bir harika."

Joe iç geçirdi. "Smitty sana anahtar vermiş."

"Senin için endişelendik."

"Meşguldüm."

Gina birikmiş bira ve pizza kutularına bakıp yüksek sesle kahkaha attı. "Haydi kalk, benimle eve geliyorsun. Fırında et pişirdim ve *Karımı Kaçırdılar* filmini aldım. Şarap içip güleceğiz." Sesi birden yumuşadı. "Eskiden bu filme çok gülerdim."

Gina'nın bu tavrı Joe'yu utandırmıştı. Kardeşinin sıkıntılarını unutmuş, kendi sıkıntılarının denizinde yüzmekle meşguldü. "İyi misin?"

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Gina, soruyu duymazdan gelerek, "Haydi," dedi. "Smitty senin şu gamlı kıvrı kaldırmamı söyledi. Kelimesi kelimesine söylediklerini aktardım. Benim de niyetim bu."

Joe, kardeşinin yüzündeki ifadeden onunla tartışmanın ne kadar anlamsız olduğunu anlamıştı. Zaten tartışmak da istemiyordu. Yalnız kalmaktan sıkılmıştı. "Tamam."

Kız kardeşinin peşinden arabaya yürüdü. Birkaç dakika sonra Gina'nın iç açıcı, havadar mutfaklarında oturuyorlardı.

Gina ona bir bardak Merlot şarap ikram etti.

Kardeşi eti yağlayıp patatesleri çevirirken Joe de büyük salonda gezinmeye başladı. Köşedeki dikiş makinesini gözüne çarpmıştı. Yan tarafına güzel, koyu renk kumaşlar yığılmıştı. Gina'nın diktığı giysiyi alıp ona iltifat etmeye hazırlanıyordu ki bunların ne olduğunu anladı.

Gina abisinin arkasından gelerek, "Hastane kıyafeti," dedi. "Onu saklamalıydım. Unutmuşum. Affedersin."

Joe, Gina'nın kucağında, tıpkı buna benzeyen güzel hastane kıyafetleriyle onun evine geldiği günü anımsadı.

Hediyesini görünce gözyaşlarını tutamayan Diana'ya, *diğerleri gibi görünmemelisin*, demişti.

Bu kıyafetlerin Diana için anlamı büyüktü. Yalnızca kumaş farklıydı ama yüzünü aydınlatmaya yetmişti. "Kimin için?"

"Claire şu anda ışın tedavisi görüyor."

Joe alt üst olmuş bir halde, "Claire," diye ismi tekrarladı. "Yeni evlenmişti."

"Sana söylemedim çünkü... şey... sana geçmişi anımsatmasını istemedim."

"Işın tedavisini nerede görüyor?"

"İsveç Hastanesi'nde."

"Onun için en iyi yer orası. Güzel." *Işın tedavisi.* Her şeyi hatırlıyordu; güneş yarığı gibi bir cilt, şişlikler, dökülen saçlar. Önce tel tel, sonra avuç avuç.

Joe ve Gina, Diana'nın yanında kanserle uzun süre mücadele etmişlerdi. Şimdi kız kardeşinin buna tekrar nasıl dayanabildiğine aklı ermiyordu.

"Claire ülke çapında en iyi doktorlara göründü. İyileşeceğini biliyorum. Daha önceki gibi olmayacak..."

Joe, rahatsız edici sessizliği bölerek, "Diana gibi," dedi.

Gina arkasından gelip abisinin omzuna dokundu. "Seri üzmemeye çalışıyordum. Affedersin."

Joe pencereden çocuklar için düzenlenmiş bahçeye baktı. Bir zamanlar Diana'yla çocuklarını buraya getireceklerini hayal ederlerdi.

"Claire'i görmek istemez misin?"

Joe hemen, "Hayır," dedi. Gina'nın onu anlayacağını biliyordu. "Hastaneyle işim yok artık."

Gina, "Biliyorum," dedi. "Haydi gidip şu komik filmi izleyelim."

Joe kolunu kardeşinin omzuna atıp onu kendine çekti. "Belki de güleriz."

Meghan bir zamanlar çok rahat ettiği koltuğa oturup Dr. Bloom'a baktı.

Acıyla, "Hepsi boşmuş," dedi. "Serinle yaptığımız konuşmalar boşmuş. Takıntılı bir kadının hayatı boyunca yaptığı hataları ortaya çıkarma biçimi böyle işte. Neden bunların hiçbirinin önemli olmadığını bana söylemedin?"

"Çünkü önemliler."

"Hayır. O olaylar olduğunda henüz on altı yaşındaydım. On altı! Ama hiçbirinin bir önemi yokmuş. Ne korkularımın, ne vicdan azabının, onun kızgınlığının... Kimin umurunda ki?"

"Neden artık önemi olmadığını düşünüyorsun?"

Meghann gözlerini kapatıp içinde yükselen acıyı hissetti. "O hasta."

"Ah." Harriet o kelimneyi iç geçirircesine söylemişti. "Üzuldüm."

Meghann sonunda, "Korkuyorum, Harriet," diye itiraf etti. "Ya... Ya beceremezsem?"

"Neyi?"

"Başucunda durup elini tutarak ölümünü izlemek istemiyorum. Ya onu yine hayal kırıklığına uğrattıysam?"

"Uğratmayacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Ah, Meghann. Hayal kırıklığına uğrattığın tek kişi sensin. Claire'in daima yanında olacaksın. Hep de oldun."

Bu bütünüyle doğru sayılmazdı. Ama keşke doğru olsaydı. Kendisine güvenilen insanlardan olmayı ne kadar da isterdi.

"Ben hastalansam senden başka etrafımda görmek isteyeceğim biri olmazdı Meghann. Eski acıların denizinde yüzmekle o kadar meşgulsün ki nefes almak için yüzeye çıkmak bile aklına gelmiyor. Siz ikiniz bunu söze dökmüş olsanız da, olmasanız da aranızı düzelttiniz. Sen yine onun ablasısın. Kendini affet ve artık yoluna bak."

Meghann bu tavsiyeyi iyice hazmetmeye çalıştı ve sonra hafifçe gülmüsedti. Dr. Bloom doğru söylüyordu. Korku ve pişmanlıkların sırası değildi şimdi. Zaten yıllarını bu şekilde geçirmişti. Artık ümit etme zamanıydı ve bir defalığına da olsa Claire'i mutlu bir sonun beklediğine inanacak kadar güçlü olacaktı. Olası kalp kırıklıklarından kaçmayacaktı. Bu Meg'in evliliğinde yaptığı en büyük hata olmuştu.

Kalbinin kınılmasından öyle korkuyordu ki, Eric'e hiçbir zaman sevgisini bütünüyle verememişti.

Sonunda, "Teşekkürler Harriet," dedi. "Benden aldığın parayla bir Mercedes alabilirdim, ama çok yardımcı oldun."

Harriet gülümsedi. Bu Meg'i şaşırtmış, o güne dek doktorunu gülümserken hiç görmediğini fark etmişti. "Bir şey değil."

Meghann ayağa kalktı. "Tamam, o halde haftaya aynı saatte görüşmek üzere."

"Elbette."

Meghann ofisten çıkıp asansöre gitti. Dışarıda temmuz güneşi onu bekliyordu.

Çantasının askısını düzeltip eve yöneldi.

Kafasını kaldırıp baktığında neredeyse eve varmıştı. Yolun karşısında, Halk Pazarı'nın yakınlarındaki küçük parkta bir hareketlilik vardı. Üniversite çağındaki gençler *hackey sack*⁴⁵ oynuyor, turistler hızla dalışa geçen martıları besliyor, müşteriler dinleniyordu. Meghann neden gözünün o tarafa iliştiğini bilmiyordu.

O sırada tırabzanların kenarında duran adamı gördü. Sırtı ona dönüktü, ama Meghann soluk renkli kot pantolonuyla gömleğinden Bobby'yi tanımıştı. Böyle güneşli bir günde Seattle'ın merkezinde kovboy şapkası takan tek adam muhtemelen bir tek o olabilirdi.

Meghann karşıya geçip yanına gitti. "Selam Bobby."

Bobby ona bakmadı. "Meg."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Uyuyor." Nihayet ona döndü. Gözleri yaşlı, kıpkırmızıydı. "Yaklaşık bir saat boyunca kustu. Kusacak bir şey kalmadığında bile. Endişelenme, ben temizledim ortalığı."

45 1972'de Oregon'lu John Stalberg ve Mike Marshall'ın icat ettiği, içi pirinç ya da mercimek gibi malzemelerle dolu bir topa oynanan Amerikan sporu. (ç. n.)

Meg, "Endişelenmemiştim," dedi.

"Bugün kötü görünüyor."

"Bazı günler diğerlerinden kötü olabilir. Eminim Nashville'de olmayı istersin."

"Sence buna gülmeli miyim? Karım kusuyor ve saçları dökülüyor. Böyle bir zamanda kariyerimi düşündüğümü mü sanıyorsun?"

"Affedersin." Meghann, Bobby'ye dokundu. "Ben en fazla bir seri katil kadar hassas olabiliyorum."

Bobby iç geçirdi. "Hayır, asıl benim af dilemem gerekiyor. Birine bağırarak istiyordum."

"Bağırabilmen için ben her zaman bir sebep bulurum, merak etme."

Bobby gülümsedi ama bu yorgun ve bitkin bir tebessümdü. "Ben yalnızca... Çok korkuyorum, o kadar. Ve ona fark ettirmemeye çalışıyorum."

"Biliyorum." Meghann ona gülümsedi. Kardeşi böyle bir adam tarafından sevildiği için çok şanslıydı. Belli bir sebep olmaksızın bu tavırlar ona Joe'yu, onu boşandığı karısının arkasından ağlarken bulduğu günü hatırlatmıştı. Joe da sevmesini bilen erkeklerdendi. "Sen iyi bir adamsın Bobby Jack. Hakkında yanılmışım."

Bobby güldü. "Sen de sandığım kadar cadaloz bir kadın değilmisin."

Meghann kolunu Bobby'nin omzuna attı. "Bunu iltifat olarak kabul ediyorum."

"Tabii ki."

"Güzel. Haydi şimdi gidip Claire'i gülümsetelim."

Günler ağır ağır ilerliyor ve Claire her sabah kendini bir önceki akşamdan daha yorgun hissediyordu. İyi görünmeye çalışsa da sağlığı hızla bozuluyordu. Radyasyon yerine güneş ışınlarına maruz kaldığını hayal ediyor, bir saat meditasyon yapıp güzel bir ormanda, güzel bir nehir kıyısında oturduğunu düşünüyordu. Ayrıca Meghann'ın iyileşmesine faydası dokunacağını söylediği makrobiyotik diyeti uyguluyordu.

Kederliler kimi zaman birlikte, kimi zaman ayrı ayrı eve uğruyor, Claire'e moral vermek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Elizabeth bile birkaç günlüğüne gelmiş, onun ziyareti de Meghann'a iyi gelmişti. En sıkıntılı günler de hafta sonları oluyordu. Hayden'a gittikleri zamanlar Claire, Ali'yi düşünerek her şey yolundaymış gibi davranıyordu.

Akşamları da üçü; Claire, Meg ve Bobby o sessiz dairede kalıyordu. Çoğunlukla birlikte film izliyorlardı. Bobby'nin ilk geldiği zamanlar sohbet edip kâğıt oynayarak akşamlarını geçirmeye çalışıyorlardı, ama bu da zordu. Ortaya çok tehlikeli konular çıkıyordu. Hiç kimse korkmadan, Noel'i birlikte geçirebilecek miyiz? Ya Şükran Günü'nü, önmüzdeki yaz? diye düşünmeden gelecekte bahsedemiyordu. Böylece sözsüz bir anlaşma yapmış, geceleri tek sesin televizyondan gelmesine izin vermişlerdi. Claire buna minnettardı; bu sayede rol yapmaya gerek duymadan saatlerce sessizliğini bozmadan oturabiliyordu.

Nihayet ışın tedavisi de bitmişti.

Ertesi sabah Claire erkenden uyandı. Giyinip duş almış, Sound Koyu'na bakan terasta kahvesini içmişti. O saatte birçok kişinin uyanık olmasına, geleceğinin belirleneceği böyle bir günde sıradan yaşamlarını sürdürdüklerine şaşırmıştı.

Meg, terasa çıkarak, "Bugün büyük gün," dedi.

Claire gülümsemeye çalıştı. "Evet."

"İyi misin?"

Tanrım, bu sorudan ne kadar nefret ediyordu. "Harika."

Meg yanına gelerek, "Dün gece uyudun mu?" diye sordu.

"Hayır, sen?"

"Hayır." Meg kolunu kardeşinin omzuna atıp onu sıkıca sardı.

Claire moral verici bir konuşma bekleyip gerildiyse de ablası hiçbir şey söylemedi.

Arkalarındaki cam kapı açıldı. "Günaydın kızlar." Bobby, Claire'in arkasından kollarını ona doladı ve ensesine bir öpücük kondurdu.

Hiç konuşmadan bir süre orada durdular ve birlikte içeri girdiler.

Çok geçmeden İsveç Hastanesi'ne gelmişlerdi. Nükleer tıp bölümünün bekleme salonuna girdiklerinde, Claire şapkalı ve şallı diğer hastaları gördü. Hüzünlü bir anlayışla bakiştılar. Hepsi asla dâhil olmak istemeyeceğini bir grubun üyesiydi. Claire şimdi kafasına şalı takmak için o kadar uğraşmasına gerek olmadığını düşündü. Aslında kel olmak, sınıksız sarılmak istediğı bir cesaretin göstergesiydi.

Tüm sorulara yanıt bulacakları bugünde çok fazla beklemleri gerekmeyecekti. Meghann kayıt yaptınp doğruca MRG bölümüne gitti. Birkaç dakika içinde Claire gürültülü makinenin içine yerleşmişti.

İşi bittiğinde Claire bekleme salonuna dönüp hemen ona sarılan Meghann'la Bobby'nin arasına oturdu. El ele tutuşmuşlardı.

Nihayet onu çağırdılar.

Claire ayağı fırladı.

Bobby ayakta durabilmesine yardımcı oldu. "Buradayım bebeğim."

Üçü birlikte uzun koridorları geçtikten sonra nihayet Dr. Sussman'ın odasına girdiler. Kapıdaki tabelada, *Nöroloji Başkanı* yazıyordu. Radyoloji başkanı Dr. McGrail de oradaydı.

Dr. Sussman, "Merhaba Claire, Meghann," dedi. "Ve Bobby."

Meghann hemen yanıt beklercesine, "Evet?" diye sordu.

Dr. McGrail, "Tümör ışın tedavisine yanıt vermiş. Yüzde on iki oranında küçülmüş," diye belirtti.

Meg, "Bu harika," dedi.

Doktorlar baktılar. Ardından Dr. Sussman görüntüleri göstermek için düğmeye basınca Claire'in beyninin gri-siyah resimlerini gördüler. Kitle oradaydı. Doktor sonunda Claire'e döndü. "Bu gerileme sana biraz zaman kazandırır. Ne yazık ki tümörü ameliyat etmemiz hâlâ mümkün değil. Üzgünüm."

Üzgünüm.

Claire deri koltuğa gömüldü. Bacaklarının onu taşıyacağını sanmıyordu.

Meg, "Ama işe yaradı," dedi. "İşe yaradı, değil mi? Belki ışın tedavisine bir süre daha devam edebiliriz. Belki de kemoterapi uygulanabilir. Bazı hastaların beyindeki kan bariyerini..."

Claire, "Yeter," dedi. Aslında bunu kibarca söylemek istemişti, ama sesi çok yüksek çıkmıştı. Nörologa baktı. "Ne kadar zamanım var?"

Dr. Sussman'ın sesi nazikti. "Bu boyuttaki bir tümörde kurtulma oranı ne yazık ki çok iyi sayılmaz. Bazı hastalar bir yıl da yaşayabiliyor. Belki biraz daha uzun..."

"Diğerleri?"

"Altı ya da dokuz ay arası."

Claire alyansına, Büyükanne Myrtle'in altmış yıl boyunca taktığı yüzüğe baktı.

Meghann, Claire'in yanına gidip önünde diz çöktü. "Buna inanmayacağız. Dosyalar..."

Claire yumuşak bir sesle, "Sakın," dedi. Kafasını iki yana sallarken Ali'yi düşünüyordu. Küçük kızının gözlerini, eksik ön dişleriyle gülüşünü gözünde canlandırıp, *benim battaniyemle uyuyabilirsin anneciğim*, diyen sesini duyduğunda yüreği parçalandı. Yanakları

gözyaşlarıyla dolmuştu. Bobby'nin yanında olduğunu, parmaklarıyla onu nasıl okşadığını hissederken onun da ağladığını biliyordu. Claire gözlerini silip doktora baktı. "Şimdi ne olacak?"

Meghann ayağa fırlayıp odanın içinde gezinirken duvarlardaki fotoğraflarla diplomaları inceliyordu. Claire ablasının korktuğu için bu kadar öfkeli olduğunun farkındaydı.

Dr. Sussman bir sandalye çekip Claire'in karşısına oturdu. "Birkaç seçeneğimiz var. Korkarım ki hiçbiri yeterince iyi değil, ama..."

"Bu kim?" Meghann'ın sesi dehşet dolu ve çaresizce çıkmıştı. Duvardan aldığı bir fotoğrafı elinde tutuyordu.

Dr. Sussman kaşlarını çatı. "Tıp fakültesinden bir grup." Tekrar Claire'e döndü.

Meghann fotoğrafı masaya öyle sert çarptı ki çerçevenin camı çatladı. "Şu adam kim?"

Dr. Sussman eğildi. "Joe Wyatt."

"O doktor mu?"

Claire ablasına döndü. "Joe'yu tanıyor musun?"

Meg sertçe, "Sen tanıyor musun?" diye sordu.

Dr. McGrail, "Aslında radyologdur," dedi. "Ülkenin en iyilerindendi. MRC konusunda efsaneydi. Kimsenin göremediği şeyleri, olasılıkları görürdü."

Claire kaşlarını çatı. "Meghann, boş ver gitsin. Artık bir radyoloğa ihtiyacımız yok. Ayrıca inan bana Joe'dan yardım isteyemeyiz. Benim bir mucizeye ihtiyacım var."

Meghann gözünü ayırmadan Dr. McGrail'e baktı. Claire'i dinlemiyordu bile. "En iyilerindendi derken ne demek istediniz?"

"İşi bıraktı. Aslında ortadan kayboldu."

"Neden?"

"Kansını öldürdü."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eve dönüş yolu sonsuza dek sürecekmış gibiydi. Kimse konuşmuyordu. Eve döndüklerinde Bobby, Claire'e nefes aldırma-yacak kadar sıkı sarıldıktan sonra geri çekildi. Boğuk bir sesle, "Duş almalıyım," demişti.

Claire kocasının ihtiyaç duyduğu şeyi anlayarak onu bıraktı. Kendisi de Meghann'ın pahalı duş kabiniinde birkaç damla yaş dökmüştü.

Claire oturma odasına gidip kendini kanepenin üzerine bıraktı. Yorgun ve halsizdi. Kulakları çınlıyor, sağ eli uyuşuyordu, ama bir bulldog köpeğinkine benzer *sakın pes etme* bakışı gözlerinden silinmeyen Meghann'a bunların hiçbirini itiraf edemedi.

Meg sehpayı oturmuş, ona doğru eğilmişti. "Çok çeşitli klinik çalışmalar yapılıyor. Houston'da bir doktor var..."

"Hükümetin aleyhine soruşturma başlattığı doktor mu?"

"Bu onun dolandırıcı olduğunu göstermez. Hastaları..."

Claire sessizlik istediğini söylercesine elini kaldırdı. "Birkaç dakika da olsa gerçekliğe dönebilir miyiz?"

Meghann öyle hüznü bakmıştı ki Claire kendini tutamayıp güldü.

Meg, "Ne oldu?" diye sordu.

"Küçükken seni ve annemi başucuma getirecek bir hastalığa yakalandığımı hayal ederdim. Öleceğim için ağladığını düşünürdüm."

"Lütfen yapma..."

Claire şimdi daha da solgun ve zayıf görünen ablasına baktı. "Ama bunun için ağlamamı istemiyorum."

Meg öyle ani bir şekilde ayağa kalktı ki dizini sehpayla çarpıp küfür etti. "Ben... senin ölümünle ilgili konuşamam. Yapamam." Odadan çıkıp gitmek istiyordu.

Claire boş odaya bakıp, "Ama ben konuşmanı istiyorum," dedi. Gözlerinin arkasındaki şiddetli ağrı tekrar başlamıştı. Gün boyunca zaten ağrının en uç sınırında gezmişti.

Ağrı başlayınca kanepeye sırtını yaslamaya çalıştı. Bu öyle şiddetli bir ağrıydı ki nefesi kesildi ve ağlamaya çalıştı. Başını çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

Kımldayamıyor, nefes alamıyordu. Ablasının adını haykırmaya çalıştı.

Ama radyodan yükselen *Thunder Road* şarkısı incecik sesini yutuyordu.

Alison, diye düşündü.

Sonra birden her şey karardı.

Meghanın kardeşinin yatağının başında durmuş, metal yatak parmaklıkları tutuyordu. "İlaç işe yaradı mı?"

Narin, solgun cildi ve tek tük saçıyla Claire hastane yatağında iyice küçülmüş gibi görünüyordu. Gülümseme çabası içler acısıydı. "Evet. Epilepsi nöbeti. Yeni dünyama hoş geldiniz. Sanırım aynı zamanda kalp krizi de geçirmemiş olmam iyi bir şey. Burada ne kadar kalacağım?"

"Birkaç gün."

"Artık anemi aramalıyız."

Meghann ırkildi. Dudakları isyan edencesine titriyordu. "Olur."

"Babama, Ali'ye ve Kederliler'e de beni görmeye gelebileceklerini söyle. Gina beni her zaman güldürmeyi becerir."

Meghann kardeşinin sesindeki yenilgiyi duymuş, daha da kötüsü kabullerunüş görünüyordu. Ona karşı çıkmak, mücadele etmesini sağlamak istediysede sesi onu terk etmiş gibiydi. Kafasını iki yana salladı.

Claire, Meg'i şaşırtan bir kararlılıkla, "Evet, Meg," dedi. "Şimdi biraz uyuyacağım. Yoruldum."

"İlaçlar yüzünden."

Claire zekice, "Öyle mi dersin?" diye gülümsedi. "İyi geceler. Bu gece Bobby'yle ilgilen, olur mu? Fazla üstüne gitme. Görüldüğü kadar güçlü değil." Sonra gözlerini kapattı.

Meghann ona yaklaştı. Claire'in kolundaki seruma dokunmaya çalışarak kardeşinin elini tuttu. "İyileşeceksin." Bu sözü en az on defa söylemiş, her defasında bir yanıt beklemişse de o yanıt bir kez olsun gelmemişti. Birkaç dakika sonra Bobby sert bir ifadeyle odaya girdi. Gözleri kızarmış ve şişmişti.

Meghann nazikçe, "Uyandı," dedi. "Sonra tekrar uyudu."

"Lanet olsun." Bobby, Claire'in elini avucuna alıp sıktı. "Selam bebeğim. Ben geldim. Kahve almaya gitmiştim yalnızca." Sonra iç geçirip kısık bir sesle, "Pes ediyor," dedi.

"Biliyorum. Herkesi aramamı istedi. Onu görmeye gelmelerini söylemem için... Ali'ye bunu nasıl açıklarız?" Meghann, Bobby'ye bakarken gözyaşları gözlerini açıyordu.

Claire gözlerini açıp kısık bir sesle, "Ben ona söylerim," dedi ve yorgun bir ifadeyle kocasına gülümsedi. Ardından iç geçirip uzanarak, "Bobby," dedi. "Seni seviyorum."

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Meghann orada bir saniye daha kalamazdı. Kardeşi dışarı verdiği her nefesinde vedalaşıyor gibiydi. "Birkaç yeri aramalıyım. Hoşça kalın." Hızla odadan çıktı.

Her şey orada öylece durmaktan, kalbi parçalara ayrılıyormuş gibi hissederken gülümsemeye çalışmaktan çok daha iyi olurdu. Annesini aramak bile daha iyiydi.

Geç olmuştu; nöbetçi doktorlar iş başındaydı ve koridorlar sessizliğe gömülmüştü. Ödemeli arama bölümüne gidip annesinin numarasını çevirdi.

Annesi sarhoş ve gür bir sesle telefonu açtı. "Alo, Frank?"

"Benim anne, Meghann."

"Meggy? Gecenin bu saatinde barlarda gezindiğini sanıyordum."

"Claire hasta."

"Balayındalar."

"O bir ay önceydi anne. Şimdi hastanede."

"Bu da senin şu numaralarından biri olmasın sakın Meggy. Claire yatağından düştüğünde felç geçirdiğini sanıp beni işyerimden aradığın günkü gibi. Acilen eve gelip kızın yalnızca uyuduğunu görmek beni kırk dolarlık bahşişten etmişti."

"O olay olduğunda on bir yaşındaydım."

"Ne fark eder?"

"Beyninde tümör var anne. Işın tedavisi işe yaramadı ve hiçbir doktor onu ameliyat etmeyi göze alamıyor."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "İyileşecek mi?" dedi.

Meghann, "Evet," dedi, çünkü başka bir yanıt aklına gelmiyordu. Sonra usulca, "İyileşemeyebilir de. Onu görmeye gelmelisin," dedi.

"Yarın öğlen saat ikide *Starbase IV* var ve..."

"Yarın burada ol yoksa *People*'ı arar beyninde tümör olan kızını görmeye gelmediğini söylerim."

Annesi uzun bir süre sessiz kalıp, "Ben bu tür durumlarda ne yapacağımı bilemem," dedi.

"Hiçbirimiz bilmiyoruz anne." Meghann hoşça kal bile demeden telefonu kapatıp Sam'i aradı. Telefon bir kez çaldığında Meg'in sinirleri iyice bozulmuştu. Sam'e haberi telefonda veremezdi.

Ahizeyi yerine bırakıp kız kardeşinin odasına döndü.

Bobby yatağın yanı başında durmuş hafifçe horlayan Claire'e şarkı söylüyordu. Bu görüntü Megann'ı aniden durdurdu.

Bobby ona baktı. Gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı. "Gözlerini bir daha açmadı."

"Açacaktır. Sen şarkı söylemeye devam et. Eminim çok hoşuna gidiyordur."

"Evet." Bobby'nin sesi titredi.

Meg daha önce bu kadar acı çeken bir adam görmemişti. Bobby'nin gözlerindeki bakışların kendi bakışlarını yansıttığından emindi. "Sam'e durumu yüz yüze anlatacağım. Bu haberi ona telefonda veremem. Claire uyanırsa..." Meghann kendini tuttu. "Claire uyandığında onu sevdiğimi ve hemen döneceğimi söyle. Sende evin anahtarları var mı?"

"Bu gece burada kalacağım."

"Tamam." Meghann başka bir şey daha söylemek istedi, ama ne söyleyebilirdi ki? Öylece odadan çıktı. Arabasına koştu ve biner binmez gaza basıp kuzeye yöneldi.

Doksan dakika sonra Hayden'a varmıştı. Kasabaya girince yavaşlayıp trafik lambasında durdu.

İşte oradaydı: Gümüş renkli Quonset kulübesi.

Joe Wyatt.

Radyologdu. Belki de ülkenin en iyilerinden biriydi. Şimdi anımsamıştı, o dehşet verici haber kalın bir keder tabakasının altına gömülerek her nasılsa kayıplara karışmıştı.

O, Dr. Joseph Wyatt'tı. Tabii ya. Neden gözüne tanıdık geldiğini şimdi anlamıştı. Gazeteler onun davasını ilk sayfadan vermişti. Meghann ve iş arkadaşları adamın akubetine dair birkaç birasına iddiaya girmişti. Meghann hep onu savunmuş, suçsuz bulunacağına inanmıştı. Davadan sonra ne yaptığınu düşünmek aklına bile gelmemişti.

Ama artık biliyordu. Kaçıp saklanmıştı. Yine de ülkenin en iyi radyologlarından biriydi. *Kimsenin göremediği olasılıkları görürdü.*

Ama ona gelip hasta kardeşi için ağladığında kılını bile kıpırdatmamıştı.

Hem de Claire'i tanıdığı halde.

"Orospu çocuğu." Meghann yan tarafına baktı. Hastanenin verdiği zarf yan koltukta duruyordu.

Direksiyonu sertçe çevirip frene bastı ve kaldırımın kenarına park etti.

Sonra zarfı alıp kulübeye doğru ilerledi.

İçeriden gelen ayak seslerini duyuncaya kadar kapıyı çalıp seslendi.

Joe kapıyı açıp onu görünce tam, "Ne oldu?" diyordu ki Meghann göğsüne öyle sert bir yumruk indirdi. Joe geriye doğru tökezledi.

"Selam Joe. Beni içeriye davet etsene!" Meghann kapıyı arkasından kapattı.

"Gecenin bir yarısı..."

"Aynen öyle Doktor Wyatt."

Joe kanepeye çöküp ona baktı.

"Bana moral vermeye çalıştın. Kollarında ağladım." Sesi titriyordu, yüreğindeki acı onu daha da çılgına çevirmişti. "Ve beni başka birine yönlendirdin. Sen nasıl bir adamsın?"

"Kahramanlık günlerinin geçmişte kaldığını bilen bir adam. Kim olduğumu biliyorsan ne yaptığımı da biliyorsundur."

"Karını öldürdün." Joe irkilse de Meghann devam etti. "Soyadını bilsem anımsardım. Davan Seattle'da büyük yankı yaratmıştı. Ölmek üzere olan karısına ötanazi yapan doktorun yargılanması."

"Ötanazi, kasıtsız cinayet gibi bir şey."

Adamın sesindeki hüznün Meghann'ın öfkesini biraz olsun yatıştırmıştı. O da geçen ay buna benzer bir acı tatmıştı. "Bak Joe. Sıradan bir gün olsa yaptığın şeyi seninle tartıştım. Seni kollarıma alıp anladığımı, içinde biraz olsun merhamet barındıran birinin de aynı şeyi yapacağını söyledim. Aklanmanın sebebi de bu. Şu an yürüdüğün yolla, ülkenin en iyi radyologlarından birini bu noktaya sürükleyen yolculukla ilgili de sorular sorardım. Ama bugün benim için sıradan bir gün değil. Kardeşim ölüyor." Meghann o kelimeyi söylerken duraksamış, gözyaşları gözlerini acıtmıştı. Koca zarfı Joe'nun önündeki sehpayı fırlattı. "Bunlar MRG filmleri. Belki ona yardımın dokunur."

"Lisansım artık geçersiz. Doktorluk yapamam. Üzgünüm."

"Üzgün müsün? Üzgün müsün? İnsanların hayatını kurtarma gücüne sahip olmana rağmen bu rutubetli kulübede ucuz viski içip kendine mi acıyorsun? Seni bencil orospu çocuğu." Meghann ona bakarken canını yakmak isiyordu, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. "Ben seni önemsemiştim."

Joe tekrar, "Üzgünüm," dedi.

"Sana cenaze davetiyesi yollanm." Meghann topuklarının üzerinde dönüp kapıya yöneldi.

"Bunu unuttun."

Meghann durup ona sert bir bakış daha attı. "Hayır, Joe. Ona dokunmak zorundasın. İstersen sen çöpe at. Sonra da aynaya bakmayı ihmal etme."

Sonra gitti. Arabasına kadar yürüyüp ağlamaya başladı.

Meghann karavanın önüne geldiğinde bir süre arabasında oturup kendine çeki düzen vermeye çalıştı. Makyajını düzeltmek için ne zaman aynasına baksa yaşlı gözlerini görüp yeniden ağlamaya başlıyordu.

Orada ne kadar oturduğundan emin değildi, ama bir ara yağmur yağmaya başlamıştı. Damlalar üstü açılır arabasının tepesini dövüyor, ön cama vuruyordu.

Sonunda arabadan inip karavana yürüdü.

Meghann daha kapıyı çalmadan Sam'i karşısında buldu. Kaşlarını çatmış, yaşlı gözlerle bekliyordu. "Orada daha ne kadar oturacaksın diye merak ediyordum."

"Geldiğimi fark ettiğini anlamadım."

Sam gülümsemeye çalıştı. "Hep benden zeki olduğunu düşün-dün zaten."

"Yalnız senden değil Sam. Ben herkesten zeki olduğumu sa-nıyorum." Meghann gülümsemeye çalıştıysa da başarılı olamadı.

"Ne kadar kötü durumda?"

"Kötü." Meghann bunu söylediğinde gözyaşları akmaya baş-ladıysa da gözlerini hemen sildi.

Sam nazikçe, "Gel buraya," dedi ve kollarını iki yana açtı.

Meg çekindi.

"Haydi."

Meghann bir adım atıp Sam'in ona dokunmasına izin verdi. Gözyaşlarını durdurabileceğini sanmıyordu. Sonra Sam de ağladı.

Sonunda geri çekilip birbirlerine baktılar. Meghann ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Ansızın koridordan ayak sesleri duyuldu. Ali üzerinde pembe pijaması, kucagında da Groovy Girl oyuncakıyla koşarak geldi. "Annemi mi görmeye gidiyoruz? İyileşti mi artık?"

Eğilip yeğenini kollarına alan Meg ona sınıksız sarıldı. Boguk bir sesle, "Evet," dedi. "Yarın anneni görmeye gidiyoruz."

Meghann gece boyunca dönüp durdu ve nihayet şafağa doğru uykuya daldı. Gözleri kızarmış, bitkin bir halde tekrar uyandığında saatin 09.30 olduğunu görmüştü. Evini şöyle bir kolaçan etti ve Sam'le Ali'nin hastaneye çoktan gittiklerini anladı. Bobby gece eve dönmemişti. Kendini yataktan kalkmaya zorlayıp duşa girdi. Hastaneye gidip arabasını park ettiğinde saat 10.00 olmuştu.

Bekleme odası çoktan dolmuştu.

Gina pencerenin kenarındaki sandalyeye oturmuş ince bir bataniye örüyor, hemen yanında duran Karen ve Charlotte da iskambil oynuyordu. Bobby pencerenin yanında durmuş dışarıyı izliyordu. Meghann'ın içeri girmesiyle kafasını kaldırdı. Adamın gözlerinden Claire'in berbat bir gece geçirdiği belli oluyordu. Ali de bağdaş kurmuş, resim yapıyordu.

"Meg Teyze!"

Meghann yeğenini kollarına alıp sıkı sıkı sarıldı.

"Büyükbabam annemin yanında. Ben de onu görebilir miyim? Şimdi görebilir miyim?"

Meg, onu ben götüremem, dercesine iç geçirip omuz silken Bobby'ye baktı.

Meg, "Elbette," dedi. Her adımda korkusu biraz daha büyürken Ali'yi kucagına alıp ağır ağır uzun koridorun sonuna taşıdı.

Meghann kapalı kapının önünde durup ısıltılı bir tebessümle içeri girdi.

Sam, Claire'in başucunda duruyor, ağlarken kızının elini tutuyordu.

Ali, Meg'in kollarından kurtulup yere indi. Hemen büyükbabasının yanına koştu ve adam da onu kucağına aldı. "Ne oldu büyükbaba? Gözüne bir şey mi kaçtı? Bir defasında Sammy Chan'in de gözüne bir şey kaçmıştı. Eliot Zane de ona sulugözlü demişti."

Meghann ve Claire bakiştılar.

Claire kollarını açarak, "Bebeğimi bana verin," dedi. Ali annesinin her hareketinde, her dokunuşta irkildiğini fark etmiyordu.

Gözlerini silen Sam gülümsemeye çalıştı. "Ben şu tesisatçıyı arasam iyi olacak. Havuzun filtresinden garip sesler geliyor."

Ali kafasını salladı. "Lanet olası."

Claire gülümsedi. Gözleri yaşla dolmuştu. "Alison Katherine, büyükbabanın küfürlerini tekrarlamaman konusunda seni uyarmıştım."

"Evet." Ali sınıttı.

Sam ve Meg birbirlerine bakarken gün gibi açık bir soru kafalarına takılmıştı. *Böyle bir şeyi Ali'ye kim söyleyebilirdi?*

Meg odadan çıkıp üçünü yalnız bıraktı. Bekleme odasına dönüp dergilerden birini karıştırmaya başlamıştı.

Yaklaşık bir saat sonra koridordaki kargaşa dikkatini çekti ve kafasını kaldırdı.

Annesi gelmişti. Şık ve dökümlü siyah elbisesi, delikli bir sepette taşıdığı köpeğiyle ilerliyor, arkasında kalabalık bir grup onu takip ediyordu. İçlerinden biri de fotoğraf çekiyordu.

Bekleme odasına geldiğinde etrafına bakınmaya başlayan annesi, Meghann'ı görür görmez gözyaşlarına boğuldu. "Kızım nasıl?" Cebinden ipek bir mendil alıp gözyaşlarını sildi.

Bir fotoğraf makinesinin flaşı patladı.

Annesi cesurca gülümsemeye çalıştı. "Bu diğer kızım Meghann Dontess. D-O-N-T-E-S-S. Yirmi dokuz yaşında."

Meghann içinden ona kadar saydı. Sonra sakın bir sesle, "Köpeklerin hastaneye girmesi yasak," dedi.

"Biliyorum. Onu gizlice sokmak zorunda kaldım. Elvis'i bilirsin, o..."

"Elvis de birazdan adaşı gibi bu dünyadan ayrılmış olacak." Annesinin gücünümiş bakışlarına karşın Meghann kalabalığın bir iki adım ötesinde duran adama baktı. Siyah, yakasız tişörtüyle adam tam bir güreşçiye andırıyordu. "Sen, Bay Koruma. Köpeği arabaya götür."

Annesi dramatik, hüznü bir iç geçirişin ardından, "Otele götüreceksin," dedi. "Süitime bırakabilirsiniz."

"Tabii efendim." Adam köpek sepetini alıp gitti.

Böylece orada yalnızca annesi, fotoğrafçı ve elinde bir kayıt cihazı olan fare suratlı zayıf bir adam, yani muhabir kalmıştı.

Meghann adamlara, "Affedersiniz," dedi ve annesini kolundan tuttuğu gibi sessiz bir köşeye çekti. "Ne yapıyorsun? Reklamını mı?"

Annesi dimdik durup burnunu çekti. "Sen aradığında diğer hatta onunla konuşuyordum. Ona ne söyleyebilirdim ki? *Us* dergisinin ölüm döşegindeki kızımı ziyaretimi kapak yapmak istemesi benim hatam değil. Onlar için haber olan benim ne de olsa. Ünlü olmak böyle bir yük de getiriyor ne yazık ki."

Meghann kaşlarını çatı. Şu anda küplere binmesi, annesini kaynar suda haşlaması gerekirdi. Ama annesinin ağır makyajlı gözlerine baktığında onu şaşırtan bir şey gördü.

Yumuşak bir sesle, "Korkuyorsun," dedi. "Kalabalık bir grupla gelmenin sebebi bu. Olayı sıradan bir hale getirmek istiyorsun."

Annesi gözlerini devirdi. "Hiçbir şey beni korkutamaz. Ben yalnızca... yalnızca..."

"Ne?"

Annesi gözlerini kaçırdı ve nihayet, "Claire, o..." diye yanıtladı. "Claire." Sesi boğuktu ve Meghann bir kez olsun annesinin gözlerinde içten bir ifade gördü. "Onu görebilir miyim?"

"O grubu da yanında sürükleyeceksen olmaz."

Annesi kısık sesle, "Benimle içeri gelecek misin peki?" dedi.

Meghann bu söze şaşırdı. Annesini bir tart kalıbı kadar sığ, çivi kadar sert, hayattan ne beklediğini bilen ve ona kestirme yoldan ulaşan, yoluna engel oluyorsa polis şeridinin ya da bir cesedin üzerinden geçebilecek türden bir kadın gibi görürdü. Yoksa yanılıyor muydu? Yoksa annesi hep bu kadar zayıf ve ürkek miydi?

Yoksa bugüne dek rol mü yapmıştı? Korku, Meghann'ın anladığı bir şeydi. Özellikle de vicdan azabından kaynaklanan korku.

"Tabii ki gelirim."

Tekrar dergicilerin yanına gittiler. Annesi onlara böylesine zor bir anda yalnız kalmak istediğini ağlamaklı bir sesle söyleyip röportajın devanı için yolun karşısındaki restoranda bekleyebileceklerini söyledi.

Annesinin yüksek topukları zeminin üzerinde ses çıkarıyordu. Bu sesleri dikkat çekmek için çıkardığı belliydi, ama kimse onu fark etmemişti.

Meghann, Claire'in kapısının önünde durdu. "Hazır mısın?"

Annesi yüzüne bir tebessüm takırıp kafasını salladı ve elbisesinin uzun siyah kollarını sallayarak Auntie Mame* edasıyla odaya girdi. "Claire, tatlım. Annen geldi."

46 Patrick Dennis'in 1955'te yazdığı *Auntie Mame* adlı romanın kahramanı. Roman daha sonra Broadway komedisi olarak sahneye konmuştur. (ç. n.)

Claire gülümsemeye çalıştıysa da yastık yığınlarıyla gri örtülerin arasında bitkin ve inarılmaz derecede solgun görünüyordu. Saçsız katası ona garip, asimetrik bir görüntü vermişti. "Selam anne. Sam ve Ali az önce buradaydı. Kafeteryaya gittiler."

Annesi güçlükle ayakta dururken kollarını aşağı sarkıtmıştı. Meghann'a baktı.

Claire gülmeye çalışarak, "Berbat görüldüğümün farkındayım anne," dedi.

Annesi bu defa ağır ağır ilerledi. "Hiç de öyle değil tatlım. Çok hoşsun." Annesi bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu. "Starbase IV'ten bir sahne geldi aklıma nedense. Bölümün adı Yumruk Darbesi'ydi, hatırladın mı? Bozuk bir uzay yemeği yemiştin ve saçların dökülmüştü." Gülümsedi. "O bölümü Emmy Ödülleri için jüriye yollanmıştım, ama işe yaramamıştı tabii. Fazla politik içerikliydi. Saçsız olmak bir tür özgürlük sunuyor insana."

"Plastik bir kafatasıydı o anne."

"Olsun. Kadının gözlerini ortaya çıkarır. Keşke makyaj malzemelerini getirseydim. Biraz alılla kalem sürerdin belki. Meghanın bunu bana söylemeliydi. Sana güzel bir de hasta elbisesi getireyim. Yakasında küçük bir kürk olabilir. Bir defasında giydiğim bir kıyafet..."

"Anne." Claire öne eğilmeye çalıştı. Bunun için bile büyük çaba harcadığı çok belliydi. "Bir tümör beynimi yiyip bitiriyor."

Annesi titrek bir tebessümle ona bakıyordu. "İyileşeceksin tatlım. Biz Güneyli kadınlar..."

"Lütfen anne. Lütfen."

Annesi sandalyeye çöktü. Sanki bir anda kilo kaybetmiş, küçülmüştü. Sanki dalgalı siyah elbisesi onu yutmuş, geriye defalarca yüzünü gerdirmiş, ağır makyajlı incecik bir kadın kalmıştı. "Benden ne istediğini bilmiyorum."

Meghann yirmi yıldır ilk defa annesinin gerçek sesini duymuştu. Canlı Güneyli aksanı yerine Orta Batı'nın tekdüze aksanıyla konuşmuştu şimdi.

Claire, "Ah, anne," dedi. "Tabii ki bilmezsin. Sen hiç çocuk istemedin ki. Hep seyircilerin olsun istedin. Üzgünüm. Nazik olmayacak kadar yorgunum. Seni sevdiğimi bilmeni istedim anne. Bunu hep istedim. Sen yüzünü çevirdiğinde bile."

Yüzünü çevirdiğinde.

Annesi de bunu hep böyle ifade ederdi. *Bir gün durmuş çocuklarıyla ilgilenirken bir an yüzümü çevirdim ve ikisi de gitmişti.*

Annesinin durumu düzeltmeye çalışmaktansa Claire'in devam etmesine izin vermesi daha kolay tabii, diye düşündü Meghann.

Annesi, "Sam iyi bir adamdı," dedi ve sesi öyle kısıktı ki onu duymakta zorlanmışlardı. "Tanıdığım en iyi adamdı."

Claire, "Evet, öyleydi," diye ona katıldı.

Annesi elini salladı. "Ama beni bilirsiniz. Geçmiş deşecek değilim." Güneyli aksanı geri gelmişti. "Yoluma devam ediyorum yalnızca. Hep böyle yaptım."

Annelerini kaybetmişlerdi; Claire'in hastalığıyla açılan bütün kapılar tekrar kapanmıştı. Annesi toparlanıp ayağa kalktı. "Seni yormak istemiyorum. Nordstrom'a gidip sana birkaç makyaj malzemesi alacağım. Bir arkadaşımın birlikte fotoğrafımızı çekmesinin sakıncası var mı senin için?"

Meghann, "Anne..." diye onu uyardı.

Claire yastıklarına gömülerek, "Olmaz anne," dedi. "Meghann, lütfen Bobby ile Ali'yi buraya yollar mısın? Biraz uyumadan önce onları öpmek istiyorum."

Annesi eğilip Claire'in alına bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı. Meghann da peşinden çıktı. Annesi koridorda bekliyordu.

"Gerçekten makyaj mı dedin sen anne?"

"Ölüm döşeğinde olması umurumda değil. Kendini bırakmasına gerek yok." Annesi soğukkanlılığını kaybetmişti.

Meghan'ın ona iyice yaklaştı.

"Sakın bana dokunmaya kalkışma Meggy. Hiç kaldıramam." Arkasından sürünen eteği ve döşemeyi inleyen topuklu ayakkabılarıyla dönüp oradan uzaklaştı.

Yanından geçtiği insanlar içinde ona dönüp bakmayan bir kişi bile yoktu.

Claire gittikçe zayıflıyordu. Hastanedeki ikinci gününde uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Arkadaşları ve yakınları onu artık yormaya başlamıştı. Hepsi birden sürekli yanında duruyorlardı. Kederliler, neşe ve kahkahalar eşliğinde çiçekler ve Claire'in sevdiği filmlerle birlikte küçük hastane odasına doluşuyordu. Konuşuyor, espriler yapıyor, eski günleri anıyorlardı. Claire'in korkularla dolu ve buzla kaplı sert topraklarına ayak basma cesaretini yalnızca Gina gösterebilmişti.

Diğerleri kafeteryaya gittiğinde, "Her zaman Ali'nin yanında olacağımı biliyorsun," dedi.

Claire arkadaşını hiç bu kadar sevmemişti. Savaşa gönderilmek bile bu kadar cesaret gerektirmezdi. Yalnızca, "Teşekkürler," diyebilirdi ve sonra yumuşak bir sesle, "Henüz ona söyleyemedim," dedi.

"Nasıl söyleyebilirsin ki?"

Gina'nın bakışları onunkilerle birleşti ve yavaş yavaş gözyaşlarıyla doldu. İkisi de bir kadının beş yaşındaki kızıyla nasıl vedalaşabileceğini düşünüyordu. Uzun bir aradan sonra Gina gülümsedi. "Evet. Saçın konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Kesmeyi düşünüyorum. Belki de geriye ne kaldıysa platin sarısına boyanım."

"Çok hoş. Hepimiz yanında yaşlı ev kadınları gibi kalacağız."

Claire kendini tutamarak, "O benim için bir hayal artık," dedi. "Yaşlı bir ev kadını olamayacağım."

Arkadaşlarını görmek Claire'i mutlu etse de evlerine gittiklerinde seviniyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde sessiz bir karanlık çöktüğünde ilaçlara yenik düşüp uykuya dalmıştı.

Bir ara irkilerek uyandı.

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki sanki birkaç atım eksik atmıştı. Ne nefes alabiliyor ne de doğrulabiliyordu. Bir sorun vardı.

"Claire iyi misin?" Bobby'ydi bu; yatağının yanında oturuyordu. Belli ki o da uyuyordu. Gözlerini ovuşturup ayağa kalktı ve Claire'in başucuna geldi. Bir an için PacMan kılığındaki tümörün beyninin sağlam yerlerini yiyip onu çıldırtmaya çalıştığını düşündü. Bobby yatağa iyice yanaştığında Claire anahtarların şıkırtısını duydu.

İyice ağırlaşmış kollarını kaldırmaya çabalayarak, "Bobby," diye fısıldadı.

"Buradayım bebeğim."

Çok büyük, acı dolu bir çabayla uzanıp kocasının ıslak yanağına dokundu. "Seni seviyorum Robert Jackson Austin. Ali'den sonra bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Gel, yanıma uzan."

Bobby tüm o makinelere, serumlara, tüplere ve kordonlara baktı. "Anı bebeğim..." Bobby eğilip karısını öptü.

Kocasının dudaklarının tatlı dokunuşu ona kendini iyi hissettirmişti. Gözlerini kapatıp yastıklara gömüldü. "Ali," diye mırıldandı.

"Bebeğimi istiyorum..."

Sağ gözünün arkasına şiddetli bir ağrı saplanmıştı.

Ve yatağının yanındaki alarm çalmaya başladı.

Acı yok. Sancı da. Kafasında kupkuru ve kaşıntılı bir deri parçası ve upuzun, güzel saçları var.

Doğruluyor. Onu makinelere bağlayan hortumlar da yok. İyileştğini haykırmak istiyor, ama odasında insanlar var. Hepsi de beyaz önlüklü bir sürü kişi. Hepsi birden başına üşüşmüş, hep bir ağızdan konuştukları için ne dediklerini anlamıyor.

Kendini yukarıdan, havada bir yerden izlediğini fark edip doktorların vücudu üzerinde çalıştıklarını görüyor. Hasta önlüğünün önünü açmış, göğsüne bir şey yapıyorlar.

"Açık!" diye haykırıyordu biri.

Acının olmadığı bu yerde olmak büyük bir rahatlık...

"Açık."

Sonra kızını, son bir defa dokunamadığı biricik yavrusunu düşünüyor.

Annesinin gittiğini söyleyecekleri bebeğini hayal ediyor...

* * *

Doktor geri çekildi. "Gitti."

Meghann çılgık çığlığa yatağa koştu. "Sakın bırakma Claire. Geri dön. Lanet olsun, geri dön."

Arkasından onu çekmeye çalışan kişiye dirsek attı. "Sana söylüyorum Claire. Geri dön. Alison bekleme salonunda. Onu böylece bırakıp gidemezsin. Onunla vedalaşmadın bile. Bunu hak ediyor, lanet olsun. Geri dön!" Meghann, Claire'i omuzlarından kavrayıp şiddetle sarstı. "Sakın Alison'a ve bana böyle bir şey yapayım deme."

Biri, "Kalbi atıyor," diye haykırdı.

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

Meghann'ı geri ittiklerinde kadın odanın bir köşesine çekilip kardeşini tutmalarını izledi.

Sonunda doktorlar müdahale çantasıyla birlikte odadan çıktılar. Makinelerin uğultusu ve bip sesleri dışında oda sessizdi.

Meghann, Claire'in yükselip alçalan göğsüne baktı. Bir süre sonra kardeşinin nefesinin düzene girdiğini fark etti.

"Seni duydum, biliyor musun?"

Claire'in sesini duyan Meghann duvardan uzaklaşıp ona yaklaştı.

Claire'in saçının büyük bölümü dökülmüştü ve bembeyaz yüzüyle gülümsüyordu. "Tanrım, öldüm, ama hâlâ bana bağırıyor diye düşündüm."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Joe o lanet olası zarfı en az on defa atmayı denedi. Ne var ki ona dokunamıyordu.

Korkak.

O kelimeyi öyle net duymuştu ki kafasını kaldırıp baktı. Ev boştu. Şöminenin üzerinden ona bakan Diana'yı gördü.

Ona dönmesini, yatağının kenarına oturup eskisi gibi kulağına, *kalbimi kırdın Joey*, demesini dileyerek gözlerini kapattı.

Ama karısı ona o kadar uzun zamandır görünmemişti ki Joe halüsinasyonların ona ne hissettirdiğini bile unutmuştu. Zaten ona ne söyleyeceğini öğrenmesi için görüntüsüne ihtiyacı yoktu.

Diana olsa ondan utanırdı; tıpkı Joe'nun da kendinden utanç duyması gibi. Bir zamanlar insanlara yardım edeceğine dair yemin ettiğini Diana ona hatırlatırdı.

Üstelik bu herhangi biri de değildi. Claire Cavanaugh; Diana'nın hastalığında saatlerce başında bekleyip onunla kelime oyunu oynayan, dizi izleyen kadın. Joe özellikle bir geceyi çok iyi hatırlıyordu. Ölüm döşegindeki karısının yanında geçirdiği gecelerin yorgunluğuyla bütün gün çalıştıktan sonra yine Diana'nın hastane odasının yolunu tutmuştu. Kapıyı açtığında karşısında iç çamaşırlarıyla kalana kadar bütün kıyafetlerini çıkarıp dans eden Claire'i bulmuştu. Haftalardır

gölümsemeyen Diana öyle içten kakhahalar atıyordu ki gözlerinden yaş gelmişti.

Claire, Joe ne yaptıklarını sorduğunda, *asla söylemem, diye yanutlamıştı. Ne yaptığınızı sana asla söyleyemeyiz.*

Diana da, *bir kadının en sevdiği kişiden bile sakladığı şeyler olmalıdır,* demişti.

Şimdi çaresizlik kokan ve yazın ortasında bile bulutların kapkarlık görüldüğü bir odada aynı şekilde yatakta yatan kişi Claire'di.

Muhtemelen onun için yapabileceği bir şey yoktu, ama denemezse bu vicdan azabıyla nasıl yaşardı? Belki de Tanrı bu yolla ona eski korkularına tutunarak hayata yeniden başlayamayacağını göstermek istiyordu.

Şimdi Diana yanında olsa böyle bir fırsatın bundan daha açık bir şekilde gelemeyeceğini söylerdi. Hiçlikten kaçmak ayrı bir şey, üzerinde arkadaşının adının yazılı olduğu filmlere sırtını dönmek apayn bir şeydi.

Onu öldürüyorsun ve bu defa ötanazi gibi sevimli bir kılıf da bulamayacaksın.

Derin bir nefes alıp elinin titrediğini ve bir içki için yarıp tutuştuğunu görmezden gelerek dosyaya uzandı.

Filmieri alıp lavabonun üzerindeki pencereden yoğun güneş ışınlarının yansıdığı mutfığa gitti.

İlk filmi, ardından diğerlerini inceledi. Adrenalin kalp atışlarını hızlandırmıştı.

Herkesin bu tümöre neden ameliyat edilemez teşhisi koyduğunu anlamıştı. Bu ameliyatın yapılması eşi benzeri görülmemiş bir beceri gerektiriyordu. Beyin cerrahının sihirli elleri ve bu ellere eşdeğer bir egosu olmalıydı. Başarısızlıktan korkmayan bir ego gerekiydi.

Ama dikkatlice kazınırsa belki bir şans olabilirdi. O ince gölge-
nin tümör değil de tümörle mücadele eden bir doku olma ihtimali
de vardı.

Şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu.

Uzun ve sıcak bir duş alıp daha güzel kıyafetleri olmasını
dilemekle beraber durumunu kabullenip yakın zaman önce aldığı
mavi gömleğiyle yeni kot pantolonunu giydi. Sonra filmleri zarfın
içine koyup Smitty'nin evine gitti. Helga mutfakta öğle yemeği ha-
zırlıyordu. Smitty de oturma odasında *Yargıç Judy* dizisini izliyordu.
Joe'nun kapıyı çalmasıyla kafasını kaldırdı. "Selam Joe."

"Bunun yerinde bir istek olmayacağını biliyorum, ama kamyo-
netini alabilir miyim? Seattle'a gitmeliyim. Bir gece orada kalmam
gerekıyor."

Smitty cebinden anahtarlarını çıkarıp ona uzattı.

"Teşekkürler." Joe 73 model köhne Ford pikabın yanına gidip
araca bindi. Kapı arkasından tak diye kapandı.

Gösterge paneline baktı. Sürücü koltuğuna oturmamalı yıllar
olmuştu. Motoru çalıştırıp gaza bastı.

İki saat sonra Madison and Broadway Otel'i'nin önüne park
edip eski hayatının lobisine doğru ilerledi.

Elmer Nordstrom'un resmi hâlâ oradaydı ve ailenin soyadını
taşıyan gösterişli binaya hükmediyordu.

Joe asansöre doğru yürürken kafasını eğdi. Kalbi küt küt
atarken kimseyle göz temasında bulunmamaya çalışarak YUKARI
düğmesine bastı.

Kapılar açıldığında asansöre bindi. Beyaz önlüklü iki kişi ya-
nında duruyordu. Laboratuvar sonuçlarıyla ilgili konuşuyorlardı ve
bu binayla İsveç Hastanesi'ni birbirine bağlayan geçidin bulunduğu
üçüncü katta indiler.

Joe başı dimdik yukarıda, gururla bu binanın içinde gezindiği günleri anımsamadan edemedi; dünyada belli bir yer edindiğine inanan bir adamdı o zamanlar.

On dördüncü katta kapılar açıldı.

Orada biraz uzun kalıp koridordaki cam kapıların üzerindeki yaldızlı siyah harflere baktı.

Seattle Nükleer Tıp Uzmanları. Burası önceden Joe'nun çalıştığı yerdi. Altında yedi veya sekiz doktorun isimleri yazıyordu. Ama artık aralarında Joe'nun adı yoktu.

Tabii ki olmayacaktı.

Son anda kapılar kapanırken asansörden inip koridorda yürüdü. Ofisin bekleme salonunda birkaç hasta vardı. Neyse ki hiçbirini tanııyordu. Resepsiyon masasında iki kadın oturuyordu ve ikisi de yeniydi.

Joe doğruca Li'nin odasına girmeyi düşündü, ama o cesareti kendinde bulamadı. Onun yerine kayıt masasına gitti.

Yaka kartundan isminin Imogen olduğunu öğrendiği kadın ona baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Dr. Li Chin'i görmek istiyorum."

"İsminiz?"

"Ona şehir dışından bir doktorun acil bir durum için kendisiyle görüşmek istediğini söyleyin. Onu görmek için uzun bir yoldan geldim."

Onu baştan aşağı süzen Imogene'in, Joe'nun ucuz kıyafetlerini ve eski moda saç kesimini fark etmemesi mümkün değildi. Kaşlarını çatarak Li'nin dahili numarasını çaldırıp mesajı ona iletti ve bir dakika sonra telefonu kapattı. "On beş dakika sonra sizi görebilir. Lütfen oturun."

Joe bekleme odasındaki sandalyelerden birine oturduğunda döşemelerin kumaşını ve rengini Diana'nın seçtiğini hatırladı. Bunları seçmek için eve bir sürü örnek getiriyordu.

Her şeyin güzel olmasını istiyorum, demişti Diana, Joe ona takıldığında. İşin bu dünyada benden çok sevdiğin tek şey.

Joe o anıya gülümseyebilmeyi çok isterdi.

"Doktor? Doktor?"

Joe irkilerek kafasını kaldırdı. Uzun zamandır kendisine bu şekilde hitap edildiğini duymamıştı. "Efendim?" Ayaga kalktı.

"Dr. Chinn sizinle görüşecek. Koridorun sonundan sağa..."

"Odasını biliyorum." Joe kapının önüne geldiğinde biraz duraksayıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Terliyordu ve avuçları ıslaktı. Parmak izleri zarfın üzerine geçmiş olmalıydı.

"Doktor? İyi misiniz?"

Joe nefesini dışarı verip kapıyı açtı.

İçerideki koridorlar ve odalar tanıdık yüzlerle doluydu. Hemşireler, asistanlar, radyoloji teknisyenleri...

Başını dik tutmaya çalıştı.

Tanıdığı insanlar birer birer ona bakıp kim olduğunu anlayınca bakışlarını kaçırıyorlardı. Birkaç garip bir şekilde gülümseyip el salladıysa da kimse onunla konuşmadı. Yaşayanların arasında yürüyen bir hayaletti sanki. Kimse onu gördüğünü itiraf edemiyordu.

Bazı bakışlar açıkça suçlayıcıydı; anımsadığı, kaçıp gitmesinin en büyük sebeplerinden olan bir bakıştı bu. Aniden ortaya çıkmasına şaşırان kimileri de baktıklarını Joe'nun fark etmesinden utanmışlardı. Kansını öldürme suçundan yargılanmış ve üç yıl boyunca ortalıktan kaybolmuş, bir zamanlar hayranlık duyduğunuz bir adama ne diyebilirdiniz ki?

Mamografi çekirtmeyi bekleyen bir grup hastane önlüklü kadının yanından geçip ikinci bekleme odasına geldi ve oradan da daha sessiz bir başka koridora çıktı. Koridorun sonundaki kapalı kapıya ulaştı. Derin bir nefes çekip kapıyı açtı.

Tarudık bir ses, "Gel," dedi.

Joe bir zamanlar kendisine ait olan büyük odaya girdi. Geniş, yerden tavana kadar uzanan camlar Seattle'ın yüksek binalarına bakıyordu.

Li Chinn masasında bir şeyler okuyordu. Joe'nun içeri girmesiyle kafasını kaldırdı. Normalde duygularını ele vermeyen yüzü komik bir şaşkınlık ifadesine büründü. Oturduğu yerden kalkarak, "İnanamıyorum," dedi.

"Selam Li."

Li ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmez bir halde bakıyordu. "Uzun zaman oldu Joe."

"Üç yıl."

"Neredeydin?"

"Önemi var mı? Sana uğrayıp gideceğimi söylemek istemiştim. Ama..." Joe sesinin ne kadar acınası çıktığını fark ederek iç geçirdi "...Cesaret edemedim."

"Bir yıl boyunca adını kapıdan sökmedim."

"Affedersin Li. Mesleki açıdan da sıkıntı olmuştur."

Li başını salladı; bu defa kara gözlerinde hüznün vardı. "Evet."

"Görmeni istediğim bir film var." Li onaylayınca Joe filmi görüntüleme ekranına yerleştirdi.

Li yaklaşıp filmi inceledi. Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. "Benim görmediğim bir şey mi görüyorsun?"

Joe gösterdi. "Şurası."

Li kollarını çatıp kollarını birleştirdi "Birçok cerrah böyle bir işe girişmez. Çok riskli."

"Ameliyat olmazsa ölecek."

"Ameliyat yüzünden de ölebilir."

"Sence denemeye değer mi?"

Li kollarını daha derin çatarak Joe'ya baktı. "Eski Joe Wyatt asla başkalarının fikirlerini almazdı."

Joe basitçe, "Her şey değişebiliyor," dedi.

"Bunu yapabilecek bir cerrah tanıyor musun? Kim yapabilir?"

"UCLA'dan Stu Weissman."

"şu kovboy çocuk. Evet, olabilir."

"Benim diplomam artık geçersiz olduğu için filmi Stu'ya sen yollar mısın? Ben onu ararım."

Li görüntüleme ekranının ışığını kapattı. "Yetki belgeni yenilemen çok kolay, biliyorsun."

"Evet." Joe bir süre öylece durdu. Aralarındaki sessizlik git gide büyüyordu. "şey, gidip Stu'yu arasam iyi olacak." Joe gitmeye yeltendi.

"Bekle."

Joe döndü.

"Çalışanlardan seninle konuşan oldu mu?"

"Hayır. Bir caniye ne söyleyebilirler ki?"

Li ona yaklaştı. "Birkaç kişi sana inandı, evet. Çoğunluğumuz... ne söyleyeceğimizi bilemedik. Ama birçoğumuz da aynı şeyi yapmak istedik. Diana korkunç bir acı çekiyordu, herkes bunu biliyordu ve niç ümit yoktu. Senin yerinde olmadığımız için Tanrı'ya şükrettik."

Joe'nun bu söze vereceği bir yanıtı yoktu.

Li usulca, "Sen çok yeteneklisin Joe," dedi. "Onu kaybetmek de bir cinayet olacaktır. Hazır olduğunda -kendini hazır hissedersen-

tekrar beni görmeye gel. Burası eski söylentileri yaşatmak için değil, hayat kurtarmak için var olan bir kurum.”

“Teşekkürler.” Minnettarlığını ifade etmek için yetersiz, gerçekten de çok yetersiz bir kelimeydi bu. Duygusallığının derinliğinden utanan Joe, teşekkür anlamında bir şeyler daha mırıldanıp odadan çıktı.

Alt kata indiğinde lobide bir ankesörlü telefon bulup Stu Weissman'ı aradı.

Stu yüksek sesle, “Joe Wyatt,” dedi. “Nasılsın? Tamamen çekip gittiğini sanıyordum. Başına gelenler çok üzücüydü.”

Joe, nerelerdesin türünden konuşmalarla zaman kaybetmek istemiyordu. Stu buraya geldiğinde buna zaman olacaktı nasıl olsa. O nedenle, “Senin yapmanı istediğim bir ameliyat var. Fakat çok riskli. Yeterince iyi olduğunu düşündüğüm tek cerrah sensin.” Stu bu komplimana kayıtsız kalamazdı.

“Anlat bakalım.”

Joe, Claire'in durumuyla ilgili bildiklerini anlatıp konan teşhisi ve filmde gördüklerini açıkladı.

“Ve bu noktada benim yapabileceğim bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Yalnızca senin yapabileceğin bir şey...”

“Pekâlâ Joe. Sen bu işte bir numarasındır. Filmi bana yolla. Yapılacak bir şey görürsem bir sonraki uçakla gelirim. Ama hastayı risk konusunda uyar. Oraya kadar gelip elim boş dönmek istemem.”

“Merak etme. Teşekkürler Stu.”

Stu, “Sesini duyduğuma sevindim,” dedi ve telefonu kapattı.

Joe ahizeyi yerine koydu. Şimdi tek yapması gereken Claire'le konuşmaktı.

Tekrar asansöre gitti ve iki bina arasındaki geçitten İsveç Hastanesi'ne girdi. Gözlerini yere dikip yürüyordu. Onu tanıyan

birkaç kişi kaşlarını çatı ve birkaçı da arkasından fısıldadı. Joe onları görmezden gelip yoluna devam etti. Onunla konuşma ya da neden döndüğünü sorma cesaretini gösterebilen tek kişi çıkmamıştı. Ta ki yoğun bakım ünitesine varana kadar...

Oradaki biri, "Dr. Wyatt," diye seslendi.

Joe yavaşça döndü. Yoğun bakım ünitesinin başhemşiresi Trish Bey'di bu. Yıllarca birlikte çalışmışlardı. Sonunda Diana'yla da çok yakın arkadaş olmuşlardı. "Selam Trish."

Kadın gülümsedi. "Döndüğüne sevindim. Seni özledik."

Joe'nun kaskatı olmuş omuzları rahatladı. Hatta karşılığında ona gülümsediği bile söylenebilirdi. "Teşekkürler." Bir süre orada durup bakıştıktan sonra Joe ondan ayrılıp Claire'in odasına gitti.

Kapıyı hafifçe çalıp açtı.

Claire yatağında oturur vaziyette uyumuş, kafası bir yana kaymıştı. Yer yer dökülmüş saçlarıyla inanılmaz derecede genç görünüyordu.

Joe ona yaklaşırken Diana'nın hangi dönemde böyle göründüğünü hatırlamaya çalıştı. Sölgün ve narin saçları öyle incelmışti ki çok oynandıktan sonra bir kenara atılmış antika bir oyuncak bebeği andırıyordu.

Claire gözlerini kırıştırtıp ona baktı ve yorgun bir sesle, "Joey," diye mırıldandı. "Eve döndüğünü duydum. Hoş geldin."

Joe bir sandalye çekip Claire'in yatağının yanına oturdu. "Selam Claire"

"Eskiden daha güzeldim, biliyorum."

"Yine güzelsin. Sen hep güzeldin."

"Sen çok yaşa Joe. Di'ye selamını iletirim." Claire gözlerini kapattı. "Affedersin ama çok yorgunum."

"Karımı görmek için o kadar acele etme."

Claire yavaşça gözlerini açtı. Ona odaklanması sanki bir dakikayı bulmuştu. "Hiç ümit yok Joe. Hepiniz biliyorsunuz ve rol yapmanız gerçekten canımı yakıyor. Tamam mı?"

"Ama ben... farklı bakıyorum."

"Sence o beyaz tabaka başka bir şey mi yani?"

"Sana boş yere ümit vermek istemiyorum Claire, ama olabilir."

"Emin misin?"

"Kimse emin olamaz."

"Sana başkasının fikrini sormuyorum. Senin fikrini soruyorum Joey. Pes etmemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ameliyatla kurtulabilirsin. Ama kötü yan etkileri olabilir Claire. Felç, hareketlerde kısıtlanma, beyinde hasar gibi."

Claire buna güldü. "Sen buraya gelmeden önce ne düşünüyordum biliyor musun?"

"Hayır."

"Ali Kat'a annesinin öleceğini nasıl söyleyeceğimi... Ben her tür riski göze alıyorum Joe. Ali'ye veda öpücüğü vermemek için her şeyi göze alırım." Seşi titredi ve Joe o an Claire'in acısının derinliğini kavradı. Cesaretine hayran olmuştu.

"Filmini bir arkadaşşıma yolladım. Benim teşhisimi onaylarsa ameliyatı yapacak."

Claire yumuşak bir sesle, "Teşekkürler Joe," dedi ve gözlerini tekrar kapattı.

Joe onun ne kadar yorulduğunu görebiliyordu. Eğilip Claire'in alına bir öpücük kondurdu. "Hoşça kal Claire."

Tam kapıya gelmişti ki Claire, "Joe?" diye seslendi.

Joe döndü. "Efendim?"

Gözlerini yarım yamalak açmış ona bakıyordu. "Senden böyle bir şey yapmanı istememeliydi."

Joe, "Kim?" diye sordu, ama biliyordu.

"Diana. Ben Bobby'den böyle bir şeyi asla istemezdim. Başına ne gelebileceğini biliyorum çünkü."

Joe'nun bu söze vereceği bir yanıtı yoktu. Gina da hep aynı şeyi söylerdi. Odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. İç geçirerek duvara yaslandı ve gözlerini kapattı.

Senden böyle bir şey yapmanı istememeliydi.

"Joe?"

Joe gözlerini açtı ve sendeleyerek duvardan uzaklaştı. Meghann birkaç metre ötede durmuş ona bakıyordu. Yanakları ve gözleri kızarıp ıslanmıştı.

Joe, kadının gözyaşlarını silmek için içinde inanılmaz bir istek duydu.

Meghann ona doğru yürüdü. "Ona yardım etmenin bir yolunu bulduğunu söyle lütfen."

Joe yanıt vermeye korkuyordu. Ümidin çift uçlu bir kılıca benzediğini herkesten iyi biliyordu. "UCLA'dan bir meslektaşımla görüştüm. Benimle hemfikir olursa ameliyat edecek ama..."

Meghann ileri atılıp ona sarıldı. "Teşekkürler."

"Çok riskli Meg. Ameliyattan sağ çıkamayabilir."

Meghann gözyaşlarını sabırsızca silip geri çekildi. "Biz Sullivan kızları sonuna kadar mücadeleyi sürdürürüz. Teşekkürler Joe. Ve... sana söylediğim sözlerden ötürü özür dilerim. Bazen gerçek bir cadiya dönüyorum."

"Bu uyanı biraz geç yaptın."

Meghann gülümseyip gözlerini tekrar sildi. "Bana karından bahsetmeliydin, biliyorsun."

"Samimi sohbetlerimizden birinde mi?"

"Evet. Onlardan birinde."

"Yatak sohbetine uygun bir konu sayılmazdı. Bir kadınla seviştikten sonra ona nasıl karını öldürdüğünü söyleyebilirsin ki?"

"Onu sen öldürmedin. Kanser öldürdü. Sen onun acılarını dindirdin."

"Ve nefesini."

Meghann gözlerini dikip ona baktı. "Claire benden böyle bir şey istese ben de yapardım. Ben de bu yüzden hapse girerdim. Acı çekmesine izin vermezdim."

"Öyle bir durumda kalmamak için Tanrı'ya dua et." Joe kendi sesinin titrediğini duydu. Eskiden hassasiyetlerini dışa vurmaktan utanırdı, ama bunlar kendine güvendiği, kahraman olduğuna inandığı günlerde kalmıştı.

Meghann aralarındaki garip sessizlikte, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. "Claire için demek istedim..." Bir adım gerileyip aralarındaki mesafeyi korudu.

"Stu Weissman'dan değerlendirmemi onaylaması için haber bekleyeceğiz."

* * *

Joe kendisine seslenildiğini duyduğunda ön kapıdaydı. Hemen durup o yöne döndü.

Gelen Gina'ydı. "Duyduğuma göre abim yine doktorluğa soyunmuş."

"Stu'yu aradım yalnızca."

Gina gülümseyerek ona yaklaştı. "Onun için bir şans oldun Joe."

"Bakalım Stu ne diyecek. Belki de bir şans olurum. Umarım."

Gina, Joe'nun koluna dokundu. "Diana seninle gurur duyardı. Ben de duyuyorum."

"Teşekkürler."

"Gel, bekleme salonunda bizimle birlikte bekle. Yeterince yalnız kaldın. Yeni hayatına başlamanın vakti geldi."

"Önce halletmem gereken bir şey var."

"Ama döneceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Bir saat sonra Joe, Bainbridge Adası'na giden feribottaydı. Feribot Eagle Limanı'na döndüğünde Joe üst güvertenin trabzanlarına tutunmuştu. Küçük güzel koy, bakımlı evler ve marinada kümelenmiş teknelerle ona hoş geldin diyordu âdeta. Buranın hiç değişmemiş olmasına sevinmişti. Hâlâ ağaç sayısı evlerden fazlaydı ve sahil şeridi dar arsalarla ayrılmamıştı.

İşte burası Joe. Çocuklarımızı büyütmek istediğim yer burası.

Joe trabzanları daha sıkı tuttu. O günün üzerinden fazla zaman geçmemiş, belki on yıl bile olmamıştı, ama bir asır geçmiş gibi hissediyordu. O ve Diana çok genç ve umut doluydu. Sonsuza dek birlikte olamayacakları ikisinin de aklına gelmemişti.

İçlerinden birinin yola tek başına devam edeceğini bilmiyorlardı.

Sonra feribotun düdüğü sesi duyuldu.

Joe alt güvertedeki kamyonetine döndü. Feribot iskeleye yanaştığında arabayı çalıştırdı.

Her sokak köşesi ve tabela ona bir şey anımsatıyordu.

O elbise dolabını alırsız, değil mi Joe? Bad Blanche'dakini.⁴⁷

Haydi, bugün şaraphaneye gidelim. Üzümlerin kokusunu almak istiyorum.

Yemeği boş ver Joey. Beni yatağa götür yoksa kendimi kaybedeceğim.

47 Kaliteli mallar satan antika, egzotik mobilya, hediyelik eşya ve aksesuar dükkanı. (ç. n.)

Joe eski evin garaj yoluna girdi. Uzun ağaçlar vardı ve gökyüzüne uzanıp güneşi kesiyorlardı. Sessiz yol gölgeler içindeydi. Evler buradan görünüyordu, yalnızca posta kutuları ve sağa dönen araç yolları vardı.

Sonuncu eve geldiğinde yavaşladı.

Posta kutuları hâlâ oradaydı. Dr. ve Bayan Wyatt. Evin satın alma işlemleri bittiğinde Diana'nın ilk aldığı şeylerden biri bu olmuştu.

Joe uzun ve ağaçlarla kaplı araç yoluna girdi. Ev, onun evi, çakıl taşlı geniş kumsalın yanında, yeşilliklerin içindeydi. Sedir ağacından çatısı ve ışıltılı beyaz süslemeleriyle Cape Cod⁴⁸ tarzı bir evdi burası.

Joe mor salkımların veranda tırabzanlarına, sütunlara ve dış duvarın bir kısmına doğru yayıldığını gördü.

Arabasının güven veren rahatlığından ayrılmış evine doğru yürürken güçlkle nefes alarak yavaşlamıştı.

Dikkatini çeken ilk şey kokuydu. Denizin yosun kokusuyla birleşen güllerin kokusu.

Özellikle bugün için sakladığı anahtarını cüzdanından çıkardı.

Doğrusu haftalarca, hatta aylarca onu tekrar eline alabileceğine inanmamıştı.

Anahtarı deliğe sokup çevirdi.

Joe kapıyı açtı...

Tatlım ben geldim.

...Ve içeri girdi.

Ev tıpkı bıraktığı gibiydi. Mahkemeden masum, daha doğrusu suçsuz bulunmuş bir adam olarak eve dönüp eşyalarını topladığı günü hâlâ anımsıyordu. Aradığı tek kişi Gina'ydı. *Affedersin*, demişti uzun uzun konuşamayacak kadar yorgun bir ifadeyle. *Gitmeliyim.*

48 Eğimli çatısı ve çatı penceresi bulunan iki katlı ev. (ç. n.)

Gina ağlayarak, *evinle ben ilgilenirim*, diye yanıtlamıştı. Bir gün mutlaka geri döneceksin.

Joe, *bilemiyorum*, demişti. Nasıl dönerim ki?

Ama dönmüştü işte. Gina da sözünde durup evle ilgilenmişti. Joe'nun özel bir hesapta tuttuğu parayla faturaları ve vergileri ödemişti. Ne mobilyalarla pencere kenarları toz tutmuş ne de yüksek tavanlardan örümcek ağı sarmıştı.

Bu koltuklar harika, değil mi Joey? Bunlara oturup televizyon izleyebiliriz.

Her bir süs eşyasının ayrı bir hikâyesi vardı. Kör bir adam gibi evin içinde gezinip dokundukça anılar ortaya çıkıyormuşçasına Joe elini her şeyin üzerinde gezdirdi.

Nihayet büyük yatak odasına gelmişti. Bu odayı görmek ona ağır gelmişti. Kendini içeri girmeye zorladı. Her şey yerli yerindeydi. Annesiyle babasından düğün hediyesi olarak aldıkları büyük antika yatak, babası öldüğünde onlara verilen güzel yorgan. Bir zamanlar Diana'nın tarafında aşk romanlarının, kendi tarafındaysa savaş hikâyelerini anlatan kitapların bulunduğu eski komodinler. Diana'nın ilk hastalandığı zamanlar işlediği iğne oyalı yastık bile oradaydı.

Joe yatağa oturup yastığı eline aldığı anda kumaşın üzerindeki küçük kahverengi lekeleri gördü.

İğne oyasının bir terapi yöntemi olduğuna inanmıyorum. O kadar kan kaybediyorum ki sersemliyorum sonunda.

Joe karısının hayalini görebildiği günleri anımsayarak, "Selam Diana," dedi. Yastığı okşayıp ona dokunmanın nasıl bir duygu olduğunu anımsamaya çalışıyordu. "Bugün hastanedeydim. Kendimi iyi hissettim."

Diana'nın buna ne yanıt vereceğini biliyordu. Ama Joe henüz geri dönmeye hazır olup olmadığından emin değildi. Hayatı o kadar değişmiş, öyle küçük parçalara ayrılmıştı ki o parçaların tekrar birleşebileceğinden şüpheliydi.

Eski çalıştığı yerde insanların ona nasıl baktığını unutmamıştı. Onu gördüklerinde, *katiller böyle mi görünüyor?* diye düşünmüşlerdi.

Yastığa bakıp onu okşadı. "Benden böyle bir şey istememeliydin Di. Bu beni... mahvetti."

"Tamam, belki ben de kendimi mahvettim," diye itiraf etti kısık sesle. Burada, o çok değer verdiği topluluğun içinde kalmalıydı. Joe'nun hatası kaşmasıydı.

Artık gizlenip kaçmaktan vazgeçme vakti gelmişti. Onu olumsuzca eleştiren insanların karşısına geçip, *artık yeter*, diyecekti.

Hayatını geri alacaktı.

Yavaşça ayağa kalkıp dolabın panjurlu kapağını açtı.

Diana'nun kıyafetleri dolabın üçte ikisini kaplıyordu.

Üç yıl önce onları kolilere koyup birine vermek istemişti. Fakat pembe kaşmir kazağını katlaması bile yapamayacağını anlamasına yetmişti.

Joe, Diana'nın en sevdiği bej rengi, balıkçı yaka angora kazağa uzandı ve beyaz plastik askısından çıkardığı kazağı yüzüne bastırdı. Ondan kalan belli belirsiz koku burun deliklerini doldurdu. Gözyaşları gözlerini açıyordu. "Hoşça kal Diana," diye fısıldadı.

Sonra bir kutu bulmaya gitti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Stu Weissman, Claire'i aradı. Kısa ve öz konuşmuştu. Claire öyle dermansız, kafası öyle karışık ki onu anlaması birkaç saniye sürdü.

Sonunda doğrularak, "Bir dakika," dedi. "Ameliyatı yapacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet. Ama çok zorlu bir süreç olacağını bilmelisin. İstemediğimiz sonuçlar doğurabilir. Felç olabilirsin, beyninde hasar veya daha kötüsü olabilir."

"En kötü sonuçla karşılaşabiliriz yani."

Doktor bu açıklamaya güldü. "Evet."

"Ben şansımı deneyeceğim."

"O halde ben de deneyeceğim. Bu gece orada olacağım. Ameliyatı yarın sabah sekize göre ayarladım." Sesi yumuşamıştı. "Olumsuz konuşmak istemiyorum Claire. Bugün kendini hazırlamaya çalışsan iyi olur. Ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Anlıyorum. Teşekkürler Dr. Weissman."

Claire o gün arkadaşlarıyla vedalaştı. Her birinin bunu hak ettiğini düşünerek hepsiyle ayrı ayrı görüşmüştü.

Karen'a, ilerleyen yıllarda Willie yüzünden saçlarının erkenden ağaracağına dair şakalar yapıp üçüncü evliliğini yürütmek için elinden geleni yapmasını tembihledi. Charlotte'a, *bebek konusunda sakın pes etme; onlar bizim bu dünyada bıraktığımız izler. Baktın olmuyor, evlatlık edin ve onu bağrına bas*, dedi. En zoruydu Gina'yla konuşmaktı. Hemen hemen bir saat birlikte kalmışlar, Claire arada bir uykuya dalıp uyanmış, Gina da baş ucunda ağlamamak için kendini zor tutmuştu.

Claire sonunda, *ailemle ilgilen*, dedi. Gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu.

Gina da, *onlarla sen kendin ilgileneceksin*, diye yanıt vermişti. Espri yapmaya çalışıyor, fakat başaramıyordu. Sonra da yumuşak bir sesle, *ilgileneceğimi biliyorsun*, demişti.

Hepsi de söylenmemiş çok sözün kaldığı acı dolu aynılıklardı. Herkes Claire yarın gece de aralarında olacak, her zamanki gibi kahkahalar atıp öfkelenenecekmiş gibi davranıyordu. Arkadaşlarını bu inançla baş başa bırakmış, kendisi de öyle düşünmeye çalışmıştı. Fakat ümit, üzerine tam oturmayan, ödünç alınmış bir kazak gibi geliyordu ona.

İliklerine kadar yorgun olduğunu hissediyordu, ama en çok da korkuyordu. Dr. Weissman iyimser olma konusunda temkinli, riskler konusunda açık sözlü davranmıştı. *İstemediğimiz sonuçlar doğurabilir*, demişti. Korku duymanın en kötü tarafı da kendini yalnız hissetmesine sebep olmasıydı. Bunu paylaşabileceği kimse yoktu.

O uzun ve yorucu gün boyunca zaman zaman çoktan ölmüş olmayı, bu dünyadan beklenmedik bir biçimde gitmiş olmayı diledi. Sevdiği herkes bekleme salonunda onun için dua ederken gizlice yok olması mümkün değildi ve henüz gerçekleştirmediği vedalaşmalar fazlasıyla tahrip ediciydi. Bobby ve Sam ona sarılıp ağlayacaktı; buna hazırlıklı olmalıydı. Meg de öfkeli ve kaba olacaktı.

Tabii bir de Ali vardı. Claire *bunun* üstesinden nasıl gelecekti?

Hastanenin ikinci katında mezhep farkı gözetmeyen küçük bir şapel vardı.

Meghann şapelin ön kapısında duruyordu. Huzur bulmak için kiliseye gitmeyi yıllar olmuştı; hatta belki de on yıllar.

• Yavaşça içeri girip kapıyı arkasından hafifçe kapattı. Adımları hardal rengi halının üzerinde sessiz ve düzenli bir şekilde ilerliyordu. Orta sıraya geçip diz çöktü. Dizlerini koyabileceği yumuşak bir yastık olmasa da bunu yapmak istemişti. Bir mucize için yalvarırken diz çökmek daha doğru görünüyordu.

Ellerini birleştirip başını eğdi. Kendini tanıtırcasına, "Ben Meghann Dontess," dedi. "Eminim beni unutmamışsundur. Seninle... sanırım dokuzuncu sınıftan beri konuşmadım. Claire'in bale dersine yetecek parayı bulabilmek için yalvarmıştım. Annem yine işten atılmış, yine taşınmak zorunda kalmıştık. Bize... yardım edemeyeceğine inanmıştım artık." Üst kattaki hastane yatağında solgun ve yorgun bir halde yatan Claire'i ve ameliyatın doğurabileceği riskleri düşündü. "O iyi insanlardan biri Tanrım. Lütfen, onu koru. Ali'nin annesiz büyümesine izin verme."

Meghann gözlerini sımsıkı kapattı. Yanaklarına akan gözyaşları ellerine damlıyordu. Bir şeyler daha söylemek, onunla anlaşma yapmanın bir yolunu bulmak istiyordu, ama çaresizliğinden başka sunabileceği bir şeyi yoktu.

Arkasındaki kapı açılıp kapandı. Biri koridorda yürüyordu.

Meghann gözlerini silip sıraya oturdu.

"Meg?"

Meghann şaşkın bir ifadeyle kafasını kaldırdığında, yenilgiyi kabul etmiş iri yarı bedeni ve kızarmış sulu gözleriyle Sam yanında duruyordu. "Kız arkadaşlarıyla vedalaşıyor."

"Biliyorum."

"Her birinin odadan çıkışını izlemeye dayanamadım. Kapıyı kapattıkları anda yüzlerindeki tebessüm silinip gözyaşları akıyor."

Meghann da aynı sebepten ötürü kaçmıştı. "Bu kadar çok arkadaş olduğu için çok şanslı."

"Evet. Sana eşlik edebilir miyim?"

Meghann sağa kayıp yer açınca Sam de yanına oturdu. O kadar yakındı ki Meghann adamın teninin sıcaklığını hissediyordu. Ama birbirlerine ne dokundular ne de konuştular.

Nihayet Sam söze girip, "Beni aradığında otuz yaşındaydım," dedi.

Meghann kaşlarını çatı. "Öyle mi?" Sam ne demesini bekliyordu ki?

"Ne bir kardeşim ne de başka çocuğum vardı."

"Bunu biliyorum Sam. Ne zaman karşına çıksam bunu söylüyorsun."

Sam iç geçirdi. "Eliana'ya çok kızmıştım. Beni kızımın çocukluğuna tanık olmaktan alıkoydu. Yok yere yıllarca yapayalnız yaşamışım...ve Claire'le serin yokluk içinde kaldığınızı düşündükçe... Buna katlanamadım."

"Biliyorum."

Sam yüzünü çevirdi. "Claire zahmetsiz bir çocuktu. O koca, güven dolu gözlerle bana bakıp, *merhaba babacığım*, dediği anda onu çok sevdim. Ama sen..." Sam başını iki yana salladı. "Sen beni çok korkuttun. Sert ve gevezeydin. Claire'e söylediğim her şeyin yanlış

olduđuna inanıyordun. O zamanlar sıradan bir ergen olduđunu fark etmemiřtim. Senin řeye benzediđini dűřündüm..."

"Anneme."

"Evet, çünkü Claire'in canının yanmasını istemedim. Ellie gibi olmadığını anlamam yıllar sürdü. O zaman da geç kalmıştım."

Meghann usulca, "Belki de annem gibiyimdir," dedi.

Sam sertçe, "Hayır," dedi. "Sen Claire'i kâbuslarından kurtardın. İnsanları kurtaracak kadar yürekliyin, sen buna inanmasan da böyle. Ve gençliğimde bunu göremediğim için özür dilerim."

"Son zamanlarda çok şey açığa kavuştu."

"Evet." Sam sıraya sırtını yasladı. "Hepsinin üstesinden nasıl gelirim bilmiyorum."

Meghann'ın vereceği bir yanıt yoktu. Kendisi de aynı sorunla boğuşuyorken ne diyebilirdi ki?

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. Bu defa gelen Bobby'ydi. Berbat bir haldeydi.

"Ali'yi görmek istiyor," diye mırıldandı. "Bunu ben yapamam."

Sam'in sesi titriyordu. "Ah Tanrım."

Meg yavaşca kalkarak, "Ben yaparım," dedi.

Claire yeniden uykuya dalmış olmalıydı. Uyandığında güneş batmış, odaya yumuşak, gümüşi bir renk vermişti.

"Annem uyandı."

Claire o anda kızını gördü. Ali, bir maymunun yavrusu gibi Meghann'a kenetlenmiş, kollarını teyzesinin boynuna, ayaklarını da beline dolamıştı.

Claire iniltili bir sesle kendini toparlayıp yorgun bir tebessümle baktı. Şu anın üstesinden gelebilmesinin tek yolu başka anlar da yaşayacaklarına inanmaktı. Alison için mucizelere inanması gerekiyordu.

"Selam Ali Kat. Kafeteryadaki bütün tarçnlı bisküvileri yemişsin duyduğuma göre."

Alison kıkırdadı. "Yalnızca üç tane yedim anneciğim. Meg Teyze dedi ki bir tane daha yersem kusarmışım."

Claire kollarını açtı. "Buraya gel bebeğim."

Meg eğilip Ali'yi nazikçe kardeşinin güçsüz kollarına uzattı ve Claire kızına sınıksı sarılırken onu hiç bırakamayacakmış gibi hissetti. Gözyaşlarıyla mücadele ediyor, kızının minik, pembe kulağına, "Seni ne kadar çok sevdiğimi sakın unutma," diye fısıldarken incecik bir ipliğe bağlı tebessümüne tutunuyordu.

Ali ona iyice sokularak, "Biliyorum anneciğim," dedi. Uyuyan bir bebek gibi kıvıldamadan uzanmış, yıllardır olmadığı kadar sessizleşmişti. Claire o anda Ali'nin anladığını düşünmüştü, ama kızı ona biraz daha sokulup, "Tannı'ya seni iyileştirirse bir daha hiç Cap'n Crunch istemeyeceğimi söyledim," dediğinde Claire içinde bir şeylerin paramparça olduğunu hissetti. Kızına olabildiğince sıkı sarıldı ve acısı dayanılmaz hale geldiğinde, "Onu eve götür," dedi.

Meghanı hemen uzarup Ali'yi tekrar kollarına aldı.

Ama Ali, Meg'in kollarından kurtulup yatağın yanındaki plastik sandalyeye oturdu. Orada durup sandalyenin üzerinden Claire'e bakıyordu.

Kısık ve boğuk bir sesle, "Ölmeni istemiyorum anneciğim," dedi.

Claire'in ağlayamayacak kadar canı yanmıştı. Bebeğine bakıp gülümsedi. "Biliyorum balkabağım ve seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum. Haydi, şimdi büyükbaban ve Bobby'yle birlikte eve gidin. Duyduğuma göre seni sinemaya götüreceklermiş."

Meghann, Ali'yi tekrar kucağına aldı. Claire onun da ağlamak üzere olduğunu gördü ve ablasına, "Bobby eve gitsin," dedi. "Her gece burada kaldı. Ali'nin bu gece ona ihtiyacı olduğunu söyle."

Meg uzanıp kardeşinin elini tuttu. "Bizim de *sana* ihtiyacımız var."

Claire iç geçirdi. "Şimdi biraz uyumak istiyorum." Sadece bunları söyleyebilmişti.

Saatler sonra Claire irkilerek uyandı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki sersemlemişti. Bir an için nerede olduğunu algılayamadı. Sonra çiçeklerle makineleri gördü. Gözlerini kısarsa duvar saatini görebilirdi. Ay ışığı, kubbeli cama yansıyor. Saat sabahın dördüydü.

Birkaç saat içinde kafatasını açacaklardı.

Korkmaya başladı ve Meg'in köşedeki şu rahatsız koltuklardan birinin üzerine yayılıp uyuduğunu gördü.

Kontrol düğmesine basarak, "Meg," diye fısıldadı ve yatak yukarı doğru kalktı. Mekanizma fazla uğulduyordu, ama Meghann uyanmamıştı.

Claire bu kez daha yüksek sesle, "Meg," dedi.

Meghann hemen doğrulup etrafına bakındı. "Testi mi kaçırdım?"

"Buraya gel."

Meghann gözlerini kırıştırıp elini birbirine girmiş, darmadağın saçlarında gezdirdi. "Vakit geldi mi?"

"Hayır. Daha dört saat var."

Meghann yerinden kalkıp sandalyeyi yatağın yanına çekti. "Uyudun mu?"

"Birazcık. Birinin kafatasını açacağı düşüncesi insanın uykusunu kaçırıyor." Claire pencereden ay ışığına baktı. Aniden içi öyle bir korkuyla doldu ki titremeye başladı. Arkadaşlarıyla ailesinin karşı-

sında taktığı maske yok olmuş, onu savunmasız bir halde bırakmıştı. “Kâbus gördüğümde ne yaptığımı hatırlıyor musun?”

“Yanıma kıvnılırdın.”

“Evet. Karavanın oturma odasındaki o eski kanepede yatarık.” Claire gülümsedi. “Üzerine viski ve sigara dumanı kokusu sinmişti ve ikimize göre fazla dardı. Ama yatağa gelip sen bana sarıldığında hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğine inanırdım.” Meghann’a bakıp nazıkçe örtüsünü açtı.

Meghann biraz tereddüt etse de Claire’in yanına uzanıp onu kendine çekti. Claire’in ne kadar zayıfladığını fark ettiyse de bunu dile getirmedii.

“Önemli olan onca şeyi nasıl unuttuk?”

“Benim aptallığım.”

“Çok vakit kaybettik.”

Meg, “Affedersin,” dedi. “Bunu yıllar önce söylemeliydim.”

Claire, Meg’in eline uzanıp onu sıkıca tuttu. “Senden bir şey isteyeceğim Meg ve saçmalayıp bana engel olmaya kalkma. Bunu ikinci defa isteyemem; her kelime kırk bir cam parçasını yutmak gibi çünkü. Kötü bir şey olursa Ali’nin hayatının bir parçası olmanı istiyorum. Bir anneye ihtiyacı olacak.”

Meg, Claire’in elini öyle güçlü sıkmıştı ki parmaklarındaki kan akışı durdu. Uzun saniyelerin ardından boğuk bir sesle, “Seni her zaman hatırlamasını sağlayacağım,” dedi.

Claire başını salladı, konuşamıyordu.

Daha sonra şafak söküp doktorlar Claire’i götürene kadar birbirlerine sarılıp kendilerini karanlığa bıraktılar.

Meghann pencerenin kenarında durmuş, yolun karşısındaki bej rengi binalara bakıyordu. Claire’i ameliyata aldıkları üç saatten beri Meg-

hann görüş alanındaki bütün pencere ve kapıları saymıştı. Broadway ve James Caddesi'nin köşesinden yirmi üç kişi geçmişti. On altı kişi de küçük bir Starbucks'ın önünde sıraya girmişti.

Biri koluna asılınca Meghann kafasını eğdi. Alison orada durmuş bakıyordu. "Susadım."

Meghann dokunsalar ağlayacak haldeki o ıslıklı, yeşil gözlere baktı. "Tamam, tatlım," dedi ve Ali'yi kucığına aldı. Kızı çok sık-mamaya gayret ederek onu kafeteryaya götürdü.

"Kola istiyorum. Geçen sefer almıştın."

"Henüz saat on bir. Bu saatte meyve suyu içmen daha iyi."

"Annem gibi konuşuyorsun."

Meg güçlüğüle yutkundu. "Annenin küçükken gazoz ve soda sevdiğini biliyor muydun? Ama ben ona portakal suyu içirirdim."

Meghann meyve suyunun parasını ödeyip Alison'ı bekleme salonuna götürdü. Ama küçük kızı kucığından indirmek için eğildiğinde Alison ona sımsıkı kenetlendi.

Meg yeğenine sarılarak, "Ah, Ali," dedi. Annesinin iyileşeceğine dair sözler vermek istiyordu, ama sözler boğazına takılıyordu.

Ali kucığındayken oturup kızın saçını okşadı. Birkaç dakika içinde Alison uykuya dalmıştı.

Salonun karşı tarafında oturan Gina kafasını kaldırıp Ali'yi Meghann'ın kucığında görünce bulmacasına geri döndü. Sam, annesi, Bobby, Karen ve Charlotte iskambil oynuyordu. Joe da bir köşede oturmuş dergi okuyordu. Saatlerdir ne kafasını kaldırmış ne de birine tek bir laf etmişti. Ama zaten hiç kimse pek konuşmuyordu ki. Söylenecek ne vardı?

Öğle vakti ameliyathane hemşiresi gelip ameliyatın birkaç saat daha uzayacağını söyledi.

Başını sallayarak, "Bir şeyler yemelisiniz," dedi. "Açlıktan bayılmanızın Claire'e faydası yok."

Sam ona hak verip ayağa kalktı ve herkese, "Haydi," dedi. "Buradan biraz uzaklaşalım. Öğle yemeği benden."

Meghann, "Ben burada kalırım," dedi. Yemek yemek aklından geçen son şeydi. "Ali'nin uyuması gerek."

Bobby onun omzunu sıktı. "Sana bir şeyler getirmemizi ister misin?"

"Ali için bir sandviç iyi olabilir, fıstık ezmesi ve marmelatlı."

"Getiririz."

Gittiklerinde Meghann sandalyesine yaslanıp başını duvara dayadı. Kollarındaki Ali usulca horluyordu. Meg dün de Claire'e böyle sarılmış, kardeşine her şeyin yoluna gireceğini fısıldamıştı.

"Dört saat oldu neredeyse, lanet olsun. İçeride ne yapıyorlar?"

Meg kafasını kaldırdı. Annesi elinde yakılmamış bir Virginia Slims sigarasıyla öylece duruyordu. Makyajı biraz silinmiş, yer yer dağılmıştı ve bu haliyle o da bitkin görünüyordu. "Onlarla birlikte yemeğe gittin sanmıştım."

"Kafeterya yemeği mi yiyeceğim? Hiç sanmıyorum. Ben otel dairemde erken bir öğle yemeği yerim."

"Otursana anne."

Annesi, Meghann'ın yanındaki plastik sandalyeye çöktü. "Tanrı biliyor ya bugün hayatımın en kötü günü. Bunun da bir anlamı var."

"Beklemek çok zor."

"Gidip Sam'i bulayım. Belki iskambil oynamak ya da ona benzer bir şey yapmak ister."

"Neden onu terk ettin anne?"

"O iyi bir adam," annesinin ağzından çıkan tek sözdü.

Meghann başta bunun bir yarut olmadığını düşündüyse de sonradan anladı.

Annesi, Sam iyi bir adam olduğu için kaçmıştı. Meghann bu tür korkuları anlayabiliyordu.

Annesi, "Söylemem gereken şeyler vardı," diye fısıldadı ve sabırsızca elindeki yanmamış sigarayı gösterdi. "Ama belli bir senaryo olmadan bu tür konularda iyi olduğum söylenemez."

"Hiçbirimiz yeterince iyi konuşmıyoruz."

"İyi ki konuşmuyorsunuz. Zaten konuşmak hiçbir şeyi değiştirmiyor." Annesi aniden ayağa kalktı. "Muhabirlerle konuşmak beni her zaman keyiflendirir. Hoşça kal Meggy. Haberi aldığınızda..." sesi titremiştir, "İyi olduğunu öğrendiğinizde hastanenin karşısında olacağım." Ardından yüzüne Hollywood tarzı bir tebessüm takırıp bekleme odasından çıktı.

Saatler can yakıcı biçimde ardı ardına geçiyordu. Nihayet saat 16.00'da Dr. Weissman bekleme salonuna geldi. Onu ilk gören Meghann'dı. Ali'ye sınımsız sarılıp ayağa kalktı. Onun arkasından Bobby, sonra da Sam ve annesi kalktı. Sonra Joe, Gina, Karen ve Charlotte. Sessiz bir kalabalık halinde, elini seyretilmiş saçında gezdirip gülümsemeye çalışan doktora yanaştılar.

"Ameliyat iyi geçti."

Hep birlikte, "Tanrı'ya şükür," diye mınıldandılar.

"Ama henüz tehlikeyi atlattmış sayılmaz. Tümör sandığımızdan fazla yayılmış." Joe'ya döndü. "Önümüzdeki birkaç saat içinde daha net bir kanıya varabiliriz."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Claire ameliyattan fazlasıyla bitkin ve kafası karışmış halde uyandı. Gözlerinin arkasında şiddetli bir ağrı vardı. Hemşire düğmesine basıp bir ağrı kesici isteyecekti ki her şey kafasına dank etti.

Yaşıyordu.

Yüze kadar sayıp çocukken yaşadığı kasabaları sıralayarak hafızasını yoklamaya karar verdi, ama Barstow'la sıralamaya henüz başlamışken hemşire içeri girdi. Uyandırılmaya çalışılıp aklı başına gelene kadar test edilmmişti.

Aile bireyleri sırayla gelip yanında nöbet tutuyordu. Ameliyat sonrasına ait en canlı anılarından ikisi, Bobby'nün yatağının yanı başında oturup saatlerce Claire'in kafasına buz tutması ve susadığı zamanlar babasının ona buz parçaları yedirmesiydi. Meghann da Ali'nin son yaptığı resimleri getirmişti. Nehir kenarındaki canlı renklere boyanmış üç direk bu. Altında da belli belirsizce bir şeyler karalanmıştı: *Seni seviyorum anneciğim*.

Ameliyattan sonraki ikinci günde Claire sinirliydi. Canı yanmıyordu, vücudunun her yeri ağrıyordu ve demir hale yüzünden altında oluşan yaralar deli gibi zonkluyordu. Ameliyat sonrası yan etkileri görmek istedikleri için ona ağrı kesici vermiyorlardı.

Pencerenin yanındaki sandalyede oturan Meghann'a, "Bok gibi hissediyorum," dedi.

"Öyle görünüyorsun zaten."

Claire gülümsemeye çalıştı. "Hastaya karşı böyle mi davranılır? Sence hemen gelirler mi?"

Meghann kafasını kitabından kaldırdığında onu baş aşağı tuttuğunu Claire'in de fark ettiğini gördü. "Kontrol ederim." Meg kitabı bırakıp kalktığı sırada kapı açıldı.

Claire'in gündüz vardiyasında çalışan hemşiresi Dolores gülümseyerek odaya girdi. Boş bir tekerlekli sandalyeyi sürüyordu. "MRG vakti geldi."

Claire paniğe kapılmıştı. Aniden oraya gidip sonucu öğrenmek istememişti. Artık kendini daha iyi hissediyordu ve bu onun için yeterliydi.

Meghann yanına gelip kardeşinin elini sıktı. O dokunuş Claire'i cesaretlendirmeye yetmişti. "Tamam Dolores. Götür beni."

Koridordan geçerken Bobby'yi gördü. "Vakit geldi mi?"

Yanıt veren Meghann oldu. "Geldi."

Bobby, nükleer tıp bölümüne giden yol boyunca Claire'in elini bırakmadı. Onları arkasında bırakıp aşına olduğu beyaz koridoru tek başına geçmek cesaret işiydi.

Birkaç dakika sonra MRG'nin kaya gibi sert tabutuna uzandığında temiz, tertemiz bir beyin hayal etti ve bittiğinde şakaklarının gözyaşlarından sınıslıklam olduğunu gördü.

Çıkışında Bobby, Meghann ve Dolores onu bekliyordu.

Dolores, Claire'in tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım etti ve terlikli ayaklarını sandalyenin dayama yerine yerleştirdi. Tekrar odaya döndüler.

Artık beklemek tahammül edilemez bir hal almıştı. Meghann küçük hastane odasının içinde volta atıyor, Bobby, Claire'in elini sıkıyordu. Sam her birkaç dakikada bir gelip gidiyordu.

Sonunda Dolores döndü. "Doktorlar seni görmek için hazır Claire."

Tekerlekli sandalye yolculuğunda Claire'i çğlık atmaktan birkaç şey alıkoymuştu; omzunda hissettiği Bobby'nin içten dokunuşu, Dolores'in rahatlatıcı konuşması ve Meghann'ın ona yakın durması.

"İşte geldik." Dolores odanın önünde durup kapıyı çaldı.

Biri, "Gel," diye seslendi.

Dolores, Claire'in omzunu sıktı. "Senin için dua ediyoruz tatlım."

"Teşekkürler."

Meghann tekerlekli sandalyenin kontrolüne geçip Claire'i içeri soktu. Odada birkaç doktor vardı. İlk konuşan Dr. Weissman oldu. "Günaydın, Claire."

Claire sakinliğini korumaya çalışarak, "Günaydın," diye yanıtladı. Adamlar Meghann'ın oturmasını beklemiş, fakat sonunda oturmayacağını anlamışlardı.

Dr. Weissman görüntüleme ekranının düğmesini açtı. Claire'in filmleri oradaydı. Beynini görebiliyordu. Sonra tekerlekli sandalyeyi ileri sürdü.

Filmi inceleyip doktorlara baktı. "Ben tümör görmüyorum."

Dr. Weissman güldü. "Ben de görmüyorum. Sanırım hepsini kazıdık Claire."

"Aman Tanrım." Hep bunu ümit etmiş, bu sonuç için dua etmişti. Hatta buna inanmaya da başlamıştı, ama şimdi inandığı şeyin çok zayıf bir temel üzerine oturduğunu fark etti.

Doktor, "İlk laboratuvar tahlilleri bunun düşük düzeyli bir astrositom olduğunu gösteriyor," dedi.

"Glioblastoma multiforme değil mi? Tanrı'ya şükür."

Dr. Weissman, "Evet, bu iyi haber. Aynı zamanda da iyi huylu," dedi.

Doktorlardan biri araya girdi. "Çok şanslı bir kadınsın Bayan Austin. Dr. Weissman inanılmaz bir iş çıkardı. Yine de bildiğin gibi birçok beyin tümörü yeniden oluşabilir. Yüzde yirmi sekiz..."

"Durun!" Claire doktorların yüzündeki şaşkın ifadeyi görene kadar bağırdığının farkında değildi. Cesaret verircesine kafasını salıyan Meg'e baktı. "İstatistikleri bilmek istemiyorum. Bu iyi huylu bir tümördü değil mi?"

Doktor, "Evet," dedi. "Ama beyindeki tümör için iyi huylu demek yanıltıcı bir ifadedir. İyi huylu olsun ya da olmasın, tüm beyin tümörleri eninde sonunda ölümcüldür."

Claire, "Evet, evet. Kafanın içinde sınırlı bir yer kalır," dedi. "Ama bütün vücuduma sıçrayacak bir kanser değil, öyle değil mi?"

"Doğru."

"Şu anda o tümör kafamdan çıkartıldı ve de iyi huyluydu. Tek duymak istediğim buydu. Artık tedaviyle ilgili konuşabiliriz, ama ihtimaller ya da hayatta kalma oranlarıyla ilgili konuşmak istemiyorum." Meg'e gülümsedi. "Ablam onu dinlemediğimi sarıyor, ama dinliyordum. Mutfak tezgâhında Ümit adını verdiği bir dosyası vardı. İçinde yedi yılı aşkın bir süre önce beyninde tümör teşhis edilen ve hâlâ hayatta olan sayısız insanla ilgili yazılar vardı. Hepsinin tek ortak yanı neydi biliyor musunuz?"

Yalnızca Dr. Weissman gülümsüyordu.

"Hepsine altı aydan kısa ömürleri kaldığı söylenmişti. Siz haziran ayında Seattle için hava tahmini yapan meteoroloji uzmanları gibisiniz. Yağmur yağacağını tahmin ediyorsunuz. Ama ben şemsiyemi yanıma almıyorum. Benim geleceğim güneşli."

Dr. Weissman'ın tebessümü derinleşti. Odanın diğer ucundan gelip Claire'in kulağına, "Aferin," diye fısıldadı.

Claire ona baktı. "Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Joe Wyatt'a teşekkür et. Sana iyi şanslar Claire."

Claire odasına döner dönmez kendini bırakıp ağlamaya başladı. Sanki hiç duramayacak gibiydi. Bobby ona sımsıkı sarılmış, saçsız kafasını Claire ona bakıncaya kadar öpüp durmuştu. "Seni seviyorum Bobby."

Bobby onu içtenlikle öptü.

Claire ona kenetlerip kulağına, "Küçük kızımızı getir. Ona annesinin iyileşeceğini söylemek istiyorum."

Bobby dışarıya koştu.

Meghann yalnız kaldıklarında, "Orada harikalar yarattın," dedi.

"Yeni sloganım, kelleri kızdırmayın, olacak."

Meg, "Ben kızdırmam," diye sırttı.

Claire ablasının eline uzanıp onu sımsıkı tuttu. "Teşekkürler."

Meg, Claire'in alından öpüp, "Biz kardeşiz," diye fısıldadı. Bu yeterli bir yanıtı. "Şimdi gidip annemi getireyim. Eminim film ekibini de beraberinde getirecektir." Meghann gülümseyerek odadan çıktı.

Claire boş odada, "Tümör gitti," diye tekrar tekrar bağırdı.

Sonra da kahkaha attı.

Meghann herkesi kafeteryada buldu. Bobby çoktan oraya gitmiş, Sam'le konuşuyordu. Annesi yemek kuyruğunda imza atıyordu. Kederliler ve Alison bir köşede oturmuş kendi aralarında konuşuyorlardı. Orada olmayan tek kişi Joe'ydu.

Annesi etrafındaki mutlu insanlara, "İşte öyle oldu," diyordu. "Sahneye çıkmaya hazırdım, ama elbisemin fermuarı takılmıştı.

Ben..." dedi hoş bir kahkahayla, "tahta göğüslü bir kadın değilim ve nasıl olduğunu..."

Meghann, annesinin koluna dokunarak, "Anne?" dedi.

Annesi döndü. Meghann'ı gördüğünde sahte tebessümü silinmişti. Bir an için küçülmüş, savunmasız göründü. Detroit'te yolunu kaybetmiş küçük Joanie Jojovitch. "Efendim?" diye mınıldandı.

"Devam et anne. Güzel haber geldi."

Annesi derin bir nefes aldı. "Tabii güzel olacak. Hepiniz çok büyüttünüz." Hayranlarına sırtını döndü. "Hikâyemin yarıda kesilmesinden nefret ederim, ama anladığım kadıyla kızım mucizevi bir iyileşme göstermiş. Bir zamanlar çektiğim bir dizi geldi aklıma. Orada..."

Meghann uzaklaştı.

"Meg Teyzel!" Alison yerinden fırlayıp kendini Meghann'ın kucağına attı. Meg de onu kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Annem iyileşecek!"

Bunun üzerine bir çığlık da Kederliler'den koptu. Gina arkadaşlarına, "Haydi," dedi. "Gidip Claire'i görelim."

Bobby, Meghann'ın yanına geldi ve küçük kızı kucağına alarak, "Gel bakalım Ali," dedi. "Annene bir öpücük verelim." Bobby tam adımına atmıştı ki durup geri döndü. Meghann'ın yanağına nazikçe bir öpücük kondurup, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Meghann bu duygusallık karşısında şaşırarak gözlerini kapattı. Buğulu gözlerle tekrar kafasını kaldırdığında Sam ona doğru geliyordu.

Bacakları her an pes edecekmişçesine ağır ağır ilerliyordu. Yaklaşıp Meghann'ın yanağına dokundu.

Uzun bir süre sonra yumuşak bir sesle, "Bu Şükran Günü'nde seni eve bekliyorum. Saçma sapan bahaneler istemiyorum. Biz aileyiz," dedi.

Meg, Claire'in davetlerini reddettiği ve yalnız geçirdiği o yılları düşündü. Sonra tek başına oturup akşam yemeği niyetine mısır gevreği yediği geçen yılki Şükran Günü'nü anımsadı. Bunca zamandır yalnız olmadığı yalanını söyleyip durmuştu kendi kendine. Ama artık rol yapmayacaktı ve bir ailesi olduğuna göre kendini yalnız hissetmeyecekti. "Bir kez yüz verdin mi beni artık kapı dışarı edemezsin."

Sam kafasını sallayıp yürüdü. Yemek kuyruğuna gidip annesini kolundan tutarak onu kalabalıktan uzaklaştırdığını gördü. Annesi onunla birlikte uzaklaşırken etrafındakilere öpücükler gönderiyordu.

Meghann nereye gideceğini bilemeden bir süre orada durdu.

Joe.

Meghann koridorlarda gezinip son birkaç haftadır arkadaştan öte bir bağ kurduğu hemşire ve hasta bakıcılara başparmağını kaldırarak gülümsedi.

Bekleme salonunda aniden durdu.

Burası bomboştu. Okuduğu dergi de masanın üzerinde açık duruyordu.

Koridora dönüp baktı, ama Claire'in şu anda ona ihtiyacı yoktu. Birlikte geçirecek daha çok zamanları olacaktı. Kargaşa dinip gerçek hayata döndüklerinde hiç ayrılmayacaklardı. Önlerinde bir ömür vardı. Şimdi Claire'in ihtiyacı olan şey taburcu edildiğinde giyeceği kıyafetlerdi.

Meghann asansöre gidip lobiye indi ve oradan da dışarıya çıktı. Elizabeth'i arayıp haberi vermek için sabırsızlanıyordu.

Pırl pırl, güneşli bir gündü. Şehirdeki her şey daha belirgin, daha netti. Uzaktaki Sound Koyu, gri tepelerin arasında gümüş-mavi rengiyle ışıldıyordu. Aklından birçok şey geçerken ve hayatını, işini, ailesini düşünürken aşağıya doğru yürüdü.

Belki hukukun başka bir dalında çalışmalıydı. Belki de beyin tümörü olan insanlar için bilgilendirici hizmetler sunabileceği bir iş kurabilirdi. Belki de kendisine yardım edecek, hayal kırıklığına uğramış bir doktor bulurdu. Ya da kötü zamanlarda finansal yardım sağlayan bir hayır kurumu açardı. Dünya sanki tüm fırsatları önüne sermiş onu bekliyordu.

Eve yürümesi yarım saati bulmadı. Apartman binasının önünde Joe'nun beklediğini gördüğünde karşıya geçmek üzereydi.

Joe, Meghann'ı gördüğünde yaslandığı duvardan çekilip karşıya geçti. "Gina bana burada yaşadığını söyledi."

"Stu sana MRG sonucunu söyledi mi?"

"Yarım saat konuştuk. Claire'in durumu iyi görünüyor."

"Evet."

Joe ona yaklaştı. "Ben umursamaz bir hayat yaşamaktan yordum Meg," dedi yumuşak bir sesle. "Diana öldüğünde ben de ölmüşüm gibi davranmaktan da bıktım."

Meghann ona baktı. Birbirlerine çok yaklaşmışlardı; öyle ki Joe isterse onu öpebilirdi. "Bizim gibi bir çiftin ne kadar şansı olur sence?"

"Bir şansımız var. Herkes kadar."

"Ama canımız yanabilir."

"Daha önce atlattık." Joe nazikçe Meg'in yüzüne dokundu; bu dokunuş Meg'i neredeyse ağlatacaktı. Hiçbir erkek ona böylesine nazik davranmamıştı. "Belki âşık bile olabiliriz."

Meghann onun gözlerine baktığında orada gelecek için ümit gördü. Dahası, Joe'nun bahsettiği aşkın işlerini gördü ve buna inandı. Claire iyileşebildiğine göre her şey mümkündü. Kollarını Joe'nun boynuna dolayıp parmak uçlarında yükseldi. Onu öpmeden önce, "Belki de olmuşuzdur," diye fısıldama cesaretini gösterebilmişti.

SON SÖZ

Bir yıl sonra.

Gürültü sağır ediciydi. Fuar alanı insan kaynıyordu. Çocuklar karnaval heyecanıyla çığlık atıyor, ebeveynler arkalarından koşturuyor, gösteri yapanlar insanları oyun oynamaya teşvik ediyor, müzik eşliğinde dans ediyorlardı.

Alison, Joe'yu peşinden koşturarak önden ilerliyordu. Meghann ve Claire de Joe'nun kazandığı ucuz cam biblolar ve içi dolgulu oyuncaklarla onların arkasından yürüyorlardı. Claire'in vücudunda kalan tek iz bacağıydı ve o da her gün kendini biraz daha unutturuyordu. Saçları da uzamıştı. Şimdi eskisinden daha dalgalı ve sarıydı.

Claire, Joe'ya işaret ederek, "Tam zamanı," dedi. Dördü birlikte sıraya girip içecek standının önünden açık tribünlere doğru ilerlediler.

Claire, "Kalabalık toplanmış bile," dedi. Çok heyecanlıydı.

Meghann, "Elbette toplanacak," dedi.

"Haydi anne, çabuk!" Alison yerinde zıplayıp duruyordu. Yandaki özel kapıda Claire kulis kartını gösterdi. Sahneye doğru ilerleyip prova yapan şarkıcılarla müzisyenlerin önünden geçtiler.

Bobby geldiklerini görünce onlara el sallarken Alison da onun yanına koştu. Bobby onu kucaklayıp etrafında döndürdü. Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Babam bu gece şarkı söyleyecek," dedi.

"Tabii ki söyleyeceğim." Bobby kolunu Claire'in omzuna attı ve bir öpücük vermek için onu kendine çekti. "Bana şans dile."

"İhtiyacın yok ki."

Birkaç dakika daha onunla konuştuktan sonra hazırlanması için onu yalnız bıraktılar.

Açık tribüne gidip dördüncü sıradaki yerlerini buldular. Meghann, Claire'in oturmasına yardım etti. Kardeşi hâlâ zaman zaman dengesini kaybedebiliyordu.

Claire, "Geçen hafta Kent Ames aradı," dedi. "Bobby'nin sözleşmesini iptal ettiği için annem onu haşlamış."

"Aylardır ona küfrediyordu."

"Biliyorum. Geçen hafta ona Bobby için Mercury Records'tan bir görüşme ayarladığını söylemiş. Kent Ames öfkeden köpürmüştü. Görünüşe bakılırsa Bobby'ye bir şans daha vermek istiyor. Bu defa Bobby'nin önceliklerine önem verileceğini söylüyor." Claire gülümsedi.

Bir adam sahneye çıkıp, "Bobby Jack Austin!" diye anons etti.

Kalabalık kibarca alkışladı.

Alison, "Yaşasın babam!" diye haykırıp zıplamaya başladı.

Bobby gitarıyla sahneye çıktı. Seyircilerin arasında Claire'i bulup ona bir öpücük gönderdi. "Bu şarkı bana aşkı ve cesareti öğreten kanma geliyor. Seni seviyorum bebeğim." Bobby gitarının tellerine dokunup şarkı söylemeye başladı. Berrak, güzel sesi müziğe eşlik ederken kalabalığı büyülemişti. Rüyalannın kadınınu bulup ona âşık olduğunu ve kötü günde de yanından ayrılmayacağını anlatan bir şarkı söylüyordu. Son kıtasında sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü ve kalabalık onu duymak için nefesini tuttu.

Yol üzerindeki

Engellere takıldığında

Aşkın gerçek olduğunu

ve bir günün bile önemli olduğunu fark ettim.

Bu defaki alkışlar ortalığı inletiyordu. Seyirciler arasındaki kadınların yarısı ağlıyordu.

Meghanın kolunu kardeşinin omzuna attı. "Sana ondan harika bir koca olacağını söylemiştim, değil mi? Onu görür görmez beğenmiştim."

Claire güldü. "Tabii ya, haklısın. Peki sen ve Joe? Birlikte yaşıyorsunuz. Belki ufukta bir evlilik sözleşmesi görünebilir gibi geliyor."

Meghann, Bobby'yi ayakta alkışlayan Joe'ya baktı. Alison kucagındaydı. Tekrar doktorluğa başladığı için her şeyin mümkün olabileceğini söylemişti. "Sözleşme mi? Ben mi? Asla. Biz küçük bir düğün yapmayı düşünüyoruz. Dışarda..."

"Yağmurun altında mı? Böceklerle dolu bir yerde mi?"

"Hamburger ve sosisli sandviç de olur belki. Bir de..."

"Gina'nın patates salatası."

Bunu ikisi aynı anda söyleyip kahkahalarla gülmüşlerdi.

Meghann kardeşine yaslanarak, "Evet," dedi. "Öyle bir düğün istiyoruz."

SEVGİLİ OKUR:

Merhaba ve hoş geldin. Bu mektubu *Kız Kardeşler Arasında* kitabının yüksek ağaçlar ve sivri dağ zirveleriyle örtülü doğasından çok uzakta olan Hawaîi'den yazıyorum. Her iki yerin de farklı sebeplerle kalbimde önemli bir yeri var. Hawaîi'yi sevmem güneş ve dalgaların sesi. Batı Washington ise benim evim ve oranın huzurunu, ihtişamını ve güzelliğini seviyorum. Benim dünyama adım attıktan sonra Kuzeybatı Pasifik bölgesini bambaşka bir gözle görmeyi ümit ediyorum.

Kitaplarımı ilk kez okuyorsanız umarım beğenmişsinizdir. Ben bir yazar keşfettiğimde hoşuma gidecek başka kitaplar olduğunu görmekten keyif duyuyorum. Bu amaçla size *Kız Kardeşler Arasında* kitabını öneriyorum. Daha önceki romanlarım gibi bu da kendilerine, arkadaşlarına ve ailelerine duydukları güven karşısında modern yaşamın güçlükleriyle yüzleşmeyi öğrenen kafası karışık ve sıkıntılı kadınların romanı. Ben yaşlandıkça diğer kadınlara ne kadar ihtiyacım olduğunu anlıyorum. İlişkilerimizi yazıp durmamın sebebi de bu sanırım. Kız kardeşlerimiz ve arkadaşlarımız olmasa ne yapardık? *Ateşböceği Yolu*'nun Kate ve Tully'sini sevdiyseniz Meghann ve Claire'le birlikte birkaç saat vakit geçirmeye de bayılacağınızı düşünüyorum.

Bu kitapta beklenmedik bir şekilde bir parça mizah bulacaksınız. Kitap terk edilme, uzaklaşma, aşkın kaybedilmesi, tıbbi sorunlar ve aile olmayı gerçek anlamda bilmeyen iki kız kardeş gibi zor konulara değinse de dökeceğiniz gözyaşı kadar tebessümün de yüzünüzden eksilmemesini dilerim.

KIZ KARDEŞLER ARASINDA

En sevdiğim iki karakterle evim dediğim, dünyanın güzel bir köşesinde birkaç saat geçirmekten keyif almanız ve eğer biraz şanslıysam kitabı bitirdiğinizde kız kardeşinizi aramanız ümidiyle.

En içten dileklerle,

Kristin Hannah